ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ I.

POSLEDNÍ PŘÁNÍ

LEONARDO

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

I.

POSLEDNÍ PŘÁNÍ

LEONARDO
OSTRAVA
1999

Copyright (c) 1988, 1993 by Andrzej Sapkowski
Translation (c) 1999 by Stanislav Komárek a Jiří Pilch
Illustrations (c) 1999 by Jana Komárkova
For Czech edition (c) 1999 by Leonardo

ISBN 80-85951-14-2

PROLOG

CESTA, Z NÍŽ NENÍ NÁVRATU

I.

Na Visennině rameni sedící pták se strakatým peřím zaskřehotal, zatřepal křídly, s frkotem se vznesl a odletěl do křoví. Visenna zadržela koně, chvíli naslouchala a potom opatrně pokračovala v jízdě po lesní stezce.

Zdálo se jí, že muž spí. Seděl a zády se opíral o kůl označující rozcestí. Zblízka uviděla, že má otevřené oči. Už dříve si všimla, že je raněn. Provizorní obvaz na levém rameni a nadloktí byl prosáklý krví, která ještě nestačila zčernat.

„Vítej, mládenče," ozval se raněný a vyplivl dlouhé stéblo trávy. „Kam máš namířeno, smím-li se zeptat?"

Visenně se nelíbilo oslovení „mládenec". Sňala z hlavy kapuci.

„Zeptat se smíš, ale nesluší se být příliš zvědavý," odpověděla.

„Promiň mi, paní," řekl muž a přimhouřil oči. „Nosíš mužský oděv. A má zvědavost je opodstatněná. Toto je neobyčejné rozcestí. Potkala mě tu zajímavá příhoda..."

„Vidím," přerušila ho Visenna, dívajíc se na nehybné, nepřirozeně zkroucené tělo, které leželo zpola skryté v lesním podrostu asi deset kroků od kůlu.

Muž sledoval její zrak. Potom se jejich oči setkaly, Visenna předstírala, že si odhrnuje vlasy z čela a dotkla se diadému ukrytého pod čelenkou z hadí kůže.

„Ano," pronesl raněný klidně. „Leží tam nebožtík. Máš bystré oči, paní. Určitě si myslíš, že jsem lupič. Nemám pravdu?"

„Nemáš," odpověděla Visenna, nesundávajíc ruku z diadému.

„A..." zajíkl se muž. „No... tak."

„Tvoje rána krvácí."

„Takovou nepříjemnou vlastnost má většina ran," usmál se raněný. Měl pěkné zuby.

„Pod obvazem udělaným jednou rukou bude krvácet ještě dlouho."

„Nechtěla bys mě poctít svou pomocí, paní?"

Visenna seskočila z koně a zaryla se podpatky do měkké hlíny.

„Jmenuji se Visenna," řekla. „Nejsem zvyklá nikomu prokazovat pocty a navíc nesnáším, když mne někdo tituluje paní. Postarám se o tvou ránu. Můžeš vstát?"

„Můžu. Ale musím?"

„Ne."

„Visenna," řekl muž a lehce se nadzvedl, aby jí usnadnil odvinout plátno.

„Hezké jméno. Řekl ti už někdo, Visenno, že máš krásné vlasy? Té barvě se říká měděná, nemám pravdu?"

„Nemáš. Říká se jí zrzavá."

„Aha. Až skončíš, natrhám ti kytici vlčích máků, co rostou v příkopě. A zatímco mě budeš ošetřovat, ti budu vyprávět, abych nějak zabil čas, co se mi stalo. Nuže, přišel jsem stejnou cestou jako ty. Vidím, že na rozcestí stojí kůl. Jo, právě ten. A na něm visí deska. Au... to bolí!"

„Takovou nepříjemnou vlastnost má většina ran," strhla Visenna poslední vrstvu plátna a ani se nesnažila být příliš ohleduplná.

„Máš pravdu, zapomněl jsem. O čem jsem to... Ach, ano. Přistoupil jsem blíž a na desce vidím nápis. Dost kostrbatý. Znal jsem kdysi lučištníka, který dovedl do sněhu vymočit hezčí runy. Čtu... A

co má být tohle, drahoušku? Co je to za kámen? Ach, k ďasu, to jsem nečekal.“

Visenna pomalu přejela hematitem podél zranění. Krvácení okamžitě ustalo. Zavřela oči, uchopila mužovo rameno oběma rukama a silně k sobě přitiskla okraje rány. Sundala ruce - tkáň srostla a zanechala naběhlou nachovou jizvu.

Muž mlčel, pozorně si ji prohlížel. Potom opatrně zahýbal rukou, narovnal ji, dotkl se jizvy a udiveně zakroutil hlavou. Natáhl si zkrvavený zbytek košile a kazajku, vstal, zdvihl ze země opasek s mečem, váčkem a čutorou, sepnutý sponou v podobě dračí hlavy.

„Tak tomu se říká mít štěstí,“ konstatoval, nespouštěje z Visenny oči. „Potkal jsem léčitelku uprostřed pustiny u soutoku Iny a Jarugy, kde se spíš dá narazit na vlkodlaka nebo, ještě hůř, na ožralého dřevorubce. Jak se ti odměním? Nemám právě žádné peníze. Bude ti stačit ta slíbená kytice vlčích máků?“

Visenna jeho otázku přešla mlčením. Přistoupila blíže ke kůlu a zaklonila hlavu - deska byla přibitá ve výši mužské postavy.

„Ty, kdož přicházíš ze západu," četla nahlas. „Půjdeš-li doleva, vrátíš se. Půjdeš-li doprava, vrátíš se. Půjdeš-li rovně, nevrátíš se. Nesmysl."

„To jsem si myslel taky," souhlasil muž, otřepávaje si z kolen jehličí. „Já tenhle kraj znám. Rovně, to je na východ, se jde k průsmyku Klamat, je to kupecká stezka. Proč bych se odtamtud neměl vrátit? Mají tam snad spousty krásných děvčat, co touží po vdavkách? Levnou kořalku? Volné místo starosty?"

„Nedržíš se tématu, Korine."

Muž otevřel překvapením ústa:

„Jak víš, že se jmenuji Korin?"

„Sám jsi mi to před chvílí řekl. Pokračuj."

„Opravdu?" vrhl na ni podezřívavý pohled. „Skutečně? No, snad... Kde jsem to skončil? Aha. Čtu dál a uvažuju, který beran mohl vymyslet takový nápis. Najednou slyším, jak za mými zády někdo mumlá a mručí. Ohlédnu se a vidím šedivou, shrbenou babku s holí. Ptám se zdvořile, co jí je, a ona breptá: ‚Mám hlad, šlechetný rytíři, od svítání jsem neměla ani sousto na zub. Uvažuju, jestli jí ještě vůbec nějaký zub zbyl. Ale co, dojalo mě to, tak z vaku vytáhnu skrojek chleba a půlku uzené ryby, kterou jsem dostal od rybářů na Jaruze, a nabídnu to stařence. Ta se posadí, mumlá, chroupe a plive kosti. Já si dál prohlížím ten podivný rozcestník. Najednou babka povídá: ‚Jsi hodný, rytíři, zachránils mi život. Odměna tě nemine.' Chtěl jsem říct, kam si může tu svoji odměnu strčit, ale babka hned pokračuje: ‚Přistup ke mně, něco ti pošeptám do ucha, prozradím ti tajemství, jak můžeš hodně lidí od neštěstí zachránit a získat slávu a bohatství.'"

Visenna si povzdechla a usedla vedle Korina. Líbil se jí, byl vysoký, světlovlasý, měl oválnou tvář s hranatou bradou. Nezapáchal jako většina mužů, které občas potkávala. Zavrhla vtíravou myšlenku, že se již dlouho vláčí sama po lesích a cestách. Muž pokračoval:

„Ha, pomyslím si, klasická situace se mi naskytla. Nemá-li babka sklerózu a má-li všech pět pohromadě, třeba to mně, chudému rytíři, něco vynese. Skloním se a nastavím ucho jako hlupák. No, nemít takový postřeh, dostal bych nožem přímo přes ohryzek. Odskočím jen tak tak, krev mi stříká z ramene jako z fontány. Bába se po mně sápe, vyje, prská a plive. Pořád mi ještě nedošlo, že je to vážné. Se-

vřu ji, abych získal převahu a v tu ránu ucítím, že to není stará ženská. Prsa má tvrdá jako kámen...“

Korin pohlédl na Visennu, aby zjistil, jestli se nečervená. Visenna naslouchala se zdvořilým výrazem v obličeji.

„O čem jsem to... Aha. Myslím si, že ji povalím na zem a odzbrojím. Ale kdeže, je silná jako rys. Cítím, že se mi její ruka s nožem každou chvíli vysmekne. Co jsem měl dělat? Odstrčil jsem ji, popadl meč... Naletěla na něj sama.“

Visenna seděla mlčky, ruku měla na čele a jakoby v zamyšlení třela hadí čelenku.

„Visenno? Vyprávím, jak to bylo. Vím, že to byla žena a je mi to hloupé, ale ať pojdu, jestli to byla obyčejná ženská. Sotva padla, okamžitě se proměnila. Omládla.“

„Iluze,“ řekla Visenna v zamyšlení.

„Cože?“

„Nic,“ vstala a přistoupila k tělu v kapradí.

„Jen se podívej,“ postavil se Korin vedle ní. „Tahle ženská má postavu jako socha na palácové fontáně. A předtím byla shrbená a svraštělá jako hřbet stoleté krávy. Ať mě...“

„Korine,“ přerušila ho Visenna, „máš pevné nervy?“

„He? Co s tím mají společného moje nervy? Ovšem, pokud tě to zajímá, nestěžuju si.“

Visenna si sňala čelenku. Klenot v diadému se rozzářil mléčným světlem. Stanula nad mrtvou, natáhla paže a zavřela oči. Korin přihlížel s otevřenými ústy. Visena sklonila hlavu a něco zašeptala. Ničemu nerozuměl.

„*Grealghane*!“ vykřikla najednou.

Kapradí zašustilo. Korin odskočil, tasil meč a zaujal obranné postavení. Mrtvé tělo sebou zaškubalo.

„*Grealghane*! Mluv!“

„Aaaaaa!“ rozlehl se z kapradí sílící chraptivý skřek. Mrtvola se prohnula do oblouku, skoro levitovala, dotýkala se země jen patami a temenem hlavy. Křik se začal trhat, přecházel do hrdelního blekotání přerušovaného sténáním a kvílením a postupně nabírajícího na hlasitosti, ale stále nesrozumitelného. Korin ucítil na zádech studenou stružku potu, která ho dráždila jako plazící se housenka. Sevřel pěsti, aby zadržel mravenčení v loktech a vší silou vůle bojoval se zoufalou touhou utéci hluboko do lesa.

„Oggg... nnn... nngarrr...“ blekotala mrtvola, rozrývajíc půdu dlouhými nehty, bublajíc krvavou pěnou vystupující na rty.

„Narrr... eeegggg...“

„Mluv!“

Z Visenniných natažených rukou proudil proud matného světla, v němž vířil zvednutý prach. Z kapradí se vzneslo suché listí a stébla trávy. Mrtvola zakašlala, zamlaskala a najednou promluvila takřka srozumitelně:

„...rozcestí šest mil od klíče v poledne nejdéle. Poo... poslal. Kruhu. Chlapce. Při... ggg... ázal. Přikázal.“

„Kdo?!“ vybuchla Visenna. „Kdo přikázal? Mluv!“

„Ffff... ggg... genal. Všechny spisy, listy, amulety. Prrr... steny.“

„Mluv!“

„...růsmyk. Kostěj. Ge... nal. Vzít spisy. Per... gameny. Přijde z maaaaaaa! Eeeeeeee! Nyyyyyy!!!“

Blekotavý hlas zavibroval a zanikl ve strašném, pronikavém křiku. To už Korin nevydržel, odhodil meč, zavřel oči a přitiskl si ruce na uši. Stál tak, dokud na rameni neucítil stisk. Třásl se po celém těle.

„Už je po všem,“ řekla Visenna, otírajíc si pot z čela. „Ptala jsem se tě, jaké máš nervy.“

„Co je to za den,“ zasténal Korin. Zvedl meč, schoval ho do pochvy a snažil se nedívat na nehybné tělo. „Visenno?“

„Copak?“

„Pojďme odtud. Co nejdál z tohoto místa.“

II.

Jeli oba na Visennině koni zarostlým, výmolovitým lesním průsekem. Ona seděla vpředu v sedle, on na holém koňském zadku a objímal ji v pase. Visenna si už dávno přivykla těšit se beze studu z drobných příjemností, jež jí čas od času náhoda dopřála, proto se s uspokojením zády opírala o mužskou hruď. Oba mlčeli.

„Visenno,“ ozval se Korin jako první asi po hodině jízdy.

„Copak?“

„Ty nejsi jenom léčitelka. Jsi z Kruhu?“

„Ano.“

„Řekl bych po tom... představení, Mistr?“

„Ano.“

Korin se pustil jejího pasu a přidržel se hrušky sedla. Visenna rozladěně přimhouřila oči. Samozřejmě si toho nevšiml.

„Visenno?“

„Copak?“

„Rozuměla jsi něčemu z toho, co ta... co to... mluvilo?“

„Trochu.“

Opět mlčeli. Nad nimi přelétající strakatý pták hlasitě zavřeštěl v listoví.

„Visenno?“

„Korine, prokaž mi službu.“

„Jakou?“

„Přestaň tlachat. Chci přemýšlet.“

Stezka je zavedla přímo dolů, do soutěsky ke korytu mělkého potoka, líně tekoucího mezi balvany a padlými černými kmeny v pronikavé vůni máty a kopřiv. Kůň klopýtal po kamenech pokrytých nánosy hlíny a bláta. Korin, aby nespadl, opět objal Visennu kolem pasu. Odvrhl vtíravou myšlenku, že se již příliš dlouho toulá sám po lesích a cestách.

III.

Osada byla schoulená pod úbočím hory. Rozkládala se mezi křivými ploty podél hlavní cesty - slaměná, dřevěná a špinavá.

Když přijeli blíže, rozštěkali se psi. Visennin kůň spokojeně klusal středem cesty a nevšímal si dorážejících podvrťáků, chňapajících uslintanými tlamami po jeho spěnkách.

Zpočátku nikoho neviděli. Potom se zpoza plotů, z cestiček vedoucích za humna začali šourat vesničané. Přicházeli pomalu, byli bosí, zachmuření. Nesli si vidle, hole, cepy. Jeden se sehnul a zvedl kámen.

Visenna zadržela koně. Napřáhla ruku. Korin spatřil, že v ní drží malý, zlatý, srpovitý nožík.

„Jsem léčitelka,“ řekla zřetelně, třebaže nepříliš hlasitě.

Muži sklonili své zbraně, sborově zahučeli, pohlédli na sebe. Bylo jich čím dál víc. Několik nejbližších smeklo klobouky.

„Jak se jmenuje tahle osada?“

„Klíč,“ řekl někdo z houfu po chvilce ticha.

„Kdo je tady starostou?“

„Topin, spanilá paní. Bydlí v tamhleté chalupě.“

Než opět vykročili, prodrala se špalírem rolníků žena s nemluvnětem v náručí.

„Paní...“ vykřikla, nesměle se dotýkajíc Visennina kolena. „Moje dcerka... Má horečku, úplně hoří...“

Visenna seskočila ze sedla, dotkla se hlavičky dítěte a zavřela oči.

„Do zítřka se uzdraví. A příště, když bude teplo, ji tolik nenavlékej.“

„Díky, spanilá... Nastokrát...“

Topin, stařešina osady, byl už na dvoře a nevěděl, co si počít s vidlemi, které držel v pohotovosti. Nakonec jimi odhrnul kuřinec ze schodku na zápraží.

„Promiň, spanilá paní,“ řekl a opřel vidle o stěnu chalupy. „I ty, velkomožný. Doba je zlá... Pojďte, prosím, dovnitř. Pohostím vás.“

Vešli.

Topinova žena, jejíž sukně se držel párek plavovlasých děvčátek, jim podala smaženici, chléb a podmáslí, potom odešla do komory. Na rozdíl od Korina jedla Visenna málo, seděla tiše a zasmušile. Topin koulel očima, drbal se na různých místech těla a vyprávěl:

„Doba je zlá. Zlá. Běda nám, velkomožní. My chováme ovce na vlnu. Tu jsme prodávali. Ale teď kupci nepřicházejí, tož vybíjíme stáda, mladé chundelaté ovce porážíme, jen abychom měli co do úst vložit. Kdysi jezdili do Amellu kupci pro jašmu, pro zelené kamínky, přes průsmyk až k dolům. Tam se jašma dobývá. A jak jeli kupci, brali u nás vlnu, platili za ni a rozličné zboží prodávali. Teď k nám žádný kupec nezabloudí. Ani soli dost nemáme. Co zabijeme, musíme do tří dnů sníst.“

„Karavany nejezdí? Proč?“ Visenna přemýšlela a občas se dotkla čelenky.

„Nejezdí,“ skuhral Topin. „Cesta do Amellu je zavřená, v průsmyku se usídlil proklatý kostěj, živou duši nepropustí. Proč by kupci jezdili? Pro smrt?“

Korin se zarazil se lžící ve vzduchu:

„Kostěj? Jaký kostěj?“

„Co já vím? Kostěj lidožrout. Prý se usadil v průsmyku.“

„A karavany nepouští dál?“

Topin se rozhlédl po světnici:

„Některé ano. Říká se, že svoje, svoje propouští.“

Visenna svraštila čelo:

„Jak to, svoje?“

„Inu, svoje,“ zamručel Topin a zbledl. „Lidem v Amellu se vede ještě hůř než nám. Nás aspoň trochu živí pole a les. Ale oni žijí na holé skále a mají jenom to, co jim kostějovci za jašmu prodají. Krutě, po zbojnicku prý platí za všechno, všeličko. Ale co mají dělat? Jašmu přece jíst nemůžou.“

„Jací kostějovci? Lidé?“

„Lidé a vrani a ostatní. Jsou to lupiči, paní. Oni do Amellu vozí to, co nám vezmou, tam to za jašmu a zelené kamení vymění. A nám silou všechno berou. Po osadách často loupí, ženy znásilňují a jestli se jim někdo postaví, vraždí lidi a vypalují chalupy. Jsou to lupiči. Kostějovi lupiči.“

„Kolik jich je?“ ozval se Korin.

„Kdo by je, velkomožný pane, počítal. Bránit se nelze, je jich mnoho. Co můžeme dělat, když přijdou v noci a všeličko podpalují? Raději jim dáme, co chtějí. Protože říkají...“ starosta zbledl ještě více a zachvěl se.

„Co říkají, Topine?“

„Říkají, že když se kostěj rozzlobí, vyleze z průsmyku a přijde k nám do údolí.“

Visenna prudce vstala. Tvář měla změněnou. Korin se otřásl.

„Topine,“ řekla čarodějka. „Kde je tady nejbližší kovárna? Můj kůň cestou ztratil podkovu.“

„Za osadou. Pod lesem. Tam je kovárna i stáje.“

„Dobrá. Teď běž a poptej se, kde je někdo nemocný nebo raněný.“

„Ať ti to všichni bozi splatí, spanilá dobrodějko.“

„Visenno,“ ozval se Korin, sotva se za Topinem zavřely dveře. Čarodějka se otočila a pohlédla na něho.

„Tvůj kůň má podkovy v pořádku.“

Visenna mlčela.

„Jašma je nejspíše jaspis a zelené kameny, to bude jadeit z proslulých amellských dolů,“ pokračoval Korin. „A k těm se dá jet jen přes průsmyk Klamat. Cestou, z níž není návratu. Co říkala ta mrtvola na rozcestí? Proč mě chtěla zabít?“

Visenna neodpovídala.

„Mlčíš? Nevadí. I tak se začíná všechno vyjasňovat. Falešná bába čeká na rozcestí na někoho, kdo se zastaví před tím hloupým nápisem, který zakazuje další cestu na východ. To je první zkouška: zda příchozí umí číst. Potom se bába ještě ujistí - kdo jiný než dobroděj z Kruhu by v dnešních časech pomohl hladové stařence? Každý druhý, na to dám krk, by jí ukradl ještě i hůlku. Chytrá bába uvažuje dál, začne skuhrat o ubohých lidech v nouzi, kteří potřebují pomoc. A pocestný, namísto toho, aby ji počastoval kopancem a několika nevybíravými slovy, jak by to učinil každý jiný obyvatel tohoto kraje, ji napjatě poslouchá. Ano, je si jista babizna, to je on. Čaroděj, který se jede vypořádat s bandou řádící tady v okolí. A protože ona sama je nepochybně vyslána tou samou bandou, sahá po noži! Ha! Visenno! Nejsem chytrý?“

Visenna neodpověděla. Stála s hlavou otočenou k oknu. Poloprůhledné blány z rybích měchýřů jejímu zraku nebránily vidět strakatého ptáka sedícího na větvi mladé višně.

„Visenno?“

„Copak, Korine?“

„Co je to ten kostěj?“

„Korine,“ řekla Visenna ostře a otočila se k němu. „Proč se pleteš do cizích věcí?“

„Poslyš...“ Korin se jejím tónem ani trochu neurazil. „Jsem už do tvých, jak říkáš, věcí zapleten dost hodně. Nějak se to semlelo, že mě chtěli podříznout místo tebe.“

„Náhoda.“

„Myslel jsem, že čarodějové na náhody nevěří. Že věří jen v magické síly, zápletky, intriky a různé takové věci. Koukni, Visenno, co se děje: jedeme na jednom koni. Snažme se, aby to pokračovalo i dál. Nabízím ti pomoc při výpravě, jejíž cíl si domýšlím. Tvé odmítnutí budu brát jako projev pýchy. Slyšel jsem, že vy v Kruhu obyčejnými smrtelníky dost pohrdáte.“

„To je lež.“

„Výborně, to se mi hodí,“ usmál se Korin. „Proto neztrácejme čas. Jeďme do kovárny.“

IV.

Mikula stiskl kleštěmi železnou tyč a obrátil ji ve výhni.

„Dmýchej, Čope!“ přikázal.

Učedník uchopil táhlo měchu. Jeho buclatá tvář se leskla potem. Přestože byla v kovárně dokořán otevřená vrata, panovalo v ní nesnesitelné horko. Mikula přenesl tyč na kovadlinu a několika mohutnými údery kladiva rozklepal její konec.

Kolář Radim sedící na neopracovaném březovém špalku se také potil. Rozepnul si kabátec a vytáhl košili z kalhot.

„To se ti, Mikulo, dobře mudruje,“ pravil. „Pro tebe není boj nic nového. Každý ví, že v kovárně nepracuješ celý svůj život. Prý jsi kdysi ve vojsku bil do lebek jako dnes do železa.“

„Ano, můžete být rádi, že mě máte v obci,“ odpověděl kovář. „Podruhé říkám, že se tamtěm už klanět nebudu. Ani na ně dřít. Jestli se mnou nepůjdeš ty, začnu sám anebo s takovými, co mají v žilách krev, a ne podmáslí. Schovám se v lese a budu je pobíjet po jednom, jak jen na některého narazím. Kolik jich může být? Třicet, možná ani ne. A kolik je vesnic na téhle straně průsmyku? Silných chlapů? Zaber, Čope!“

„Vždyť foukám.“

„Pořádně.“

Kladivo zvonilo o kovadlinu rytmicky, do taktu. Čop dmýchal do výhně. Radim se vysmrkal přes prsty a otřel si je o holínku.

„Dobře se ti to mudruje,“ opakoval. „Ale kolik z Klíče jich půjde?“

Kovář nechal dopadnout kladivo. Mlčel.

„Už jsem o tom přemýšlel,“ řekl pak. „Nepůjde nikdo.“

„Klíč je malá osada. Měl bys hledat v Porogu a Kačanu.“

„Taky že jsem hledal. Víš, jak to vypadá. Bez vojáků z Mayenny lidi nepůjdou. Někteří uvažují takhle: všichni ti vrani a bobolaci nám strach nenaženou, ti se nakonec dají nabrat na vidle. Ale co uděláme, když na nás vyleze kostěj? Utečeme do lesa. A chalupy a dobytek? Na záda si je nevezmeme. A na kostěje naše síla nestačí, to přece dobře víš.“

„Jak to mám vědět?! Viděl ho někdo?!“ vykřikl kovář. „Třeba ani žádný kostěj není. Jenom vám, strašpytlům, chtějí nahnat strach. Viděl ho snad někdo?“

„Nehádej se, Mikulo,“ sklopil hlavu Radim. „Sám víš, že kupci si nenajímají na ochranu ledajaké povaleče ověšené železem, ale skutečné hrdlořezy. A vrátil se z průsmyku někdo z nich? Ani jeden. Ba

ne, Mikulo, říkám ti, že musíme počkat. Poskytne-li nám mayennský vladyka pomoc, bude to něco jiného.“

Mikula odložil kladivo a opět strčil tyč do výhně.

„Z Mayenny vojsko nepřijde,“ řekl znechuceně. „Panstvo se totiž porvalo mezi sebou. Mayenna s Razwanem.“

„Pročpak?“

„Může snad obyčejný člověk pochopit, proč se urození páni perou? Podle mě z nudy, pitomí zabedněnci!“ zařval kovář. „Poslal jsem svého tovaryše k vladykovi, požádat ho, ať nám pomůže. Nač mu, zmetkovi, platíme daně?“

Vytáhl tyč z výhně, až zasršely jiskry a zamával s ní ve vzduchu. Cop odskočil. Mikula popadl kladivo, udeřil jednou, podruhé, potřetí.

„Jenže vladyka mého chlapce vyhnal, a tak jsem ho poslal poprosit o pomoc do Kruhu.“

„K čarodějům?“ otázal se kolář nedůvěřivě. „Mikulo?“

„Jo, k nim. Ale posel se ještě nevrátil.“

Radim zakroutil hlavou, vstal a popotáhl si kalhoty.

„Nevím, Mikulo, nevím. To není na mou hlavu. Ale tak to chodí. Musíme čekat. Konči už práci, hned jedu, musím...“

Na dvoře před kovárnou zařehtal kůň.

Kolář zacvakal zuby a zbledl. Kovář ztuhl s kladivem zvednutým nad kovadlinou. Všiml si, že se mu třesou ruce, podvědomě si je utřel o koženou zástěru. Nepomohlo to.

Polkl slinu a vykročil ke vratům, v nichž se zřetelně rýsovaly siluety jezdců. Radim a Čop šli těsně za ním. Když vycházel, opřel kovář tyč o sloupek u dveří.

Venku sedělo na koních šest jezdců v brigantinách vyztužených železnými pláty, kroužkových košilích a kožených přilbách s ocelovými nánosníky, vybíhajícími mezi obrovské, rubínově rudé oči, jež zabíraly takřka polovinu obličeje. Seděli v sedlech nehybně a jakoby nedbale. Mikula těkal pohledem z jednoho na druhého, viděl jejich zbraně: krátká kopí se širokými hroty, meče se zvláštně vykutými záštitami, sekery, oštěpy se zpětnými háčky. Těsně před vraty stáli dva z nich. Vysoký vran na sivákovi krytém zelenou čabrakou měl na přilbě symbol slunce. A druhý... „Maminko,“ zašeptal Cop za kovářovými zády. Zaznělo to jako vzlyknutí.

Druhý jezdec byl člověk. Měl na sobě tmavozelený vranský plášť, ale zpod zobákovité přilby nehleděly červené, nýbrž modré,

velmi světlé oči. Bylo v nich tolik netečně mrazivé krutosti, že se Mikula zachvěl strachem, který se mu ledově vtíral do útrob a přecházel mravenčením až na záda. Bylo ticho. Kovář slyšel bzučení much poletujících nad kupou hnoje za plotem.

Člověk v přilbě se zobákem promluvil první:

„Kdo z vás je kovář?“

Otázka byla hloupá: kožená zástěra a ramenatá postava Mikulu prozrazovaly na první pohled. Proto mlčel. Koutkem oka postřehl krátké gesto, které modrooký udělal k jednomu z vranů. Vran se předklonil v sedle a vší silou máchl oštěpem, který držel v polovině násady. Mikula se přikrčil a bezděčně schoval hlavu mezi ramena. Úder ale nebyl určen jemu. Zubaté ostří udeřilo Čopa do šíje, zaťalo se šikmo a hluboko, roztříštilo klíční kost a obratle. Chlapec sklouzl zády po stěně kovárny, zatočil se na sloupku u dveří a zhroutil se na zem hned u vchodu.

„Na něco jsem se ptal,“ připomněl člověk v zobákovité přilbici, nespouštěje z Mikuly oči. Rukou v rukavici se dotýkal sekery, kterou měl zavěšenou u sedla. Dva vrani, kteří stáli opodál, rozkřesali oheň, zapalovali smolné louče a rozdávali je ostatním. Klidně, beze spěchu, krok za krokem obkličovali kovárnu a přikládali pochodně ke střeše.

Radim to nevydržel. Zakryl si obličej rukama, rozeštkal se a vrhl se přímo před sebe mezi dva koně. Když míjel vysokého vrana, ten mu s rozmachem vrazil do břicha kopí. Kolář zavyl, upadl, dvakrát se překulil a natáhl nohy. Znehybněl.

„A co teď, Mikulo?“ pronesl modrooký. „Zůstals sám. A k čemu ti to bylo? Vybízet lidi ke vzpouře, pro pomoc posílat. Myslels, že se to nedozvíme? Jsi hlupák. Jsou ve vsích takoví, kteří donášejí, jen aby se zalíbili.“

Střecha kovárny praskala, naříkala, valil se z ní špinavě žlutý dým, nakonec zasršela jiskrami, zahučela plameny a zapulsovala mohutnou vlnou žáru.

„Tvého tovaryše jsme chytili, vyzpíval, kam jsi ho poslal. Na toho, který má přijít z Mayenny, už taky čekáme,“ pokračoval v hovoru muž v přilbě se zobákovitým hledím. „Ano, Mikulo. Strčil jsi svůj prašivý nos, kam jsi neměl. Za to tě teď čeká dost vážná nepříjemnost. Tak si myslím, že bychom tě měli narazit na kůl. Najde se někde tady okolo stavení slušný kůl? Anebo, ještě lépe, pověsíme tě za nohy na trám a stáhneme z tebe kůži jako z úhoře.“

„Dobrá, dost těch žvástů,“ řekl vysoký vran se sluncem na přilbici, který držel svou pochodeň u otevřených vrat kovárny. „Co nevidět se sem seběhne celá osada. Skoncujme to s ním, seberme koně ze stáje a zmizme. Kde se to ve vás lidech bere, ta záliba v zabíjení, mučení? Úplně zbytečném. Dělej, sejmi ho!“

Modrooký se na vrana ani nepodíval. Předklonil se v sedle a najel koněm na kováře.

„Lez,“ řekl. V jeho bledých očích se zračilo zabijácké potěšení. „Dovnitř. Nemám čas, abych s tebou skoncoval tak, jak bych si přál. Ale můžu tě aspoň usmažit.“

Mikula udělal krok dozadu. Na zádech cítil žár hořící kovárny. Další krok.

Zakopl o Čopovo tělo a o předmět, který učedník shodil, když padal.

O železnou tyč.

Mikula se sklonil, rychle ji popadl a z předklonu, vší silou, kterou v něm vyvolala nenávist, bodl zespodu těžkým železem přímo do prsou modrookého muže. Dlátovitě vykované ostří proseklo drátěnou košili.

Kovář nečekal, až muž spadne z koně. Dal se na útěk šikmo přes dvůr. Za ním se ozval křik a dusot kopyt. Doběhl ke kůlně, zaťal prsty do klanice opřené o stěnu a okamžitě, z obrátky, naslepo udeřil. Úder dopadl přímo na pysky siváka v zelené čabrace. Kůň se leknutím vzepjal a shodil vrana se sluncem na přilbě do prachu dvora. Mikula se sehnul, nad ním se zabodlo do stěny kůlny krátké kopí a zatřáslo se. Druhý vran tasil meč,

couval s koněm a snažil se uhnout před vzduchem svištící klanicí. Další tři křičeli a útočili, mávajíce zbraněmi. Mikula zasténal, rozháněje se svým strašlivým těžkým kyjem. Cosi zasáhl, snad koně, který zaržál a roztančil se na zadních. Vran se ale v sedle udržel.

Ze strany lesa přeletěl nad plotem ve skoku napjatý kůň a srazil se se sivákem v zelené čabrace. Sivák se splašil a shodil vysokého vrana, který se hned snažil dostat zpět do sedla. Mikula nevěřil vlastním očím, postřehl, že se nový jezdec rozdvojuje - na skrčka v kapuci skloněného na koňském hřbetě a na světlovlasého muže s mečem, který seděl vzadu.

Dlouhá čepel meče opsala dvě obrátky. Dva blesky, které smetly dva vrany ze sedel. Váleli se na zemi v oblaku prachu.

Třetí, zahnaný ke kůlně, sotva se otočil proti podivnému páru, dostal ránu pod bradu, těsně nad ocelový náprsník. Hrot meče se zaleskl, když pronikl naskrz jeho krkem. Světlovlasý seskočil z koně a přeběhl přes dvůr, aby vysokého vrana odřízl od jeho koně. Vran tasil meč.

Pátý vran se točil uprostřed dvora a snažil se ovládnout koně, který se plašil před hořící kovárnou. S napřaženou sekerou se rozhlížel a váhal. Nakonec zařval, pobodl koně ostruhami a vrhl se na skrčka, který se držel koňské hřívy. Mikula viděl, jak malý jezdec odhrnuje kapuci a strhává si čelenku. Poznal, že se mýlil. Dívka zatřásla zrzavou hřívou a něco nesrozumitelně vykřikla a natáhla ruku směrem k útočníkovi. Z jejích prstů vytryskl tenký pramen světla jasného jako rtuť. Vran vyletěl ze sedla a svalil se do písku. Z jeho oděvu se kouřilo. Kůň dusal zemi všemi čtyřmi kopyty, ržál a potřásal hlavou.

Vysoký vran se sluncem na přilbici pomalu ustupoval před světlovlasým k hořící kovárně. Byl přikrčen, obě ruce - v pravé meč - měl napřažené před sebou. Světlovlasý přiskočil, utkali se poprvé, podruhé. Vranův meč odletěl stranou a on sám na okamžik ztuhl na čepeli, která jej probodla. Světlovlasý couvl a vytrhl meč z jeho těla. Vran klesl na kolena, předklonil se a zaryl obličej do země.

Jezdec vyhozený ze sedla bleskem rusovlasé dívky lezl po čtyřech, šmátral kolem sebe a hledal zbraň. Mikula se probral z údivu, udělal dva kroky, napřáhl klanící a udeřil ho do krku. Křupla kost.

„To nemuselo být," zaslechl hlas těsně vedle sebe.

Dívka v mužském oděvu byla pihovatá a zelenooká. Na jejím čele se třpytil zvláštní klenot.

„To nemuselo být," zopakovala.

„Velkomožná paní," zajíkl se kovář, drže svůj kyj jako gardista halberdu. „Kovárna... podpálili ji. Zabili chlapce, podřízli ho. I Radima. Zabili oba... Paní..."

Světlovlasý nohou obrátil vysokého Vraná, prohlédl si ho, potom odstoupil a schoval meč do pochvy.

„No, Visenno," řekl. „Teď už jsem se do toho zapletl nadobro. Mám starost jen o jedno, jestli jsem zabil ty pravé."

„Ty jsi kovář Mikula?" zeptala se Visenna, zakrývajíc si hlavu.

„Jsem. A ty jsi z Kruhu, velkomožná? Z Mayenny?"

Visenna neodpovídala. Dívala se k lesu, na přibíhající houfec lidí.

„To jsou naši," řekl kovář. „Z Klíče."

V.

„Oddělali jsme tři kostějovce!" halasil černovousý vůdce skupiny z Porogu, potřásaje kosou vzpřímenou na násadě. „Tři, Mikulo! Přihnali se za ženami na pole a tam jsme je... Jeden stačil utéct, naskočil na koně, čubčí syn!"

Muži sedící na kládě uvnitř kruhu ohnišť osvětlujících čerň noční oblohy body vyletujících jisker, pokřikovali, hulákali a mávali zbraněmi. Mikula zvedl ruce, uklidňoval je, chtěl slyšet další zprávy.

„K nám včera večer přijeli čtyři," řekl starý, jako tyčka hubený šoltys z Kačanu. „Pro mne. Někdo jim musel donést, že jsem s tebou smluvil, kováři. Vylezl jsem na patro ve stodole, vytáhl za sebou žebřík, popadl vidle a řval na ně: ‚Tak pojďte, vy psi! Který z vás má odvahu?' Chtěli zapálit stodolu, už by bylo po mně, ale lidi nečekali a společně se na ně vrhli. Lupiči vyskočili na koně a probili se. Několik našich padlo, ale jednoho jsme ze sedla smetli."

„Živého?" tázal se Mikula. „Vzkázal jsem vám, abyste aspoň jednoho z nich zajali živého."

„Eeech," zabručel starosta. „Nestačili jsme to. Ženské vzaly vařící vodu, přiběhly první..."

„Vždycky jsem tvrdil, že v Kačanu jsou žhavé ženské," zamručel kovář, škrábaje se na krku. „A ten, co donášel?"

„Našli jsme ho," odpověděl hubený muž krátce, nepouštěje se do podrobností.

„Dobrá. A teď poslouchejte, vy bando. Víme už, kde sídlí. U ovčáckých salaší v podhůří jsou jeskyně ve skalách. Tam lupiči nejspíš zapadli a tam je dostaneme. Vezmeme na vozy seno a chrastí, vykouříme je jako jezevce. Cestu jim zavalíme, neutečou. To mi poradil ten rytíř, co mu říkají Korin. I když pro mě, starého vojáka, to není nic nového. Pod vojvodou Grozimem jsem zamlada s vraný bojoval. Předtím než jsem se usadil v Klíči."

Z davu se ozvaly bojechtivé výkřiky, ale rychle utichaly přidušené slovem vyslovovaným zpočátku tiše, nejistě. Potom hlasitěji. Nakonec zavládlo ticho. Visenna vyhlédla zpoza Mikulových zad a stanula po kovářově boku. Nesahala mu ani po ramena. Mezi lidmi zašumělo. Mikula zvedl obě ruce.

„Nastal takový čas," zvolal, „že už nemusím skrývat, že jsem poslal pro pomoc k čarodějům do Kruhu, když nám mayennský vladyka odmítl pomoci. Je mi známo, že mnozí z vás se na to dívají jinak."

Dav se utišil jen zvolna, stále se vlnil, hučel.

„Tohle je paní Visenna," promlouval Mikula pomalu, „z mayennského Kruhu. Bez otálení nám přispěchala na pomoc. Naši z Klíče ji už znají, léčila tam lidi, uzdravovala svou Mocí. Ano, chlapi. Je to maličká žena, ale její Moc je veliká. Převyšuje naše chápání a je pro nás strašná, ale přesto nám pomáhá!"

Visenna mlčela, nepromluvila, ani neučinila žádné gesto ke shromážděným lidem. Ale skrytá moc té malé pihovaté čarodějky byla přímo hmatatelná. Korin s úžasem pocítil, jak jím proniká podivné nadšení, že přestává cítit strach před tím, co se skrývá v průsmyku a obava před neznámým se ztrácí, rozptyluje se, přestává existovat, stává se bezvýznamnou alespoň na tak dlouho, jak dlouho se třpytí klenot na Visennině čele.

„Tak vidíte," pokračoval Mikula. „I na toho kostěje něco najdeme. Nejsme sami, máme zbraně. Ale napřed musíme porazit lupiče."

„Mikula má pravdu!“ vykřikl vousáč z Porogu. „Na ně nepotřebujeme žádné čáry! Chlapi, jdeme do průsmyku! Smrt kostějovým vrahounům!“

Dav zahučel jedním hlasem, plameny ohnišť se zaleskly na ostřích vztyčených kos, pík, seker a vidlí.

Korin se prodral davem a zamířil ke kotli zavěšenému nad ohništěm. Našel si misku a lžíci a vyškrábal ze dna kotle zbytek připálené kaše se škvarky. Usedl, položil si misku na kolena, pomalu jedl a vyplivoval slupky z ječmene. Po chvíli vedle sebe ucítil něčí přítomnost.

„Posaď se, Visenno,“ řekl s plnými ústy.

Jedl dál, prohlížel si její profil napůl zacloněný hřívou rusých vlasů, v záři ohně červených jako krev. Visenna mlčela, hleděla do plamenů.

„Hej, Visenno, proč tu sedíme jako dva puštíci?“ odložil Korin misku. „Nemůžu tak sedět, hned je mi smutno a zima. Kam schovali tu pálenku? Před chvilkou tady stál džbánek. Je tu tma jako v...“

Čarodějka se k němu otočila. Oči jí svítily zvláštním, zelenkavým třpytem.

Korin zmlkl.

„Ano, souhlasí," řekl po chvíli a odkašlal si. „Jsem zloděj. Námezdník. Lapka. Zamíchal jsem se do toho, protože mám rád boj a je mi jedno, s kým se rvu. Vím, jakou cenu má jaspis, jadeit a ostatní kameny, které lze najít v amellských dolech. Chci se napakovat. Je mi jedno, kolik lidí zítra zahyne. Co chceš ještě vědět? Řeknu ti to sám, ať zbytečně neužíváš tu třpytivou ozdobu schovanou pod hadí kůží. Nehodlám ti nic tajit. Máš pravdu, nehodím se ani k tobě, ani ke tvému šlechetnému úkolu. To je všechno. Dobrou noc. Jdu spát."

Třebaže domluvil, nevstával. Sebral klacek a několikrát jím prohrábl ohniště.

„Korine," řekla Visenna tiše.

„Ano?"

„Neodcházej."

Korin svěsil hlavu. Z březového polena v ohništi vyrazily namodralé jazýčky plamenů. Pohlédl na ni, ale nedokázal snést pohled jejích nezvykle se lesknoucích očí. Odvrátil zrak zpátky k ohni.

„Nevyžaduj od sebe tak mnoho," promluvila Visenna, choulíc se do pláště.

„Už je to tak, že všechno nadpřirozené vzbuzuje strach. A odpor."

„Visenno..."

„Nepřerušuj mne. Ano, Korine, lidé potřebují naši pomoc, jsou za ni vděčni, často i upřímně, ale pohrdají námi, bojí se nás, nedokážou se nám podívat do očí, odplivují si za našimi zády. Moudřejší, takoví jako ty, jsou pouze pokrytečtější. Nejsi žádná výjimka, Korine. Od mnohých jsem už slyšela, že nejsou hodni, nejsou dost ušlechtilí, aby se mnou mohli sedět u jednoho ohně. Jenže někdy se stává, že my potřebujeme pomoc těch... obyčejných. Anebo jejich společnost."

Korin mlčel.

„Já vím," pokračovala Visenna. „Určitě by ses cítil lépe, kdybych měla šedivé vlasy do pasu a nos jako skobu. Pak by odpor k mé osobě ve tvé hlavě nevzbuzoval takový zmatek. Jistě, Korine, odpor. Ta třpytivá ozdoba, kterou nosím na čele, je chalcedon - jemu ve značné míře vděčím za své magické schopnosti. Máš pravdu, s jeho

pomocí dokážu číst zřetelnější myšlenky. Tvoje jsou až příliš zjevné. Nemysli si, není to příjemné. Jsem čarodějka, vědma, ale kromě toho taky žena. Přišla jsem, protože... protože jsem tě chtěla.“

„Visenno...“

„Ne. Teď už nechci.“

Seděli mlčky. Strakatý pták na větvi stromu cítil strach. V černém lese létaly dravé sovy.

„S tím odporem,“ ozval se Korin konečně, „jsi to maličko přehnala. Přiznávám ale, že ve mě probouzíš něco jako... nepokoj. Nemělas dovolit, abych to pocítil tam na rozcestí. U té mrtvoly, víš?“

„Korine,“ odpověděla čarodějka klidně. „Když jsi u kovárny zabodl vranovi meč do krku, málem jsem pozvracela koňskou hřívu. Jen s námahou jsem se udržela v sedle. Ale přestaňme se nimrat v našich pocitech. Skončeme ten rozhovor, který nikam nevede.“

„Skončeme, Visenno.“

Čarodějka se ještě těsněji zahalila do pláště. Korin přihodil do ohně několik polen.

„Korine?“

„Hm?“

„Potěšilo by mě, kdyby ti přestalo být jedno, kolik zítra zahyne lidí. Lidí i... těch jiných. Spoléhám na tvou pomoc.“

„Pomůžu ti.“

„To ještě není všechno. Jedná se o průsmyk. Musím otevřít cestu přes Klamat.“

Korin ukázal žhavým koncem klacku na ostatní ohniště a kolem nich uložené lidi, kteří spali nebo byli zabráni do tichých rozhovorů. „S naší skvělou armádou toho nemusíme bát,“ prohlásil.

„Naše armáda se rozuteče v okamžiku, kdy ji přestanou ovládat kouzla,“ pousmála se Visenna smutně. „A já je přece nebudu nutit proti jejich vůli. Nechci, aby někdo z nich zahynul v boji za cizí věc. A kostěj není jejich věc, je to záležitost Kruhu. Do průsmyku musím sama.“

„Ne, sama nepůjdeš,“ nesouhlasil Korin. „Půjdeme tam spolu. Já, Visenno, jsem už od dětství věděl, kdy mám zdrhnout a kdy je ještě dost času. V tom umění jsem se zdokonaloval celá léta a díky tomu mě ostatní považují za hrdinu. Nemám v úmyslu svůj styl měnit. Nemusíš mě omamovat kouzly. Nejdřív se podíváme, jak ten kostěj vypadá. Mimochodem, co je to, podle tebe, ten kostěj?“

Visenna sklonila hlavu.

„Obávám se," zašeptala, „že je to smrt."

VI.

Lupiči se v jeskyních zaskočit nedali. Čekali v sedlech, nehybní, vzpřímení hleděli na šiky ozbrojených vesničanů vycházejících z lesa. Vítr jim nadouval pláště, takže připomínali hubené dravé ptáky s roztřepenými pery. Vypadali hrozivě a v lidech vzbuzovali strach.

„Je jich osmnáct," spočítal je ve třmenech vztyčený Korin. „Většina na koních, šest pěších. Jeden vůz, Mikulo!"

Kovář rychle přeformoval svůj oddíl. Muži ozbrojení píkami a oštěpy poklekli na okraji křovin, zaryli dřevce tupým koncem do země a hroty namířili proti nepřátelům. Lučištníci zaujali pozice za stromy. Ostatní ustoupili do houští.

Jeden z jezdců se k nim přiblížil. Zarazil koně, zvedl ruku nad hlavu a něco volal.

„Je to lest," zamručel Mikula. „Znám je, psí syny."

„Uvidíme," řekl Korin a seskočil ze sedla. „Pojď."

Pomalu kráčeli k jezdci. Po chvíli se Korin všiml, že Visenna jde za nimi.

Jezdec byl bobolak.

„Budu hovořit krátce," zavolal ze sedla. V jeho kožešinou zarostlém obličeji mžikala lesklá malá očka. „Jsem vůdce jednotky, kterou vidíte. Devět bobolaků, pět lidí, tři vrani, jeden elf. Zbytek nežije. Došlo mezi námi k hádce. Náš bývalý náčelník, který nás sem přivedl, leží svázaný tamhle v jeskyni. Udělejte si s ním, co chcete. My chceme odjet."

„Tvoje řeč byla dost krátká," vyprskl Mikula. „Vy chcete odjet. A my vás chceme rozsekat na kusy. Co ty na to?"

Bobolak vycenil špičaté zuby a napřímil v sedle svou malou postavu.

„Myslíš, že s vámi smlouvám ze strachu z té bandy usmolenců ve slaměných láptích? Prosím, jestli chcete, podřežeme vás. Je to naše řemeslo, křupane. Vím, co riskujeme. I kdyby nás pár padlo, zbytek se probije. Takový je život."

„Vůz neprojede," procedil Korin skrze zuby. „Takový je život."

„To už je náš problém."

„Co je na tom voze?“

Bobolak si odplivl přes pravé rameno:

„Jedna dvacetina toho, co zůstalo v jeskyni. A aby bylo jasno, jestli nám přikážete nechat vůz tady, tak jsme už předem proti. Než abychom odešli bez kořisti, volíme raději boj. No tak, co chcete? Jestli se máme bít, tak hned teď ráno, dříve než začne pražit slunce.“

„Jsi odvážný,“ poznamenal Mikula.

„V mé rodině jsme všichni takoví.“

„Propustíme vás, pokud složíte zbraně.“

Bobolak si znovu odplivl, tentokrát pro změnu přes levé rameno.

„Nic takového,“ zavrčel krátce.

„V tom to je,“ zasmál se Korin, „beze zbraní neznamenáte nic.“

„A kým jsi beze zbraně ty?“ zeptal se malý jezdec nevzrušeně. „Královicem? Přece vidím, co jsi zač. Myslíš, že jsem slepý?“

„Se zbraněmi byste se zítra vrátili,“ řekl Mikula pomalu. „Pro zbytek toho, co zůstalo v jeskyni, jak říkáš. Pro ještě větší kořist.“

Bobolak vycenil zuby:

„To jsme původně zamýšleli, ale po krátké hádce jsme se na to vykašlali.“

„Velice moudré,“ ozvala se najednou Visenna. Vykročila před Korina a stanula před jezdcem. „Velice moudré, že jste se na to vykašlali, Kehle.“

Korinovi se zazdálo, že se do nich opět opřel vítr, že zahučel ve skalách a zavanul chladem. Visenna hovořila dál cizím, kovovým hlasem:

„Kdokoli z vás by se sem vrátil, zahyne. Vidím to a předpovídám. Odejděte odtud. Okamžitě. Ihned. Kdo se vrátí, zemře.“

Bobolak Kehl se naklonil a pohlédl z koňského hřbetu na čarodějku. Nebyl mladý, kožešinu už měl skoro šedivou, protkanou bílými prameny chlupů.

„To jsi ty? Mhm, myslel jsem si to. Jsem rád, že... Nezáleží na tom. Řekl jsem, že se sem nevrátíme. Přidali jsme se k Fregenalovi kvůli kořisti. To už skončilo. Teď máme na krku Kruh a všechny osady v okolí. A Fregenal začal blouznit o světovládě. Už ho máme dost - i toho strašidla z průsmyku.“

Škubl uzdou a otočil koně. „Proč to říkám? Odcházíme. Žijte tu ve zdraví.“

Nikdo mu neodpověděl. Bobolak zaváhal, pohlédl k okraji lesa, potom se podíval na nehybný šik svých jezdců. Otočil se v sedle a pohlédl Visenně do očí.

„Byl jsem proti, když Fregenal plánoval tvé zavraždění," řekl. „Teď vidím, že jsem měl pravdu. Když ti povím, že kostěj je jistá smrt, půjdeš přesto do průsmyku?"

„Půjdu."

Kehl se narovnal, křikl na koně a odcválal ke svým. Jezdci po chvíli utvořili kolonu, obklopili vůz a vyjeli na cestu. Mikula už byl u svých, domlouval jim, uklidňoval vousáče z Porogu a další, kteří žíznili po krvi a pomstě. Korin s Visennou mlčky pozorovali oddíl jezdců, jenž je míjel. Jeli pomalu, hleděli přímo před sebe s okázalým klidem a pohrdáním. Jenom Kehl, když je míjel, zvedl ruku k pozdravu. Se zvláštním výrazem v nelidském obličeji si prohlížel Visennu. Pak prudce popohnal koně, odcválal do čela oddílu a zmizel mezi stromy.

VII

První tělo leželo hned u vchodu do jeskyně, bylo nepřirozeně zkroucené a vmáčknuté mezi pytle s ovsem a hromadu chrastí. O něco dále se chodba se rozdělovala. Tam ležely další dvě mrtvoly,

jedna přišla úderem palcátu či kyje takřka o celou hlavu, druhá byla pokryta zaschlou krví z četných ran. Obě patřily lidem.

Visenna si sundala čelenku. Její diadém svítil jasněji než pochodně, jež měly osvětlovat tmavý vnitřek jeskyně. Chodba ústila do velkého sálu. Korin tiše hvízdl skrze zuby.

Pod stěnami stály truhlice, pytle a sudy, válely se tam hromady koňských postrojů, žoky vlny, zbraně, nástroje. Několik truhlic bylo rozbitých a prázdných. Jiné byly plné. Okolo kráčející Korin viděl úlomky jadeitu a matně zelené jaspisy, ale i acháty, opály, chrysoprasy a další kameny, které ani neznal.

Na skalnaté podlaze se povalovaly svazky kožešin bobrů, rysů, lišek, rosomáků. Mezi nimi se tu a tam leskly vytroušené zlaté, stříbrné a měděné mince.

Visenna se ani na okamžik nezastavila, kráčela do další prostory, značně menší a temnější. Korin šel za ní a smutně se ohlížel po truhlicích.

„Tady jsem," ozval se nezřetelný tvar ležící na hromadě šatstva a kožešin na podlaze.

Přistoupili blíž. Svázaný člověk byl malý, lysý a otylý, s obrovskou modřinou přes polovinu tváře.

Visenna se dotkla diadému, chalcedon se na okamžik rozzářil jasným světlem.

„To není třeba," řekl svázaný muž. „Znám tě. Jen jsem zapomněl, jak ti říkají. Vím, co máš na čele. Říkám, že to není třeba. Přepadli mě ve spánku, sebrali mi prsten a zlomili hůl. Jsem bezmocný!"

„Změnil ses, Frenegale," poznamenala Visenna.

„Visenna," zamručel tlouštík. „Už jsem si vzpomněl. Nečekal jsem, že pošlou zrovna tebe. Myslel jsem, že to spíš bude muž, proto jsem poslal Manissu. S mužským by si moje Manissa poradila."

„Neporadila," pochlubil se Korin, rozhlížeje se kolem sebe. „I když musím nebožce přiznat snahu. Dělala, co mohla."

„Škoda."

Visenna se rozhlédla po jeskyni, pak jistým krokem zamířila do kouta, špičkou boty obrátila kámen a z jamky pod ním vytáhla hliněný hrneček ovázaný tukem napuštěnou kůží. Rozřízla řemínek svým zlatým nožíkem a vytáhla svitek pergamenu. Frenegal na ni vrhl nevraživý pohled.

„Prosím, prosím," řekl zlostí se chvějícím hlasem. „Jaký talent. Blahopřeji. Umíš najít skryté věci. Co ještě dovedeš? Věštit z beraních vnitřností? Léčit nadmuté jalovice?"

Visenna si prohlížela list po listu, svázaného čaroděje si nevšímala. „Zajímavé," řekla po chvíli. „Před jedenácti roky, když tě vyhnali z Kruhu, se ztratily jisté stránky ze Zakázaných knih. Dobře, že se našly a dokonce doplněné komentáři. Tak ty ses odvážil použít Alzurův dvojitý kříž? No, no. Nemyslím, že bys zapomněl, jak Alzur dopadl. Několik jeho nestvůr prý ještě běhá po světě. Také ten poslední netvor - vij, který ho zabil a než utekl do lesů na Zafičí, zpustošil polovinu Mariboru."

Několik pergamenů schovala do kapsy na rukávu kazajky. Poté rozvinula další.

„Aha," promlouvala, vraštíc čelo. „Vzorec Dřevokořene, trochu pozměněný. A tady Trojúhelník v trojúhelníku, prostředek k vyvolání série mutací a obrovského nárůstu tělesné hmoty. Copak ti, Fregenale, posloužilo jako výchozí materiál? Co je to? Vypadá jako obyčejný štír. Fregenale, něco tady chybí. Doufám, že víš, o čem mluvím."

„Jsem rád, že sis toho všimla," ušklíbl se čaroděj. „Říkáš obyčejný štír? Až ten obyčejný štír vyleze z průsmyku, celý svět oněmí hrůzou. Na chvilku. Potom začne křičet."

„Dobrá, dobrá. Kde jsou chybějící zaklínadla?"

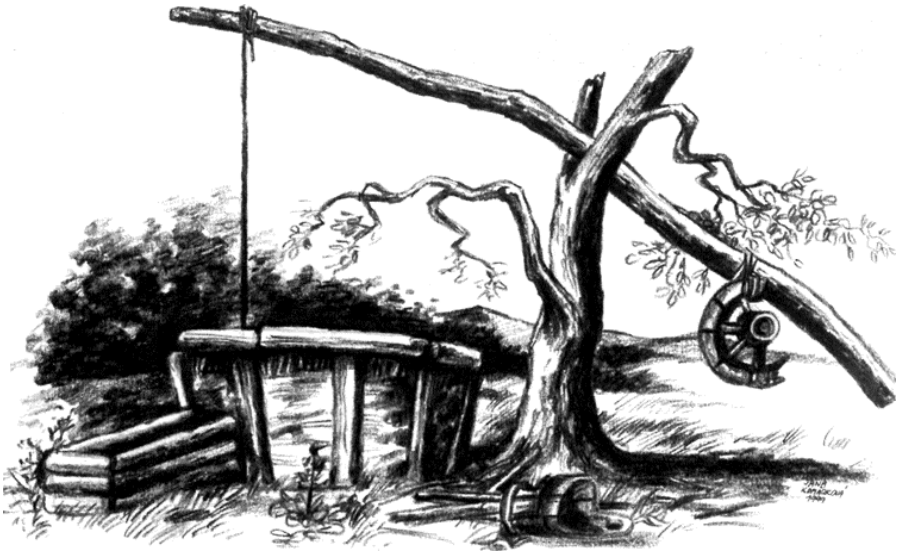
„Nikde. Nechtěl jsem, aby se dostala do nepovolaných rukou. Obzvláště do vašich. Vím, že Kruh touží po moci, kterou lze pomocí těch zaklínadel získat, ale nic z toho nebude. Nikdy se vám nepodaří stvořit něco ani z poloviny tak hrozného, jako je můj kostěj."

„Zdá se, Fregenale, žes dostal po hlavě opravdu silně," opáčila Visenna s klidem. „Proto nejsi schopen rozumně uvažovat. Kdo tady hovoří o stvoření? Tvého netvora musíme zlikvidovat, úplně zničit. Jednoduchou reverzí vrátíme spojující zaklínadlo, použijeme zrcadlový efekt. Jistě, spojující zaklínadlo bylo sladěno s tvou holí, takže je budeme třeba přeladit na můj chalcedon."

„Těch ‚bude třeba' už zaznělo příliš," zavrčel tlouštík. „Můžeš tu sedět třeba celou věčnost, moje přemoudřelá protivnice. Jak jsi přišla na ten směšný nápad, že ti prozradím spojovací zaklínadlo? Nevytáhneš ze mě nic, z živého ani mrtvého. Mám blokádu. Nepouli tak

na mě ta svoje kukadla, nebo ti ten tvůj kamínek propálí díru do čela. Dělejte, rozvažte mě, už jsem celý zdřevěnělý.“

„Jestli chceš, tak tě můžu párkrát nakopnout,“ zasmál se Korin. „To ti obnoví krevní oběh. Mám dojem, plešoune, že dost dobře nechápeš, v jakém jsi postavení. Za chvilku sem vpadnou sedláci, které rozběsnily nájezdy té tvojí bandy. Slyšel jsem, že tě chtějí roztrhat čtyřmi koňmi. Viděls někdy, jak se to dělá? Nejdřív se vždycky utrhnou ruce.“

Fregenal natáhl krk, vytřeštil oči a pokusil se Korinovi plivnout na boty, ale v poloze, v níž se nalézal, to bylo nemožné - jen si poslintal bradu.

„Tohle!“ prskal. „Tohle si dělám z tvých vyhrůžek! Neudělají mi nic! Co si to namlouváš, vandráku? Připletl ses k záležitostem, které přerůstají tvoje omezené chápání. Ale zkus se jí alespoň zeptat, proč tu je. Visenno, pouč ho. Zdá se, že tě pokládá za spasitelku zotročených, ušlechtilou bojovnici za práva těch ubožáků. Jenže tady jde o peníze, hlupáku! O velké bohatství!“

Visenna mlčela. Fregenal se narovnal, ohýbal nohy v kolenou a vrzal provazy, až se mu podařilo obrátit se na bok.

„Není to snad pravda,“ křičel, „že tě sem Kruh vyslal proto, abys otevřela zlatý pramen, který vyschl? Kruh měl značné zisky z těžby

jaspisů a jadeitů a vybíral i mýtné od kupců a karavan výměnou za ochranné amulety, které ale, jak se ukázalo, na mého kostěje neplatí.“

Visenna se neozvala. Nedívala se na svázaného muže, hleděla na Korina.

„Aha!“ zvolal čaroděj. „Mlčíš, nezapíráš! Takže je to už běžně známo. Starší a zkušení o tom věděli už dávno, jenom takové usmrkance jako jsi ty udržovali v přesvědčení, že Kruh je stvořen k boji se Zlem. Nedivím se, že pravda vyšla najevo. Svět se mění, lidé si pomalu začínají uvědomovat, že se mohou obejít bez kouzel a čarodějů. Ani se nenadějete a budete bez práce, budete muset vyžít z toho, co jste si stačili nakrást. Proto takové úsilí o zachování vašich příjmů. Takže mě hned rozvažte. Nezabijete mě ani neodsoudíte k smrti, protože by Kruh utrpěl další ztrátu. A to by vám nedaroval, to je jasné.“

„Nic není jasné,“ řekla Visenna chladně a založila si ruce na prsou. „Víš, Fregenale, takoví usmrkanci jako já nevěnují přehnanou pozornost dočasnému prospěchu. Co je mi po tom, jestli Kruh ztratí, získá nebo jestli bude rozpuštěn. Vždycky se nějak uživím léčením nadmutých jalovic anebo impotence takových starých prašivců jako jsi ty. Ale to je jedno. Důležitější je to, že chceš žít, Fregenale, a proto meleš pantem. Každý chce žít. Proto mi hned teď a tady prozradíš vázací zaklínadlo. Potom mi pomůžeš najít toho kostěje a zničit ho. Pokud ne... Nu, co se dá dělat, zajdu se projít do lesa. V Kruhu ohlásím, že jsem nedokázala zadržet rozzuřené sedláky.“

„Vždycky jsi byla cynická,“ zaskřípal zuby čaroděj. „Už tenkrát v Mayenně. Zvláště ve vztazích s muži. Bylo ti sotva čtrnáct let a už tehdy se hodně vyprávělo a tvých...“

„Přestaň, Fregenale,“ přerušila ho. „Tvoje řeči na mě nedělají žádný dojem. A na něho také ne. Není můj milenec. Řekni jen, že souhlasíš a skoncujeme s tou zábavou. Protože ty přece souhlasíš.“

Fregenal zakoulel bělmem očí a odvrátil hlavu.

„Jasně, že ano,“ zachrčel. „Pokládáš mě snad za idiota? Každý chce přece žít.“

VIII.

Fregenal se zastavil a hřbetem ruky si otřel zpocené čelo:

„Tam za tou skálou začíná soutěska. Na starých mapách je označena jako Dur-tan-Orit - Myší díra. Je to brána Klamatu. Tady musíme zanechat naše koně. Koňmo nemáme nejmenší šanci, že bychom se k němu přiblížili nepozorovaně.“

„Mikulo,“ řekla Visenna, sesedajíc z koně, „počkáte tady do večera, ne déle. Pokud se nevrátíme, ať vás ani nenapadne jít do průsmyku. Vraťte se domů. Je ti to jasné?“

Kovář přikývl. Zůstali s ním už jen čtyři vesničané. Ti nejodvážnější. Zbytek oddílu se cestou vytratil jako sníh v květnu.

„Jasné, paní,“ zabručel a změřil si kosým pohledem Fregenala. „Nechápu však, proč věříš tomu darebákovi. Podle mě měli chlapi pravdu. Měli jsme mu useknout hlavu. Jen se podívejte na ta jeho prasečí očka, na ten zrádný ksicht.“

Visenna mlčela. Zacláněla si rukou oči a dívala se na hory, na úzký vstup do soutěsky.

„Veď nás, Fregenale,“ přikázal Korin a popotáhl si opasek.

Vyrazili.

Po půlhodině pochodu uviděli první vůz. Převrácený a rozbitý. Za ním druhý se zlomeným kolem. Kostry koní. Kostru člověka. Druhou. Třetí. Čtvrtou. Hromadu polámaných, rozdrcených kostí.

„Ty zkurvysynu,“ řekl Korin tiše, dívaje se na lebku, jejímiž očními důlky prorůstaly stvoly kopřiv. „To jsou kupci, že? Nevím, co mi zabrání, abych...“

„Na něčem jsme se dohodli,“ přerušil ho Fregenal kvapně. „Dohodli jsme se. Řekl jsem vám všechno, Visenno. Pomáhám vám. Vedu vás. Dohodli jsme se!“

Korin si odplivl. Pobledlá Visenna na něj pohlédla, pak se otočila na čaroděje.

„Dohodli jsme se,“ potvrdila. „Pomůžeš mi ho najít a zničit, potom půjdeš svou cestou. Tvoje smrt by těm, kdož zde leží, život nevrátila.“

„Zničit, zničit, zničit... Visenno, znovu tě varuji a znovu opakuji: uveď ho do letargie, paralyzuj ho, znáš zakletí. Ale nenič ho. Má nesmírnou cenu. Vždycky ho můžeš...“

„Přestaň, Fregenale. Už jsme o tom hovořili. Veď nás!“

Pokračovali dál, opatrně stoupali kolem koster.

„Visenno,“ zašeptal Fregenal po chvíli. „Uvědomuješ si to riziko? Je to vážná věc. Víš, se Zrcadlovým efektem to bývá všelijak. Jestli se inverze nepodaří, je po nás veta. Viděl jsem, co dokáže.“

Visenna se zastavila.

„Nevytáčej se,“ řekla. „Za koho mne považuješ? Inverze se podaří, pokud...“

„Pokud jsi nás neoklamal,“ vpadl jim rozzlobeným hlasem do hovoru Korin. „A pokud jsi nás obelhal... Tak tys viděl, co ta tvoje zrůda dokáže. Víš ty ale, co dokážu já? Znám takové seknutí, po kterém zasaženému zůstane jedna líc a půlka čelisti. Může to přežít, jenže si pak už, mimo jiné, nezahraje na flétnu.“

„Visenno, uklidni toho zabijáka,“ vykoktal pobledlý Fregenal. „Vysvětli mu, že jsem tě nemohl oklamat, že bys to vycítila...“

„Nežvaň tolik, Fregenale. Veď nás.“

Spatřili další vozy. A další kosti. V trávě se bělala žebra, vzhůru trčící hnáty, strašidelně rozšklebené lebky. Korin mlčel a tiskl jílec meče ve zpocené dlani.

„Dávejte pozor,“ zašeptal Fregenal. „Jsme už blízko. Našlapujte tiše.“

„Na jakou vzdálenost zjistí naši přítomnost? Fregenale, mluvím s tebou!“

„Dám ti znamení.“

Kráčeli dál, rozhlíželi se po strmých stěnách soutěsky, porostlých plazivými křovinami, zbrázděných průrvami a lemovaných suťovisky.

„Visenno! Už ho cítíš?“

„Ano. Ale nejasně. Jak jsme daleko, Fregenale?“

„Dám ti znamení. Škoda, že ti nemohu pomoci. Bez hole a prstenu nemohu dělat nic. Jsem bezmocný. Jedině, kdybych...“

„Kdybys co?“

„Tohle!“

S rychlostí, jakou by od takového tlusťocha nikdo nečekal, zvedl ze země špičatý kámen a udeřil jím Visennu do hlavy. Čarodějka klesla bez hlesu obličejem k zemi. Korin se rozmáchl taseným mečem, ale čaroděj byl nečekaně hbitý. Padl na všechny čtyři, vyhnul se čepeli, překulil se pod Korinovýma nohama a kamenem, který nepus-

til z ruky, ho udeřil do kolena. Korin zařval, upadl, bolestí zalapal po dechu a pak se mu vlna mrákot přelila z útrob do hrdla. Fregenal se vymrštil jako kočka a rozehnal se k dalšímu úderu.

Pták se strakatým peřím spadl z oblohy jako blesk a otřel se o čarodějův obličej. Fregenal uskočil, zamával rukama a upustil kámen. Korin se opřel o loket, sekl mečem a jen o chlup minul tlusťochovo stehno. Čaroděj se otočil a prchal zpátky do Myší díry, křičel a chechtal se. Korin se pokusil vstát a pronásledovat ho, ale když se postavil, zatmělo se mu před očima. Opět upadl a alespoň zahrnul utíkajícího zrádce přívalem sprostých nadávek.

Fregenal se v bezpečné vzdálenosti zastavil a otočil.

„Ty nepodařená vědmo!“ zahulákal. „Ty zrzavá flundro! Chtělas přechytračit Fregenala? Milostivě mu darovat život? Myslela sis, že se budu klidně dívat, jak ho zabíjíš?“

Nepřestávaje nadávat, hnětl si Korin koleno, aby utišil tepající bolest. Visenna ležela stále nehybně na zemi.

„Už jde!“ vykřikl Fregenal. „Dívejte se! Kochejte se tím pohledem, protože už za chvíli vám můj kostěj vymáčkne oči z důlků! Už jde!“

Korin se ohlédl. Přibližně sto kroků od něj se zpoza skalního útesu vysunuly uzlovité klouby křivých pavoucích nohou. Po chvíli s rachotem přelezl přes hromadu kamení jako mísa plochý trup, nejméně deset loktů široký, rezavě hnědý, kostrbatý, pokrytý špičatými trny. Čtyři páry nohou postupovaly pravidelně, vláčejíce mísovitý trup po suti. Pátý, přední pár končetin byl nepřirozeně dlouhý a ozbrojen mohutnými račími klepety, ježícími se řadami ostrých trnů a bodců.

To je sen, proletělo Korinovi hlavou. Jenom zlý sen. Měl bych se probudit a začít křičet. Probudit se. Křičet, křičet, křičet.

Nedbaje na bolavé koleno, vrhl se k Visenně a zacloumal její bezvládnou paží. Vlasy měla prosáklé krví, jež jí stékala po šíji.

„Visenno...“ zasípal strachem přiškrceným hrdlem. „Visenno...“

Fregenal se nepříčetně rozchechtal. Ozvěna rachotila mezi stěnami soutěsky. Přehlušila i kroky kováře Mikuly, který přiběhl přikrčený, se sekerou v hrsti. Fregenal si ho všiml, jenže už bylo pozdě. Sekera jej zasáhla do kříže těsně nad pánví a zaťala se až po topůrko. Zraněný zařval bolestí, upadl, z vyrval topůrko z kovářových rukou. Mikula ležícího muže přišlápl, vytrhl svou zbraň a znovu se roze-

hnal. Černokněžníkova hlava se skutálela ze svahu a zůstala stát, teprve když se čelem opřela o jednu z lebek ležící pod koly rozbitého povozu.

Korin kulhal, klopýtal o kameny a vlekl bezvládnou, ochablou Visennu po zemi. Mikula k nim přispěchal, popadl dívku, bez námahy si ji přehodil přes rameno a utíkal pryč. Korin, přestože zbaven břemene, ho nemohl dohonit. Pohlédl přes rameno. Kostěj se sunul za ním, skřípal klouby, napřaženými klepety škrábal o balvany a vytrhával řídkou trávu.

„Mikulo!“ zavyl Korin zoufale.

Kovář se ohlédl, položil Visennu na zem, vrátil se ke kulhajícímu muži, podepřel ho a prchali oba společně. Kostěj zrychlil, vysoko nadzvedávaje kostnaté nohy.

„S tím si neporadíme," zasípal Mikula, ohlíželse přes rameno. „Neutečeme..."

Přiběhli k Visenně ležící nehybně na zádech.

„Vykrvácí!" zvolal Mikula.

Korin si na něco vzpomněl. Strhl z Visennina opasku váček, vysypal jeho obsah a nevšímaje si jiných předmětů, sebral rudohnědý kámen s vyrytými runami, rozhrnul rusé, krví zmáčené vlasy a přitiskl hematit na ránu. Krev ihned přestala téci.

„Korine!" vykřikl Mikula.

Kostěj už byl blízko. Široce roztáhl přední končetiny, zubatá klepeta se rozevřela. Mikula uviděl na stopkách se pohybující netvorovy oči a pod nimi skřípající srpovité čelisti. Postupující kostěj rytmicky syčel:

„Tss, tss, tss..."

„Korine!"

Korin nevnímal, něco šeptal a nesundával hematit z rány. Mikula k němu přiskočil, popadl ho za rameno, odtrhl ho od Visenny a ženu si opět zvedl na rameno. Prchali. Kostěj ani na chvíli nepřestával syčet. Zvedl klepeta, zaskřípal chitinovým břichem o skálu a valil se za nimi. Mikula si uvědomil, že nemají žádnou naději.

Směrem od Myší díry se krkolomným cvalem přihnal jezdec v kožené kazajce a kápi ze železných kroužků, se širokým mečem nad hlavou. V chlupatém obličeji mu planula malá očka a blýskaly se špičaté zuby.

Kehl se s válečným pokřikem vrhl na kostěje. Než však na netvora dosáhl, ostnatá klepeta se sevřela a uchopila koně do strašlivých kleští. Bobolak vyletěl ze sedla a převalil se po zemi.

Kostěj bez viditelné námahy zvedl v kleštích koně a narazil ho na ostrý trn, který mu vpředu trčel z trupu. Srpovité čelisti se sevřely, zvířecí krev vytryskla na kameny, z rozpáraného břicha vyhřezly horké vnitřnosti.

Mikula přiskočil, pomohl bobolakovi vstát, ten ho ale odstrčil, tasil meč, vykřikl tak, že přehlušil smrtelné ržání koně a skočil na kostěje. S opičí mrštností se překulil pod netvorovým tvrdým břichem a ze všech sil bodl přímo do stopkovitého oka. Kostěj zasyčel, pustil koně, roztáhl končetiny do stran, zavadil o Kehla ostrými trny, porazil ho na zem a odhodil stranou. Kehl dopadl na kamení a upustil meč. Kostěj se otočil, sáhl po něm klepetem a chytil ho.

Bobolakova malá postavička se vznesla do vzduchu.

Mikula zuřivě vykřikl, dvěma skoky dostihl netvora, rozmáchl se a udeřil sekerou do chitinového krunýře. Korin opustil Visennu, bez rozmýšlení přiskočil z druhé strany a zabodl obouruč držený meč do mezery mezi krunýřem a klepetem. Hrudí nalehl na rukojeť a zarazil čepel až po záštitu. Mikula hekl a udeřil znovu, krunýř praskl a zpod něj vytryskla páchnoucí zelená tekutina. Kostěj pustil bobolaka a se syčením napřáhl klepeta. Korin se zapřel nohama do země a škubl jílcem meče, ale marně.

„Mikulo!“ vykřikl. „Prchej!“

Oba se dali na útěk, chytře se rozutekli do dvou různých stran. Kostěj zaváhal, zaskřípal břichem o skálu a vrhl se přímo před sebe, rovnou na Visennu, která se s hlavou schýlenou mezi rameny snažila postavit. Těsně nad ní visel ve vzduchu pták se strakatým peřím, mával křídly a křičel, vřeštěl, skřehotal...

Kostěj se blížil.

Oba, Korin i Mikula, skočili současně a zahradili netvorovi cestu.

„Visenno!“

„Paní!“

Kostěj se nezastavil a roztáhl klepeta.

„Běžte stranou!“ vykřikla klečící Visenna a napřáhla ruce. „Korine! Uhni!“

Oba muži uskočili ke skalním stěnám.

„*Henenaa fireaoth kerelanth*!“ zakřičela čarodějka pronikavě s rukama nataženýma proti kostějovi. Mikula si všiml, jak se od ní k netvorovi sune cosi neviditelného. Tráva se ohýbala k zemi a drobné kamínky odletovaly na strany, jako by byly rozmetávány váhou obrovské, velkou rychlostí se valící koule. Z Visenniny ruky vytryskl oslnivě zářící paprsek, zasáhl kostěje a rozlil se po jeho pancíři v síti ohnivých jazyků. Vzduch se zachvěl ohlušujícím rachotem. Kostěj vybuchl. Vytryskla fontána zelené krve. Chitinové úlomky končetin, vnitřnosti, všechno vyletělo vzhůru, rozletělo se to do okolí, dopadlo na skály, zašelestilo v křovinách. Mikula se přikrčil a oběma rukama si zakryl hlavu.

Nastalo ticho. Na místě, kde před chvílí stál netvor, se černal a kouřil okrouhlý kráter potřísněný zelenou tekutinou, posetý odpornými, obtížně rozeznatelnými kusy těla.

Korin si otřel z obličeje zelenou krev a pomohl Visenně na nohy. Celá se chvěla.

Mikula se sklonil nad Kehlem. Bobolak měl otevřené oči. Jeho hrubá kazajka z koňské kůže byl roztrhána na cáry, pod nimiž bylo vidět, co mu zbylo z paže a z ramene. Kovář chtěl něco říci, nebyl toho ale schopen. Pak k nim přistoupil Korin podpírající Visennu. Bobolak k nim otočil hlavu. Korin pohlédl na jeho poranění a s námahou polkl.

„To jsi ty, královici," pronesl Kehl tiše, ale klidně a zřetelně. „Měls pravdu... Beze zbraně neznamenám nic. A bez ruky? Hovno, co?"

Výraz bobolakových očí Korina překvapil víc než pohled na jeho polámané, z hrozných ran trčící kosti. To, že malý bojovník stále ještě žil, bylo neuvěřitelné.

„Visenno," zašeptal Korin s prosebným pohledem upřeným na čarodějku.

„S tím si neporadím, Korine," řekla Visenna smutně. „Ten organismus, to tělo, životní pochody... Všechna pravidla, která je řídí, jsou tak odlišná od lidských... Mikulo, nedotýkej se ho..."

„Vrátil ses, bobolaku," zašeptal Mikula. „Proč?"

„Protože pravidla, která mne řídí, jsou odlišná... od lidských," odvětil Kehl s pýchou v hlase, leč s nesmírným úsilím. Z úst mu vytékal pramínek krve, jenž poskvrňoval šedivou kožešinu. Otočil hlavu a pohlédl Visenně do očí:

„No, zrzavá vědmo! Splnila se tvá předpověď... Teď mi pomoz!"

„Ne!" vykřikla Visenna.

„Ale ano," řekl Kehl. „Musí to být. Už je čas."

„Visenno," vydechl Korin s užaslým výrazem v obličeji. „Snad ho nechceš..."

„Běžte pryč!" vyhrkla čarodějka, zadržujíc pláč. „Běžte! Oba!"

Mikula, dívaje se stranou, zatahal Korina za ruku. Korin se poddal. Ještě zahlédl, jak Visenna kleká nad bobolakem, jemně ho hladí po čele a dotýká se jeho skrání. Kehl se zachvěl, otřásl, napjal a znehybněl. Visenna plakala.

IX.

Strakatý pták sedící Visenně na rameni naklonil plochou hlavičku a upřel na čarodějku kulaté oko. Kůň kráčel vyjetou cestou, obloha byla modrá a čistá. „Tuuit tuiit trk," zacvrlikal strakatý pták.

„Možná," souhlasila Visenna. „Ale nejde to. Nepochopils mě. Nehněvám se. Jen je mi líto, že jsem se o tom všem dověděla teprve od Fregenala, a ne od tebe, opravdu. Ale znám tě přece tolik let a vím, že nejsi mluvka. Myslím, že kdybych se tě zeptala dříve, odpověděl bys mi."

„Trk, tuuuik?"

„Jistěže. Už dávno. Jenže sám víš, jak to u nás chodí. Samé veliké tajemství, všechno je přísně tajné. A zbytek je jen otázka velikosti. Já také neodmítám odměnu za léčení, když mi ji někdo dává a já vím, že to není žádný nuzák. Věřím, že za jistý druh služeb žádá Kruh vysoké odměny. A právem. Všechno je čím dál dražší a žít se musí. Ne, o to nejde."

„Twwiiiit," přeslápl pták z nožky na nožku. „Korrriiin."

„Jsi bystrý," usmála se Visenna trpce a otočila hlavu k ptákovi, přičemž mu dovolila, aby se zobákem lehce dotkl její tváře. „Právě to mě zlobí. Viděla jsem, jak na mě hleděl. Nestačí, že je to vědma, myslel si určitě, ale k tomu i hamižná, chtivá a vypočítavá lhářka."

„Tuwiit trk trk trk tuuiiit?"

Visenna odvrátila hlavu.

„No, tak zlé to zase není," zamumlala, mhouříc oči. „Jak víš, nejsem dívka, která jen tak lehce ztrácí hlavu. I když musím přiznat... Že se již příliš dlouho toulám sama po... Ale po tom ti nic není. Starej se o svůj zobák."

Pták mlčel a čechral si pírka. Les se přibližoval, viděla cestu, která se ztrácela v houští pod portálem větví.

„Poslyš," ozvala se Visenna po chvíli. „Jak to podle tebe může vypadat v budoucnosti? Je opravdu možné, že by nás lidé přestali potřebovat? Třebas jen v takové prosté věci, jako je léčení. Nějaký pokrok je vidět. Vezmi si například bylinkářství. Můžeš si ale představit, že si jednou poradí třeba s takovým záškrtem? S horečkou omladnic? S tetanem?"

„Twiik, twiit."

„No řekni. Teoreticky to možné je asi tak, jako je možné, že se náš kůň za chvíli zapojí do rozhovoru. A že řekne něco moudrého. A co rakovina? Poradí si s rakovinou? Bez magie?“

„Trrk!“

„Taky si myslím.“

Visenna projela lesem vonícím vlhkem a chladem. Přebrodila mělký potok. Vystoupila na kopec, potom sjela dolů vřesem, který koni sahal až ke třmenům, pak opět našla písečnou, trávou zarostlou cestu. Znala ji, jela tudy před třemi dny. Jen opačným směrem.

„Mám dojem,“ ozvala se znovu, „že bychom se měli trochu změnit. Stárneme, silně a příliš nekriticky trváme na tradicích. Jen co se vrátím...“

„Twiit,“ přerušil ji pták se strakatým peřím.

„Cože?“

„Twiit.“

„Co tím chceš říct? Proč ne?“

„Trrrk.“

„Jaký nápis? Na jakém sloupu?“

Pták zamával křídly, odrazil se od jejího ramene a odletěl. Ztratil se mezi listím.

Korin seděl, zády se opíral o kůl na rozcestí a prohlížel si ji s vyzývavým úsměvem. Visenna seskočila z koně a přistoupila k němu.

Cítila, že se proti své vůli také usmívá. Co víc, uvědomila si, že její úsměv nevypadá zrovna nejchytřeji.

„Visenno!“ zvolal Korin. „Přiznej se, neovládáš mě náhodou svými kouzly? Cítím totiž z našeho setkání obrovskou radost, dokonce až nepřirozenou radost. Tfuj, tfuj, tfuj, proklatě. To musí být kouzla. Určitě.“

„Čekal jsi na mě?“

„Jsi neobyčejně důvtipná. Vidíš, ráno jsem se probudil a zjistil, žes odjela. Jak milé z tvé strany, pomyslel jsem si, žes mě nebudila kvůli takové maličkosti, jako je prachobyčejné rozloučení, bez něhož se lze obejít. Kdo se, koneckonců, v našich časech loučí anebo vítá, vždyť to není nic než přežitek a výstřednost, není-liž pravda? Otočil jsem se na druhý bok a spal dál. Teprve po snídani jsem si připomněl, že jsem ti chtěl říct něco důležitého. Nasedl jsem tedy na ukořistěného koně a jel zkratkou.“

„A co mi chceš říci?“ otázala se Visenna a přistoupila blíž. Sklonila hlavu, aby pohlédla do modrých očí, které minulé noci viděla ve snu.

Korin vycenil zuby v širokém úsměvu.

„To je ožehavá záležitost,“ řekl. „Nedá se odbýt několika slovy. Vyžaduje podrobnější vysvětlení. Nevím, zdali to stihnu do soumraku.“

„Tak začni.“

„V tom je ta potíž. Nevím jak.“

„Panu Korinovi se nedostává slov,“ zakroutila s úsměvem hlavou Visenna.

„Neslýchaná věc. Tedy začni od začátku.“

„To není špatný nápad,“ předstíral Korin vážnost. „Víš, Visenno, uplynul už drahný kus času od doby, kdy jsem se začal toulat sám...“

„...po lesích a cestách,“ dokončila žena, objímajíc ho kolem krku.

Pták se strakatým peřím, který seděl vysoko na větvi stromu, zamával křídly, rozprostřel je a zaklonil hlavu. „Trrrk twiit twiiit,“ zacvrlikal.

Visenna odtrhla svá ústa od Korinových rtů a pohlédla na ptáka. Mrkla na něho.

„Měls pravdu,“ odpověděla. „Tohle je skutečně cesta, z níž není návratu. Leť a řekni jim...“

Chvíli váhala a pak mávla rukou: „Nic jim neříkej...“

HLAS ROZUMU l

Přišla za ním k ránu.

Vešla opatrně, tiše našlapujíc, plula komnatou jako přízrak, jako zjevení, a jediný zvuk, který doprovázel její pohyby, bylo šustění košile otírající se o její nahou pokožku. Ale i tento slaboučký, sotva slyšitelný šelest zaklínače probudil, nebo spíše jen zpola probral z polospánku, v němž se monotónně kolébal jako v bezedné tůni, vznášeje se někde mezi dnem a hladinou klidného moře mezi lehce se vlnícími pruhy chaluh.

Nepohnul se ani se nezachvěl. Dívka připlula blíž, shodila se sebe košili a pomalu, váhavě opřela koleno o okraj jeho lože. Sledoval ji zpod spuštěných řas, nedával najevo, že nespí. Dívka opatrně vylezla na postel, na něho, a objala ho nohama. Opřená o napjaté paže ho pošimrala v obličeji vlasy vonícími heřmánkem. Odhodlaně a jakoby nedočkavě se sklonila a dotkla se hrotem prsu jeho víčka, tváře, úst. Usmál se a uchopil ji za ramena, velmi pomalu, opatrně, jemně. Vzpřímila se, unikajíc jeho prstům, světlá, bělostná, splývající svým jasem s mlhavou září svítání. Pohnul se, avšak ona mu nesmlouvavým tlakem obou rukou zabránila změnit polohu a lehkými, ale rozhodnými pohyby beder se domáhala odpovědi.

Odpověděl. Už neuhýbala před jeho dlaněmi, zaklonila hlavu, potřásla vlasy. Její pleť byla chladná a obdivuhodně hebká. Oči, které spatřil, když přiblížila svou tvář k jeho obličeji, byly veliké a tmavé jako oči rusalky.

Kolébán utonul v heřmánkovém moři, které se rozbouřilo a zašumělo, odnášejíce klid.

ZAKLÍNAČ

I.

Potom se říkalo, že ten člověk přišel od severu, Provaznickou branou. Šel pěšky, osedlaného koně vedl za uzdu. Bylo pozdní odpoledne, krámky provazníků a klempířů byly už zavřeny a ulička zela prázdnotou. Ačkoliv bylo teplo, měl ten člověk přes ramena přehozen černý plášť. Byl nápadný.

Zastavil se před hospodou „Starý Narakort“, chvilku stál a naslouchal hučení hlasů. Hospoda byla, jako ostatně vždy o tom čase, plná hostů. Do „Starého Narakortu“ ale cizinec nevstoupil. Vedl koně dál, dolů uličkou. Stála tam druhá, menší krčma, které se říkalo „U lišky“. Tam bylo poloprázdno. Krčma neslula dobrou pověstí.

Krčmář zvedl hlavu od bečky kvašených okurek a změřil si hosta pohledem. Cizinec, stále ještě v plášti, stál před šenkýřem bez hnutí a mlčel.

„Přeješ si?“

„Pivo,“ odpověděl příchozí. Neměl zrovna nejpříjemnější hlas.

Krčmář si otřel ruce o zástěru a naplnil otřískaný hliněný korbel.

Neznámý nebyl starý, avšak vlasy měl už docela bílé. Pod pláštěm měl odřenou koženou kazajku se šněrovadly pod krkem a na pažích. Když plášť odložil, všichni viděli, že mu na řemeni na zádech visí meč. Na tom by nebylo nic zvláštního, ve Wyzimě nosil v těch časech zbraň každý, nikdo si ale nevěšel meč na záda jako luk či toulec.

Neznámý si nepřisedl k nepočetným hostům u stolu, zůstal stát u šenku a upíral na krčmáře své pronikavé oči. Napil se.

„Hledám nocleh.“

„Nemám,“ zabručel krčmář s pohledem upřeným na hostovy zaprášené a špinavé boty. „Zeptej se ve ‚Starém Narakortu‘.“

„Raději bych zůstal tady.“

„Nemám,“ rozpoznal krčmář konečně jeho přízvuk. Návštěvník byl Riv.

„Zaplatím,“ pronesl cizinec tiše a jakoby nejistě.

A tím právě začal ten hrozný příběh. Poďobaný dlouhán, který z cizince od jeho příchodu ani na okamžik nespustil oči, vstal a přistoupil k šenku. Dvojka jeho kumpánů se postavila ne více než dva kroky za něj.

„Není tu místo, šmejde. Rivskej vandráku,“ zachrčel poďobanec. „Takový, jako ses ty, ve Wyzimě nepotřebujem. Todle je slušný město!“

Neznámý sebral svůj korbel a ustoupil. Pohlédl na krčmáře, ale ten se jeho pohledu vyhnul. Bránit Riva, to by ho ani nenapadlo. Konečně, kdo ve Wyzimě by měl rád Rivy?

„Každej Riv je zloděj a srab,“ pokračoval poďobanec páchnoucí pivem, česnekem a nenávistí. „Slyšíš, posero?“

„Neslyší. Asi má nasraný v uších,“ řekl jeden z těch vzadu a druhý se zachechtal.

„Zaplať a vypadni!“ zařval poďobanec.

Teprve teď se na něho cizinec podíval:

„Nejdřív dopiju pivo.“

„My ti pomůžem,“ zasyčel dlouhán. Vyrazil Rivovi korbel z ruky a uchopil ho zároveň za rameno a za řemen vedený šikmo přes jeho hruď. Jeden z dlouhánových přátel zvedl pěst. Cizinec se zatočil a poďobanec se zapotácel. Zasvištěl tasený meč, čepel se zaleskla ve světle kahanců. Zmatek a křik. Někdo ze zbývajících hostů se vrhl ke dveřím. Zarachotily židle, hliněné nádobí hluše křáplo na podlahu. Krčmář s rozechvělými rty hleděl na poďobancovu hrozně rozbitou tvář. Dlouhán s prsty zaklesnutými o hranu výčepu zvolna klouzal dolů a mizel z očí, jakoby tonul. Druzí dva leželi na podlaze. Jeden bez pohybu, druhý se svíjel v rychle se zvětšující tmavé louži. Vzduchem vibroval mučivě vysoký ženský vřískot. Krčmář se otřásl, nabral dech a začal zvracet. Neznámý ustoupil ke zdi. Stál tam přikrčený, napjatý a ve střehu. Oběma rukama držel meč, jehož čepel zvolna kroužila vzduchem. Nikdo se ani nepohnul. Na tvářích hostů se usadila hrůza, znehybnila jejich paže a ucpala jejich hrdla jako studené bláto.

Do krčmy vpadli s řinčením zbraní tři biřici. Museli být někde nablízku V rukou měli jenom kůží opletené hole, ale když spatřili mrtvoly, okamžitě tasili meče. Riv se přitiskl ke stěně a levou rukou vytáhl z holínky dýku.

„Odhoď to!“ zařval jeden z biřiců nejistým hlasem. „Odhoď to, lumpe! Půjdeš s námi!“

Druhý strážník odkopl stůl, který mu bránil dostat se k Rivovi ze strany.

„Utíkej pro chlapy, Tresko!“ houkl na třetího, který zůstal stát u dveří.

„Není třeba,“ prohlásil neznámý a nechal meč klesnout. „Půjdu sám.“

„Půjdeš, pse, ale na provaze!“ odpověděl mu ten nejistý. „Odhoď meč, nebo ti rozseknu palici!“

Riv se narovnal. Rychle vsunul čepel pod levou paži a pravou rukou pozvednutou proti biřicům načrtl ve vzduchu bleskově nějaké znamení. Zablýskly stříbrné cvoky, kterými byly nabíjeny chrániče na jeho předloktích.

Strážní polekaně ustoupili a zakryli si tváře rukama. Hosté couvli, někteří se vrhli ke dveřím. Žena se opět hystericky rozkřičela.

„Půjdu sám,“ zopakoval neznámý kovově znějícím hlasem. „Vy tři mě doprovodíte. Zavedete mě ke svému veliteli, neznám cestu.“

„Ano, pane,“ vykoktal biřic a uklonil se. Vyděšeně se ohlíželo, zamířil ke dveřím. Dva zbývající jej kvapně následovali. Neznámý vsunul meč do pochvy, dýku do holínky a vykročil za nimi. Když procházel kolem stolů, zakrývali si hosté obličeje cípy svých kytlí.

II.

Wyzimský purkrabí Velerad se poškrábal pod bradou. Zamyslel se. Nebyl pověrčivý ani bojácný, ale přesto se mu vůbec nezamlouvalo zůstat s bělovlasým o samotě. Pak se ale rozhodl.

„Odejděte!“ přikázal svým lidem. „A ty se posaď. Ne, sem ne. Tam dál.“

Neznámý usedl. Neměl už ani meč, ani černý plášť.

„Poslouchám,“ řekl Velerad, pohrávaje si s těžkým palcátem, ležícím na stole. „Jsem Velerad, purkrabí wyzimský. Co mi chceš, zbojníku? Půjdeš do lochu. Tři mrtví, pokus o uhranutí, to není špat-

né. To vůbec není špatné. Za takové věci se u nás, ve Wyzimě, naráží na kůl. Já jsem ale spravedlnost sama, a tak té nejdřív vyslechnu. Mluv.“

Riv rozepnul kazajku a vytáhl ze záňadří svitek bílé kozí kůže.

„Přibíjíte to na rozcestích a po krčmách,“ promluvil tiše. „Je pravda, co je tu napsáno?“

„Aha,“ zabručel Velerad, dívaje se na runy vyleptané v kůži. „Tak je to. Že mě to hned nenapadlo. Jistě, je to ta nejpravdivější pravda. Podepsán je Foltest, král a vládce Temerie, Pontaru a Mahakamu, a tak to musí být pravda. Jenže vyhláška je vyhláška a zákon je zákon. Já tady, ve Wyzimě, střežím právo a pořádek! Nedovolím žádné vraždění! Jasné?“

Muž přikývl na souhlas. Velerad rozhněvaně zasípal:

„Zaklínačský znak máš?“

Neznámý opět sáhl do záňadří a vytáhl kulatý medailon na stříbrném řetízku. Byla na něm vyobrazena vlčí hlava s vyceněnými tesáky.

„Jak se jmenuješ? Klidně si můžeš něco vymyslet, neptám se ze zvědavosti, ale jenom abych věděl, jak tě mám oslovovat.“

„Říkají mi Geralt.“

„Dobrá, tedy Geralt. Podle přízvuku pocházíš z Rivie.“

„Z Rivie.“

„Výborně. Víš co, Geralte z Rivie? S tímhle,“ poklepal na vyhlášku, „s tímhle si dej svátek. Je to zatraceně vážná věc. Mnoho se jich pokoušelo. Tohle, brachu, není jako posekat pár lotrů.“

„Já vím, pane purkrabí. Je to, když dovolíš, moje práce. Ale je tu psáno, že odměna činí tři tisíce orenů.“

„Tři tisíce,“ našpulil Velerad rty. „A jak se povídá mezi lidmi: princeznu za ženu. I když tohle tam Foltest nenapsal.“

„Princezna mě nezajímá,“ prohlásil Geralt klidně. Seděl, ani se nehnul, ruce měl položeny na kolenou. „Je psáno tři tisíce.“

„Co jsou to za časy?“ povzdechl si purkrabí. „Jaká prašivá doba? Koho by ještě před dvaceti lety napadlo, i kdyby byl ožralý pod obraz, že se ani v dnešní době neobejdeme bez vašich služeb? Zaklínači! Potulní lovci bazilišků! Řemeslní zabíječi draků a vodníků! Hele, Geralte, můžete ve vašem cechu pít pivo?“

„Jistě.“

Velerad zatleskal.

„Pivo!“ houkl. „A ty, Geralte z Rivie, si přisedni. Mně už je všechno jedno.“'

Pivo bylo dobře vychlazené a pěnilo.

„Prašivá doba,“ pokračoval Velerad v monologu, když si přihnul z poháru. „Rozlezlo se nám tu pěkné svinstvo. V mahakamských norách se to jen hemží všelijakými příšerami. V lesích donedávna vyli leda vlci a teď - strašidla. Roztodivní hejkalové, kam se koukneš nějaký lesní muž nebo podobná ohavnost. Víly a polednice kradou po vsích děti, už se ani nedá počítat. Nemoci, o jakých dřív nikdo ani neslyšel. Vlasy se z toho ježí. A ještě tohle,“ strčil do svitku na stole. „Ani se nedivím, Geralte, že je po vašich službách pořád taková poptávka.“

„To je královská vyhláška, pane purkrabí,“ zvedl Geralt hlavu. „Znáš podrobnosti?“

Velerad se zhoupl na židli, ruce sepjaté na břiše.

„Podrobnosti, říkáš? To víš, že znám. Ne zrovna z první ruky, ale přesto z hodnověrných pramenů.“

„O to mi právě jde.“

„Ty jsi ale mezek. Jak chceš. Tak poslouchej,“ lokl si Velerad piva a ztlumil hlas. „Náš milovaný Foltest nám ještě za vlády starého Medella, svého otce, předváděl, co dovede - a že toho bylo požehnaně. Počítali jsme, že ho to s věkem přejde, ale on zatím hned po své korunovaci, po smrti starého krále, překonal sám sebe. Ani jsme nestačili zírat. Zkrátka - udělal dítě vlastní sestře, Addě. Adda byla mladší než on, vždycky drželi spolu, ale nikoho nenapadlo, no, snad

jen královnu... Prostě koukáme, Adda najednou chodí s takovýmhle břichem a Foltest začíná mluvit o svatbě. Se sestrou! Sleduješ mě, Geralte?

Vznikla hrozně napjatá situace, protože tou dobou si Vizimir z Redanie usmyslel provdat za Foltesta svou dceru Dalhu, vyslal poselstvo a my museli krále držet za ruce i za nohy, protože chtěl zdrhnout a poselstvu se vysmát. Díky bohům se to podařilo, jinak by s námi uražený Vizimir šeredně zatočil. Naštěstí jsme nakonec s Addinou pomocí - měla na bratříčka velký vliv - mládenečkovi tu sourozeneckou veselku rozmluvili. No a Adda pak v předepsané době porodila - jak jinak. A teď dobře poslouchej, začíná to být zajímavé. To, co se narodilo, moc lidí nevidělo, ale jedna z porodních bab vyskočila z okna věže a na místě se zabila, druhá se pomátla na rozumu a dodneška se nevzpamatovala. Mám tedy takový dojem, že ten parchant moc krásy nepobral. Byla to holka. Zemřela hned po porodu. Jak se zdá, s podvázáním pupeční šňůry nikdo obzvlášť nespěchal. Adda ke svému štěstí porod nepřežila taky. A tehdy, brachu, Foltest provedl další pitomost. Tu potvoru měl spálit nebo, co já vím, zakopat někde v pustině, a ne uložit ji do sarkofágu v podzemí paláce.“

„Teď už je marné to rozebírat,“ zvedl Geralt hlavu. „V každém případě měli povolat někoho z Rady.“

„Máš na mysli ty šejdíře s hvězdičkami na kloboucích? Ale ano, slétlo se jich sem snad deset, jenže až později, když se ukázalo, co v sarkofágu vlastně leží. A co z něj po nocích vylézá ven. Tedy, nezačalo to vylézat hned, to zase ne. Po pohřbu byl sedm let pokoj. Až tu jedné noci, zrovna byl úplněk, se v paláci ozval křik a začaly se dít věci. Co ti mám vykládat, při tvém řemesle o tom jistě něco víš a vyhlášku jsi taky četl. Děťátko neumřelo, dokonce nám v rakvi vyrostlo - a ne zrovna málo - hlavně zuby mělo jak se patří. Jedním slovem: striga. Škoda, že jsi neviděl její oběti tak jako já. Určitě by ses Wyzimě zdaleka vyhnul.“

Geralt mlčel.

„Jak jsem už řekl,“ pokračoval Velerad, „povolal k nám tehdy Foltest konsilium čarodějů. Hádali se, překřikovali, moc nechybělo a utloukli by se těmi svými holemi, které nosí nejspíš proto, aby s nimi odháněli psy, když je na ně někdo poštve. A podle mě je poštvávají právem. Odpusť, Geralte, máš-li na černokněžníky jiný názor, při

tvém povolání je to pravděpodobné, ale pro mě jsou to darmožrouti a hlupáci. Vám, zaklínačům, lidi věří víc. Jste přinejmenším, jak to říct, věcnější.“

Geralt se pousmál, ale neřekl ani slovo.

„Nu, přejděme k věci,“ nahlédl purkrabí do džbánku a dolil pivo sobě i svému společníkovi. „Někteří čarodějové neměli zase až tak špatné rady. Jeden navrhoval strigu spálit i se sarkofágem a palácem, jiný zase radil useknout jí hlavu naostřeným prknem, další jí pro změnu chtěli vrážet do všemožných částí těla dřevěné kolíky - samozřejmě ve dne, kdy lidožroutka spala v truhle znavená nočním hodováním. Jenže se naneštěstí našel jeden pitomec se špičatou čepicí na plešaté lebce, hrbatý poustevník, který si usmyslel, že to jsou čáry a jako takové se dají odčarovat, takže ze strigy zase bude Foltestova dceruška, krásná jako obrázek. Jenom se musí celou noc prosedět v kryptě a bude po kraválu.

A pak - představ si, Geralte, toho pitomce - odešel na noc do hrobky. Není těžké uhodnout, že toho z něj moc nezbylo, nejspíš jen ta čepice a hůl. Jenže Foltest se toho nápadu chytil jako klíště. Zakázal všechny pokusy o její zabití a ze všech koutů země stáhl kdejaké šarlatány, aby strigu přečarovali zpátky na princeznu. To ti byla sebranka, brachu! Jakési pokřivené ženštiny, všelijací šmatlavci, špinaví a zavšivení, až z toho člověku bylo nanic. A hrrr do čarování, hlavně ovšem u mísy a u džbánu. Jistě, některé z nich Foltest nebo jeho rádci rychle odhalili, pár jich dokonce nechali pověsit na hradbách. Ale těch bylo málo, po čertech málo. Já bych je nechal pověšet všechny. To, že striga každou chvíli někoho zadávila a těch podvodníků si ani nevšimla, snad ani říkat nemusím. Ani to, že Foltest už v paláci nebydlel. Vůbec nikdo tam už nebydlel.“

Velerad se odmlčel, potřeboval se napít. Zaklínač nic neříkal.

„A tak už to, Geralte, pokračuje celých šest let, protože se to narodilo před nějakými čtrnácti lety. Měli jsme v té době i jiné starosti, porvali jsme se totiž s Vizimirem Redanským - a to z dobrých a pochopitelných příčin, šlo nám o přesunutí hraničních kamenů, a ne o nějaké dcerky či veselky. Abych to dokončil, Foltest už zase začíná mluvit o sňatku a prohlíží si nabídky od okolních dvorů. Dřív je házel do záchodu. Občas ale má záchvaty té své mánie a vysílá posly hledat nové čaroděje. Jo, tu odměnu slíbil, celé tři tisíce, takže se seběhlo dost chamtivců, potulných rytířů a dokonce i jeden pasáček,

obecní blb, budiž mu země lehká. A striga se má dobře, čas od času někoho zakousne. Na to se dá zvyknout. Z hrdinů, co se ji pokoušejí odčarovat, je aspoň ten užitek, že se bestie nažere na místě a nevylézá ven z paláce. A Foltest má nové, docela hezké sídlo.“

„Za šest roků,“ potřásl Geralt hlavou, „za celých šest roků si s ní nikdo nedokázal poradit?“

„Nedokázal,“ změřil si Velerad zaklínače pronikavým pohledem. „Ono se s ní nejspíše ani nic dělat nedá. S tím se musíme smířit. Mluvím o Foltestovi, našem nejmilostivějším a milovaném vládci, který ještě pořád vyvěšuje vyhlášky na rozcestích. Jenže v poslední době statečných dobrovolníků nějak ubylo. Abych řekl pravdu, nedávno tu jeden byl, ale ty tři tisíce chtěl předem, tak jsme ho strčili do pytle a hodili ho do jezera.“

„Podvodníci se najdou vždycky.“

„To máš pravdu, není o ně nouze,“ přitakal purkrabí, nespouštěje ze zaklínače oči. „Proto, půjdeš-li do paláce, nechtěj zlato předem. Půjdeš-li tam vůbec.“

„Půjdu.“

„Jak je libo, je to tvoje věc. Pamatuj ale na mou radu. Jo, když jsme u té odměny, v poslední době se začalo mluvit o její druhé části... Už jsem se o tom zmínil: princeznu za ženu. Nevím, kdo na to přišel, ale jestli ta striga vypadá tak, jak se říká, je to žalostný vtip. Přesto se našli blázni, kteří se hrnuli do paláce, jen co se rozkřiklo, že je příležitost dostat se do královské rodiny. Třebas ti dva ševcovští tovaryši. Proč jsou, Geralte, zrovna ševci tak pitomí?“

„Co já vím? A zaklínači to, pane purkrabí, zkoušeli také?“

„Jistě. Pár jich tady bylo. Jenže sotva uslyšeli, že strigu je nutno odčarovat, a ne zabít, pokrčili rameny a odjeli. Tím také, Geralte, v mých očích zaklínači velice stoupli na ceně. Ale potom přijel takový... zdál se mladší než ty, na jméno si už nevzpomenu, pokud je vůbec řekl. Ten se o to pokusil.“

„No a?“

„Jeho střeva roztahala zubatá princezna pěkně daleko od svého doupěte. Na půl dostřelu z dlouhého luku.“

Geralt zakýval hlavou:

„Více jich nebylo?“

„Přišel ještě jeden.“

Velerad se na chvíli odmlčel, avšak Geralt ho nepohánět.

„Ano," pokračoval purkrabí, „našel se ještě jeden. Zpočátku, když mu Foltest pohrozil šibenicí, jestli strigu zabije nebo zmrzačí, se jenom zasmál a začal balit. No, ale pak..."

Velerad ztišil hlas až skoro šeptal a naklonil se přes stůl.

„Pak to vzal. Víš, Geralte, tady, ve Wyzimě, najdeš pár rozumných lidí, některé z nich i ve významném postavení, jimž se to všechno už notně zhnusilo. Vypráví se, že ti lidé zaklínače potichu přesvědčili, aby se vykašlal na čarování a bez cavyků strigu zlikvidoval. Králi pak oznámí, že došlo k pracovnímu úrazu. Král se rozzlobí, to je jisté, ale všechno skončí tím, že mu z odměny nevyplatí ani oren. Ten mazaný zaklínač na to, že zadarmo si na strigy můžeme chodit sami. No, co se dalo dělat, složili jsme se, něco usmlouvali. Jenže z toho nakonec nic nebylo."

Geralt zvedl obočí.

„Jak říkám: nic," potvrdil Velerad. „Zaklínač tam nechtěl jít hned první noc. Potuloval se okolo, čmuchal, obhlížel situaci. Až nakonec, alespoň se to tak traduje, uviděl strigu a to určitě v akci, protože ta bestie nevylézá z krypty jenom proto, aby si protáhla hnáty. Viděl ji a okamžitě zmizel. Neřekl ani sbohem."

Geralt se zašklebil v jakési napodobenině úsměvu.

„Rozumní lidé," promluvil, „ty peníze určitě stále mají, že? Zaklínači předem neberou."

„Samozřejmě," odpověděl Velerad. „Mají je."

„A nevypráví se náhodou, kolik peněz dali dohromady?"

Velerad vycenil zuby:

„Někdo se zmínil, že osm set."

Geralt zakroutil hlavou.

„Další pak," zabručel purkrabí, „tvrdí, že tisíc."

„To není tak moc, zvláště když si uvědomíme, že lidé často přehánějí. Konec konců, král dává tři tisíce."

„A nezapomeň na snoubenku navrch," vysmíval se Velerad. „O čem tu vlastně diskutujeme? Stejně je nabíledni, že ty tři tisíce nedostaneš."

„Proč ne?"

Velerad udeřil pěstí do stolu.

„Geralte, nenič mou představu o zaklínačích! Už se to vleče více než šest let! Striga rok co rok pozabíjí na půl sta lidí, teď tedy míň, protože se všichni od zámku drží v uctivé vzdálenosti. Kdepak, bra-

chu, já na kouzla věřím, viděl jsem toho dost a taky věřím - do jisté míry, samozřejmě - ve schopnosti mágů a zaklínačů. Ale to odčarování je pitomost vymyšlená hrbatým a usopleným dědkem, zblblým z poustevnického postění, nesmysl, kterému kromě Foltesta vůbec nikdo nevěří. Kdepak, Geralte, Adda porodila strigu, protože spala s vlastním bratrem - taková je pravda a s tím nic nenaděláš. Striga, jako všechny strigy, žere lidi a je třeba ji zabít - prostě a jednoduše. Poslyš, asi před dvěma roky začal v jedné zapadlé díře pod Mahakamem požírat vesničanům ovce drak. Křupani se dali dohromady, v houfu se vypravili na obludu, utloukli ji klanicemi a ani nepovažovali za nutné nějak zvlášť se tím chlubit. A my tady, v sídelním městě, čekáme na zázrak, za každého úplňku zamykáme dveře nebo ke kůlu před zámkem přivazujeme zločince v naději, že se ta potvora nažere a vrátí zpátky do rakve."

„Není to nejhorší řešení," pousmál se zaklínač. „Zločinnost klesla?"

„Ani trochu."

„Do královského zámku, do toho nového, se jde kudy?"

„Zavedu tě tam sám. Co bude s tím návrhem rozumných lidí?"

„Proč spěchat, pane purkrabí?" řekl Geralt. „Při práci se klidně může stát nějaké neštěstí, ať už budu chtít nebo ne. A pak, ti rozumní lidé by se měli zamyslet nad tím, jak mě ochrání před královým hněvem a nachystat těch patnáct set orenů, o nichž se mluví."

„Mluví se o tisíci."

„Kdepak, pane Veleradě," prohlásil zaklínač nesmlouvavě. „Ten, co mu slíbili tisíc, utekl, sotva strigu zahlédl. Dokonce ani nesmlouval. To znamená, že riziko stojí za více než tisícovku. Jestli nestojí za více než patnáct set, to se teprve uvidí. Pokud se nedohodneme, samozřejmě se rozloučím."

Velerad se poškrábal na hlavě.

„Geralte? Dvanáct stovek?"

„Ne, purkrabí. Není to lehká práce. Král nabízí tři tisícovky a já musím upozornit, že odčarovat je někdy snazší než zabít. Nakonec, kdyby to bylo tak prosté, už by ji někdo z mých předchůdců dostal. Nebo si myslíš, že se dali zadávit jen ze strachu před králem?"

„Dobrá, zaklínači, dobrá," přikývl Velerad odevzdaně. „Platí. Před králem ale o nějakém neštěstí při práci ani nešpitni. Dobře ti radím."

III.

Foltest byl štíhlý a měl hezkou - až moc hezkou - tvář. Podle zaklínačova odhadu mu bylo asi pětatřicet let. Seděl na židli vyřezané z černého dřeva, nohy nataženy ke krbu, u něhož se vyhřívali dva psi. Vedle na truhlici seděl urostlý starší muž s důstojným plnovousem. Za králem stál další člověk, bohaté oděný velmož s pyšným výrazem v obličeji.

„Zaklínač z Rivie," pronesl král po chvíli mlčení, které nastalo po Veleradově představování.

„Ano, králi," uklonil se Geralt.

„Z čeho ti zbělela hlava? Z kouzel? Vidím, že ještě nejsi tak starý. Dobrá, nemusíš mi nic říkat. Byl to jenom žert. Zkušenosti, doufám, nějaké máš?"

„Jistě, králi."

„Rád bych o nich slyšel něco bližšího."

Geralt se uklonil ještě hlouběji:

„Snad je ti známo, pane, že náš kodex zakazuje mluvit o naší práci."

„To je ale výhodný kodex, pane zaklínači, náramně výhodný. Ale jen tak bez podrobností, měls už co dělat s gobliny, divými muži?"

„Měl."

„S upíry? S takzvanými vyššími upíry?"

„Také."

Foltest se zarazil.

„A se strigami?"

Geralt zvedl hlavu a pohlédl králi zpříma do očí.

„Ano."

Foltest odvrátil zrak.

„Veleradě!"

„Ano, Veličenstvo."

„Seznámils ho s podrobnostmi?"

„Ovšem, Veličenstvo. Tvrdí, že princeznu lze odčarovat."

„To vím už dávno. Jenže jak, vážený pane zaklínači. Ach ano, zapomněl jsem, kodex. Ještě maličkost. Zaklínačů jsem už tady pár měl. Řekls mu to, Velerade? Dobře. Takže vím, že raději zabíjíte než

snímáte zakletí. S tím ale raději vůbec nepočítej. Spadne-li mé dcerce z hlavy třebas jen jediný vlásek, položíš svou hlavu na špalek. To je všechno. Ostrite i ty, pane Segeline, zůstanete tady a podáte mu všechny informace, jaké jen bude chtít. Zaklínači mají vždycky mnoho otázek. Nakrmte ho a ubytujte na zámku. Ať se nepotlouká po hospodách."

Král se zvedl, písknul na psy a vykročil ke dveřím komnaty. Než vyšel, ještě se otočil:

„Jestli uspěješ, odměna je tvá. A když se osvědčíš, třeba ještě něco přidám. Na těch řečech lůzy o svatbě s princeznou samozřejmě není ani zbla pravdy. Doufám, že tě nenapadlo, že bych mohl dát ruku své dcery nějakému přivandrovalci."

„Ani ve snu, pane."

„Dobrá, to mi dokazuje, že to máš v hlavě v pořádku."

Foltest odešel a zavřel za sebou dveře. Velerad a oba dvořané se okamžitě posadili ke stolu. Purkrabí dopil králův z poloviny plný pohár, nahlédl do džbánu a zaklel. Ostřit, sedící na Foltestově místě a dlaní hladící vyřezávané opěradlo židle, si zaklínače prohlížel úkosem. Vousáč Segelin na Geralta kývl:

„Posaď se, vážený pane zaklínači, posaď se. Večeře tu bude coby dup. Co bys chtěl vědět? Purkrabí Velerad ti už určitě všechno řekl. Znám ho. Určitě toho napovídal spíš více než méně."

„Jen pár otázek."

„Prosím."

„Pan purkrabí mluvil o tom, že král hned po tom, co se striga narodila, povolal mnoho mágů."

„To je pravda. Jenom neříkej striga, nýbrž princezna. Spíše se tak vyhneš přeřeknutí před králem - a s tím souvisejícím nepříjemnostem."

„Byl mezi mágy někdo známý? Slavný?"

„Byli tu takoví, tehdy i později. Na jména se ale nerozpomenu. A ty, pane Ostříte?"

„Nevzpomínám si," odvětil velmož. „Vím ale, že mnozí z nich se těšili slávě a uznání. Hodně se o tom mluvilo."

„V tom, že zakletí lze sejmout, byli zajedno?"

„Ani náhodou," usmál se Segelin. „V žádném případě. Ale takové tvrzení padlo také. Mělo to být jednoduché, protože, vzpomínám-

li si dobře, stačí prý strávit noc od západu slunce do kuropění v podzemí u sarkofágu.“

„Vskutku, jak prosté!“ vyprskl Velerad.

„Zajímalo by mě, jak... princezna vypadá.“

Velerad se vymrštil ze židle.

„Princezna vypadá jako striga!“ vykřikl. „Jako ta nejstrigovatější striga, o jaké jsem kdy slyšel. Její Výsost, královská dcerunka, krvesmilný panchart, je dva a půl lokte vysoká, palici má jako pivní soudek, tlamu od ucha k uchu a plnou zubů jako dýky, rudé oči a zrzavé pačesy. Má drápy jako divoká kočka na pařátech visících až k zemi. Jenom se ještě divím, že jsme nezačali po spřátelených dvorech rozesílat její podobizny. Princezna - ať ji mor schvátí - má už čtrnáct let, je tedy na čase uvažovat o vdavkách s nějakým princem.“

„Zadrž, člověče,“ zamračil se Ostřit, ohlížeje se po dveřích. Segelin se pousmál:

„Popis, ač tak obrazný, byl v zásadě přesný a o to panu zaklínači přece šlo, že? Velerad ještě zapomněl na to, že se princezna pohybuje neobyčejně rychle a že má mnohem větší sílu než by bylo možno soudit z její výšky a tělesné stavby. A že má čtrnáct let, je pravda. Je-li to důležité.“

„Je to důležité," potvrdil zaklínač. „K útokům na lidi dochází výhradně za úplňku?"

„Ano," odvětil Segelin, „pokud vychází ze starého zámku. V zámku lidé hynuli nezávisle na měsíční fázi, ale venku útočí jen za úplňku. A to ještě ne vždy."

„Došlo k útoku někdy i ve dne?"

„Ne, ve dne nikdy."

„Oběti požírá vždy?"

Velerad si šťavnatě odplivl na podlahu:

„Aby tě... Geralte, co nevidět bude večeře. Fuj! Požírá, nakusuje, nechává, různě - nejspíš podle nálady. Jednomu uhryzla jenom hlavu, pár jich vykuchala, několik zase obrala až na kost, dalo by se říct. Ďas aby spral její matku!"

„Dej si pozor, Veleradě!" sykl Ostřit. „O střiže si mluv, co chceš, ale Addu přede mnou neurážej! Před králem tu odvahu nemáš."

„Přežil někdo její útok?" otázal se zaklínač, který se tvářil, že si velmožova výbuchu nevšiml.

Segelin s Ostritem se po sobě podívali.

„Ano," odpověděl vousáč. „Hned zpočátku, před šesti lety, se vrhla na dva vojáky stojící u hrobky na stráži. Jednomu se podařilo uniknout."

„A pak," vmísil se do řeči Velerad, „ten mlynář. Napadla ho u města, vzpomínáte si?"

IV

Druhého dne večer přivedli mlynáře do komory nad strážnicí, kde byl zaklínač ubytován. Doprovázel ho voják v plášti s kapuci.

Rozhovor nepřinesl dohromady nic podstatného. Mlynář byl vylekaný, blekotal a zadrhával se. Více zaklínači prozradily jeho jizvy - striga měla impozantní rozevření čelistí a ostré zuby, zvláště dlouhé horní tesáky. Byly čtyři, po páru na každé straně. Drápy určitě stejně ostré jako divoká kočka, ale ne tak zakřivené. Jen díky tomu se mlynáři podařilo vyváznout.

Geralt dokončil prohlídku a pohybem ruky se rozloučil s mlynářem i s vojákem. Voják vesničana vystrčil za dveře a sundal kapuci. Byl to sám Foltest.

„Jen seď, nevstávej," řekl král. „není to oficiální návštěva. Dal ti ten rozhovor něco? Slyšel jsem, že jsi byl odpoledne v zámku."

„Ano, pane."

„Kdy se dáš do práce?"

„Do úplňku zbývají čtyři dny. Noc po úplňku."

„Chceš si ji předtím prohlédnout?"

„To není nutné. Ale najezená... princezna... nebude tak pohyblivá."

„Striga, mistře, striga. Nehrajme si na diplomaty. Princezna z ní teprve bude. Konečně, právě o tom jsem si s tebou přišel promluvit. Odpovídej přímo, stručně a jasně: bude nebo nebude? Jen se zase neskrývej za nějaký kodex."

Geralt si otřel čelo.

„Králi, prohlašuji, že kletbu je možno zrušit. A nemýlím-li se, tak opravdu strávením noci v zámku. Zastihne-li strigu třetí kuropění mimo sarkofág, kletba se zlomí. Tak to se strigami obvykle bývá."

„To je to tak prosté?"

„Není to nic jednoduchého. Za prvé je nutné tu noc přežít. Také může dojít k odchylkám, mohou to být třeba noci tři, ne jedna. A jsou také případy… inu... beznadějné."

„Ano," povzdechl si Foltest. „Pořád mi někdo říká: zabij tu bestii, je nevyléčitelná. Jsem si, mistře, jist, že s tebou už také mluvili. Že ano? Lidožroutku bez okolků zabít a králi pak nakukat, že to jinak nešlo. Král nezaplatí, zaplatíme my. Velice chytré, protože král nechá zaklínače stít nebo pověsit a zlato zůstane v kapse."

„Král dá zaklínače opravdu bezpodmínečně stít?" zárazů se Geralt.

Foltest se na dlouho zadíval do Rivových očí.

„Král neví," řekl poté, „ale zaklínač by s tím měl raději počítat."

Teď se zase odmlčel Geralt.

„Udělám, co budu moci," řekl pak. „Ale kdyby se to vyvíjelo špatně, budu se bránit. Ty, pane, s touto možností musíš počítat také."

Foltest vstal.

„Nechápeš mě. Je mi jasné, že ji zabiješ, kdyby ti začalo být horko - ať už se mi to líbí, nebo ne. Jinak zabije ona tebe. Jistě a neodvolatelně. Neroztrubuju to, ale nikoho, kdo by ji zabil v sebeobraně, bych nepotrestal. Nedopustím ale, aby byla zabita bez snahy o zá-

chranu. Už tu byly tři pokusy o zapálení Starého zámku, stříleli po ní z luků, kopali jámy, líčili pasti a osidla - dokud jsem jich pár nepověsil. Ale tady jde o něco jiného. Poslyš, mistře.“

„Prosím.“

„Po třetím kuropění, chápu-li tě správně, už nebude striga. Co ale bude?“

„Půjde-li všechno dobře, tak čtrnáctiletá dívka.“

„S rudýma očima? Dravčími zuby?“

„Obyčejná dívka, jen...“

„No?“

„Tělesně.“

„A bác ho! A duševně? Každý den k snídani vědro lidské krve? Panenské stehýnko?“

„Ne. Duševně... To se nedá říci jen tak. Odhaduji, že na úrovni, co já vím, tak tří čtyřletého dítěte. Dost dlouho bude vyžadovat zvláštní péči.“

„To je samozřejmé. Mistře?“

„Poslouchám?“

„Může se to vrátit? Někdy později?“

Zaklínač neodpověděl.

„Aha,“ dovtípil se král. „Takže může. A co pak?“

„Kdyby po dlouhých, několikadenních mdlobách zemřela, musíš dát její tělo spálit. Co nejrychleji.“

Foltest se zasmušil.

„Já si ale nemyslím,“ dodal Geralt, „že k tomu musí dojít. Pro jistotu ti, pane, dám několik rad, jak nebezpečí zmenšit.“

„Už teď, mistře? Není to předčasné? Co když...“

„Už teď,“ přerušil ho Geralt. „Může se stát cokoliv, králi. Může se stát, že ráno v kryptě najdeš odčarovanou princeznu a mrtvého zaklínače.“

„To snad ne. I přes mé svolení k sebeobraně? A to ti na něm, jak se zdá, ani moc nezáleželo.“

„Je to vážná věc, pane. Riziko je veliké. Proto poslyš: princezna musí mít na krku neustále safír, nejlépe inkludovaný, a to na stříbrném řetízku. Ve dne v noci.“

„Co je to inkludovaný?“

„Se vzduchovou bublinou uvnitř. Kromě toho v její ložnici pravidelně palte jalovcové, jeřabinové a lískové větvičky.“

Foltest se zamyslel.

„Děkuji ti za rady, mistře. Uposlechnu tě, pokud... A teď zase pro změnu poslouchej ty. Zjistíš-li, že je to beznadějné, zabij ji. Odčaruješ-li ji a děvče nebude... normální... budeš-li mít stín pochybností, že se to podařilo, zabij ji také. Neboj se, neublížím ti. Před lidmi po tobě budu řvát, vyženu tě z paláce i z města. Nic víc. Odměnu ti samozřejmě nevyplatím. Snad něco usmlouváš - však víš od koho."

Na chvíli zavládlo ticho.

„Geralte," oslovil Foltest zaklínače poprvé jménem.

„Králi?"

„Co je pravdy na těch řečech, že to dítě je takové, protože Adda byla moje sestra?"

„Jen málo. Žádná kletba nepůsobí sama od sebe, někdo ji musí vyslovit. Jsem ale toho názoru, že tvůj svazek se sestrou je prvotní příčinou té kletby, a tedy i jejího následku."

„To jsem si myslel. Někteří z mágů, i když ne všichni, to říkali také. Geralte, kde se to všechno, ty čáry a kouzla, vzalo?"

„To nevím, pane. Zkoumáním těchto jevů se zabývají mágové. Nám, zaklínačům, stačí vědět, že tyto jevy vyvolává soustředěná vůle. A taky vědět, jak s nimi bojovat."

„Zabíjet?"

„Nejčastěji. Za to nám konec konců lidé platí. Málokdo chce zakletí zrušit, králi. Lidé se obvykle chtějí chránit před nebezpečím. A má-li nestvůra na svědomí nějaké lidské životy, musíš navíc počítat i se mstou."

Král vstal, udělal několik kroků komnatou a zastavil se před zaklínačovým mečem visícím na zdi.

„Tím?" otázal se, avšak na Geralta ani nepohlédl.

„Ne. Ten je na lidi."

„Slyšel jsem. Víš co, Geralte? Půjdu do krypty s tebou."

„To je vyloučeno."

Foltest se otočil. Oči se mu leskly.

„Víš ty, čaroději, že jsem ji nikdy ani nezahlédl? Ani po narození, ani potom. Měl jsem strach. A už ji ani nikdy spatřit nemusím, že? Snad mám aspoň právo vidět, jak ji budeš vraždit."

„Opakuji, že je to vyloučeno. Byla by to jistá smrt. I pro mne. Povolím-li pozornost, vůli... Ne, králi."

Foltest se otočil a přistoupil ke dveřím. Geraltovi se na okamžik zazdálo, že odejde beze slova, bez rozloučení, ale král se zastavil a pohlédl na něj.

„Docela ti věřím," pravil. „I když je mi jasné, jaké jsi kvítko. Slyšel jsem, co se stalo v hospodě. Jsem si jist, žes ty pobudy pomordoval jen proto, abys otřásl lidmi i mnou. Je mi jasné, že jsi je mohl porazit i bez krveprolití. Obávám se, že se nikdy nedovím, zda jsi mou dceru šel zachránit anebo zahubit. Já s tím ale souhlasím. Musím s tím souhlasit. A víš proč?"

Geralt neodpověděl.

„Protože si myslím," řekl král, „že to děvče trpí. Nemám pravdu?"

Zaklínač do krále zabodl svůj zrak. Nepřitakal, nepřikývl, neučinil ani nejmenší gesto, ale Foltest věděl, znal odpověď.

V.

Geralt naposledy vyhlédl zámeckým oknem. Soumrak padal rychle. Za jezerem se mihotala nezřetelná světélka Wyzimy. Kolem zámku byla pustina - pruh země nikoho, jímž se město za posledních šest let ohradilo od nebezpečného místa. Nezůstalo tam nic, jen pár trosek, shnilých nosníků a zbytky zubaté kolové ohrady, jíž se zřejmě nevyplatilo rozebrat a přestěhovat. Nejdál až na protilehlou stranu města, přenesl svou rezidenci sám král; břichatá masa jeho nového paláce se nezřetelně rýsovala proti tmavě modré obloze.

Zaklínač se vrátil k zaprášenému stolu v jedné z prázdných a poničených komnat, u něhož se pomalu, klidně a pečlivě připravoval. Času, jak věděl, měl dost. Striga kryptu před půlnocí neopustí.

Na stole ležela nevelký okovaný kufřík. Otevřel jej. Uvnitř byly v přihrádkách vyložených senem naskládány flakónky z tmavého skla. Zaklínač tři z nich vytáhl.

Z podlahy zvedl dlouhý balík svinutých ovčích kůží převázaný řemenem. Rozbalil ho a vytáhl meč se zdobenou rukojetí, skrytý v lesklé černé pochvě pokryté řadami runových znaků a symbolů. Obnažil ostří, které zasvítilo čistým zrcadlovým leskem. Čepel byla z ryzího stříbra.

Pak zašeptal zaříkadlo, postupně vypil obsah dvou flakónků, po každém hltu položil levou ruku na hlavici meče. Pak se těsně ovinul svým pláštěm a usedl na podlahu. V komnatě, jako ostatně v celém zámku, nebyla jediná židle. Seděl bez hnutí se zavřenýma očima. Jeho dech, zpočátku pravidelný, se najednou zrychlil, zdrsněl a zneklidněl. A pak se úplně ztratil. Melanž, s jejíž pomocí zaklínač ovládl funkce všech orgánů těla, se skládala hlavně z čemeřice, blínu, hlohu a durmanu. Ostatní složky neměly název v žádném lidském jazyce. Na každého, kdo by na ni nebyl jako Geralt zvyklý od dětství, by působila jako smrtelný jed.

Zaklínač prudce otočil hlavu. Jeho sluch, teď neuvěřitelně zostřený, z ticha lehce vylovil šelest kroků na kopřivami zarostlém nádvoří. Striga to být nemohla. Bylo ještě příliš jasno. Hodil si meč na záda, kufřík ukryl do rozbořeného krbu a tiše jako netopýr se pustil ze schodů.

Na nádvoří bylo ještě tolik světla, aby přicházející člověk mohl rozeznat zaklínačův obličej. Člověk, byl to Ostrit, prudce ucouvl, ústa se mu zkřivila v mimovolné grimase strachu a odporu. Zaklínač

se zlomyslně usmál: dobře věděl, jak vypadá. Po vypití směsi rulíku, oměje a světlíku dostane obličej křídově bílou barvu a panenky se roztáhnou přes celé duhovky. Zato ale tento přípravek dovoluje vidět i v té nejčernější tmě. A o to Geraltovi šlo.

Ostřit se rychle ovládl.

„Už teď vypadáš jako mrtvola, vědmáku," řekl. „Určitě ze strachu. Neboj se. Přináším ti milost."

Zaklínač neodpověděl.

„Neslyšels, co jsem řekl, rivský mastičkáři? Jsi zachráněný a bohatý."

Ostřit potěžkal naditý měšec a pak jej hodil Geraltovi k nohám. „Tisíc orenů. Ber to, sedej na koně a zmiz odtud!"

Riv ani teď nic neříkal.

„Nevyvaluj na mě oči!" zvedl Ostřit hlas. „A neokrádej mě o čas. Nebudu tu stát do půlnoci. Nechápeš? Nepřeji si, abys snímal nějaké zakletí. Ne, nemysli si, žes to uhodl. Nedržím s Veleradem a Segelinem, nechci, abys ji zabil. Prostě vypadni! Ať to zůstane tak, jak to je."

Zaklínač se ani nepohnul. Nechtěl, aby velmož viděl, jak rychlé jsou teď jeho reakce. Rychle se stmívalo, což bylo dobře, přílišné světlo jej oslepovalo.

„A proč by to, pane Ostrite, mělo zůstat tak, jak to je?" otázal se. Snažil se vyslovovat co nejpomaleji.

„To není tvoje starost," pohodil Ostřit pyšně hlavou.

„A co když to vím?"

„Tak to by mě zajímalo."

„Bude-li striga lidem škodit ještě více, bude snazší zbavit Foltesta trůnu, že? Tohle královské bláznění se šlechtě i lidu zhnusí, není to tak? Jel jsem k vám přes Redanii a Novigrad. Moc se tam mluví o tom, že mnozí Wyzimští se zhlédli v králi Vizimirovi, vidí v něm spasitele a opravdového vládce. Jenže mne, Ostrite, politika nezajímá. Zájmy trůnů a palácové převraty jsou mi lhostejné. Mám tady práci. Nikdy jsi neslyšel o plnění slibů a obyčejné slušnosti?"

„Dej si pozor, s kým mluvíš, vandráku!" vykřikl Ostřit vztekle a sáhl po meči. „Už toho mám dost. Nejsem zvyklý diskutovat s kdejakými pobudy! Hleďme: etika, zákony, morálka! A kdo to říká? Lotr, který sotva co přišel, vraždil lidi. Který se před Foltestem ohýbal v úklonách a za jeho zády smlouval s Veleradem jako nájemný vrah.

Jak ty se, pacholku, opovažuješ učit mě slušnosti? Hraješ si mága? Na čaroděje? Ty prašivý proměněnče! Zmiz odtud, než tě ztrestám!“

Zaklínač stál klidně, ani se nepohnul.

„Běž odtud raději ty, Ostrite,“ řekl. „Už se skoro setmělo.“

Ostřit ustoupil o krok a bleskurychle tasil.

„Sám sis o to řekl, vědmáku. Zabiju tě. Nepomůžou ti ani tvoje kejkle. Mám u sebe želví kámen.“

Geralt se pousmál. Pověra o moci želvího kamene byla stejně rozšířená, jako nepravdivá. Zaklínače ani nenapadlo ztrácet čas zaklínadly a tím spíš ohrožovat stříbrnou čepel dotekem Ostritova meče. Zmizel pod roztočeným ostřím a udeřil velmože stříbrnými cvoky na manžetě do spánku.

VI.

Ostrit se rychle vzpamatoval a bloudil očima v naprosté tmě. Zjistil, že je svázaný. Geralta, stojícího vedle sebe, neviděl. Zorientoval se ale, kde je, a hrozně zavyl.

„Mlč,“ upozornil ho zaklínač, „ať ji nepřivoláš předčasně.“

„Ty prokletý vrahu! Kde jsi? Okamžitě mě rozvaž, lumpe! Za tohle budeš, ty zkurvysynu, viset!“

„Mlč!“

Ostřit se s velkou námahou nadechl.

„Chceš mě tu nechat, aby mě sežrala? Svázaného?“ otázal se, teď už ale mnohem tišeji. Nadávku přidal skoro šeptem.

„Ne,“ odpověděl zaklínač. „Pustím tě. Ale ne hned.“

„Ty lotře!“ zasyčel Ostrit. „Abych strigu odlákal, co?“

„Přesně tak.“

Ostřit ztichl, přestal sebou házet a zůstal klidně ležet.

„Zaklínači?“

„Copak?“

„To, že jsem se snažil svrhnout Foltesta, je čirá pravda. Nebyl jsem sám. Ale jen já jsem chtěl jeho smrt, chtěl jsem, aby zemřel v mukách, aby zešílel, aby zaživa shnil. A víš proč?“

Geralt mlčel.

„Miloval jsem Addu. Královu sestru. Královu milenku. Královu děvku. Miloval jsem ji... Zaklínači, jsi tady?“

„Jsem.“

„Vím, co si myslíš. Jenže to není pravda. Věř mi, nepoužil jsem žádné čáry. Žádná kouzla ani neznám. Jen jednou jsem ve vzteku řekl... Jednou. Slyšíš, zaklínači?“

„Slyším.“

„Byla to jejich matka, stará královna. Určitě to byla ona. Nemohla se dívat na to, jak on a Adda... Já ne. Víš, jen jednou jsem se ji pokusil přemluvit a Adda... Zaklínači! Neovládl jsem se a řekl... Zaklínači? Byl jsem to já? Já?“

„Teď už je to jedno.“ „Zaklínači, blíží se už půlnoc?“

„Blíží.“

„Pusť mě dřív. Dopřej mi víc času.“

„Ne.“

Ostrit skřípění odsouvané náhrobní desky neslyšel, ale zaklínač ano. Sklonil se a dýkou rozřízl mužova pouta. Ostrit na nic nečekal, zvedl se a neohrabaně pokulhávaje se celý ztuhlý rozběhl pryč. Jeho oči už tmě přivykly, takže cestu z hlavního sálu ven našel bez tápání.

Z podlahy s rachotem vyletěla deska uzavírající vstup do krypty. Geralt, předvídavě ukrytý za schodištěm, zahlédl shrbenou postavu strigy, hbitě a rychle uhánějící za vzdalujícím se dusotem Ostritových bot. Nevydala ani nejslabší zvuk.

Nocí se rozlehl hrůzný, rozechvělý, šílený výkřik, jenž otřásl i starými zdmi, lak stoupal do výšky. Zaklínač vzdálenost nedokázal odhadnout přesně – jeho uměle zostřený sluch jej mátl - věděl ale, že striga Ostrita dopadla velice rychle. Příliš rychle.

Vyšel doprostřed sálu, postavil se u vchodu do krypty a odhodil plášť. Pohnul rameny, to aby si upravil meč, a natáhl si rukavice. Měl ještě chvilku času. Věděl, že i když se striga za včerejšího úplňku nažrala dosyta, Ostritovu mrtvolu hned tak neopustí. Srdce a játra pro ni byla velice cenná potrava, živiny v nich obsažené jí umožňovaly dlouhý pobyt v letargii.

Zaklínač čekal. Do východu jitřenky, jak počítal, zbývaly ještě tři hodiny. Kohoutí zakokrhání by ho mohlo splést. V okolí ale naštěstí žádní kohouti nebyli.

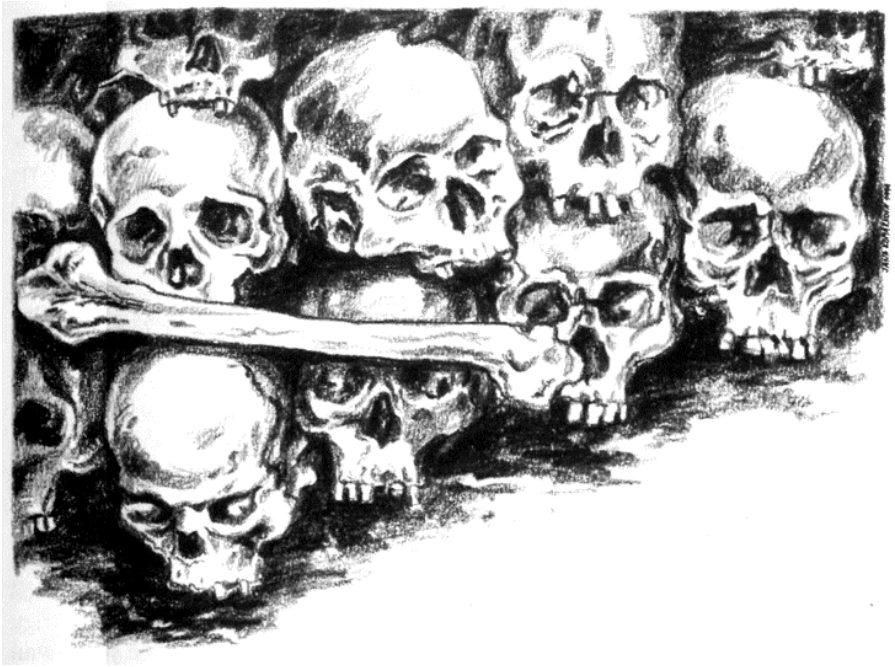
Pak ji uslyšel. Šla pomalu, nohama šoupajíc po podlaze. Potom ji uviděl. Popis byl přesný. Nepoměrně velká hlava sedící na krátkém krku byla zarostlá rozcuchanou změtí ryšavých vlasů. Oči jí svítily ve tmě jako dva karbunkuly. Striga se zastavila a upřela zrak na člověka. Pak otevřela tlamu, jako by se chtěla pochlubit řadami bílých a špičatých zubů, načež čelisti sklapla se zvukem připomínajícím zavření železné truhlice. A pak najednou, bez rozběhu, skočila a začala se na zaklínače sápat zkrvavenými drápy.

Geralt uskočil, zavířil v rychlé piruetě, striga se o něho otřela, také se roztočila, ale její spáry rozčísly jen vzduch. Nezapotácela se, ale opět zaútočila - okamžitě, z otáčky. Její zuby klaply těsně vedle Geraltovy hrudi. Riv uskočil na druhou stranu, třikrát změnil směr otáčení ve vířivé piruetě, čímž strigu zmátl. Při odskoku ji silně, třebaže bez rozmachu, udeřil do spánku stříbrnými trny, vsazenými do svrchní strany rukavice.

Striga hrůzně zavřeštěla, její řev naplnil klenutý prostor dunivou ozvěnou, pak upadla, ztuhla a začala výt - hluše, zlověstně, zuřivě.

Zaklínač se zlostně usmál. První pokus - s tím ostatně počítal - dopadl skvěle. Stříbro bylo pro strigy, stejně jako pro mnoho jiných nestvůr přivolaných k životu kouzly, vražedné. Byla zde tedy šance, že je ta bestie stejná jako ostatní, což by mu mohlo dopomoci k úspěchu. A stříbrný meč mu v nejhorším případě mohl zachránit život.

Striga s dalším útokem příliš nepospíchala. Teď se blížila pomalu a cenila zuby, odporně při tom slintajíc. Geralt ustoupil obloukem, opatrně našlapoval, zpomalováním a zrychlováním pohybu strigu mátl, znemožňoval jí skočit. Přitom rozvíjel dlouhý, tenký, pevný řetěz se závažím na konci, celý ze stříbra.

V okamžiku, kdy se striga odrazila a skočila, zasvištěl řetěz vzduchem a jako had bleskurychle omotal paže, krk i hlavu nestvůry. Striga se svalila s pronikavým pištěním. Válela se po podlaze a hrozně přitom řvala - nebylo poznat zda vzteky nebo žhavou bolestí, kterou ji spaloval nenáviděný kov. Geralt byl spokojen: kdyby chtěl strigu zabít, měl teď tu nejlepší příležitost. Nic v dosavadním chování strigy ale nenasvědčovalo tomu, že by to měl být nevyléčitelný případ. Stáhl se do bezpečné vzdálenosti a nespouštěje oči z balíku svíjejícího se na podlaze, zhluboka dýchal a soustředil se.

Řetěz praskl, stříbrné články se zvonivě rozsypaly do všech stran. Vztekem zaslepená striga se s vytím vrhla do útoku. Geralt čekal klidně, jen zvednutou pravou rukou před sebou ve vzduchu črtal Znamení Aard.

Striga odletěla několik kroků zpět jako po ráně palicí, ale udržela se na nohou. Roztáhla drápy a vycenila tesáky. Vlasy se jí zvedly a rozevlály, jako kdyby stála v prudkém větru. S námahou, s chroptěním, krok za krokem postupovala. Navzdory všemu šla.

Geralt zneklidněl. Nečekal sice, že by strigu dokázalo znehybnit prosté Znamení, jenže také nečekal, že bestie odpor překoná tak

snadno. Nedokázal Znamení držet příliš dlouho, bylo to příliš vyčerpávající a striga od něho nebyla víc než deset kroků. Prudce Znamení sejmul a uskočil. Přesně jak čekal, letěla zaskočená striga dopředu, ztratila rovnováhu, upadla, sklouzla po podlaze a spadla po schodišti do zejícího otvoru krypty. Zezdola se ozvalo její zuřivé zaječení.

Aby získal čas, skočil Geralt na ochoz schodiště. Neurazil ještě ani polovinu dráhy, když se striga vymrštila z krypty a hnala se k němu jako velký černý pavouk. Zaklínač počkal, až za ním vyběhne na schody, vyšvihl se na zábradlí a skočil dolů. Striga se otočila, odrazila se a vrhla se za ním neuvěřitelným, více než pětisáhovým skokem. Teď už se Rivovými piruetami nenechala tak snadno oklamat - dvakrát svými drápy poznamenala jeho kazajku. Odrazil ji ale novým silným úderem stříbrnými trny. Ten strigou otřásl. Rozzuřený Geralt se rozehnal a mohutným kopancem do boku srazil bestii k zemi.

Zařvala silněji než kdy předtím. Až začala padat omítka ze stropu.

Potom se zvedla. Třásla se neovladatelným vztekem a touhou po krvi. Geralt čekal. Tasil meč, opisoval jím ve vzduchu kruhy, postupoval, kroužil kolem ní, jen dával pozor, aby mečem nepohyboval v rytmu a tempu svých kroků. Neskočila. Přibližovala se pomalu a pozorně sledovala zářivou šmouhu čepele. Geralt se najednou zastavil a ztuhl. Znejistělá striga se zastavila také. Zaklínač opsal zbraní půlkruh a udělal krok směrem k ní. Pak další. A pak, s mečem roztočeným nad hlavou, skočil.

Striga se přikrčila a snažila se uniknout z jeho dosahu. Ale její protivník byl blízko a v ruce se mu leskl stříbrný meč. Oči mu zlověstně plály, ze semknutých rtů vyrazil chraptivý výkřik. Striga opět musela ustoupit tlačena silou soustředěné nenávisti, zuřivosti a násilí, sálající z útočícího člověka. Tlak na ni dorážel ve vlnách, vnikal jí do mozku a vnitřností. Dohnána k bolesti dosud neznámým pocitem,

roztřeseně a tence zakvílela, otočila se na místě a dala se na zběsilý útěk do temného bludiště zámeckých chodeb.

Rozechvělý Geralt zůstal stát uprostřed sálu. Byl sám. Trvalo to dlouho, říkal si, než ten balet na okraji propasti, ten přísemný, bláznivý válečný tanec přinesl očekávaný výsledek, než dosáhl psychické jednoty s nepřítelem a dostal se základům soustředěné vůle přeplňující nitro strigy. Zlé, chorobné vůle, z jejíž moci se striga zrodila. Zachvěl se, když si připomněl náboj zla, aby jej pak jako zrcadlo obrátil proti bestii. Ještě nikdy se nesetkal s takovou koncentrací nenávisti a vražedné zuřivosti - ani u basilišků, kteří právě v tomto ohledu prosluli nejhorší pověstí.

Tím lépe, napadlo ho, když kráčel ke vchodu do krypty, jehož otvor se černal v podlaze jako louže tmy. Tím lépe, tím silnější ránu striga dostala. Než se striga ze šoku vzpamatuje, on bude mít více času na další věci. Zaklínač pochyboval, že by něco takového dokázal znovu. Účinek elixírů slábl a úsvit byl ještě daleko. Striga se do krypty nesmí dostat před jitřenkou, jinak by celá jeho dosavadní námaha byla zbytečná.

Sestoupil dolů. Hrobka královské rodiny nebyla příliš veliká, ležely v ní pouze tři sarkofágy. Hned první zkraje měl odsunuté víko. Geralt vytáhl třetí flakónek, rychle ho vypil a položil se do rakve, která byla, jak ostatně čekal, dvojitá - pro matku a dceru.

Víko zasunul, jakmile seshora zaslechl řev. Lehl si na znak vedle Addiných mumifikovaných ostatků a nakreslil zevnitř na desku Znamení Yrden. Na prsa si položil meč a malé přesýpací hodiny naplněné fosforeskujícím pískem. Pak přes ně zkřížil ruce. Teď už výkřiky strigy neslyšel. Přestával slyšet cokoliv, protože vraní oko a vlaštovičník právě začaly účinkovat.

VII.

Když otevřel oči, byl písek v hodinách již úplně přesypaný, což znamenalo, že letargie trvale déle než bylo třeba. Nastražil uši - neslyšel nic. Jeho smysly už pracovaly normálně. Uchopil meč, dlaní přejel po víku sarkofágu, zabručel magickou formuli a pak desku lehce poodsunul o několik palců. Ticho.

Odsunul víko ještě víc, zbraň držel v pohotovosti, posadil se a vystrčil hlavu ven. V kryptě byla tma, ale zaklínač věděl, že venku už

svítá. Vykřesal oheň, zapálil malou lampičku a zvedl ji nad hlavu. Na zdech se objevily podivné stíny. Nikde nic.

Vyhrabal se ze sarkofágu. Byl celý obolavělý, ztuhlý a prochladlý. Pak ji spatřil. Ležela naznak u sarkofágu, nahá a v bezvědomí.

Byla spíš ošklivá. Hubená s malými špičatými prsy a hrozně špinavá. Světle rusé vlasy měla až skoro do pasu. Postavil lampičku na desku, poklekl u ní a sklonil se. Ústa měla bledá a na lícní kosti velikou modřinu, památku na jeho úder. Stáhl si rukavice, odložil meč a bez okolků jí zvedl ret. Zuby měla normální. Sáhl po její ruce zakryté rozcuchanými vlasy. Než nahmatal dlaň, spatřil otevřené oči. Pozdě.

Sekla jej drápy do krku. Zaťala hluboko, jeho krev jí zbrotila tvář. Zavyla a druhou rukou mu sekla po očích. Svalil se na ni, chytil ji za obě zápěstí a přitiskl ji k podlaze. Zacvakala teď už krátkými zuby před jeho obličejem. Udeřil ji čelem do tváře a stiskl co nejvíc mohl. Neměla už dřívější sílu, jen se pod ním svíjela, vyla a vyplivovala krev - jeho krev - která jí zalévala obličej. Silně krvácel. Času nebylo nazbyt. Zaklekl a citelně ji kousl do krku pod uchem, zakousl se a držel tak dlouho, dokud se nelidské vytí nezměnilo v nemohoucí křik a pak v přidušené vzlykání - pláč čtrnáctileté dívenky, jíž někdo ubližuje. Když se přestala hýbat, pustil ji, zvedl se na kolena, vytáhl z kapsy na rukávu kousek plátěného obvazu a přitiskl si jej na krk. Nahmatal meč, přiložil ho omdlelé dívce na hrdlo a sklonil se nad její rukou. Nehty měla špinavé, polámané, zkrvavené, ale... normální. Naprosto obyčejné lidské nehty.

Těžce se zvedl. Vstupním otvorem se do krypty linulo lepkavě mokré šero úsvitu. Vykročil ke schodům, ale zavrávoral a ztěžka usedl na podlahu. Krev prosakující zkrvaveným plátnem mu po ruce stékala do rukávu. Rozepnul si kazajku, roztrhl košili, páral a škubal ji na cáry, které si vázal kolem krku. Bylo mu jasné, že nemá moc času, že co nevidět ztratí vědomí...

Stihl to. A ztratil vědomí.

Ve Wyzimě potřetí zakokrhal kohout.

VIII.

Uviděl bílé zdi a stropní trámy komnaty nad strážnicí. Pohnul hlavou, ale bolestí se zachvěl a zasténal. Krk měl silně, dobře a odborně ovázaný.

„Lež, zaklínači," řekl Velerad. „Lež a nehýbej se."

„Můj... meč..."

Velerad zakroutil hlavou.

„No jo, no jo. Ten tvůj stříbrný zaklínačský meč je samozřejmě to nejdůležitější. Je tady, neboj se. Meč i kufřík. A tři tisíce orenů. Ba, ba. Nic nemluv. To já jsem starý hlupák a ty moudrý zaklínač. Foltest mi to opakuje celé dva dny."

„Dva..."

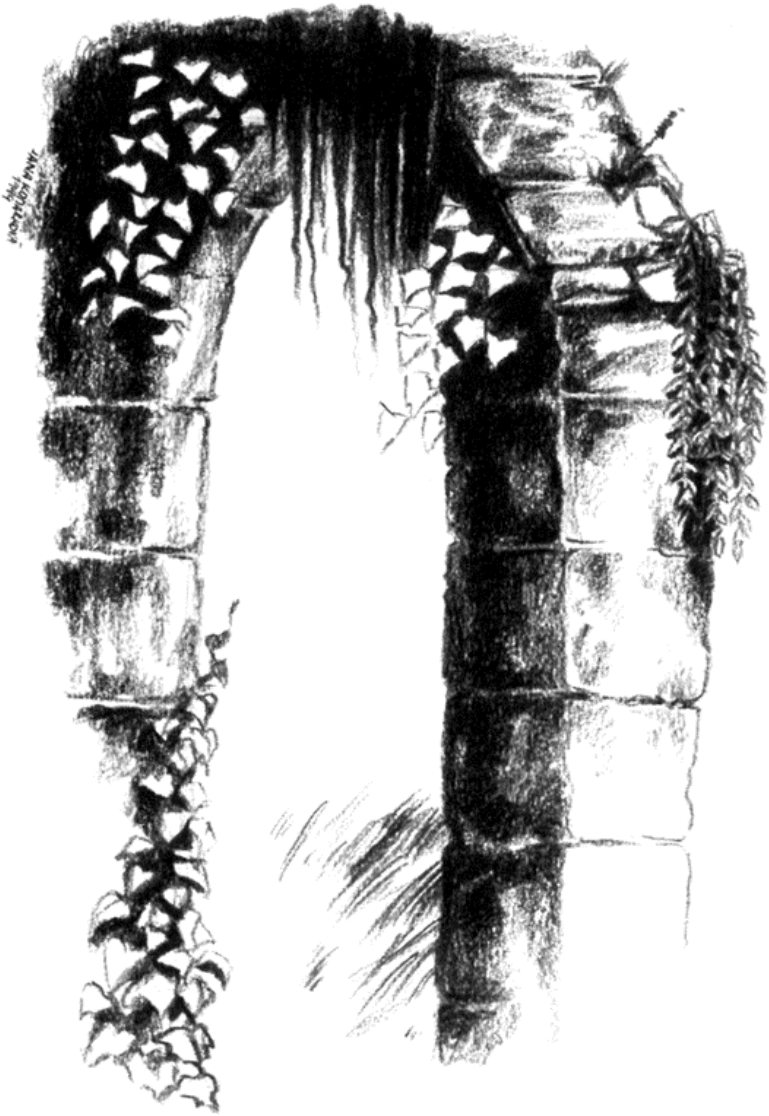
„Jistě. Dva dny. Pěkně ti ten krk zřídila. Bylo vidět všechno, co tam uvnitř máš. Ztratil jsi moc krve. Ještě štěstí, že jsme do krypty běželi hned po třetím zakokrhání. Ve Wyzimě tu noc stejně nikdo nespal. Nešlo to. Dělali jste tam strašný kravál. Neunavuju tě?"

„Prin... cezna?"

„Princezna, inu, jako princezna. Hubená. A nějak přihlouplá. Pořád brečí. A čurá do postele. Ale Foltest říká, že se to změní. Doufám, že ne k horšímu. Co, Geralte?"

Zaklínač zavřel oči.

„Dobře, vždyť já už jdu," postavil se purkrabí. „Jen odpočívej, Geralte. Než ale půjdu, prozraď mi: proč jsi ji chtěl zakousnout? Hej, Geralte?" Zaklínač spal.

HLAS ROZUMU 2

I.

„Geralte.“

Vytržen ze spánku, zvedl hlavu. Slunce už bylo vysoko, úporně se dralo skrze laťky okenic oslepujícími zlatými skvrnami, prozkoumávalo ložnici chapadly světla. Zaklínač si zaclonil oči instinktivním, zbytečným pohybem, jehož se nikdy nezbavil - stačilo mu přece jen zúžit zornice do svislých škvírek.

„Už je pozdě,“ promluvila Nenneke, otevírajíc okenice. „Zaspali jste. Iolo, zmiz. Ať už tě tady nevidím.“

Dívka se chvatně zvedla, naklonila se z lůžka a zvedla z podlahy svou košili. Na rameni, na místě, jehož se před chvílí dotýkala její ústa, cítil Geralt pramínek stydnoucí sliny.

„Počkej...“ řekl nejistě. Pohlédla na něj a rychle odvrátila hlavu. Změnila se. Už v sobě neměla nic z rusalky, nic ze zářícího heřmánkového zjevení, jímž byla za úsvitu. Oči měla modré, ne černé. A byla pihovatá - na nose, na pažích, ve výstřihu. Ty pihy byly docela půvabné, ladily s její pletí a zrzavými vlasy. Avšak za rozbřesku, když byla jeho snem, si jich nevšiml. Se studem a trpkostí zjistil, že to, co k ní cítí, je lítost - lítost, že nezůstala snem. A že si tu lítost nikdy neodpustí.

„Počkej,“ zopakoval. „Iolo... Chtěl jsem...“

„Nemluv na ni, Geralte,“ přerušila ho Nenneke. „Stejně ti neodpoví. Běž, Iolo. Pospěš si, dítě.“

Dívka zahalená do košile cupitala ke dveřím, pleskajíc bosými chodidly po podlaze. Byla rozpačitá, nesmělá, uzardělá. Ničím již nepřipomínala... Yennefer.

„Nenneke,“ řekl, sahaje po košili. „Doufám, že jí to nevyčítáš... Nepotrestáš ji?“

„Jsi hloupý," vytkla mu kněžka a přistoupila k posteli. „Zapomněls, kde jsi? Toto není ani poustevna, ani klášterní klauzura. Je to svatyně Melitelé. Naše bohyně kněžkám nezakazuje... nic. Skoro nic."

„Zakázala jsi mi oslovit ji."

„Nezakázala. Jen jsem tě upozornila, že je to zbytečné. Iola mlčí."

„Cože?"

„Mlčí, protože složila takový slib. Je to svým způsobem pokání, díky němuž... Ech, co ti budu vysvětlovat, stejně to nepochopíš a ani se o to nepokusíš. Dobře znám tvůj názor na náboženství. Ne, ještě se neoblékej. Chci se podívat, jak se ti hojí krk."

Usedla na pelest, zručně odvinula lněný obvaz, silně omotaný kolem zaklínačovy šíje. Bolestí se zašklebil.

Jen co dorazil do Ellanderu, odstranila Nenneke ošklivé hrubé stehy z ševcovské dratve, kterou ho sešili ve Wyzimě, ránu otevřela a opět ošetřila. Výsledek byl zřetelný - do svatyně přijel takřka zdráv, možná jen trochu ztuhlý. Nyní byl znovu nemocen a všechno ho bolelo. Ale neprotestoval. Znal kněžku léta, věděl, jak rozsáhlé má vědomosti o léčení a jak bohatou a všestrannou lékárnu má k dispozici. Léčba ve svatyni Melitelé mu mohla jedině prospět.

Nenneke ohmatala ránu, omyla ji a začala láteřit. Znal to už nazpaměť, začala hned prvního dne a nezapomínala se zlobit vždy, když spatřila památku na drápy wyzimské princezny.

„To je hrůza! Takhle se nechat zřídit obyčejnou strigou! Svaly, šlachy, jen o vlásek minula krční tepnu! U veliké Melitelé, Geralte, co se to s tebou děje? Jak to, že sis ji pustil tak blízko k tělu? Co jsi s ní chtěl dělat? Smilnit?"

Neodpověděl, jen se pousmál.

„Nesměj se jako pitomec," vstala kněžka a vzala z komody tašku s obvazy. Ač byla malá a při těle, pohybovala se hbitě a půvabně. „Na tom, co se ti stalo, není nic k smíchu. Ztrácíš reflexy, Geralte."

„Přeháníš."

„Ani trochu." Nenneke nanesla na ránu zelenou kasičku, ostře vonící po eukalyptu. „Neměl ses nechat zranit, ale nechal ses - a dost vážně. Přímo hrozně. I při tvé neobyčejné regenerační schopnosti uplyne několik měsíců než budeš mít krk v naprostém pořádku. Varuji tě, v té době se nepouštěj do soubojů s příliš mrštnými soupeři."

„Díky za varování. Mohla bys mi dát ještě jednu radu: z čeho mám po tu dobu žít? Sehnat pár holek, koupit vůz a zařídit si pojízdný hambinec?“

Nenneke pokrčila rameny, obvazujíc mu krk rychlými, jistými pohyby baculatých rukou.

„Mám ti radit a učit tě životu? Copak jsem tvoje máma nebo co? Tak, hotovo. Můžeš se obléknout. V refektáři na tebe čeká snídaně. Hoď sebou, jinak si ji budeš ohřívat sám. Nemám v úmyslu držet děvčata v kuchyni celé dopoledne.“

„Kde tě pak najdu? V kapli?“

„Ne, v kapli ne,“ postavila se Nenneke. „Jsi tady, zaklínači, vítaným hostem, ale po kapli se mi nemotej. Jdi se projít. Já si tě pak najdu sama.“

„Dobrá.“

II.

Geralt již počtvrté prošel topolovou alejí, vedoucí od brány k obytným budovám a pokračující směrem k hlavní modlitebně a ke kapli vytesané do strmé skály. Po krátkém zamyšlení se rozhodl nevrátit se pod střechu, obrátil se k zahradám a hospodářským budovám. Několik kněžek v šedých pracovních hábitech tam pilně pracovalo. Plely záhony a krmily drůbež v kurnících. Převážně to byly mladé a velice mladé dívky, leckdy skoro děti. Některé jej, když kolem nich procházel, zdravily úklonou nebo úsměvem. Odpovídal na pozdravy, nepoznával ale žádnou z nich. Ač ve svatyni býval často, jednou a někdy dvakrát do roka, nikdy nenarazil na více než tři čtyři známé obličeje. Děvčata přicházela a odcházela - jako věštkyně do jiných svatyní, jako porodní báby či na ženské a dětské nemoci specializované léčitelky, jako potulné druidky, učitelky nebo vychovatelky. Nikdy ale nechyběla nová, přicházející odevšad, i z nejvzdálenějších krajů. Svatyně Melitelé v Ellanderu byla všude známá a těšila se zasloužené slávě.

Kult bohyně Melitelé byl jedním z nejstarších, svého času jedním z nejrozšířenějších, své počátky měl v dávných, již předlidských dobách. Každá předlidská rasa a každý prvotní, ještě kočovný lidský kmen uctíval nějakou bohyni zrození a plodnosti, patronku lásky a

manželství, později též strážkyni rolníků a zahradníků. Většina z těchto kultů se sloučila a spojila v uctívání Melitelé.

Čas, který s ostatními náboženstvími a kulty nelítostně skoncoval, účinně je izoloval v zapomenutých, zřídka navštěvovaných, v městské zástavbě utopených svatyních a chrámech, byl k Melitelé milostiv. Bohyni nikdy nechyběli ani vyznavači, ani podporovatelé. Vědci, kteří tento jev analyzovali, vysvětlovali popularitu bohyně vzpomínkami na prakulty Veliké Matky, Matky Přírody, poukazovali na souvislost s přírodním cyklem, s životním koloběhem a dalšími vzletně nazývanými jevy. Geraltův přítel, trubadúr Marigold, jenž se rád nechával považovat za odborníka ve všech možných oborech, hledal jednodušší vysvětlení. Kult Melitelé, vysvětloval, je vírou typicky ženskou. Vždyť Melitelé je patronkou plodnosti, porodů a ochránkyní rodiček. A rodící žena musí křičet. Kromě obvyklých výkřiků, jejichž obsahem jsou obvykle sliby-chyby, že už nikdy v životě žádnému odpornému mužskému nedá, musí žena při porodu volat na pomoc nějaké božstvo - a Melitelé se k tomu hodí přímo dokonale. A protože ženy rodily, rodí a rodit budou, dokazoval básník, nemusí se bohyně Melitelé strachovat o popularitu.

„Geralte."

„To jsi ty, Nenneke? Hledal jsem tě."

„Mně?" pohlédla na něho kněžka ironicky. „Ne Iolu?"

„Iolu také," přiznal. „Máš něco proti tomu?"

„Teď ano. Nechtěla bych, abys jí překážel a rozptyloval ji. Musí se připravovat a modlit, má-li z toho transu něco být."

„Už jsem ti říkal," pronesl mrazivě, „že žádný trans nechci. Nemyslím, že by mi v něčem mohl pomoci."

„A já," zamračila se Nenneke, „nemyslím, že by ti takový trans mohl nějak uškodit."

„Mne nejde zhypnotizovat, jsem proti tomu imunní. Mám o Iolu strach. Pro médium to může být příliš namáhavé."

„Iola není žádné médium ani duševně chorá věštkyně. To dítě se těší výjimečné milosti bohyně. Netvař se tak tupě, mohu-li prosit. Už jsem řekla, že tvoje názory na náboženství dobře znám, nikdy mi to příliš nevadilo a ani v budoucnu mi to určitě překážet nebude. Nejsem fanatička. Máš právo myslet si, že nás řídí Příroda a v ní skrytá Moc. Máš právo se domnívat, že bohové a s nimi i moje Melitelé, jsou jen personifikací této Moci, vymyšlení pro prosťáčky, aby ji

lépe pochopili a přijali její existenci. Podle tebe je ta Síla slepá. Ale mně, Geralte, víra dovoluje očekávat od přírody to, co zosobňuje moje bohyně - pořádek, právo, dobro. A naději."

„Já vím."

„Když to víš, tak proč ty výhrady k transu? Čeho se bojíš? Že ti nařídím bít čelem o podlahu před sochou a zpívat žalmy? Geralte, prostě si na chvilku jen sedneme, ty, já a Iola. A uvidíme, zda schopnosti té dívky dovolí číst ve víru sil, které tě obklopují. Třeba se dozvíme něco, co by bylo užitečné vědět. Nebo se taky nedozvíme vůbec nic. Možná, že se nám osudové síly, jež tě obklopují, nebudou chtít zjevit, zůstanou skryté a nepochopitelné. To nevím. Ale proč bychom to nemohli zkusit?"

„Protože je to nesmysl. Neobklopuje mě žádný osudový vír. A i kdyby ano, proč se v něm hrabat?"

„Geralte, ty jsi nemocný."

„Chtěla jsi říci raněný."

„Dobře vím, co jsem chtěla říci. Něco s tebou není v pořádku, cítím to. Vždyť tě znám ještě jako chlapce. Když jsem tě viděla poprvé, sahals mi sotva k pásku sukně. A teď cítím, že se točíš v jakémsi proklatém víru, jsi zamotaný, visíš v oprátce, která se pomalu utahuje, chci vědět, oč se jedná. Sama to zjistit nedokážu, potřebuji Ioliny schopnosti."

„Nechceš sahat příliš hluboko? Nač ta metafyzika? Jestli chceš, vyzpovídám se ti. Vyplním ti večery vyprávěním o nejzajímavějších událostech posledních několika let. Sežeň korbel piva, aby mi nevyschlo v hrdle, a můžeme začít třeba dnes. Obávám se jenom, že tě zklamu, protože tam žádné víry ani oprátky nenajdeš. Hle, obyčejné zaklínačské historky."

„S chutí si tě vyslechnu. Ale opakuji, trans nemůže škodit."

„A nemyslíš," pousmál se na ni, „že moje nevíra ve smysl takového transu předem jeho smysl ruší?"

„Ne, nemyslím. A víš proč?"

„To nevím."

Nenneke se k němu sklonila a se záhadným úsměvem na rtech mu pohlédla do očí.

„Protože by to byl první mně známý důkaz o tom, že nevíra má nějakou moc."

ZRNKO PRAVDY

I.

Černé body pohybující se po jasné obloze upoutaly zaklínačovu pozornost. Bylo jich mnoho. Ptáci kroužili v širokých kruzích, znenadání prudce klesali a hned zase nabírali výšku. Zaklínač je dost dlouho pozoroval, odhadoval vzdálenost a čas potřebný k jejímu překonání - přihlédne-li k hornatosti terénu, hustotě lesa i průběhu a hloubce rokliny, kterou právě tím směrem tušil. Nakonec shodil z ramen plášť a o dvě dírky přitáhl řemen vedoucí křížem přes prsa. Rukojeť meče, jenž mu visel na zádech, nyní vyčnívala nad pravým ramenem.

„Uděláme si malou zajížďku, Klepno," řekl. „Odbočíme z cesty. Ti mrchožrouti, jak se zdá, tam nekrouží jen tak pro nic a za nic."

Klisna, toť se ví, neřekla nic, avšak poslušná známého hlasu vykročila.

„Třeba je to jen padlý los," uvažoval Geralt nahlas. „Možná ale něco úplně jiného, kdo ví?"

Na rokli narazil přibližně v místech, kde ji čekal; shora uviděl koruny stromů hustě rostoucích na dně. Úbočí rokle však nebylo nijak strmé a dole v úžlabině bylo sucho, nemusel jet ani houštím, ani přes ztrouchnivělé padlé stromy. Nebyla to těžká překážka. Na druhé straně pak projel březovým hájem, rozlehlou mýtinou a vřesovištěm k větrolamu. Stromy zvedaly k nebi spleť pokroucených haluzí.

Vrány vyplašené objevivším se jezdcem se s podrážděným, ostrým a chraplavým krákáním zvedly do výše.

První mrtvolu Geralt spatřil okamžitě - běl beránčího kožíšku a sytá modř suknice - výrazné barvy na pozadí zažloutlých drnů ostřice.

Druhou mrtvolu dosud neviděl, avšak poznal, kde leží: to místo prozrazovala pozice tří vlků, klidně sedících a beze strachu sledujících vetřelce.

Zaklínačova klisna zafrkala. Vlci se jako na rozkaz zvedli a neslyšně, beze spěchu zamířili k lesu. Jen jedenkrát obrátili k muži úzké trojúhelníkové hlavy.

Geralt seskočil z koně.

Žena v kožíšku a modré sukni neměla obličej, hrdlo a levé stehno. Zaklínač ji obešel, aniž by se k ní sklonil.

Muž ležel tváří k zemi. Geralt tělo neobracel, i tak viděl, že ani zde dravci nezaháleli. Důkladné prohlídky mrtvého nebylo zapotřebí - jeho vlněný kabátec byl na ramenou a zádech pokryt zčernalou krustou zaschlé krve. Nebylo pochyb, že příčinou mužovy smrti byla rána na šíji. Vlci zmasakrovali tělo až potom.

Na širokém opasku vedle krátkého mečíku v dřevěné pochvě nosil muž koženou brašnu. Zaklínač ji odepnul a vysypal z ní do trávy křesadlo, úlomek křídy, pečetní vosk, několik stříbrných mincí, zavírací nožík na holení v kostěné krabičce, králičí ucho, kroužek se třemi klíči, amulet s falickým symbolem. Dva na plátně psané dopisy zvlhly deštěm a rosou, runy se rozpily, rozmazaly. Třetí dopis, na pergamenu, byl rovněž poničen vlhkem, avšak zůstal čitelný. Nebyl to vlastně dopis, nýbrž úvěr vystavený gnómskou bankou v Murivel kupci jménem Rulle Asper či Aspen. Uvedená suma nebyla příliš vysoká.

Geralt se sehnul a zvedl pravou ruku mrtvého. Měděný prsten zařezávající se do opuchlého prstu nesl znak cechu platnéřů - stylizovanou přilbici s hledím, dva zkřížené meče a pod nimi vyrytou runu „A“.

Zaklínač se vrátil k zavražděné ženě. Když obracel její tělo, něco ho píchlo do prstu. Byla to k pasu připnutá růže. Květina zvadla, leč neztratila svou neobvyklou barvu, její plátky zůstaly ultramarínově modré. Geralt takovou růži viděl poprvé v životě.

Otočil tělo na záda a strnul. Na odhaleném rozervaném hrdle byly zřetelné stopy tesáků - ale ne vlčích.

Zaklínač couvl zpět ke svému koni. Nespouštěje pohled z okraje lesa, vyšvihl se do sedla. Objel dvakrát mýtinu a hluboko předkloněn pozorně pátral na zemi. „Mhm, Klepno," promluvil tiše a zastavil koně. „Je to jasné, i když ne úplně. Přijeli koňmo odtamtud z lesa. Bezpochyby byli na cestě z Murivel domů, nikdo s sebou přece dlouho nenosí nevybrané kredity. Jenom nechápu, z jakého důvodu jeli tudy, a ne cestou. Ještě přes to vřesoviště jeli vedle sebe. Potom z nějakého důvodu sesedli nebo spadli z koní. Platnéř zahynul na místě, žena utíkala, pak upadla a už nestačila vstát. To cosi, co nezanechává stopy, jí zuby svíralo hrdlo a vleklo ji po zemi. Stalo se to přede dvěma třemi dny. Koně utekli, hledat je by bylo zbytečné."

Kobylka, toť se ví, neodpověděla, jenom nespokojeně zařehtala.

„To cosi, co je oba zabilo," pokračoval Geralt s pohledem upřeným na okraj lesa, „nebyl vlkodlak ani goblin. Ani jeden by toho mrchožroutům tolik nenechal. Kdyby v okolí byly bažiny, hádal bych, že to udělala kikimora nebo wipper, ale tady je sucho."

Zaklínač se nahrbil v sedle a zvedl čabraku kryjící koňský bok. Pod ní se objevil dlouhý meč s lesklou, ciselovanou hlavicí a žlábkovaným černým jílcem, připevněný k sedlovým brašnám.

„Cestování se nám, Klepno, poněkud protáhne. Podíváme se, proč ti dva jeli lesem místo cestou. Kdybychom se o takové věci přestali starat, brzy bychom si nevydělali ani na trochu ovsa pro tebe, co ty na to, Klepno?“ Kobylka, toť se ví, ani tentokrát neměla připomínek, poslušně však vykročila mezi staré stromy větrolamu, opatrně překračujíc vývraty.

„Vlkodlak to sice nebyl, ale nebudeme nic riskovat,“ poznamenal zaklínač. Z jedné brašny vytáhl svazeček oměje a pověsil jej k sedlu. Klisna zafrkala. Geralt si povolil šněrovadlo pod krkem a zpod blůzy vytáhl medailon s vyceněnou vlčí tlamou. Na stříbrném řetízku visící amulet se pohupoval v rytmu koňských kroků a blýskal se jako rtuť.

II.

Červené tašky na střeše věže spatřil poprvé z návrší, na něž ho přivedl zákrut málo zřetelné stezky. Lískovým křovím zarostlá stráň, plná uschlých větví a vystlaná tlustou vrstvou žlutého listí, nezaručovala bezpečný sjezd.

Zaklínač se vrátil na stezku. Jel zvolna, chvílemi zastavoval svého koně a zavěšen ve třmeni se snažil nalézt stopy. Klisna náhle pohodila hlavou, hlasité zaržála, zadupala a zatančila na stezce, rozhazujíc kopyty suché listí. Jezdec objal levou paží její šíji a dlaní pravice, jejíž prsty složil do Znamení Axie, přejížděl nad koňskou hlavou a mumlal uklidňující zaříkání.

„To je to tak špatné?“ zašeptal. Nerušil Znamení a ostražitě se rozhlížel. „Tak moc? Tiše, Klepno, tiše.“

Kouzlo působilo rychle, avšak patou popohnaná kobylka šla dál pomalu a nejistě, jako by ztratila přirozený rytmus chůze. Zaklínač radši seskočil na zem, vzal ji za uzdu a pokračoval dál pěšky. V cestě mu stála zeď.

Mezi zdí a lesem nebyl odstup, žádná znatelná mezera. Mladé stromky a jalovcové keře se větvemi dotýkaly břečťanu a psího vína obrůstajícího kamennou zeď. Geralt zaklonil hlavu. V tom okamžiku ucítil, jakoby mu vzadu na krku nadzvedávalo vlasy, plížilo se k zátylku a tam se přisálo neviditelné měkké stvoření. Věděl, co to znamená. Něčí pohled.

Otočil se. Zvolna, plynule. Klisna opět frkla, svaly na její šíji se zachvěly, pohnuly se pod kůží.

Na svahu návrší, z něhož právě sestoupil, nehybně stála dívka. Její bílý splývavý šat ostře kontrastoval s lesklou černí rozpuštěných

dlouhých vlasů. Geraltovi připadalo, že se dívka usmívá, nebyl si však jist: stála dosti daleko..

„Vítej," zavolal a zvedl ruku k pozdravu. Udělal krok jejím směrem. Lehce pohnula hlavou, sledujíc jeho pohyb. Obličej měla bledý, oči černé, obrovské. Úsměv - pokud to úsměv - zmizel z její tváře jako odvanut větrem. Muž udělal ještě jeden krok. Zašustilo listí. Dívka seběhla ze stráně jako srna, proklouzla lískovým křovím a když zmizela v lese, byla už jen bílou šmouhou. Dlouhé šaty, zdálo se, nedokázaly nijak omezit volnost jejích pohybů.

Klisna ržála a pohazovala hlavou. Geralt ji podvědomě utišil Znamením a dál zůstával zahleděn k lesu. Po chvíli vykročil dále, po pás v lopuchových listech vedl neklidného koně podél stěny.

Solidní železem okovaná brána visela na rezavých pantech. Po chvilce váhání zvedl Geralt ruku a dotkl se velikého mosazného kruhu. Rychle uskočil, poněvadž se brána, odhrnujíc stranou stébla trávy, větvičky a kamínky, se skřípěním otevřela. Nikdo za ní nestál, muž spatřil pouze zanedbaný, kopřivami zarostlý, prázdný dvůr.

Vešel, koně táhl na uzdě za sebou. Znamením omámené zvíře se již nevzpouzelo, jenom nohy stavělo ztuha a nejistě. Dvůr ze tří stran obklopovala kamenná zeď se zbytky dřevěného ochozu, čtvrtou stranu tvořilo průčelí budovy. Její fasádu poznačily velké plochy opadané omítky, mapy vlhkých skvrn a porost lišejníku. Oprýskané okenice byly zavřené, dveře rovněž.

Geralt uvázal Klepnu ke sloupku u brány a pomalu šel k budově. Štěrková cesta vedla kolem okraje nevelké kašny plné listí a různého smetí. V jejím středu se do výšky zvedal otlučený ocas delfína vytesaného z bílého kamene. Vedle kašny, na něčem, co kdysi bývalo květinovým záhonem, rostl růžový keř. Ničím se nelišil od jiných keřů růží, které nikdy Geralt viděl. Ničím - kromě barvy květů. Barvy indiga s purpurovým odstínem na okrajích některých plátků. Zaklínač se jedné růže dotkl, sklonil obličej a přičichl. Květy měly typickou vůni růží, jen intenzivnější.

Dveře domu - a současně všechny okenice - se s třeskem rozletěly. Geralt zvedl hlavu. Přímo na něho se hnal netvor.

Zaklínačova ruka bleskově hmátla nad pravé rameno, ve stejném okamžiku levačka silně trhla řemenem na prsou. Jílec meče mu sám skočil do dlaně. Čepel se zasyčením opustila pochvu, opsala krátký, jiskřivý půlkruh a zůstala stát namířena proti útočící bestii. Obluda

uviděla meč a zastavila se. Štěrk se rozlétl na všechny strany. Zaklínač se ani nepohnul.

Netvor měl lidskou postavu oblečenou do oděvu sice potrhaného, ale napohled z dobré látky, dokonce s elegantními a samozřejmě naprosto neúčelnými ozdobami. Lidská podoba však nesahala výše než po špinavý límec kabátce. Z něho čněla ohromná hlava, chlupatá jako medvědí, s velikýma ušima, dvojicí sveřepých očí a strašlivou tlamou se zahnutými kly, z níž jako plamen kmital dlouhý rudý jazyk.

„Zmiz, smrtelníku!“ zaryčelo to stvoření a zahrozilo tlapami, blíže se však neodvážilo. „Jinak tě rozsápu! Roztrhám tě na cucky!“

Zaklínač se nepohnul, nesklonil zbraň.

„Jsi hluchý? Táhni pryč!“ zařval netvor a vydal zvuk, který zněl jako něco mezi kvičením vepře a troubením jelena v říji. Okenice na domě hlasitě práskly, z říms spadlo smetí a opadaná omítka. Zaklínač zůstal stát.

„Uteč, dokud jsi celý!“ houkla obluda, ale jakoby už méně sebevědomě. „Jestli ne, tak...“

„Tak?“ přerušil ji Geralt.

Netvor rozzlobeně zafuněl a zakroutil ohavnou hlavou.

„Našel se hrdina,“ řekl už klidněji. Cenil tesáky a měřil si muže krví podlitýma očima. „Schovej laskavě to železo. Myslím, že ti uniklo, že stojíš na mém dvoře. Copak tam, odkud jsi přišel, bývá zvykem hrozit hospodáři mečem před jeho vlastním prahem?“

„Hospodáři, který hosta vítá buvolím ryčením a vyhrožuje, že ho roztrhá na cucky?“

„Aby ho mor...“ zavrčel netvor. „Ještě mě bude urážet, přivandrovalec. Pěkný host: vleze si na dvůr, ničí cizí kytky, velkopansky se tu roztahuje a ještě si nejspíš myslí, že ho uvítají chlebem a solí. Tfuj!“ Netvor si odplivl, zafuněl a zavřel tlamu. Vyčnívaly mu z ní dolní tesáky, takže poněkud připomínal divočáka.

„Tak co?“ zeptal se zaklínač a sklonil meč. „Budeme tu jen tak stát?“

„A co bys chtěl? Jít si lehnout?“ odsekl netvor. „Povídám, schovej konečně to železo.“

Zaklínač nacvičeným pohybem zasunul meč do pochvy, ale ruku dolů nespustil. Pohladil hlavici zbraně trčící nad ramenem.

„Byl bych rád, kdyby ses vyvaroval prudkých pohybů. Ten meč může kdykoliv ven, a to rychleji než si možná myslíš.“

„Viděl jsem,“ přisvědčil netvor. „Jinak bys už byl dávno za branou s otiskem mojí boty na zadku. Co chceš? Odkud ses tady vzal?“

„Zabloudil jsem,“ zalhal zaklínač.

„Zabloudils,“ zopakovala obluda a zkřivila tlamu do odpudivé grimasy. „Snadná pomoc. Vrať se za bránu, otoč se levým uchem ke slunci a jeď rovnou za nosem dokud nenarazíš na zemskou stezku. No, na co čekáš?“

„Je tu voda?“ otázal se Geralt. „Můj kůň má žízeň. I já bych se rád napil, pokud proti tomu nic nemáš.“

Netvor rozpačitě přešlapoval a drbal se za uchem.

„Poslyš, ty,“ řekl. „Vážně se mě nebojíš?“

„A měl bych?“

Netvor zabručel a popotáhl si široké kalhoty.

„Mor aby to... Host do domu... Takový, co při pohledu na mě neutíká ani neomdlívá se tu neobjevuje moc často. Nuže dobrá. Jestli jsi unavený, ale slušný pocestný, jsi vítán. Ale jestli jsi zloděj a dare-

bák, varuji tě: ten dům plní moje rozkazy. V těch zdech poroučím já!“

Zvedl chlupatou tlapu. Všechny okenice zaklepaly o stěnu a z chrliče kamenného delfína se ozvalo tlumené zabublání.

„Zvu tě,“ dokončil svou řeč.

Geralt zůstal stát na místě a pozorně si ho prohlížel.

„Bydlíš tu sám?“

„Co je ti po tom, s kým bydlím,“ zaškaredil se netvor. Pak se ale hromově rozchechtal. „Chá! Rozumím! Jde ti o to, jestli náhodou nemám čtyřicet pacholků, stejných krasavců jako jsem já, že jo? Nemám. Přijímáš tedy srdečné pozvání? Když ne, bránu máš támhle, rovnou za zadkem.“

Geralt se odměřeně uklonil.

„Pozvání přijímám,“ pronesl formálně. „Zákon pohostinství ctím.“

„Můj dům je i tvým domem,“ odpověděl netvor stejně formálně, jen nedbaleji. „Tudy, hoste. Koně zaveď támhle ke studni.“

Rovněž zevnitř by dům potřeboval důkladnou opravu, ale překvapivě v něm bylo poměrně čisto. Nábytek a vybavení vyrobili bezesporu výborní řemeslníci, i když to už bylo dávno. Jenom ve vzduchu byl cítit prach a byla zde tma.

„Světlo!“ poručil netvor a louč v železném držadle se vzápětí zažehla.

„Dobré,“ pochválil zaklínač. Netvor se zasmál:

„Jenom? Vidím, že není jednoduché něčím tě udivit. Jak jsem řekl, tento dům poslouchá moje rozkazy. Tudy. Dávej pozor, schody jsou strmé. Světlo!“

Uprostřed schodiště se obluda otočila.

„Co se ti to houpá na krku, hoste? Copak to je?“

„Podívej se sám.“

Netvor natáhl tlapu. Když zvedl medailon k očím, mírně napnul řetízek na Geraltově šíji.

„To zvíře se netváří moc přívětivě. Co je to?“

„Cechovní erb.“

„Aha, to jsi určitě výrobce náhubků, ne? Tudy. Světlo!“

Ve středu prostorné komnaty bez oken stál masivní dubový stůl - prázdný, až na velký svícen, zelený měděnkou a olepený škraloupem ztuhlého vosku. Na netvorův rozkaz se svíce rozžaly. Nejprve jen

zablikaly a poté alespoň trochu osvětlily vnitřek sálu. Na jedné z jeho stěn visely zbraně - kompozice z okrouhlých štítů, zkřížených oštěpů, sudlic a partyzán, těžkých mečů i bojových seker. Polovinu další stěny zabíral ohromný krb, nad nímž visela řada oprýskaných obrazů. Stěna naproti vchodu byla pokryta loveckými trofejemi - ve stínu rozsochatých paroží jelenů a lopat losů cenily tesáky lebky divokých kanců, hlavy medvědů a rysů, vypelichaná křídla zde rozpínali vycpaní orli a jestřábi. Na čestném místě uprostřed visela zčernalá, potrhaná hlava skalního draka, ze které lezla koudel. Geralt přistoupil blíže.

„Toho složil můj dědek," pochlubil se netvor a přiložil do krbu silné poleno. „Byl to poslední ulovený drak v tomto kraji. Posaď se, hoste. Řekl bych, že už máš pořádný hlad."

„To nezapírám, hospodáři." Netvor se posadil za stůl, sklonil hlavu, tlapy složil na břiše, chvíli cosi mručel a tlustými palci přitom točil mlýnek. Pak vykřikl a uhodil pěstí do stolu. Misky a talíře zazvonily cínově a stříbrně, poháry skleněně. Zavoněla pečeně, česnek, majoránka a muškát. Geralt neprojevil žádný mimořádný v údiv.

„Tak,“ zamnul si netvor tlapy. „Tohle je lepší než služebnictvo, co? Poslož si. Tady je kapoun, tuhle šunka z divočáka a paštika z... Ani sám nevím z čeho. A jeřábci... Ne, hrome, to jsou koroptve. Spletl jsem zaklínadlo. Ale jez, jez. Tohle je pořádné, opravdové jídlo, nic ty se neboj.“

„Nebojím se,“ roztrhl Geralt kapouna vejpůl.

„Zapomněl jsem,“ zasmál se netvor, „že nepatříš mezi bojácné. Aha, mohl bych znát tvoje jméno?“

„Jmenuji se Geralt. A ty, hospodáři?“

„Nivellen. Ale v okolí mi říkají Zrůda anebo Klekták. A straší mnou děcka.“

Netvor si nalil do chřtánu celý obsah korbele a pak zabořil drápy do paštiky. Vyrval jí z pekáče naráz dobrou polovinu. „Straší tebou děcka,“ zopakoval Geralt s plnými ústy. „Jistě bezdůvodně.“

„To víš. Na zdraví, Geralte.“

„Na tvoje, Nivellene.“

„Co říkáš na to víno? Všiml sis, je z pravé révy, žádný jablečňák. Ale jestli není podle tvého gusta, vyčaruju jiné.“

„Děkuji. Tohle je výborné. Tyhle magické schopnosti máš vrozené?“

„Kdepak. Mám je od té doby, co mi narostlo tohle ... Tahleta morda. Sám nevím, jak se to děje, ale dům plní všechna moje přání. Nic moc velkého. Vyčaruji si žvanec, pití, oblečení, čistou postel,

horkou vodu, mýdlo. To přece umí každá baba i bez kouzel. Jo, otevírám a zavírám okna a dveře. Zapaluji oheň. Nic velkého.“

„Aspoň něco. Tu, jak říkáš, mordu, máš dlouho?“

„Dvanáct roků.“

„Jak se ti to stalo?“

„Co je ti po tom? Radši si ještě nalej.“

„Milerád. Vážně mi po tom nic není, ptám se jenom ze zvědavosti.“

„To je přijatelný důvod,“ zasmál se netvor burácivě, „ale ne pro mne. Není to tvoje věc. Ale abych tu tvoji zvědavost aspoň trochu uspokojil, ukážu ti, jak jsem vypadal předtím. Podívej se na ty obrazy. Na tom prvním vedle krbu je podobizna mého otce. Na tom druhém... Hrom ví, kdo z naší rodiny to vlastně je. Ale ten třetí, to jsem já. Vidíš?“

Zpod prachu a pavučin shlížel z obrazu vodnatýma očima chlápek s odulou, trudovitou, melancholickou tváří. Geralt, který věděl, že se portrétisté ještě většinou snaží svým modelům a klientům zalichotit, jen pokýval hlavou.

„Tedy vidíš?“ zopakoval Nivellen otázku a vycenil zuby.

„Vidím.“

„Kdo jsi?!“

„Nerozumím.“

„Ty nerozumíš?“ zvedla obluda hlavu a oči jí zasvítily jako kočce. „Světlo svíček, milý hoste, nedosáhne až k mému portrétu. Já ho v té tmě vidím, jenže já nejsem člověk. V této chvíli jistě ne. Normální člověk, který by si ten obraz chtěl prohlédnout, by vstal a šel k němu - a určitě by si vzal i svícen. Tys to neudělal. A tak se tě rovnou ptám: jsi člověk?“

Geralt nesklopil zrak.

„Když to bereš takhle,“ odvětil po chvilce mlčení, „tedy ne tak docela.“

„Ach tak, doufám, že nebudu moc netaktní, když budu chtít vědět, co jsi zač?“

„Zaklínač.“

„Hmmm,“ zareagoval Nivellen po chvíli. „Pokud se dobře pamatuji, zaklínači se živí dosti svérázným způsobem: zabíjejí, pochopitelně za odměnu, nejrůznější příšery.“

„Máš dobrou paměť.“

Nastalo ticho. Svíce sytily chvějící se plamínky ohně, světlo zářilo v křišťálu číší, lesklo se na kaskádách vosku tuhnoucích na svícnu. Nivellen seděl bez hnutí, jen špičaté slechy se mu sotva znatelně chvěly.

„Řekněme," ozval se konečně, „že stihneš vytáhnout meč než na tebe skočím. Řekněme, že mě stačíš i seknout. Při mé váze mě to určitě nezastaví, srazím tě samotnou setrvačností. A na zemi rozhodnou zuby. Kdo z nás, zaklínači, má větší šanci, jestliže bude muset soupeři prokousnout hrdlo, co?"

Geralt nadzvedl palcem cínovou pokličku karafy, nalil si vína, upil a pohodlně se opřel v křesle. S úsměvem si měřil netvora - a byl to úsměv obzvláště nepříjemný.

„Tááák," protáhl Nivellen, dloubaje se pazourem v zubaté tlamě. „Musím uznat, že umíš odpovědět výstižně a neplýtvat přitom slovy. Uvidíme, jak si poradíš s následující otázkou: kdo ti za mne zaplatil?"

„Nikdo. Jsem tady náhodou."

„A nelžeš trochu - náhodou?"

„Nemám ve zvyku lhát."

„A co tedy máš ve zvyku? Slyšel jsem toho o zaklínačích dost. Unášejí malé děti a potom je krmí čarodějnými bylinkami. Ty, které to přežijí, se samy stávají zaklínači - mágy s nelidskými schopnostmi. Cvičí se v zabíjení, ztrácejí všechny lidské city a zvyky. Stávají se monstry zabíjejícími jiná monstra. Leckdo se domnívá, že je nejvyšší čas, aby někdo začal lovit zaklínače, protože netvorů je stále míň a zaklínačů víc. Sněz tu koroptev, než úplně vystydne."

Nivellen sebral z podnosu pečenou koroptev, celou ji strčil do tlamy a rozkousal jako suchar. Praštěly kůstky drcené silnými zuby.

„Proč nic neříkáš?" zeptal se, když polkl. „Co z toho, co se o vás vypráví, je pravda?"

„Skoro nic."

„A lež?"

„To, že netvorů je stále méně."

„Vážně je jich dost," zazubil se Nivellen. „Jeden zrovna sedí před tebou a uvažuje, jestli udělal dobře, když tě pozval. Ten tvůj cechovní erb se mně hned nelíbil, hoste."

„Ty nejsi netvor, Nivellene," řekl suše zaklínač.

„Ale mor... To je mi novina! A co tedy podle tebe jsem, ha? Vypadám jako hejno divokých husí, které za smutného listopadového rána odlétá na jih? Nebo snad jako věneček, o který přišla u studánky mlynářovic kozatá dcera? Pověz mi, Geralte, co tedy jsem. Vidíš, že se neudržím zvědavostí.“

„Rozhodně nejsi žádný netvor. Jinak by ses nikdy nemohl dotknout toho stříbrného podnosu. A v žádném případě bys nemohl vzít do ruky můj amulet.“

„Hahá!“ zařval Nivellen, až se plamínky svící na okamžik sklonily do horizontální polohy. „Dneska je, jak se zdá, den odhalování hlubokých a strašlivých tajemství! Teď se dovím, že mi tahle ušiska narostla proto, že jsem jako malý usmrkanec nechtěl jíst ovesnou kaši!“

„Ne, Nivellene,“ odtušil Geralt klidně. „Je to důsledek uhranutí. A jsem si jist, že dobře víš, kdo tě uhranul.“

„A když ano?“

„Uhranutí lze zažehnat. V mnoha případech.“

„A ty, zaklínači, umíš uhranutí zažehnávat. V mnoha případech?“

„Umím. Chceš, abych to zkusil?“

„Ne, nechci.“

Netvor otevřel papulu a vyplázl jazyk - byl dlouhý na dvě pídě.

„Vyrazil jsem ti dech, co?“

„To tedy vyrazil,“ přiznal Geralt.

Netvor se zařehtal a rozvalil se v křesle.

„Věděl jsem to,“ řekl spokojeně. „Nalej si ještě a udělej si pohodlí. Vypovím ti celou tu historii. Zaklínač nezaklínač, máš dobré oči a já mám chuť vyprávět. Pij.“

„Už není co.“

„Mor aby to!“ zachrčel netvor a třískl tlapou do stolu. Mezi prázdnými poháry se objevil objemný hliněný demižon opletený vrbovým proutím. Nivellen strhl zuby ze zátky voskovou pečeť.

„Jak sis bezpochyby všiml,“ začal, nalévaje víno, „zdejší kraj je osídlen velmi řídce. Do nejbližšího města je to pořádný kus cesty. A tak si tu můj tatík a před ním i můj dědek hospodařili po svém. Kupec nebo i obyčejný pocestný, pokud ho tatík zmerčil z věže jet okolo, přišel v nejlepším případě jenom o majetek. A několik osad poblíž shořelo, poněvadž došel k názoru, že se jim nějak nechce platit daně.

Málokdo měl důvod mít mého otce rád. Kromě mne, samozřejmě. Co jsem se nabrečel, když na žebřiňáku přivezli to, co z něho zbylo po ráně obouručákem. Dědek už byl v té době na odpočinku - totiž od toho dne, kdy dostal přes palici železným řemdihem, jen blekotal, slintal a málokdy stihl dojít včas na dvorek, když to na něho přišlo. Takže jako dědic jsem měl povinnost vést naši rotu.“

Nivellen se napil a pokračoval:

„Byl jsem ještě kluk. Úplný mlíčňák. Chlapi z roty si mě brzy omotali kolem prstu. Velel jsem jim, abys rozuměl, asi jako krmný pašík vlčí smečce.

A tak jsme časem začali provádět věci, jaké by otec, kdyby zůstal naživu, nikdy nepřipustil - ušetřím tě podrobností. Jednoho dne jsme podnikli výpad až ke Gelibolu, pod Mirt - tam jsme vydrancovali kapli. Ke vší smůle v ní byla mladá kněžka.“

„Čí to byla kaple, Nivellene?“

„Čert ví, Geralte. Ale nebyla to svatyně ničeho dobrého. Pamatuju si, že se na oltáři válely lidské lebky a hnáty. Hořel tam takový zelený oheň, co smrděl jako všechna neštěstí. Ale k věci. Chlapi tu kněžku chytili, strhali z ní šaty a oznámili mi, že bych se měl stát mužem. Bodejť bych nechtěl, pitomý sráč. A při tom mužnění mně ta ženská naplila do ksichtu a něco ječela.“

„Co to bylo?“

„Že jsem netvor v lidské podobě, ať jsem tedy dále v nelidské, něco o lásce a o krvi, už si nevzpomínám. Měla nůž, takový malý, ukrytý ve vlasech. Sama se zabila a potom... Hnali jsme se z toho místa, řeknu ti, Geralte, div jsme koně neuštvali. Nebyla to dobrá svatyně.“

„Pokračuj.“

„Stalo se to, co kněžka křičela. Za pár dnů se ráno vzbudím a služebnictvo ječí a utíká. Kouknu do zrcadla... Víš, Geralte, zpanikařil jsem, popadlo mě nějaké šílenství či co, pamatuju si to jako v mlze. Zkrátka, byli i mrtví. Několik. Bil jsem vším, co se mi dostalo do rukou, získal jsem strašnou sílu. A dům, představ si, mi pomáhal - dveře práskaly, nábytek létal vzduchem, plameny šlehaly. Kdo to stihl, utekl: teta, sestřenice, zbytek chlapů z tlupy a dokonce i psi - s vytím a staženými ocasy. Taky moje kočka. A tetčina papouška z toho trefil šlak. Nakonec jsem tady zůstal sám - řvoucí, vyjící a rozbíjející všechno okolo, hlavně zrcadla.“

Nivellen zmlkl, vzdychl a popotáhl nosem.

„Když záchvat pominul," navázal po chvíli, „bylo už pozdě něco napravovat. Byl jsem sám. Nikomu jsem nemohl vysvětlit, že se změnila pouze a výhradně moje podoba a že ta příšera je jen hloupý výrostek, naříkající v prázdném domě nad mrtvými těly sloužících. Pak jsem dostal děsný strach. Vrátí se a ubijí mě, nenechají si nic vysvětlit. Ale nikdo se nevrátil."

Netvor si utřel čenich do rukávu.

„O těch prvních měsících ti ani nebudu vyprávět, Geralte, ještě dneska se celý třesu, když si na ně vzpomenu. Prostě jsem tu dlouho, nekonečně dlouho, seděl tiše jako myška a bál se vystrčit nos za dveře. Když se někdo objevil, stávalo se to zřídka, ani jsem se neukázal, jen jsem domu poručil párkrát prásknout okenicemi nebo jsem zařval do okapového chrliče - to úplně stačilo, aby odtud takový odvážlivec uháněl, až se za ním prášilo. Tak to trvalo až do dne, kdy se za svítání mrknu z okna a co nevidím? Nějaký tlusťoch trhá růže z tetinčina keře. Abys věděl, to nejsou obyčejné kytky, nýbrž modré růže z Nazairu, sazenice dal přivézt ještě děda. Popadl mě vztek a vyletěl jsem na dvůr. Tlusťoch, jen co se mu vrátil leknutím ztracený hlas, začal kvičet, že chtěl jenom pár květin pro dcerušku, abych prý ho ušetřil, živého a zdravého propustil atakdále. Už jsem se ho chystal vykopnout za vrata, když tu mě něco osvítilo: vzpomněl jsem si na pohádky, které mi kdysi vykládala moje chůva Lenka, ta stará ježibaba. Aby to mor, napadlo mě, krásné panny mohou polibkem změnit žábu v prince - nebo snad naopak. A co kdyby... Možná je v těch povídačkách zrnko pravdy, nějaká šance. Vyskočil jsem dva sáhy vysoko a zařval, až se psí víno utrhlo ze zdi: ‚Dceru nebo život! nic chytřejšího mě v tu chvíli nenapadlo. Kupec - říkal jsem ti, že to byl kupec? - se rozbrečel, že dcerunce je teprve osm roků. Je ti to k smíchu, co?"

„Ani ne."

„Já ti, člověče, nevěděl, jestli se mám smát nebo brečet nad tím svým posraným osudem. Slitoval jsem se nad kupčíkem, nemohl jsem se dívat, jak se tetelí strachy, pozval jsem ho dovnitř, pohostil ho a na rozloučenou mu ještě do váčku zlata nasypal. Víš, ve sklepě zůstal docela slušný poklad, táta toho dost nahospodařil a já nevěděl, co s tím. Tak jsem si mohl dovolit být štědrý. Tos měl vidět, jak se kupec hnedka vzpamatoval, děkoval, až mě celého poprskal. A se svým dobrodružstvím se později neopomněl někde pochlubit, jelikož

neuběhly ještě ani dva měsíce a objevil se další kupec. Přivezl si pěkný pytel. A dceru. Taky pěknou.“

Nivellen narovnal nohy pod stolem a protáhl se, až křeslo zapraštělo.

„Plácli jsme si okamžitě,“ pokračoval. „Domluvili jsme se, že mi ji tady rok nechá. Ten pytel jsem mu nakonec ještě musel pomoci naložit na mezka, sám by s ním ani nehnul.“

„A ta dívka?“

„Nějakou dobu dostávala hysterické záchvaty, sotva se na mě podívala. Byla přesvědčena, že ji sežeru. Ale už za měsíc jsme jídávali u jednoho stolu, klábosili a chodívali společně na procházky. Ale i když byla velice milá a přívětivá, začal jsem koktat, kdykoliv jsem na ni promluvil. Víš, Geralte, byl jsem odjakživa nesmělý, holky se mi posmívaly, i ty děvečky z čeledníku s hnojem na lýtkách, co je chlapi z roty pokládali na znak, jak jen na to dostali chuť. Všechny si ze mne tropily šašky. A co teprve s takovou mordou, myslel jsem si. Prostě jsem si ani netroufl prozradit jí důvod, proč jsem tak draze zaplatil za rok jejího života. A ten rok se táhl jako smrad za selským potahem. Konečně se tatíček vrátil a odvezl si ji. Já rezignoval, zamkl jsem dům a dobrých pár měsíců jsem si nevšímal žádných příchozích ani jejich dcer. Jenomže po roce stráveném v něčí společnosti jsem si teprve uvědomil, jak je mně těžko, když nemám ani na koho hubu otevřít.“

Obluda vyloudila zvuk, jenž měl být pravděpodobně vzdechem, i když to spíše připomnělo opilé říhnutí.

„Další,“ navázal po chvíli, „se jmenovala Fenne. Drobná, bystrá, upovídaná - malá veverka. Vůbec se mě nebála. A jednoho večera - bylo to akorát na výročí mých postřižin - jsme se tak opili medovinou, že... Haha. Hned potom jsem vyskočil z postele a vytáhl zrcadlo. Přiznám se ti: byl jsem zklamaný a úplně zničený. Držka zůstala na chlup stejná, jenom s ještě hloupějším výrazem. A to se tvrdí, že v pohádkách nalezneš všechnu lidovou moudrost. Hovno! Ale zato Fenne se rychle postarala, abych na svoje zklamání zapomněl. Byla to náramně rozverná holka, co ti mám povídat. Víš, co si vymyslela? Strašili jsme spolu nevítané návštěvníky. Představ si: vcházíš na dvůr, rozhlížíš se a zčistajasna se k tobě s vytím ženu po čtyřech já a Fenne, úplně nahatá, mi sedí na hřbetě a troubí na dědkův lovecký roh.“

Nivellen se smál, až se mu ostré špičáky blýskaly.

„Fenne," pokračoval, „u mne byla taky rok, potom se vrátila k rodině. S bohatým věnem. Prý si vzala nějakého šenkýře, vdovce."

„Vyprávěj dál, Nivellene. Je to ohromně zajímavé."

„Vážně?" podivil se netvor a hlasitě se poškrábal za ušima. „No dobrá, ta další, Primula, byla dcerkou zchudlého rytíře. Ten, když sem přijel, měl akorát vyzáblou herku, rezavý kyrys a neuvěřitelné dluhy. Šeredný ti byl, Geralte, jako hromada hnoje a taky se od něho nesla podobná vůně. Primula, na to bych dal ruku do ohně, musela být počata, když on byl někde ve válce, protože byla skutečně krásná. Neměla ze mě žádný strach, nebylo divu, vedle jejího rodiče jsem zase tak hrozně nevypadal. Jak se ukázalo, ani temperament jí nechyběl, já mezitím nabyl sebedůvěry, a tak jsem neztrácel čas. Zkrátka a dobře, neuplynuly ještě ani dva týdny a už jsme se s Primulou velice sblížili. Vzrušovalo ji, když mě při tom tahala za uši a vykřikovala: ‚Kousej mě, zvíře!', ‚Roztrhej mě, bestie!' a podobné pitomosti. O přestávkách jsem sice ještě běhal k zrcadlu, ale to bys nevěřil, Geralte, díval jsem se do něho s čím dál větším neklidem. Začal jsem si totiž přát, aby se mi ta moje bývalá, mnohem míň zdatná tělesná schránka vůbec nevrátila. Totiž předtím jsem byl změkčilý tlouštík, teď se ze mě stal chlapák jaksepatří. Předtím jsem v jednom kuse marodil, kašlal jsem, teklo mi z nosu a teď se mě žádná nemoc nechytala. A zuby? To bys nevěřil, jak jsem měl zkažené zuby. A teď? Překousnu nohu od židle jako nic. Chceš, abych překousl nohu od židle?"

„Ne, radši ne."

„To je dobře," otevřel netvor tlamu. „Děvčatům se líbilo, když jsem se před nimi předváděl, takže v domě nezůstalo moc použitelných židlí."

Nivellen zívl, až se mu dlouhý jazyk sroloval.

„Unavilo mě to vyprávění, Geralte. Prostě, byly ještě dvě další: Ilka a Venimira. Všechno se odehrávalo až k unudění stejně: nejdřív směsice strachu a odstupu, časem se objevila jiskřička sympatie podporovaná drobnými, leč nákladnými dárečky, potom: ‚Zakousni mě!', ‚Rozsápej mě celou!' - a nakonec tatíčkův návrat, tklivé rozloučení a stále znatelnější úbytek v pokladnici. Rozhodl jsem se strávit delší období bez dámské společnosti. Pochopitelně jsem už dávno přestal věřit, že dívčí políbení změní moji podobu. Smířil jsem se s tím. Ba

co víc, dospěl jsem k názoru, že mně tenhle stav docela vyhovuje a celkem nemám zapotřebí žádné změny.“

„Žádné, Nivellene?“

„Ne, abys věděl. Jak jsem řekl: koňské zdraví tohoto těla, to za prvé. Za druhé: moje, abych tak řekl, odlišnost působí na ženy jako afrodisiakum. Nesměj se. Jsem přesvědčen, že jako člověk bych se musel pořádně snažit, abych získal přízeň dejme tomu takové Venimiry, která, abys věděl, byla mimořádně půvabná žena. Na takového, jaký je na tom portrétu, by se ani nepodívala. A za třetí: bezpečnost. Tatík měl dost nepřátel - a pár jich ještě žije. Taky ti, které poslala do hrobu chasa pod mým pochybným velením, měli příbuzenstvo. Ve sklepení je zlato. Nebýt strachu, který vzbuzuji, dozajista by někdo přišel. Třebas i vesničani s vidlemi.“

„Zdá se, že si jsi naprosto jist,“ poznamenal Geralt, pohrávaje si s prázdným pohárem, „žes v tomhle převtělení nikomu neublížil. Žádnému otci, žádné dceři, žádnému příbuznému nebo snoubenci některé z těch dívek. Co ty na to, Nivellene?“

„Ale dej pokoj,“ nahněval se netvor. „O čem to mluvíš? Otcové skákali samou radostí, vždyť jsem byl tak štědrý, jak se žádnému z nich ani ve snu nezdálo. A dcerušky? Měls je vidět, jak sem přicházely. V obnošených šatech, s tlapkami vylouhovanými praním prádla, shrbené od nošení věder s vodou. Primula ještě po čtrnácti dnech strávených u mě, když jsem ji uviděl bez šatů, měla na zádech a stehnech stopy po řemeni, kterým ji častoval její rytířský tatíček. A u mě si všechny žily jako princezny, do rukou braly leda tak vějíř a ani nevěděly, kde je tady kuchyně. Nastrojil jsem je a ozdobil kdejakou blýskavou cetkou z dědictví po tatíkovi, na přání jsem vyčaroval horkou vodu do vany. Představ si, mám plechovou vanu, tatík ji kdysi uloupil až v Assengerdu, ještě pro maminku. Málokterý baron, ba co dím, málokterý hrabě má plechovou vanu. Tohleto byl pro ně zámek z pohádky, Geralte. A co se týká postele... Pah, ctnost je v nynějších časech vzácnější než skalní drak. Nenutil jsem ani jednu.“

„Měl jsi ale podezření, že si mě na tebe někdo najal. Koho jsi měl na mysli?“

„Nějakého lumpa, který si brousí zuby na to, co ještě zůstalo v pokladnici, ale nemá žádnou dceru," řekl přesvědčeně Nivellen. „Lidská chamtivost nezná mezí."

„Nikoho jiného?"

„Nikoho jiného!"

Oba nyní mlčeli, zahleděni do nervózně se chvějících plamínků svící.

„Nivellene," přerušil ticho Geralt, „teď žiješ sám?"

„Zaklínači," opáčil netvor po krátkém zaváhání. „Mám takový dojem, že bych ti teď měl říct několik velice neslušných výrazů, potom tě chytit za límec a shodit ze schodů. Víš za co? Považuješ mě za naprostého tupce. Vidím přece od začátku, jak špicuješ uši, jak šilháš směrem ke dveřím. Moc dobře víš, že nebydlím sám. Mám pravdu?"

„Máš. Omlouvám se."

„Kašlu na tvoje omluvy! Viděls ji?"

„Ano. V lese před bránou. To je ten důvod, kvůli kterému už nějaký čas odsud kupci a jejich dcery odjíždějí s nepořízenou?“

„Tedy i o tom víš. Ano, ona je ten důvod.“

„Dovol, abych se zeptal...“

„Ne! Nedovolím!“

Znovu zmlkli.

„Nu, máš na to právo,“ ozval se konečně Geralt a vstal. „Díky za tvoje pohostinství, hospodáři. Je čas jít.“

„Správně,“ také Nivellen se postavil. „Z jistých důvodů ti nemohu nabídnout nocleh a přespávat ve zdejších lesích ti rozhodně nedoporučuji. Od té doby, co se okolí vylidnilo, dějí se v nich po nocích nedobré věci. Snaž se dostat na silnici před setměním.“

„Budu na to pamatovat, Nivellene. Jsi přesvědčen, že nepotřebuješ mou pomoc?“

Netvor se na něj úkosem podíval.

„A ty jsi přesvědčen, že bys mi uměl pomoci? Dokázal bys to ze mne sejmout?“

„Nejenom takovou pomoc jsem měl na mysli.“

„Neodpověděl jsi mi. Ačkoliv... Byla to odpověď. Nedokázal bys to.“

Geralt mu pohlédl zpříma do očí.

„Měli jste tenkrát vážně zatracenou smůlu,“ řekl. „Ze všech chrámů a svatyní, které v Gelibolu a dolině Nimnar stojí, jste si vybrali zrovna chrám Coram Agh Tera - Pavouka se lví hlavou. K sejmutí prokletí kněžky Coram Agh Tera je zapotřebí vědění a schopností, kterých se mi nedostává.“

„A komu se jich dostává?“

„Přece jen tě to zajímá? Říkal jsi, že je to v pořádku: tenhle stav věcí.“

„Je, tenhle stav v pořádku je. Ale v pořádku není ten, který by mohl být. Bojím se...“

„Ty se bojíš?“

Netvor se zarazil ve dveřích komnaty a otočil se.

„Už mám dost otázek, které stále kladeš místo toho, abys odpovídal na moje, zaklínači. Asi bude nutné zeptat se tě rovnou. Poslyš: od jisté doby mám ošklivé sny. Možná by bylo na místě slovo - příšerné. Myslíš, že jsou moje obavy opodstatněné? Stručně, prosím.“

„Po takovém snu, po probuzení, neměls nikdy zablácené nohy? Jehličí v lůžku?“

„Ne.“

„A neměls...“

„Ne! Stručně, prosím!“

„Asi se obáváš právem.“

„Je možné tomu zabránit? Stručně, prosím.“

„Ne.“

„Tak je to tedy. Pojď, doprovodím tě.“

Na dvoře, zatímco Geralt upravoval sedlové brašny, Nivellen hladil klisnu po nozdrách a poplácával ji po šíji. Laskáním potěšená Klepna sklonila hlavu.

„Zvířata mě mají ráda,“ pochválil se netvor. „A já je taky. Vždyť i moje kočka, ta co prvně utekla z domu, se ke mně později vrátila. Dlouhou dobu to bylo jediné živé stvoření, jež se mnou sdílelo můj osud. Vereena taky...“

Zarazil se a zkřivil tlamu. Geralt se usmál:

„Taky má ráda kočky?“

„Ptáky,“ vycenil zuby Nivellen. „Prozradil jsem se, mor aby tě... No a co. To není další kupecká dcerka, Geralte, ani další pokus o hledání zrnka pravdy ve starých báchorkách. Je to něco vážnějšího. Milujeme se. Jestli se teď zasměješ, vrazím ti jednu do zubů.“

Geralt se nezasmál.

„Ta tvoje Vereena,“ řekl, „je pravděpodobně rusalka. Víš o tom?“

„Tušil jsem to. Štíhlá, černovlasá. Mluví málo, jazykem, jaký jsem nikdy neslyšel. Její lidské jídlo. Na celé dny mizí v lesích, potom se vrací. Je to obvyklé?“

„Víceméně,“ Geralt utáhl podpěnku. „A ty si myslíš, že by se k tobě nevrátila, kdyby ses stal člověkem.“

„Jsem si tím jist. Víš, jak se rusalky bojí lidí. Málokdo viděl rusalku zblízka. A já a Vereena... Ach, mor! Buď zdráv, Geralte.“

„I ty, Nivellene.“

Zaklínač popohnal kobylku patou směrem k bráně. Netvor jim kráčel po boku.

„Geralte?“

„Poslouchám.“

„Nejsem tak hloupý, jak si možná myslíš. Přijel jsi po stopě některého z kupců, kteří tu v poslední době byli. Někomu z nich se něco stalo?“

„Ano.“

„Poslední tu byl před třemi dny. S dcerou, ani ne moc hezkou. Poručil jsem domu zavřít všechny dveře a okenice, jako bych tady vůbec nebyl. Chvíli se zdrželi na dvoře a pak odjeli. Ta holka si ještě utrhla růži, tam u záhonu, a připnula si ji na šaty. Hledej je jinde. Ale dej pozor, tohle je špatný kraj. Varoval jsem tě, že v noci je v lese nebezpečno. Často slyším a vidím nepěkné věci.“

„Díky, Nivellene. Budu na tebe pamatovat. Kdo ví, možná časem potkám někoho, kdo...“

„Možná. A možná ne. Je to můj úděl, Geralte, můj život a můj trest. Naučil jsem se jej nést, zvykl jsem si. Když se to zhorší, zase si zvyknu. A jestli se to zhorší příliš, nehledej už nikoho, přijeď sám a skoncuj to. Po zaklínačsku. Šťastnou cestu, Geralte.“

Nivellen se obrátil a kvapně odcházel k domu. Ani jednou se neohlédl.

III.

Kraj byl liduprázdný, divoký, zlověstně nepřátelský. Geralt, který si chtěl zkrátit cestu a zkusil jet rovnou přes bor, se nakonec nestihl vrátit na zemskou stezku před západem slunce. Noc strávil na holém temeni pahorku s obnaženým mečem na kolenou, při malém ohýnku, do něhož pravidelně házel svazečky suchého oměje. Uprostřed noci uviděl v dolině záři ohně, zdálky zaslechl zmatené zpěvy a vytí - a mezi tím něco, co mohlo být pouze křikem mučené ženy. Vyrazil k tomu místu sotva se rozednilo, leč nalezl jen opuštěnou mýtinu s ušlapanou trávou a v ještě teplém popelu zuhelnatělé kosti. Cosi sedělo v koruně rozložitého dubu, vřískalo to a syčelo. Mohl to být goblin, ale stejně tak to mohla být obyčejná divoká kočka. Zaklínač se nezdržoval, aby se o tom přesvědčil.

IV.

Okolo poledne, když napájel Klepnu z lesní studánky, kobylka znenadání pronikavě zaržála, couvla a hryzajíc udidlo, vycenila žluté zuby. Geralt ji okamžitě uklidnil Znamením a potom si všiml pravidelného kruhu, ohraničeného z mechu vyrůstajícími červenými klobouky muchomůrek.

„Začínáš se nějak plašit, Klepno," oslovil klisnu. „Tohle je přece prachobyčejné raraší kolo. Nač ty scény?"

Klisna zařehtala a otočila k němu hlavu. Zaklínač svraštil čelo, potřel si je dlaní a zamyslel se. Náhle se jedním skokem ocitl v sedle, obrátil koně a hnal jej tryskem zpět po vlastních stopách.

„Zvířata ho mají ráda," pravil polohlasně. „Promiň, koníku. Zdá se, že máš víc rozumu než já."

V.

Klisna stříhala ušima, řehtala a dusala podkovami zemi: odmítala jít dál. Geralt ji už ani neuklidňoval Znameními, seskočil ze sedla a otěže přehodil koni přes hlavu. Na zádech už neměl svůj starý meč v pochvě z ještěří kůže, nahradila jej skvělá zbraň - dokonale vyvážená čepel s křížovým jílcem zakončeným kulatou hlavicí z bílého kovu.

Tentokrát se před ním brána neotevřela - byla už dokořán, přesně tak, jak ji nechal při odjezdu.

Uslyšel zpěv. Slovům nerozuměl, nedokázal ani rozpoznat, z jakého jazyka pocházejí. Nebylo to zapotřebí: zaklínač znal, cítil, chápal samu podstatu, základ toho zpěvu - tichého i pronikavého, vzdouvajícího v žilách vlnu mdlobné, ochromující hrůzy.

Píseň náhle utichla a v té chvíli ji spatřil.

Přilnula ke hřbetu delfína ve vyschlé kašně, objímajíc omšelý kámen malýma rukama, tak bílýma, že se zdály průsvitné. Pod hřívou rozcuchaných černých vlasů blýskaly na něho upřené, ohromné, široce otevřené oči barvy antracitu. Geralt se blížil zvolna, měkkým, pružným krokem. Šel obloukem ode zdi okolo keře modrých růží. Stvoření na delfíním hřbetu za ním obracelo drobnou tvářičku s výrazem nepopsatelného stesku, plnou kouzla, jež způsobilo, že stále

ještě slyšel píseň, přestože úzké bledé rty teď byly sevřené a nemohl přes ně proniknout jediný, ani nejslabší zvuk.

Zaklínač se zastavil ve vzdálenosti přibližně deseti kroků. Meč, pomalu vytahovaný z černé emailované pochvy, odrazil světlo a blýskl nad jeho hlavou.

„To je stříbro," řekl. „Ta čepel je stříbrná!"

Bledý obličejík se nezachvěl, výraz antracitových očí se nezměnil.

„Jsi tolik podobná rusalce," pokračoval zaklínač, „že jsi mohla oklamat kohokoliv. Tím spíše, že jsi moc vzácný ptáček, černovlásko. Jenže koně se nemýlí - takové, jako jsi ty, rozeznají instinktivně, ale neklamně. Co jsi zač? Řekl bych, že mola nebo alp. Obyčejný upír by nevyšel na slunce.

Koutky bledých úst sebou škubly a lehounce se zvedly.

„Přilákal tě Nivellen ve své podobě, co? Sny, o nichž hovořil, jsi vyvolávala ty. Dokážu si představit, co to bylo za sny, a je mi ho líto."

Bytost neučinila žádný pohyb.

„Máš ráda ptáky," hovořil zaklínač dále, „ale to ti nijak nebrání prokusovat hrdla lidem obojího pohlaví, že? Jistě, ty a Nivellen. To by byl skvělý pár - monstrum a upírka, vládci lesního hradu. Zanedlouho byste opanovali celé okolí. Ty, věčně lačná čerstvé krve, a on, tvůj obránce, zabiják na zavolání, slepě poslušný nástroj. Avšak prvně by se musel stát skutečným netvorem, nejen člověkem pod nestvůrnou maskou."

Velké černé oči se zúžily.

„Co se s ním stalo, černovlásko? Zpívalas, tedy jsi pila krev. Použilas poslední prostředek, to znamená, že se ti nepodařilo ovládnout jeho mysl. Nemýlím se?"

Hlavička lehounce kývla, sotva postřehnutelně, a koutky úst se ještě o trochu zvedly. Půvabné rysy se zkřivily do odpudivé grimasy.

„Teď se určitě považuješ za paní tohoto domu?"

Přitakání, tentokrát znatelnější.

„Jsi mola?"

Pomalý, zamítavý pohyb hlavy. Sykot, jenž se vzápětí ozval, mohl pocházet pouze z těch sinalých, děsivě se usmívajících úst, jakkoli zaklínač nepostřehl, že by se sebeméně pootevřela.

„Alp?"

Nesouhlas.

Zaklínač couvl a křečovitě sevřel jílec meče.

„To znamená, že jsi...“

Koutky úst se začaly zvedat ještě výše, stále výše, rty se rozchlíply...

„Bruxa!“ zvolal muž a vrhl se ke kašně.

Za bezkrevnými rty zasvítily špičaté bělostné tesáky. Upírka se vztyčila, prohnula hřbet jako panter a zakřičela.

Zvuková vlna zaklínače zasáhla jako taran - vzala mu dech, drtila hrudník, trhala uši a mozek trny bolesti. Letěl dozadu, sotva ještě stačil zkřížit zápěstí obou rukou do Znamení Heliotropu. Kouzlo do značné míry oslabilo náraz, když udeřil zády do zdi, nicméně se mu však zatmělo před očima a zbytek vzduchu mu byl vyražen z plic zároveň se zasténáním.

Na soše delfína uprostřed kamenného kruhu vyschlé nádrže, kde ještě před okamžikem seděla filigránová dívka v bílých šatech, protahoval svoje černě se lesknoucí tělo obrovský netopýr. Dlouhá úzká tlama plná bílých jehlovitých zubů se otevřela, rozepjala se blanitá křídla a bestie letěla na muže jako střela z kuše. Geralt ucítil v ústech železitou pachuť krve, vyslovil magickou formuli a současně před sebe natáhl ruku s prsty složenými do Znamení Quenu. Vampýr zasyčel, bleskurychle změnil směr, se zachechtáním vzlétl nahoru a okamžitě se zase vrhl střemhlav dolů - zaklínači za krk. Geralt uskočil a sekl. Minul. Vampýr pokrčil jedno křídlo a rychle, plynule a graciézně se obloukem vrátil. Obletěl jej a s otevřenou zubatou tlamou znovu zaútočil. Geralt čekal s napřaženým, obouruč třímaným mečem. V poslední chvíli skočil - ne však stranou, nýbrž kupředu - a ťal, až čepel zasvištěla vzduchem. Minul! Bylo to pro něj tak nečekané, že vypadl z rytmu; o zlomek vteřiny se opozdil s únikem. Ucítil, jak mu spáry bestie drásají tvář, po šíji ho pohladilo vlhké sametové křídlo. Bleskovým obratem se otočil na místě, přenesl váhu těla na pravou nohu, sekl ostrým švihem dozadu - a opět chybil neuvěřitelně hbité monstrum.

Netopýr zamával křídly, nabral výšku a přeletěl na kašnu. Ve chvíli, kdy zakřivené drápy zaskřípaly na kamenném roubení, ztrácela již odporná zpěněná morda svůj tvar, metamorfovala a mizela, nicméně bledá ústa, jež se objevila na jejím místě, nadále cenila vražedné tesáky.

Bruxa pronikavě zavyla, modulujíc přitom hlas do makabrózního popěvku, vytřeštila na zaklínače nenávistné oči a zakřičela.

Úder zvuku byl tentokrát tak mocný, až prolomil Znamení. Geraltovi se před očima roztočila rudá a černá kola, drtivý tlak stiskl

jeho spánky a temeno. Přes bolest trhající ušní bubínky zaslechl hlasy, volání a sténání, zvuky flétny a hoboje, burácení vichru. Pokožka na obličeji mu zmrtvěla a zchladla. Padl na jedno koleno a třásl hlavou.

Černý vampýr se na něj tiše snášel, už v letu rozevřel zubaté čelisti. Geralt, ač ochromen zvukovou vlnou, instinktivně zareagoval. Vymrštil se ze země a obratně přizpůsobil rychlost svých pohybů rychlosti letu monstra. Tři kroky vpřed, únik, půlobrat a jako myšlenka rychlé švihnutí obouruč. Ostří meče nenarazilo na žádný odpor. Téměř na žádný. Uslyšel zavytí, leč tentokrát to bylo vytí bolesti vyvolané dotekem stříbra.

Ječící bruxa metamorfovala na delfíním hřbetě. Na bílých šatech kousek nad levým prsem se objevila rudá skvrna okolo ranky ne delší než malíček. Zaklínač zatnul zuby - seknutí, jež mělo bestii rozetnout vejpůl, se ukázalo být pouhým škrábnutím.

„Křič, upírko," zasípal, stíraje si krev z líce. „Vykřič se. Ztrať sílu. A potom ti useknu tu tvoji hezkou hlavičku!"

- Ty... dřív... slabý... čaroděj. Zabiju!

Bruxina ústa se nepohnula, avšak zaklínač slyšel zřetelná slova: zvučela v jeho mozku, duněla a hluše zvonila jako z vodní hloubi. „Uvidíme," ucedil a nahrben vykročil ke kašně.

- Zabiju! Zabiju! ZABIJU!

„Uvidíme."

„Vereeno!"

Nivellen se svěšenou hlavou, oběma rukama tápaje po zárubních, vyvrávoral ze dveří domu. Nejistě mávaje tlapami, zamířil vratkým krokem ke kašně. Jeho kabátec byl na hrudi prosáknut krví.

„Vereeno!" zařval znovu.

Bruxa škubnutím otočila hlavu jeho směrem. Geralt k ní skočil s mečem napřaženým k ráně, avšak upírčiny reakce byly přece jen rychlejší. Ostrý výkřik a další vlna srazila zaklínače na zem. Padl na znak a drhl zády po štěrku chodníku. Bruxa se prohnula, vypjala se ke skoku, zuby v jejích ústech se zaleskly jako pirátské dýky. Nivellen se ji s tlapami rozpřaženými jako medvěd pokoušel chytit, zakřičela mu však z bezprostřední blízkosti rovnou do tlamy, až ho odhodila několik sáhů zpátky na dřevěné lešení u zdi. Pod jeho váhou se konstrukce s rachotem zřítila a pohřbila ho pod hromadou dřeva.

Geralt už zase stál na nohou, běžel půlkruhem kolem dvora a snažil se odvést bruxinu pozornost od nebohého Nivellena. Bílé šaty zavlály, upírka se hnala na něj - lehce jako motýl, sotva se nohama dotýkala země. Už nekřičela, nevysilovala se proměnou. Zaklínač věděl, že je unavená. Než věděl i to, že jakkoli unavená, nepřestala být nadále smrtelně nebezpečná. Za jeho zády se pod deskami a trámy zmítal Nivellen a řval.

Geralt uskočil doleva a kryl se krátkým, dezorientujícím zavířením meče. Bruxa se blížila - bílá a černá, rozevlátá, strašná. Podcenil ji: vykřikla v běhu. Nestačil vznést Znamení, odletěl dozadu, narazil zády do zdi a bolest z kříže pronikla až do konečků prstů, ochromila paže, podlomila nohy. Klesl na kolena. Bruxa křičící svou píseň se vrhla k němu.

„Vereeno!!!“ zaburácel Nivellen.

Otočila se a... V tu chvíli jí Nivellen mezi prsy vrazil ulomený, ostrý konec asi třísáhové žerdi. Nevykřikla. Jen vzdychla. Zaklínač ten vzdech zaslechl a zachvěl se.

Stáli - široce rozkročený Nivellen třímal oběma rukama žerď, její konec měl zaklesnutý v podpaží; bruxa visela jako přišpendlený motýl na opačném konci improvizovaného dřevce a rovněž je svírala oběma rukama.

Upírka trhaně vydechla a náhle vší silou nalehla na žerď. Geralt sledoval jak na jejích zádech rozkvétá na bílé látce rudý květ, z něhož v gejzíru krve vychází - ošklivě a vulgárně - ulomený hrot. Nivellen zaskučel, učinil krok zpět, potom druhý a začal zmateně ustupovat. Nedokázal ale kůl pustit, takže naskrz probodnutou bruxu vlekl za sebou. Další krok a dotkl se zády stěny domu. Konec kůlu, který tiskl pod paží, zaskřípal o zdivo.

Bruxa zvolna, jakoby ji hladila, posunula drobné ruce po žerdi, zachytila se na celou délku paží a opět se napřela. Již více než sáh zkrvaveného dřeva jí trčel ze zad. Oči měla široce rozevřené, hlavu zakloněnou. Její vzdechy se zrychlily, nabraly rytmus a začaly přecházet v sípání.

Geralt se postavil, avšak ohromen tou scénou nedokázal udělat nic víc. Uslyšel slova, jež se mu uvnitř lebky rozléhala hluše jako pod klenbou studené a vlhké kobky:

- Můj. Anebo ničí. Miluji. MILUJI!

Další strašlivý, trhaný a krví se zalykající vzdech. Bruxa sebou trhla, posunula se dále na kůlu, vztáhla paže. Nivellen zoufale vykřikl, snažil se upírku odstrčit co nejdál od sebe - ale žerď z rukou nepustil. Zbytečně. Posunula se ještě více dopředu a uchopila ho za hlavu. Pronikavě se rozječel a škubal střapatou lebkou. Bruxa se přitáhla ještě blíže a sklonila tvář k jeho hrdlu. Bělostné tesáky oslnivě zablýskly.

Geralt skočil. Vymrštil se bezmyšlenkovitě jako uvolněná pružina. Každý krok, každý pohyb, jenž bylo nyní nutno vykonat, byl jeho přirozeností, byl nacvičený, nevyhnutelný, automatický a smrtelně jistý. Tři rychlé kroky. Třetí, jako stovky stejných kroků před ním, skončil pevným a rozhodným došlápnutím na levé chodidlo. Obrat těla, prudký, rozmáchlý nápřah. Spatřil její oči. Nic už se nedalo změnit. Zaslechl její hlas. Nic. Vykřikl, aby přehlušil slovo, jež opakovala. Nic už nepomohlo... Ťal.

Udeřil neomylně, stejně jako tolikrát předtím, středem délky ostří, a okamžitě, nevypadávaje z rytmu svých pohybů, udělal čtvrtý krok a následný půlobrat. Čepel, při dokončení obrátky již volná, jej následovala, strhávajíc za sebou sprška rudých krůpějí. Havraní vlasy se vzduly, rozletěly, zavlály v povětří - vlály, vlály, vlály.

Hlava padla do štěrku.

Je netvorů stále méně?

A já? Co jsem já?

Kdo to tak křičí?

Ptáci?

Žena v kožíšku a modré sukni?

Růže z Nazairu?

Jaké ticho!

Jak pusto. Jaká prázdnota...

...ve mně.

Křečemi a třesavkou zachvácený Nivellen se válel v kopřivách při domovní zdi a pažemi si chránil hlavu.

„Vstaň," řekl zaklínač.

Mladý, pohledný a urostlý muž s bledou pletí, ležící pod stěnou, zvedl hlavu a rozhlédl se. Měl nepřítomný pohled. Protřel si oči klouby prstů. Prohlédl si svoje ruce. Ohmatal si tvář. Tiše zakvílel, strčil si prst do úst a dlouho, dlouho jím jezdil po dásních. Znovu se

dotkl svého obličeje a znovu zasténal, když jeho prsty našly na líci čtyři naběhlé krvavé šrámy. Vzlykl a potom se rozesmál:

„Geralte! Jak to? Jak se to... Geralte!“

Zaklínač mu pomohl vstát. Snažil se přitom vyhnout pohledu na malé, tak bílé, až průsvitné ruce s prsty zaťatými na kůlu vraženém mezi drobnými ňadry, na něž přilnula mokrá červená tkanina. Nivellen opět zasténal:

„Vereeno...“

Přešli přes dvůr, kolem keře modrých růží, podpírajíce jeden druhého. Nivellen si volnou rukou neustále ohmatával obličej.

„Nemůžu tomu uvěřit, Geralte. Po tolika letech. Jak je to možné?“

„V každé pohádce se skrývá zrno pravdy,“ řekl tiše zaklínač. „Láska a krev - obě mají velkou moc. Mágové i učenci si nad tím lámou hlavy dlouhá léta, ale neobjevili zhola nic, kromě toho, že...“

„Kromě čeho, Geralte?“

„Že láska musí být opravdová.“

HLAS ROZUMU 3

„Jmenuji se Falwick, hrabě Moen. A toto je rytíř Tailles z Dorndalu.“

Geralt se, hledě na rytíře, nedbale uklonil. Oba byli ve zbroji a v karmínových pláštích se znakem bílé růže na levém rameni. Poněkud se podivil, protože v okolí, pokud věděl, nebyla žádná komenda řádu.

Na pohled mírně a klidně se usmívající Nenneke postřehla jeho údiv.

„Tito urození pánové,“ vysvětlovala, když si pohodlně sedla do svého trůn připomínajícího křesla, „jsou ve službách milostivého vládce této země vévody Herewarda.“

„Knížete,“ opravil ji důrazně Tailles, mladší z obou rytířů, vpíjeje se, do kněžky pohledem svých bledě modrých očí, v nichž se zračilo nepřátelství. „Knížete Herewarda.“

„Nepřeme se o názvoslovné jemnůstky,“ pousmála se Nenneke potměšile. „Za mých časů se knížecím titulem směli pyšnit pouze ti, kdož byli blízce spřízněni s královskou krví. Ale dnes to, zdá se, příliš neznamená. Vraťme se k představování a vyjasnění cíle návštěvy rytířů Bílé Růže v mé skromné svatyni. Měl bys, Geralte, vědět, že kapitula právě vyvíjí u Herewarda snahu o nadání pro řád, a proto mnozí z rytířů Růže vstoupili do vévodských služeb. A nemálo zdejších mladých mužů, jakož i tento rytíř Tailles, složilo slib a přijalo rudý plášť, v němž vyhlížejí tak okázale.“

„Jaká čest,“ zaklínač se uklonil stejně ledabyle jako předtím.

„Pochybuji,“ pronesla kněžka chladně. „Oni sem nepřijeli vzdávat ti čest. Právě naopak. Přišli s požadavkem, abys odtud co nejdřív zmizel. Řečeno stručně a jasně, přišli tě vyhnat. Považuješ to za čest? Já ne. Já to považuji za urážku.“

„Urození rytíři se, myslím, namáhali bezdůvodně," pokrčil Geralt rameny. „Nemám v úmyslu se zde usídlit. Odjedu odtud sám bez zbytečného naléhání a pohánění, a to již brzy..."

„Okamžitě," vyštěkl Tailles. „Bez žádného zdržování. Kníže přikazuje..."

„Na území této svatyně rozkazy vydávám já," přerušila ho Nenneke mrazivým, panovačným hlasem. „Obvykle se snažím, aby mé příkazy nebyly v přílišném rozporu s Herewardovou politikou. Je-li ta politika logická a smysluplná. V tomto konkrétním případě je iracionální, nebudu ji tedy brát vážněji než si zasluhuje. Geralt z Rivie je mým hostem, pánové. Jeho přítomnost v mé svatyni je mi milá. A proto Geralt z Rivie v mé svatyni zůstane tak dlouho, jak jen bude chtít."

„Ženo, máš tu drzost protivit se rozkazům knížete?" vykřikl Tailles, přehodil si plášť přes rameno a ukázal v celé kráse kanelovaný, mosazí vykládaný náprsník. „Opovažuješ se znevažovat autoritu vládce?"

„Buď zticha," odpověděla mu Nenneke a zamhouřila oči. „Ne tak nahlas. Zvaž, co říkáš a komu to říkáš."

„Vím, komu to říkám!" učinil mladík krok vpřed. Falwick, onen starší rytíř, jej pevně uchopil za loket a sevřel ho, až zaskřípala rukavice zbroje. „A říkám slova, jež jsou vůlí knížete, pána této země! Věz, ženo, že máme na nádvoří dvanáct vojáků..."

Nenneke sáhla do měšce u pasu a vytáhla z něj nevelkou porcelánovou nádobku.

„Opravdu nevím," prohlásila klidně, „co se stane, když ti tuhle dózu rozbiju pod nohama, Taillesi. Možná ti prasknou plíce. Možná porosteš srstí. A možná se stane obojí, kdo ví? Asi jen milostiplná Melitelé."

„Neopovažuj se mi hrozit svými kouzly, kněžko! Naši vojáci..."

„Vaši vojáci, dotkne-li se jediný z nich Meliteliny kněžky, budou viset na akátech podél cesty do města - a to dříve než se slunce dotkne obzoru. Vědí to velice dobře. A ty to, Taillesi, víš také. Tak se přestaň chovat jako hlupák. Byla jsem u toho, když ses narodil, smrkáči a teď je mi líto tvé matky. Nepokoušej osud. Nenuť mě, abych tě musela naučit dobrému chování."

„Dobrá, dobrá," vmísil se do rozhovoru zaklínač, poněkud v rozpacích z toho všeho. „Vypadá to, že moje skromná osoba začíná být

příčinou vážného konfliktu a já nevidím důvod, proč by tomu tak mělo být. Pane Falwicku, zdá se mi, že jsi rozvážnější než tvůj druh, jehož, jak vidím, rozpaluje mladický oheň. Poslyš, pane Falwicku, slibuji, že tento kraj opustím co nejdříve, za několik dnů. A slibuji také, že jsem neměl ani nemám v úmyslu zde pracovat, přijímat jakoukoli práci. Nejsem zde jako zaklínač, ale jako soukromá osoba."

Hrabě Falwick mu pohlédl do očí a Geralt okamžité pochopil svůj omyl. V očích rytíře Bílé Růže se zračila čistá, nefalšovaná a neoblomná nenávist. Zaklínač pochopil a byl si jist, že to není vévoda Hereward, kdo ho vyhání, ale Falwick a jemu podobní.

Rytíř se obrátil na Nenneke, uctivě se uklonil a začal hovořit. Hovořil klidně a slušně. Hovořil logicky. Ale Geralt věděl, že Falwick sprostě lže.

„Ctihodná Nenneke, prosím o prominutí, avšak kníže Hereward, můj senior, si nepřeje a nebude snášet na svém panství přítomnost zaklínače Geralta z Rivie. Není důležité, zda Geralt z Rivie loví nestvůry anebo se považuje za soukromou osobu. Kníže ví, že Geralt z Rivie soukromou osobou nemůže být. Zaklínač přitahuje potíže jako magnet. Čarodějové se bouří a píší petice, druidové přímo hrozí..."

„Nevidím důvod, aby Geralt z Rivie doplácel na rozčilení zdejších čarodějů a druidů," přerušila ho kněžka. „Od kdy Herewarda zajímá, co si jedni či druzí myslí?"

„Dost té diskuse," zvedl Falwick hlavu. „Copak se nevyjadřuji dostatečně srozumitelně, ctihodná Nenneke? Řeknu to tedy tak srozumitelně, že jasněji to již říci nejde: ani kníže Hereward, ani komturie řádu nehodlají v Ellanderu ani jeden den snášet přítomnost zaklínače Geralta z Rivie, známého jako Řezník z Blavikenu."

„Zde není Ellander!" Kněžka vyskočila z křesla. „Zde je svatyně Melitelé! A já, Nenneke, velekněžka Melitelé, nehodlám již ani chvilku snášet na území svatyně vaši přítomnost, pánové!"

„Pane Falwicku," ozval se zaklínač tiše. „Uvažuj. Nechci žádné potíže a ani vám, jak soudím, na tom nijak zvlášť nezáleží. Opustím tento kraj nejpozději za tři dny. Ne, Nenneke, mlč, prosím tě. Stejně už musím dál. Tři dny, pane hrabě. O víc neprosím."

„A máš pravdu, že neprosíš," prohlásila kněžka dříve než Falwick stačil zareagovat. „Slyšeli jste, chlapci? Zaklínač tu zůstane tři dny, protože chce. A já, kněžka Veliké Melitelé, budu po ty tři dny jeho hostitelkou, protože je to můj rozmar. Zopakujte to Here-

wardovi. Ne, Herewardovi ne. Zopakujte to jeho manželce, spanilomyslné Ermelle, a dodejte ještě, že pokud jí záleží na stálých dodávkách afrodisiak z mé lékárny, ať svého vévodu uklidní. Ať krotí jeho nálady a kapřice, jež stále více vypadají jako příznaky duševní poruchy.“

„Dost!“ vykřikl Tailles pisklavě, jak se mu hlas zlomil do falsetu. „Nebudu poslouchat, jak nějaká kněžka znevažuje mého seniora a jeho manželku! Takovou urážku nemohu přejít mlčením! Tady bude vládnout řád Bílé Růže, učiní konec s vašimi hnízdy tmářství a pověr! A já, rytíř Bílé Růže...“

„Poslouchej, smrade!“ přerušil ho Geralt s nebezpečným úsměvem. „Zbrzď ta vzletná slova. Hovoříš k ženě, jíž náleží úcta. Zvláště od rytíře Bílé Růže. Je pravda, že v poslední době, když někdo chce vstoupit do řádu, stačí zaplatit do pokladnice komturie tisíc novigradských korun, takže je řád plný synků lichvářů a zbohatlíků, ale nějaké zvyklosti u vás snad ještě přetrvaly. Nebo se mýlím?“

Tailles zbledl a sáhl k pasu.

„Pane Falwicku,“ řekl Geralt aniž by se přestal usmívat. „Jestli vytáhne meč, tak ho tomu frackovi vezmu a nasekám mu na prdel. A potom s ním vyrazím dveře.“

Tailles roztřesenýma rukama vytáhl od pasu železnou rukavici a s třeskem jí mrštil o podlahu před zaklínačovýma nohama.

„Smyju urážku řádu tvou krví, zrůdo!“ vykřikl. „Na udusané půdě! Pojď na nádvoří!“

„Něco ti upadlo, synku,“ pronesla Nenneke klidně. „Tak to zvedni, tady nemůžeš dělat nepořádek, tady je svatyně. Falwicku, ber odtud toho tupce, nebo se stane neštěstí. Víš, co máš zopakovat Herewardovi. Konečně, napíšu mu osobní dopis, vy mi nepřipadáte jako důvěryhodní kurýři. Běžte pryč. Ke dveřím, doufám, trefíte sami?“

Falwick, drže rozzuřeného Taillese v železném stisku, se uklonil a zařinčel zbrojí. Pak pohlédl zaklínači do očí. Zaklínač se už neusmíval. Falwick si přehodil karmínový plášť přes rameno.

„Ctihodná Nenneke,“ řekl, „to nebyla naše poslední návštěva. Vrátíme se.“

„Právě toho jsem se obávala,“ odvětila kněžka chladně. „Veškeré znechucení je na mé straně.“

MENŠÍ ZLO

I.

Jako obyčejně si ho nejdříve všimly kočky a děti. Mourovatý kocour, podřimující na sluncem prohřáté hranici dříví, se otřepal, zvedl kulatou hlavu, sklopil uši, zaprskal a zmizel v kopřivách. Tříletý syn rybáře Trigliho Dragomir, který na prahu chalupy dělal co mohl, aby si ještě víc umazal umazanou košilku, se rozplakal, uslzené oči upřené na kolem projíždějícího jezdce.

Zaklínač se nesnažil předjet žebřiňák se senem, jenž ucpal uličku. Jel pomalu. Za ním klopýtal s nataženým krkem naložený osel a neustále napínal opraťuvázanou k hrušce sedla. Kromě běžných vaků nesl ušák na hřbetě ještě těžký, do houně zabalený balík. Šedobílý oslí bok byl ušpiněn černými šmouhami zaschlé krve.

Žebřiňák konečně odbočil do vedlejší uličky vedoucí k sýpkám a k přístavu. Bylo z ní cítit brízu, dehet a dobytčí moč. Geralt pobídl koně. Nevšímal si tlumeného vyjeknutí prodavačky zeleniny, když zahlédla kostnatý pařát s velkými drápy visící zpod houně a houpající se v rytmu oslích kroků. Neohlédl se ani na zvětšující se hlouček lidí, který jej následoval v očekávání vzrušujícího zážitku.

Před fojtstvím bylo jako vždy plno vozů. Geralt seskočil ze sedla, poopravil si meč na zádech a přehodil nohu přes dřevěné zábradlí. Houf zvědavců utvořil půlkruh kolem osla.

Fojtovo hulákání bylo slyšet až ven:

„Nejde to, povídám! Nejde, mor aby tě... Nerozumíš lidské řeči, pitomče?“

Geralt vstoupil dovnitř. Před malým, otylým a nyní hněvem zrudlým fojtem stál vesničan, jenž držel za krk zmítající se husu.

„Co... U všech bohů! To jsi ty, Geralte? Nešálí mě zrak?“ A znovu se obořil na sedláka: „Kliď se s tím, burane! Ohluchls?“

„Pravili,“ koktal vesničan, pošilhávaje po nešťastné huse, „že pánu velkomožnému třeba cos dáti, ináč...“

„Kdo to řekl?“ zařval fojt. „Kdo? Já že beru úplatky? Nedovolím, říkám! A ven! Buď vítán, Geralte.“

„Buď zdráv, Caldemeyne.“

Fojt podal zaklínači ruku, druhou ho plácl po rameni.

„Nebyls tu už dobré dva roky, Geralte, není-liž pravda? Ty se taky nikde dlouho neohřeješ. Odkudpak jdeš? Ech, k ďasu, co na tom záleží, odkud kráčíš. Hej, podejte sem někdo pivo. Posaď se, Geralte, posaď. Máme tu zmatek, zítra je jarmark. Co nového, vyprávěj.“

„Později. Nejdřív pojď se mnou.“

Dav lidí venku se rozrostl asi dvojnásobně, volný prostor kolem osla se však nezmenšil. Geralt rozbalil houni. Čumilové zahučeli a ucouvli. Caldemeyn otevřel ústa:

„U všech bohů, Geralte! Co je to?“

„Kikimora. Není na ni vypsána nějaká odměna, fojte?“

Caldemeyn přešlápl, oči upřené na seschlou černou kůží potaženou pavoukovitou postavu, na její skelné oči se svislými zřítelnicemi a jehlovitá zubiska ve zkrvavené tlamě.

„Kde... Odkud to...“

„Pod náspem asi tak čtyři míle před městečkem. V mokřinách. Museli tam mizet lidé, Caldemeyne, děti.“

„Pravda, to souhlasí. Ale nikdo... Kdo by si pomyslel... Hej, lidičky, běžte si po své práci! To není žádný tyjátr! Zakryj to, Geralte. Slétají se na to mouchy.“

Ve světnici pak fojt beze slova uchopil holbu piva a vyprázdnil ji až do dna.

Zhluboka si povzdechl a potáhl nosem.

„Žádná odměna vypsána není,“ řekl zarmouceně. „Nikoho ani nenapadlo, že by v těch slatinách mohlo číhat cosi takového. Pravda, pár lidí v těch končinách zmizelo, ale... Po tom náspu se pouštěl jen málokdo. Kde ses tam vzal ty? Pročpak jsi nejel po hlavní cestě?“

„Caldemeyne, na hlavních cestách práci nenajdu.“

„To jsem si neuvědomil," řekl fojt, když zadržel říhnutí. „A takový tu byl klid. I šotci chcali ženským do mlíka jen sem tam. A bác ho, rovnou pod nosem jakási kočkomůra. Asi ti budu moci akorát poděkovat. Zaplatit ne. Nemám z čeho."

„Škoda. Hodily by se mi nějaké peníze, abych přečkal zimu." Zaklínač si lokl ze džbánu a otřel pěnu ze rtů. „Jedu do Yspadenu, jenže nevím jestli to stihnu, dokud sníh nezavěje cesty. Mohu zůstat trčet v nějaké díře u Lutonské cesty."

„Jak dlouho pobudeš v Blavikenu?"

„Jen krátce. Nemám moc času. Blíží se zima."

„Kdepak se ubytuješ? Zvu tě k sobě, mám volné podkroví. Proč by ses nechával odírat těmi zloději krčmářskými? Popovídáme si, povyprávíš, co ve světě nového."

„Rád. Jenže co tvoje Libuše? Posledně bylo znát, že ke mně žádnou náklonností neplane."

„V mém domě ženské kušují. Ale, mezi námi, už před ní nedělej to, co tenkrát u večeře."

„Jde ti o to, že jsem hodil vidličkou po potkanovi?"

„Ne. Jde o to, žes ho trefil, i když byla tma."

„Myslel jsem, že to bude zábavné."

„Taky že bylo, nedělej to ale před Libuší. Poslyš, a ta... jak se to... kiki..."

„Kikimora."

„Potřebuješ ji k něčemu?"

„A k čemu? Když za ni nejsou peníze, můžeš ji nechat hodit na hnůj."

„To není špatný nápad. Hej, Mrňousi, Borgu, Noskamínku! Kde jste kdo?"

Do místnosti vstoupil biřic se sudlicí přes rameno. Hlučně zavadil ostřím o zárubeň.

„Noskamínku," řekl Caldemeyn. „Vezmi si někoho ku pomoci, seber před chalupou osla, odveď ho za chlívek a tu hnusotu, co přinesl na hřbetě, utop v močůvce. Rozuměls?"

„Rozkaz! Ale... Pane fojt..."

„Copak je?"

„Než tu obludu utopíme..."

„Nu?"

„Mohli bychom to ukázat mistru Irionovi. Třeba se mu to bude k něčemu hodit.“

Caldemeyn se plácl dlaní do čela:

„Nejsi úplný tupec, Noskamínku. Geralte, třeba ti náš čaroděj za tu zdechlinu něco dá. Rybáři mu nosí všelijaké podivnosti, co jim v sítích uváznou, nejrůznější divnoryby, osminožky, klabarty či kerguleny. Leckdo si na tom přivydělal. Pojď, projdeme se k věži.“

„Zmohli jste se na čaroděje? Nastálo či jen přechodně?“

„Nastálo. Mistr Irion bydlí v Blavikenu už celý rok. Mocný mág, Geralte. Už na pohled.“

„Nezdá se mi, že by mocný mág dal něco za kikimoru,“ zapochyboval Geralt. „Pokud vím, nehodí se k výrobě žádného elixíru. Ten váš Irion se mi určitě jenom vysměje. My, zaklínači, se s čaroději zrovna dvakrát v lásce nemáme.“

„Nikdy jsem neslyšel, že by se mistr Irion někomu vysmál. Jestli zaplatí, to nevím, ale za pokus nic nedáš. V bažinách může být takových kikimor více, co pak? Ať si čaroděj tu nestvůru prohlédne a na močály pak popřípadě vrhne nějaké čáry či co.“

Zaklínač se na okamžik zamyslel:

„Vyhráls, Caldemeyne. Nu což, riskneme setkání s mistrem Irionem. Jdeme?“

„Jdeme. Noskamínku, odežeň ta děcka a vem ušáka za opraťˇ. Kde mám čepici?“

II.

Věž z hladce otesaných žulových kvádrů věnčilo zubaté cimbuří. Vyhlížela impozantně, jak se tak tyčila nad střechami domů s prohnutými krovy a popraskanými taškami.

„Opravil si obydlí, jak vidím,“ poznamenal Geralt. „Kouzly nebo vás nahnal do práce?“

„Převážně kouzly.“

„Jaký je ten váš Irion?“

„Slušný. Pomáhá lidem. Jenže je to samotář a bručoun. Z té věže skoro nevychází.“

Na dveřích ozdobených světlým dřevem intarzovanou růžicí viselo obrovské klepadlo ve tvaru rybí hlavy s vypoulenýma očima, držící v zubaté tlamě mosazný kruh. Caldemeyn byl, jak vidno, obeznámen s jeho užitím, neboť přistoupil, odkašlal si a přednesl:

„Zdraví fojt Caldemeyn se záležitostí k mistru Irionovi. Spolu s ním zdraví zaklínač Geralt z Rivie, taktéž se záležitostí.“

Delší dobu se nedělo nic, až pak rybí hlava otevřela tlamu a vydechla obláček páry:

„Mistr Irion nepřijímá. Odejděte v pokoji, dobří lidé.“

Caldemeyn přešlápl na místě a pohlédl na Geralta. Zaklínač pokrčil rameny. Noskamínek se vážně a soustředěně dloubal v nose.

„Mistr Irion nepřijímá,“ zopakovalo klepadlo. „Odejděte, dobří...“

„Nejsem dobrý člověk,“ přerušil je Geralt hlasitě. „Jsem zaklínač. Zde na oslu je kikimora, kterou jsem zabil poblíž městečka. Povinností každého čaroděje residenta je dbát o bezpečí kraje. Mistr Irion mě nemusí poctít rozmluvou ani mě nemusí přijmout, nepřeje-li si to. Ale kiki-

moru nechť si prohlédne a vyvodí z toho důsledky. Noskamínku, odvaž kikimoru a hoď ji sem, ke dveřím.“

„Geralte,“ zašeptal fojt, „ty odjedeš, ale já tu budu muset...“

„Jdeme, Caldemeyne. Noskamínku, vyndej prst z nosu a udělej, co jsem řekl.“

„Okamžik,“ promluvilo klepadlo úplně jiným hlasem. „Jsi to opravdu ty, Geralte?“

Zaklínač potichu zaklel.

„Dochází mi trpělivost. Ano, jsem to opravdu já. A co z toho, že jsem to já?“

„Přistup ke dveřím,“ řekla hlava, vypouštějíc obláčky páry. „Sám. Pustím tě dovnitř.“

„A co s kikimorou?“

„Sper ji ďas. Chci si s tebou promluvit, Geralte. Pouze s tebou. Promiň, fojte.“

„Nic se nestalo, mistře Irione,“ mávl Caldemeyn rukou. „Hodně štěstí, Geralte. Uvidíme se později. Noskamínku! Tu potvoru přece jen hoď do hnojiště.“

„Rozkaz.“

Zaklínač se přiblížil k intarzovaným dveřím, ty se otevřely, jen maličko, tak, aby se jimi mohl protáhnout, vzápětí se zabouchly a nechaly ho v naprosté tmě.

„Hej!“ zvolal s neskrývaným hněvem.

„Už to bude,“ odpověděl mu podezřele známý hlas.

Bylo to tak nečekané, že se zaklínač zapotácel a natáhl ruku ve snaze najít oporu. Nenašel.

Sad kvetl bíle a růžově, voněl deštěm. Oblohu protínal pestrobarevný oblouk duhy, spojující koruny stromů se vzdáleným, namodralým horským hřebenem. Prostý malý domek uprostřed sadu tonul v ibišcích. Geralt pohlédl pod nohy a zjistil, že stojí po kolena v mateřídoušce.

„Tak pojď, Geralte,“ ozval se hlas. „Čekám tě před domem.“

Vešel mezi stromy pohádkového sadu. Zleva postřehl nějaký pohyb. Podíval se tam. Kolem křovin kráčela světlovlasá, úplně nahá dívka, v rukou plný košík jablek. Zaklínač si slíbil ničemu se nedivit.

„Konečně. Vítám tě, zaklínači.“

„Stregobor,“ podivil se Geralt.

Zaklínač už v životě poznal zloděje vyhlížející jako městští radní, radní působící dojmem zákeřných vyvrhelů, rajdy důstojné jako královny, královny připomínající stelné krávy a krále vypadající jako zloději. Ale Stregobor vypadal přesně tak, jak má podle všech pravidel a představ vypadat čaroděj. Byl vysoký, hubený, přihrbený, měl husté a rozcuchané šedé obočí a dlouhý, křivý nos. Navíc nosil plandavý černý háv s neuvěřitelně širokými rukávy a v ruce vždy třímal dlouhou hůl s křišťálovou hlavicí. Žádný z čarodějů, které Geralt znal, nevypadal jako Stregobor. A co na tom bylo nejpodivnější - Stregobor skutečně čarodějem byl.

Na verandě obrostlé ibišky se oba posadili do křesel z vrbového proutí ke stolu s deskou z bílého mramoru. Nahá plavovláska s košíkem jablek se k nim přiblížila, usmála se, prošla kolem a pohupujíc boky, zamířila opět do sadu.

„Tohle je také iluze?“ otázal se Geralt s pohledem upřeným na pohybující se křivky.

„Také. Jako ostatně všechno tady. Jenže tohle, můj milý, je iluze prvotřídní. Květiny voní, jablka můžeš jíst, včela tě může bodnout a ji,“ ukázal čaroděj prstem na plavovlásku, „můžeš...“

„Snad později.“

„Správně. Copak tady děláš, Geralte? Pořád ještě za peníze vybíjíš představitele vymírajících druhů? Kolikpak jsi dostal za kikimoru? Nejspíš nic, jinak bys nepřišel sem. Když si představím, že jsou lidé nevěřící v osud. Ledaže bys o mně věděl. Věděls?“

„Nevěděl. Blaviken je poslední místo, kde bych tě čekal. Neklame-li mne paměť, žil jsi dřív v podobné věži v Koviru.“

„Od těch dob se toho, Geralte, strašně moc změnilo.“

„Třeba tvoje jméno. Teď prý jsi mistr Irion.“

„Tak se jmenoval stavitel této věže, jenž zemřel před dvěma sty lety. Řekl jsem si, že když obsazuji jeho sídlo, měl bych jej nějak uctít. Dělám tu residenta. Většina obyvatel se živí na moři a můj obor, jak jistě víš, je počasí. Někdy bouři utišším, jindy vyvolám, někdy zas západním větrem přiženu blíže k pobřeží hejna makrel a sledu. Dá se tu žít. Tedy,“ dodal zachmuřeně, „dalo by se tu žít.“

„Proč dalo by se? Proč sis změnil jméno?“

„Osud má mnoho tváří. Ten můj je navenek půvabný, leč zevnitř odpudivý. Natáhl po mně své drápy...“

„Vůbec ses nezměnil, Stregobore," ušklíbl se Geralt. „Žvaníš a děláš při tom moudré a důležité grimasy. Nemůžeš mluvit normálně?"

„Mohu," povzdechl černokněžník. „Učiní-li tě to šťastnějším, mohu. Došel jsem až sem, skrývaje se a prchaje před zrůdnou bytostí, jež mě chce zavraždit. Útěk ale nebyl k ničemu, dostihla mě. S největší pravděpodobností se mě pokusí zabít zítra, nejpozději pozítří."

„Aha," poznamenal zaklínač nevzrušeně, „teď už chápu."

„Jak se zdá, hrozba mé smrti na tebe příliš velký dojem neudělala."

„Takový už je svět, Stregobore," odtušil Geralt. „Na cestách toho člověk hodně vidí. Dva sedláci se chystají zabít pro mez v poli, které den nato zničí koně družin dvou pánů, jenž se chtějí navzájem povraždit. Na stromech kolem cest se houpají oběšenci, zbojníci po lesích podřezávají hrdla kupcům. Ve městech zase končí zavraždění ve stokách. V palácích se bodají dýkami a na hostinách co chvíli někdo padne pod stůl s obličejem promodralým od jedu. Zvykl jsem si. Proč by mne tedy měla vzrušovat nějaká smrt, navíc hrozící tobě?"

„Navíc hrozící mně," zopakoval Stregobor velmi znechuceně. „A já tě měl za přítele. Počítal jsem s tvou pomocí."

„K našemu poslednímu setkání," řekl Geralt, „došlo u dvora krále Idiho v Koviru. Přišel jsem si pro odměnu za zabití amfisbainy, která sužovala okolní kraj. Tehdy jste mě ty a tvůj konfrater Zazdrost střídavě nazývali nemyslícím strojem na zabíjení a, neklame-li mě paměť, mrchožroutem. Takže mi kvůli vám Idi nejen nezaplatil, ale dal mi pouhých dvanáct hodin na opuštění Koviru. A protože měl pokažené přesýpací hodiny, stihl jsem to jen tak tak. A teď říkáš, že počítáš s mou pomocí. Říkáš, že tě pronásleduje příšera. Čeho se bojíš, Stregobore? Až tě dopadne, řekni jí, že ty máš příšery rád, že je chráníš a dbáš o to, aby jim žádný zaklínač mrchožrout nerušil klidný spánek. Jestli tě pak roztrhá a sežere, projeví se zajisté jako velká nevděčnice."

Čaroděj mlčel, jen sklopil oči. Geralt se zasmál:

„Nenadýmej se jako žába, kouzelníku. Povídej, co ti hrozí. Uvidíme, co se dá dělat."

„Slyšels, Geralte, o Prokletí Černého slunce?"

„Jak by ne. Spíše to ale znám jako Mánii pomateného Eltibalda. Tak se jmenoval mág, který celé to šílenství rozpoutal. V jeho důsledku bylo povražděno nebo uvězněno ve věžích několik desítek dívek ze vznešených rodů, dokonce i královských. Údajně měly být posedlé démony, prokleté, zneuctěné Černým sluncem, jak jste ve svém nadutém žargonu označili prachobyčejné zatmění."

„Eltibald vůbec nebyl pomatený, rozluštil nápisy na daukaských menhirech, na náhrobních deskách wožgorských pohřebišť, prozkoumal bobolacké zkazky a legendy. Všechny prameny hovořily o zatmění tak, že nebyl důvod k sebemenším pochybám. Černé slunce mělo zvěstovat brzký návrat Lilith, uctívané dosud na Východě pod jménem Niya, a záhubu lidské rasy. Cestu jí mělo připravit šedesát panen se zlatými korunami, jež krví naplní koryta řek."

„Blábol," konstatoval zaklínač. „A navíc se ani nerýmuje. Každé pořádné proroctví musí být ve verších. Stregobore, všichni přece vědí, oč tenkrát v Radě čarodějů šlo. Využili jste blekotání šílence k posílení vlastní moci. Aby jste rozbili spojenectví, zničili koalice, nadělali zmatky v dynastiích, zkrátka, abyste silněji potáhli za nitky připevněné ke korunovaným loutkám. A ty mi tu vykládáš o proroctví, za které by se styděl i dryáčník z jarmarku."

„K Eltibaldově teorii je možno mít výhrady, k interpretaci proroctví také. Jenže skutečnost, že mezi dívkami narozenými krátce po zatmění vznikly hrozné mutace, je nepopiratelná."

„Co se tady nedá popřít? Já slyšel úplně něco jiného."

„Zúčastnil jsem se pitvy jedné z nich," vysvětloval čaroděj. „To, Geralte, co našli jsme v lebce místo míchy, se nedá popsat. Nějaká červená houba. Vnitřní orgány promíchané, některé úplně chyběly. Všechno pokryté jakýmisi pohyblivými řasinkami, šedorůžovými střapci. Srdce se šesti komorami. Dvě sice prakticky atrofované, ale přesto. Co ty na to?"

„Viděl jsem lidi s orlími spáry namísto rukou, lidi s vlčími tesáky, lidi s klouby navíc, s přebytečnými orgány, přebytečnými smysly. Všechno to byly výsledky toho, jak se babráte v magii, Stregobore."

„Říkáš, že jsi viděl nejrůznější mutace," zvedl čaroděj hlavu. „Kolik z nich jsi zabil pro peníze, jak káže tvé zaklínačské řemeslo? Co? Je možné mít vlčí tesáky a jen je v hospodě cenit na holky. Ale je možné mít též vlčí povahu a přepadávat děti. A to je právě případ

těch děvčátek narozených po zatmění. Byl u nich zjištěn přímo nevyzpytatelný sklon ke krutosti, agresivita, prudké výbuchy zuřivosti a navíc obrovská smyslnost."

„Něco z toho se najde takřka u každé ženské," zapochyboval Geralt. „Co mi to tu namlouváš, Stregobore? Ptáš se, kolik jsem zabil mutantů, proč tě taky nezajímá, kolik jsem jich odčaroval, sňal z nich kletbu? Já, vámi pohrdaný zaklínač. A co jste udělali vy, všemocní černokněžníci?"

„Byla použita vyšší magie. Pokoušeli jsme se o to my i knězi v mnoha svatyních. Všechny pokusy však skončily smrtí děvčat."

„To je špatné vysvědčení pro vás, ne pro ta děvčata. Takže už máme první oběti. Doufám, že byly pitvány jen ony..."

„Nejen ony. Nekoukej tak na mě, dobře víš, že byly i jiné oběti. Zpočátku bylo rozhodnuto odstranit všechny. Několik jsme jich zlikvidovali... Skoro dvacet. Všechny byly pitvány, u jedné byla provedena vivisekce..."

„A to, zkurvysyni, chcete pranýřovat zaklínače? Ech, Stregobore, přijde den, kdy lidé přijdou k rozumu a dostanou se vám na kobylku."

„Pochybuji, že by to bylo brzy," odsekl čaroděj kysele. „Nezapomínej, že jsme pracovali v zájmu lidstva. Mutantky by utopily celé země v krvi."

„To tvrdíte vy, čarodějníci s nosem nahoru a svým nimbem neomylnosti. Když už o tom mluvíme, nebudeš mi snad tvrdit, že jste se při vašem honu na mutantky ani jednou nespletli."

„Ať je po tvém," připustil Stregobor po delší odmlce. „Budu upřímný, ačkoliv bych ve vlastním zájmu asi být neměl. Spletli jsme se - a ne jednou. Jejich selekce byla nesmírně obtížná. Také proto jsme je přestali... odstraňovat. Už jsme je jen izolovali."

„Ty vaše proslulé věže!" prskl zaklínač.

„Naše věže. Jenže to byla další chyba. Podcenili jsme je, hodně jich uteklo. Mezi princátky, hlavně těmi mladšími, kteří neměli nic na práci a nic, co by mohli ztratit, se rozšířila jakási bláznivá móda osvobozovat uvězněné krasotinky. Většina z nich si při tom naštěstí zlomila vaz."

„Pokud vím, princezny ve věžích rychle umíraly. Říká se, že se to neobešlo bez vaší pomoci."

„To je lež! Ve skutečnosti záhy upadaly do apatie, odmítaly jídlo... Je zajímavé, že krátce před smrtí získávaly dar jasnovidectví. Další důkaz mutace.“

„Čím víc těch důkazů snášíš, tím méně jsou přesvědčivé. Máš jich ještě víc?“

„Jistě. Silvena, paní na Naroku, k níž jsme se nikdy nedokázali ani přiblížit, protože vládu přejala moc brzy. Teď se v její zemi dějí hrozné věci. Fialka, dcera Ewermirova, prchla z věže na šňůře spletené z vrkočů a dnes utlačuje Severní Velhad. Berniku z Talgaru osvobodil poblázněný princ. Teď sedí oslepený v díře a nejběžnějším prvkem talgarské krajiny je šibenice. A jsou i další příklady.“

„Samozřejmě,“ souhlasil ochotně zaklínač. „Například v Jamurlaku panuje stařeček Abrad, sužuje ho skrofulóza, nemá už ani jeden zub, narodil se asi sto let před zatměním slunce a nedokáže usnout, dokud v jeho přítomnosti někoho neumučí. Vyvraždil veškeré příbuzenstvo a vylidnil polovinu země v, jak jsi to nazval, nevyzpytatelných záchvatech zuřivosti. Jsou zde i příznaky nadměrné smyslnosti, v mládí se mu prý dokonce říkalo Abrad Přeřízděvku. Ach, Stregobore, bylo by to krásné, kdyby se krutost vládců dala vysvětlit mutací anebo kletbou.“

„Poslouchej mne, Geralte...“

„Ani mě nenapadne. Nepřesvědčíš mě. Především ne o tom, že Eltibald nebyl šílený zločinec. Ale pověz mi o nestvůře, která tě pronásleduje. Po úvodu, který jsi mi přednesl, si buď vědom toho, že se mi tvoje historie vůbec nelíbí. Vyslechnu tě ale až do konce.“

„Nebudeš mě přerušovat jízlivými poznámkami?“

„To ti slíbit nemohu.“

„Co se dá dělat,“ vsunul si Stregobor ruce do širokých rukávů svého roucha. „O to déle to bude trvat. Takže, tento příběh začíná v Creydenu, malém knížectví na Severu. Manželkou creydenského knížete Fredefalka byla Aridea, moudrá a vzdělaná žena. Z jejího rodu pocházelo několik vynikajících adeptů kouzelnického umění, a tak nejspíše dědictvím získala vzácný a mocný artefakt - Zrcadlo Nehaleni. Jak jistě víš, Zrcadla Nehaleni slouží hlavně prorokům a věštkyním, protože bezchybně, byť poněkud svéhlavě, předpovídají budoucnost. Aridea se na Zrcadlo obracela poměrně často...“

„S tou nejběžnější otázkou, že?“ přerušil ho Geralt. „Kdo je na světě nejkrásnější? Pokud vím, Zrcadla Nehaleni se dělí na neupřímná a rozbitá.“

„Mýlíš se, Arideu více zajímal osud státu. A na její otázku Zrcadlo předpovědělo hrůznou smrt jí samé a obrovskému množství lidí z ruky či vinou Fredefalkovy dcery z prvního manželství. Aridea se postarala, aby se tato zpráva dostala k Radě a Rada do Creydenu vyslala mne. Snad nemusím dodávat, že se Fredefalkova dcera narodila krátce po zatmění. Chvíli jsem malou diskrétně pozoroval. Za tu dobu stačila umučit kanárka a dvě štěňata. Navíc služebné vypíchla oko držadlem hřebenu. Provedl jsem pomocí zaklínadel několik testů a většina potvrdila, že děvče je mutant. Zašel jsem s tím za Arideou, protože Fredefalk se v dcerce viděl. Aridea, jak už jsem řekl, nebyla hloupá...“

„To věřím,“ přerušil ho Geralt. „A určitě pastorkyni dvakrát nemilovala. Jistě by byla radši, kdyby trůn zdědily její vlastní děti. Pokračování si mohu domyslet sám. Že se tam tenkrát neobjevil někdo, kdo by jí zakroutil krkem. A tobě při té příležitosti také.“

Stregobor si povzdechl a zvedl oči k nebesům, na nichž se neustále nádherně, pestrobarevně skvěla duha.

„Já jsem byl pro to, abychom dívku izolovali, ale kněžna rozhodla jinak. Poslala malou do lesa s podplaceným vrahem, lovčím. Později jsme ho našli v křoví. Neměl na sobě kalhoty, takže nebylo těžké přijít na to, co se přihodilo. Vrazila mu jehlici brože do mozku. Uchem. Bezpochyby ve chvíli, kdy byl zrovna zaujat něčím jiným.“

„Jestli si myslíš, že ho polituji,“ zabručel Geralt, „tak se moc pleteš.“

„Začali jsme ji hledat,“ pokračoval Stregobor, „ale po dívence se slehla zem. Já musel Creyden urychleně opustit, protože Fredefalk začal mít nějaké podezření. Teprve po čtyřech letech jsem od Aridey dostal zprávu. Našla ji. Žila v Mahakamu se sedmi gnómy, které přesvědčila, že je pohodlnější olupovat kupce na cestách než si zaprášit plíce v dole. Vysloužila si přezdívku Strakuše, protože svými zvyky připomínala ťuhýka, co se mu říká strakoš: podobně jako ten pták napichuje svou kořist na trny keřů, nechávala ona své zajatce s oblibou narážet na kůl. Aridea na ni několikrát najala zabijáky, žádný z nich se ale nevrátil. Pak už o dobrovolníky začala být nouze. Malá se stala dost slavná. Mečem se naučila zacházet tak, že se jí mohl po-

stavit málokterý chlap. Aridea mne pozvala, takže jsem Creyden tajně navštívil, ale pouze proto, abych se dověděl, že kněžnu někdo otrávil. Dle všeobecného mínění to prý byla Fredefalkova práce. Kníže si totiž vyhlédl mladší a jadrnější mesalianci. Já jsem však přesvědčen, že to udělala Renfri."

„Renfri?"

„Tak se jmenuje. Tvrdím, že Arideu otrávila ona. Kníže Fredefalk krátce nato zahynul při podezřelé nehodě na lovu a nejstarší Aridein syn zmizel beze stopy. Tohle byla také zásluha té maličké. Říkám maličké, i když jí v té době bylo už sedmnáct. A byla náležitě vyvinutá."

Čaroděj se odmlčel a pak pokračoval:

„Tehdy už byla se svými gnómy postrachem celého Mahakamu. Jenže se jednoho dne o něco pohádali, nevím oč to bylo, snad o podíl na lupu či o pořadí v její posteli, a podřezali si navzájem krky. Ani jeden ze sedmi gnómů ten rozhovor na nože nepřežil, ale Strakuše ano. Tenkrát jsem v tom kraji zrovna byl. Setkali jsme se tváří v tvář - okamžitě mě poznala a bylo jí jasné, jakou roli jsem kdysi v Creydenu sehrál. Řeknu ti, Geralte, jen tak tak jsem stačil vyslovit zaklínadlo, ruce se mi nepředstavitelně třásly, když po mně ta divoká kočka šla s mečem v ruce. Zalil jsem ji do hezkého kvádru horského křišťálu - šest loktů na devět. Když upadla do letargie, hodil jsem kvádr i s ní do gnómského dolu a šachtu zavalil."

„Fušeřina," komentoval to Geralt. „To se dá odčarovat. Nemohls ji rovnou spálit na popel? Znáš přece tolik příhodných kouzel."

„Já ne. Není to můj obor. Ale máš pravdu, zfušoval jsem to. Našlo se nějaké pitomé princátko, které vynaložilo moře peněz na odčarování a když se mu to podařilo, triumfálně si zakletou krásku odvezlo domů, do nějakého zapadlého království na Východě. Jeho otec, starý lapka, měl rozumu víc. Synovi strašně vynadal a Strakuše se rozhodl pozeptat na poklady, které s gnómy naloupila a chytře ukryla. Jeho chyba spočívala v tom, že když ji nahou natáhli na lavici v mučíme, asistoval u toho i starší syn. Nějak se to semlelo a nazítří ten starší syn, nyní již sirotek a jedináček, byl králem toho království a Strakuše obdržela titul první favoritky."

„Nebude to asi žádná šereda."

„Otázka vkusu. Favoritkou ale nebyla dlouho, jen do prvního palácového převratu, což je poněkud nadnesené označení, jelikož ta-

mější palác připomínal spíš selský dvůr. Hned se ukázalo, že na mě nezapomněla. V Koviru se mne třikrát pokusila zabít. Rozhodl jsem se neriskovat a přečkat nebezpečí v Pontaru. Vypátrala mne. Tak jsem uprchl do Angrenu, jenže mě našla i tam. Nevím, jak to dělá, stopy za sebou zametám důkladně. Musí to mít něco společného s její mutací."

„Co ti bránilo znovu ji zaklít do křišťálu? Výčitky svědomí?"

„Ne. Nic takového jsem nikdy neměl. Ukázalo se ale, že získala vůči magii imunitu."

„To snad není možné."

„Je. Stačí mít příslušný artefakt anebo auru. Také to může mít souvislost s její postupující mutací. Opustil jsem Angren a schoval se tady, v Mořském Oblouku, v Blavikenu. Žil jsem tu v klidu více než rok - dokud mě zase nenašla."

„Odkud to víš? Copak už je v městečku?"

„Je. Viděl jsem ji v krystalu," zvedl čaroděj hůl. „A není sama, má s sebou celou bandu. To znamená, že připravuje něco většího. Už nemám kam prchat, Geralte. Neznám místo, kde bych se mohl ukrýt. Ano, to, že jsi sem přišel právě teď, nemůže být náhoda. Je to osud."

Zaklínač zvedl obočí:

„Co tím chceš říci?"

„To je snad jasné. Zabiješ ji."

„Nejsem nájemný vrah, Stregobore."

„Vrah nejsi, to souhlasím..."

„Zabíjím za peníze stvůry. Bestie ohrožující lidi. Strašidla vyvolaná čarováním a zaklínáním takových jako jsi ty. Ne lidi."

„Jenže ona není člověk. Je to nestvůra, mutant, je prokletá. Přivezl jsi sem kikimoru. Strakuše je horší. Kikimora zabíjí z hladu, ale Strakuše z rozkoše. Zabij ji a zaplatím, co si řekneš. V rozumných mezích, samozřejmě."

„Už jsem řekl, že celou tu povídačku o mutantech a Lilithině prokletí považuju za nesmysl. Děvče má dobrý důvod si to s tebou vyřídit, já se do toho míchat nebudu. Obraťse na fojta a jeho biřice. Jsi místní čaroděj, chrání tě zákon."

„Kašlu na zákon, fojta i jeho pomoc!" vybuchl Stregobor. „Nepotřebuji ochranu, chci abys ji oddělal! Do této věže se nikdo nedostane, jsem tady v naprostém bezpečí. Ale co z toho. Nechci tu sedět

do konce svých dnů. Strakuše mě nenechá na pokoji, dokud budu žít. Vím to. Mám sedět ve věži a čekat na smrt?“

„Ony seděly. Víš co, čaroději? Měls ten hon na děvčata nechat jiným, mocnějším černokněžníkům. Měls předvídat následky.“

„Prosím tě, Geralte.“

„Ne, Stregobore.“

Kouzelník mlčel. Falešné slunce na falešné obloze se nehnulo ani o píď, ale zaklínač věděl, že v Blavikenu se již smráká. Prozradil mu to hlad.

„Geralte,“ řekl Stregobor, „když jsme tehdy naslouchali Eltibaldovi, mnozí z nás pochybovali. Rozhodli jsme se ale zvolit menší zlo. Teď tě prosím o podobnou volbu.“

„Zlo je zlo, Stregobore,“ odpověděl zaklínač vážně a vstal. „Menší, větší, střední, všechno jedno, proporce jsou relativní, hranice nejasné. Nejsem zbožný poustevník, nečinil jsem v životě jen dobro. Mám-li však volit mezi dvěma zly, nevolím raději vůbec. Musím už jít. Uvidíme se zítra.“

„Snad,“ hlesl čaroděj. „Jestli to stihneš.“

III.

Ve „Zlatém Dvorci“, výstavní hospodě městečka, bylo plno a rušno. Hosté, místní i přespolní, se zde věnovali činnostem typickým pro svůj národ či povolání. Vážní kupci se dohadovali s trpaslíky o ceny zboží a úroky z úvěrů. Méně vážní kupci štípali do zadečků děvečky roznášející vepřové se zelím a pivo. Místní hlupáci se snažili tvářit velice chytře a informovaně. Povětrné žínky se pokoušely zalíbit zazobancům a zároveň odradit chuďasy. Vozkové a rybáři pili tak, jako kdyby již zítra měl být vydán zákaz pěstování chmele. Námořníci zpívali písničku opěvující mořské vlny, statečnost kapitánů a vnady sirén. To poslední pestře a se všemi podrobnostmi.

„Vzpomeň si, Setníku,“ oslovil Caldemeyn krčmáře, nahýbaje se přes pult, aby ho v tom rumraji vůbec bylo slyšet. „Šest chlapů a holka, všichni v černé kůži pobité stříbrem, podle novigradské módy. Viděl jsem je přijíždět do města. Ubytovali se u tebe anebo ‚U tuňáka‘?“

Krčmář utíral pruhovanou zástěrou prázdný korbel a vraštil čelo.

„Tady, fojte," řekl pak. „Říkali, že přijeli na jarmark, ale všichni mají meče. Dokonce i ta holka. Jak jsi řekl, celí v černém."

„Dobrá," přikývl fojt. „A kdepak jsou teď? Nevidím je tu."

„V menší alkovně. Platili zlatem."

„Půjdu tam, Caldemeyne," prohlásil Geralt. „Není třeba dělat z toho úřední záležitost, aspoň ne zatím - stejně se to netýká všech. Přivedu ji sem."

„Asi to tak bude lepší. Ale dej si pozor, nechci tady žádné výtržnosti."

„Dám si pozor."

Námořnická písnička, soudě podle zvyšující se frekvence sprostých slov, směřovala k velkému finále. Geralt odhrnul závěs zakrývající vchod do alkovny. Závěs byl tuhý a lepkavý špínou.

U stolu sedělo šest mužů. Ta, kterou hledal, s nimi nebyla.

„Co je?" houkl ten, který jej spatřil jako první. Měl holou hlavu a obličej znetvořený jizvou táhnoucí se od levého obočí přes kořen nosu až na pravou tvář.

„Chci se vidět se Strakuší."

Od stolu vstaly dvě stejné postavy se stejnými nehybnými tvářemi, stejnými světlými vlasy po ramena a ve stejných přiléhavých blůzách z černé kůže s lesknoucími se stříbrnými ozdobami. Dvojčata stejným pohybem zvedla z lavice stejné meče.

„Klid, Wyre. Sedni si, Nimire," řekl muž s jizvou, opíraje se lokty o stolní desku. „S kýmže se to chceš vidět, brachu? Kdopak je to ta Strakuše?"

„Dobře víš, o kom mluvím."

„Co je to zač?" otázal se polonahý hromotluk se zpocenou hrudí křížem přepásanou širokými řemeny a ostnatými nátepníky na zápěstích. „Znáš ho, Nohorne?"

„Neznám," odpověděl muž s jizvou.

„Nějaký albín," zachechtal se štíhlý tmavovlasý muž, sedící vedle Nohorna. Jemné rysy, velké černé oči a špičaté uši neomylně prozrazovaly elfského míšence. „Albín, mutant, hříčka přírody. Že se takovým vůbec dovoluje chodit do hospody mezi slušné lidi."

„Už jsem ho někde viděl,“ prohlásil podsaditý opálený muž s vlasy spletenými do copu. Měřil si Geralta zlým pohledem přimhouřených očí.

„Teď není důležité, kde jsi ho viděl, Tawiku,“ řekl Nohorn. „Poslyš, brachu, Civril tě před chvílí těžce urazil. Nevyzveš ho na souboj? Je tu taková nuda.“

„Ne,“ odpověděl zaklínač klidně.

„A mě, když ti na palici vyliju tudle rybí polívku, mě vyzveš?“ zakrákal polonahý chlap.

„Klid, Patnáctko,“ řekl Nohorn. „Řekl, že ne, tak ne. Prozatím. Nu, brachu, pověz, co máš na srdci a vypadni. Máš šanci odejít sám. Když ji nevyužiješ, vyhodí tě personál.“

„Tobě nemám co říci, potřebuji mluvit se Strakuší. S Renfri.“

„Slyšeli jste ho, chlapci?“ rozhlédl se Nohorn po kumpánech. „On potřebuje mluvit s Renfri. A pročpak, brachu? Můžeš nám to prozradit?“

„Nemůžu.“

Nohorn zvedl hlavu a pohlédl na dvojčata, která vykročila kupředu, až jim zazvonily stříbrné ostruhy.

„Už vím,“ promluvil najednou ten s copem. „Už jsem si vzpomněl, kde jsem ho viděl.“

„Co to meleš, Tawiku?“

„Před fojtstvím. Přivezl nějakého draka na prodej. Takového křížence pavouka s krokodýlem. Lidi povídali, že je to zaklínač.“

„Co je to zaklínač?“ otázal se polonahý Patnáctka. „He, Civrile?“

„Vědmák, nájemný čarodějník,“ odpověděl půlelf. „Šejdíř za hrst stříbrňáků. Jak jsem řekl: hříčka přírody. Urážka zákonů lidských i božských. Takové by měli upalovat.“

„Nemáme rádi čaroděje,“ zaskřípal zuby Tawik, nespouštěje z Geralta přimhouřené oči. „Něco mi, Civrile, říká, že v téhle díře bude víc práce než jsme si mysleli. Je jich tady víc, ne jenom jeden. Vždyť je známo, že držívají pohromadě.“

„Vrána k vráně sedá,“ usmál se záludně míšenec. „Jak může země nosit něco takového, jako jsi ty. Kdo plodí takové zrůdy?“

„Trochu pochopení, pokud možno,“ odvětil Geralt klidně. „Tvoje matka se musela asi dost často toulat sama po lese, protože i ty máš důvod zamyslet se nad svým původem.“

„Možná,“ nepřestával se usmívat půlelf. „Ale aspoň jsem svoji matku znal. Ty jako zaklínač to říct nemůžeš.“

Geralt maličko pobledl a sevřel rty. Nohorn, jemuž to neušlo, se hlasitě rozesmál:

„Nuže, brachu, tuhle urážku si přece nesmíš nechat líbit. To, co máš na zádech, vypadá jako meč. Tak jak? Vyjdete s Civrilem na dvůr? Ať není taková nuda.“

Zaklínač nereagoval.

„Zasraný zbabělec!“ vyštěkl Tawik.

„Co to říkal o Civrilově matce?“ otázal se Nohorn bezvýrazně, opíraje si bradu o zpocené dlaně. „Něco sprostého, jestli jsem to dobře pochopil. Že se spouštěla, nebo něco takového. Hej, Patnáctko, sluší se poslouchat, jak nějaký vandrák uráží kamarádovu matku? Matka, ať už je jaká chce, je přece jenom svatá, no ne?“

Patnáctka ochotně vstal, odpásal meč a hodil jej na stůl. Vypjal hruď, upravil si stříbrnými cvoky naježené chrániče zápěstí, odplivl si a postoupil o krok kupředu.

„Máš-li nějaké pochybnosti,“ oznámil Nohorn, „tak Patnáctka tě právě vyzývá na pěstní souboj. Říkal jsem, že tě odsud vynesou. Udělejte místo.“

Patnáctka se blížil se zvednutými pěstmi. Geralt sáhl po meči.

„Dej si pozor,“ upozornil soupeře, „ještě krok a budeš svoji ruku hledat na podlaze.“

Nohorn a Tawik vyskočili s meči v rukou. Mlčenliví bližení tasili své zbraně stejným pohybem. Patnáctka ustoupil. Pouze Civril se ani nepohnul.

„Co se to tady, u všech ďasů, děje? Copak vás nemůžu ani na chvilku nechat samotné?“

Geralt se co nejpomaleji otočil a pohlédl do očí odstínu mořské vody.

Byla skoro stejně vysoká jako on. Vlasy barvy slámy měla nerovně zastřihnuté kousek pod ušima. Stála jednou rukou opřená o dveře, v přiléhavé aksamitové kazajce stáhnuté ozdobným pásem a nesouměrné sukni, která na levé straně dosahovala až na lýtko, na pravé straně odhalovala silné stehno nad ohrnovačkou z losí kůže. U levého boku se jí houpal meč, u pravého dýka s velkým rubínem na jílci.

„Neumíte mluvit?“

„Je to zaklínač,“ zamručel Nohorn.

„No a co?“

„Chtěl s tebou mluvit?“

„No a co?“

„Je to čaroděj!“ zamumlal Patnáctka.

„Nemáme rádi čaroděje!“ dodal Tawik.

„Klid, chlapci,“ řekla dívka. „Chce se mnou mluvit, to není žádný zločin. Vy se bavte dál. Ale bez výtržností. Zítra je tržní den. Snad nechcete, aby vaše vylomeniny narušily jarmark, tak důležitou událost v životě tohoto městečka?“

Do nastalého ticha se ozvalo ohavné dušené zachechtání. Na lavici rozvalený Civril se tiše smál.

„Do hajzlu, Renfri,“ vypravil ze sebe míšenec. „Důležitá, che che... událost!“

„Zavři hubu, Civrile! A hned!“

Civril se přestal smát. Hned. Geralt se tomu nepodivil. V hlase mladé ženy zaznělo něco zvláštního. Něco, co mu připomnělo rudý odlesk ohně na ostřích zbraní, sténání vražděných,ržání koní a pach krve. Ostatní museli mít stejný pocit, protože zbledla i Tawikova osmahlá tvář.

„Nuže, Bělovlasý,“ ozvala se Renfri do ticha, „pojďme do šenku za fojtem, s nímž jsi sem přišel. Určitě si se mnou chce také promluvit.“ Když je u šenku stojící Caldemeyn uviděl, přerušil sousedskou rozmluvu s krčmářem a s rukama zkříženýma na prsou se vzpřímil. „Poslyš, cizinko,“ pronesl tvrdě, aniž by ztrácel čas třebas jen předstíranou zdvořilostí, „tento zaklínač z Rivie mi prozradil, co tě přivedlo do Blavikenu. Zřejmě máš něco proti našemu čaroději.“

„Zřejmě. A co má být?“ otázala se Renfri tiše a o nic přívětivěji.

„To, že pro podobné případy máme městské či kastelánské soudy. Kdo chce u nás, v Mořském Oblouku, urážku železem mstít, bývá považován za obyčejného zločince. Takže se buď se svou černou kompanií do svítání odporoučíš z Blavikenu, nebo tě vsadím do pre... Jak se tomu říká, Geralte?“

„Preventivní vazby.“

„Správně. Je ti to jasné, paninko?“

Renfri sáhla do váčku u pasu a vytáhla několikrát přeložený pergamen.

„Přečti si to, fojte, jestli umíš. A už mi neříkej paninko!“

Caldemeyn vzal pergamen, dlouho jej studoval a poté jej beze slova podal Geraltovi.

„Mým šlechticům, vazalům, svobodníkům i poddaným," četl zaklínač nahlas. „Všem vůkol na vědomost se dává, že Renfri, princezna creydenská, v mých službách se nachází a mému srdci milá je. Hněv můj pak padne na každého, kdo by na otpor stavěl se jí. Audoen, král. Odpor se sice píše jinak, ale pečeť bude nejspíš pravá."

„Taky, že pravá je," odsekla Renfri a vytrhla mu pergamen z ruky. „Dal ji sem Audoen, váš milostivý pán. Proto vám radím, nestavějte se mi na odpor, ať už se to píše, jak chce. Mohlo by to pro vás mít žalostné následky. Nebudeš mě, pane fojte, strkat do vazby. Ani mi nebudeš říkat paninko. Žádný zákon jsem neporušila. Zatím."

„Jestli jej překročíš třeba jen o chlup," zbrunátněl Caldemeyn, „šoupnu tě do lochu i s tím lejstrem. Přísahám při všech bozích, paninko. Pojď, Geralte."

„S tebou, zaklínači," dotkla se Renfri Geraltovy paže, „bych chtěla prohodit ještě slůvko."

„Přijď včas k večeři," ucedil fojt přes rameno, „jinak se Libuše bude zlobit."

„Přijdu včas."

Geralt se opřel o pult. Hrál si s medailonem zavěšeným na krku a hleděl do dívčiných modrozelených očí.

„Už jsem o tobě slyšela," začala. „Jsi Geralt z Rivie, bělovlasý zaklínač. Stregobor je tvůj přítel?"

„Ne."

„Tím je všechno jednodušší."

„Ani ne. Nemám v úmyslu nečinně přihlížet."

Renfri přimhouřila oči.

„Stregobor zítra zemře," oznámila tiše a odhrnula si z čela nepravidelně ostříhané vlasy. „Bylo by menším zlem, kdyby zahynul jen on sám."

„Jestli, anebo přesněji, než Stregobor zemře, zahyne více lidí. Jinou možnost nevidím."

„Více, zaklínači, to je slabé slovo."

„Pouze slova nestačí, abys mne zastrašila, Strakuše."

„Neříkej mi Strakuše, nemám to ráda. Jde o to, že ani já nevidím jinou možnost. Měli bychom si o tom promluvit. Ale co naplat, Libuše čeká. Je aspoň hezká?"

„To je vše, co jsi mi chtěla?"

„Ne. Ale teď běž. Libuše čeká."

IV.

V jeho podkrovním pokojíku někdo byl. Geralt to věděl dříve než se přiblížil ke dveřím. Poznal to podle nepatrné vibrace medailonu. Sfoukl lampičku, jíž si svítil na schodech, vytáhl z pochvy dýku a zastrčil si ji vzadu za pás. Stiskl kliku. V pokojíku byla tma. Ovšem ne pro zaklínače.

Překročil práh úmyslně pomalu, ospale, beze spěchu zavřel dveře. V dalším okamžiku se silně odrazil a dlouhým skokem dopadl na člověka sedícího na jeho kavalci, vmáčkl ho do slamníku, levý loket mu vrazil pod bradu a sáhl po dýce. Nevytáhl ji ale. Něco tady nehrálo.

„Na začátek to není nejhorší," podotkla přidušeně, ležíc pod ním bez pohybu. „Sice jsem s tím počítala, ale nenapadlo mě, že v posteli skončíme tak brzy. Jestli můžeš, dej pryč tu ruku z mého hrdla."

„To jsi ty?"

„To jsem já. Poslyš, máme dvě možnosti. První: slezeš ze mne a pohovoříme si, druhou: zůstaneme ležet, ale v tom případě bych si ráda alespoň zula boty."

Zaklínač zvolil první možnost. Dívka si povzdechla, vstala a upravila si vlasy a sukni.

„Zapal svíčku," požádala. „Já potmě nevidím jako ty a ráda se dívám do očí toho, s kým mluvím."

Přistoupila ke stolu. Byla vysoká, štíhlá, měla půvabné pohyby. Posadila se, nohy ve vysokých botách natáhla před sebe. Nespatřil u ní žádnou zbraň.

„Nemáš něco k pití?"

„Ne."

„Tak to je dobře, že jsem vzala něco s sebou," zasmála se a postavila na stůl čutoru a dva kožené pohárky.

„Už je skoro půlnoc," podotkl Geralt chladně. „Neměli bychom přistoupit k věci?"

„Hned. Nejdřív se napij, Geralte. Na tvé zdraví."

„I na tvoje, Strakuše."

„Jmenuju se Renfri, u sta hromů," trhla sebou. „Dovoluji ti opomíjet můj knížecí titul, ale přestaň mi říkat Strakuše!"

„Tiše, probudíš celý dům. Dozvím se konečně, proč ses sem vkradla oknem?“

„Nějak ti to nezapaluje, zaklínači. Chci Blaviken uchránit krveprolití. Abych se s tebou dohodla, šplhám po střechách jako mrouskající se kočka. Mohl bys to alespoň ocenit.“

„Cením si toho,“ prohlásil Geralt. „Jenže mi není jasné, co by takový rozhovor mohl přinést. Situace je jasná. Stregobor sedí v kouzelnické věži a abys ho dostala, musela bys ho obléhat. Jenže pokud to uděláš, nepomůže ti ani tvůj glejt. Jestliže zjevně porušíš zákon, Audoen tě chránit nebude. Fojt, biřici, celý Blaviken se proti tobě postaví.“

„Postaví-li se proti mně celý Blaviken, bude toho krutě litovat,“ pousmála se Renfri a odhalila bílé dravci zuby. „Viděls moje hochy? Zaručuji ti, že své řemeslo ovládají dokonale. Dokážeš si představit, co se stane, když dojde k boji mezi nimi a těmi nemehly biřici, kteří na každém kroku škobrtají o vlastní halberdy?“

„A ty si, Renfri, myslíš, že já budu jen stát a klidně se dívat? Jak vidíš, bydlím u fojta. Bude-li třeba, sluší se stanout po jeho boku.“

„Nepochybuji,“ zvážněla Renfri, „že po jeho boku skutečně staneš. Jenže budeš nejspíš sám, protože ostatní se poschovávají po sklepech. Na světě není šermíře, který by si samojediný dokázal poradit se sedmi muži s meči. To nikdo z lidí nedokáže. Ale přestaňme se navzájem strašit, Bělovlasý. Už jsem říkala, že jatkám a krveprolití je možno zabránit. Přesněji, jsou zde dva lidé, kteří tomu mohou zabránit.“

„Poslouchám.“

„Jeden z nich je Stregobor,“ vysvětlovala Renfri. „Vyjde dobrovolně ze své věže, já ho odvedu někam do pustiny a Blaviken se opět pohrouží do blahé apatie a rychle na všechno zapomene.“

„Stregobor možná vypadá jako blázen, ale tak hloupý zase není.“

„Kdo ví, zaklínači, kdo ví. Jsou argumenty, jimž se nelze vzepřít. Jsou nabídky, které nelze odmítnout. Patří k nim například tridamské ultimátum. Dám černokněžníkovi tridamské ultimátum.“

„Co je to?“

„Moje sladké tajemství.“

„Tak si je nech. Já o jeho účinku pochybuji. Stregobor, když o tobě mluví, cvaká zuby. Ultimátum, které by ho donutilo vydat se do tvých spanilých ruček, by muselo mít opravdu sílu. Přejděme tedy ke druhé osobě, která může Blaviken zachránit před jatkami. Pokusím se uhodnout, kdo by to mohl být.“

„Jsem na tvůj důvtip skutečně zvědavá, Bělovlasý.“

„Jsi to ty, Renfri. Ty osobně. Prokážeš svou knížecí, co říkám, přímo královskou velkomyslnost a zapomeneš na pomstu. Uhodl jsem?“

Renfri zvrátila hlavu dozadu a zakrývajíc si ústa dlaní, dala se do upřímného smíchu. Posléze zvážněla a zabodla do zaklínače lesknoucí se oči.

„Geralte,“ promluvila, „já jsem byla princezna. Jenže v Creydenu. Měla jsem vše, na co jsem si jen vzpomněla, ani jsem si o to nemusela říkat. Služky na mrknutí oka, šatičky, botičky. Batistové prádélko. Klenoty a cingrlátka. Houpacího koníka, zlaté rybičky v jezírku. Panenky s domečkem větším než je tenhle tvůj kamrlík. Avšak jen do dne, kdy Stregobor a ta mrcha Aridea přikázali lovčímu zavést mě do lesa, podříznout mě a přinést jim moje srdce a játra. Hezké, že?“

„Ne, spíš odporné. Těší mě, Renfri, že sis s tím lovčím tenkrát poradila.“

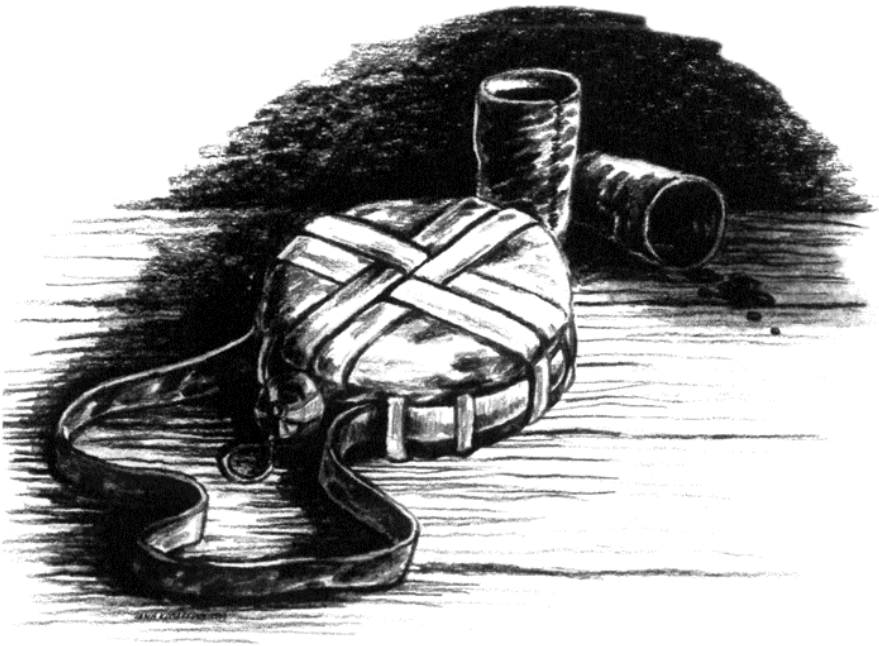
„Houby, a ne poradila. Slitoval se a pustil mě. Předtím mě ale znásilnil, dobytek, a ukradl mi náušnice i zlatý diadém.“

Geralt si pohrával s medailonem a hleděl jí do očí. Nesklopila zrak.

„A to byl konec princezny,“ pokračovala. „Šatičky se potrhaly, batist nenávratně ztratil bělost. A pak přišla špína, hlad, bití a kopance. Musela jsem se dávat za ledacos, za misku polívky nebo střechu nad hlavou. Víš ty vůbec, jaké jsem měla vlasy? Jako hedvábí a dlouhé až pod zadek. Když jsem dostala vši, ostříhali mi je nůžkami na ovce u samé hlavy. Nikdy víc mi už pořádně nedorostly.“

Na okamžik se odmlčela a odhrnula si z čela nerovné pramínky.

„Kradla jsem, abych nezcepeněla hlady,“ dala se opět do vyprávění. „Zabíjela jsem, abych nebyla zabita. Seděla jsem v šatlavách smradlavých močí a nevěděla, jestli mě druhý den oběsí anebo jenom zbičují a vyženou. A po celou tu dobu mně macecha s tím čarodějem šlapali na paty, posílali za mnou vrahy, pokoušeli se mě otrávit, vrhali na mě zaklet. Projevit velkomyslnost? Královsky mu odpustit? Já mu královsky useknu hlavu a předtím možná obě nohy, to se teprve

uvidí.“

„Aridea a Stregobor se tě pokoušeli otrávit?“

„Ovšem. Jablkem s výtažkem z rulíku. Zachránil mě jeden gnóm. Dal mi protijed, po kterém jsem se málem vyzvracela z podoby. Ale přežila jsem.“

„Byl to jeden z těch sedmi gnómů?“

Renfri, která právě nalévala, ztuhla s čutorou nad pohárky.

„Vida,“ řekla. „Víš toho o mně dost. No a co? Máš něco proti gnómům? Anebo proti ostatním humanoidům? Jestli to chceš vědět, chovali se ke mně líp než většina lidí. To tě ale nemusí zajímat. Říkala jsem, že mě Aridea se Stregoborem štvali jako divou zvěř - tedy dokud mohli. Potom už nemohli a lovcem jsem se stala já. Aridea natáhla bačkory ve vlastní posteli, měla štěstí, že jsem ji nedopadla. Připravila jsem si pro ni speciální program. Ale teď mám čaroděje. Pověz, Geralte, zaslouží smrt? Řekni.“

„Nejsem soudce, jsem zaklínač.“

„Správně. Už jsem řekla, že vím o dvou lidech, kteří mohou odvrátit krveprolití. Druhý z nich jsi ty. Tebe čaroděj pustí do věže a ty ho zabiješ.“

„Renfri,“ pronesl Geralt mírně, „když jsi šplhala po střechách do mého pokojíku, nespadlas náhodou na hlavu?“

„Jsi zaklínač nebo ne, k šlaku? Prý jsi zabil kikimoru a přivezl ji na oslu prodat. Stregobor je horší než kikimora, ta je jen nemyslící hovado a zabíjí proto, že ji tak stvořili bohové. Stregobor je blázen, zvrhlík, netvor. Přivez mi ho na oslu a já nebudu litovat zlata.“

„Nejsem nájemný vrah, Strakuše.“

„Nejsi,“ souhlasila s úsměvem. Zhoupla se na židli a zkřížila nohy na stole. Neprojevila sebemenší snahu zakrýt si sukní holá stehna. „Jsi zaklínač, ochránce lidí, bráníš je před zlem. V Blavikenu jím bude železo a oheň. Zlo tady ovládne pole, až se postavíme proti sobě. Nezdá se ti, že navrhuji menší zlo, nejvýhodnější řešení? Dokonce i pro toho zkurvysyna Stregobora. Můžeš ho zabít jedním bodnutím, nečekaně, milosrdně. Zemře a nebude ani vědět, že umírá. Já mu to zaručit nemůžu. Právě naopak.“

Geralt mlčel. Renfri se přisunula ke stolu a zvedla ruce.

„Chápu tvé váhání,“ prohlásila. „Odpověď ale musím znát hned.“

„Víš ty vůbec, proč tě Stregobor s kněžnou chtěli zabít - tehdy v Creydenu i později?“

Renfri sundala nohy se stolu a prudce se vzpřímila.

„To je snad jasné,“ vybuchla. „Chtěli se zbavit Fredefalkovy nejstarší dcery, právoplatné následnice trůnu. Arideiny děti pocházely jen z morganatického svazku a neměly žádná práva...“

„O tom nemluvím, Renfri.“

Dívka sklopila oči, ale jen na chvilku. Zrak jí zaplál.

„Tak dobře. Mám prý být prokletá. Nečistá už z matčina lůna. Mám být...“

„Dopověz to.“

„Monstrum.“

„A jsi?“

Krátce, jen velice krátce vypadala bezbranně a nešťastně. A velice smutně.

„Nevím, Geralte,“ zašeptala. Pak její rysy opět ztvrdly. „A jak to taky, u sta hromů, mám vědět? Když se říznu do prstu, krvácím. A krvácím taky pravidelně každý měsíc. Když se přecpu, bolí mě břicho, když se opiju, tak zase hlava. Když je mi veselo, tak si zpívám, když mizerně, klejů. Když někoho nenávidím, zabíjím, a když... Ach, bohové, dost už toho. Tvoje odpověď, zaklínači?“

„Moje odpověď zní ne!“

„Vzpomínáš si, co jsem ti říkala?“ otázala se po krátkém odmlčení. „Jsou návrhy, které se nedají odmítnout, protože by měly osudné následky. Vážně tě varuji, můj patřil mezi ně. Dobře si to rozmysli.“

„Rozmyslel jsem si to dobře. A ber mne vážně, poněvadž i já tě vážně varuji.“

Renfri se na nějakou dobu odmlčela, hrajíc si se šňůrou perel, natřikrát obtočenou kolem půvabného hrdla a koketně padající mezi dvě polokoule, vykukující z výstřihu kazajky.

„Geralte,“ řekla po chvíli. „Nechtěl po tobě Stregobor, abys mě zabil?“

„Chtěl. Domníval se, že to bude menší zlo.“

„Myslím, že jsi ho odmítl stejně jako před chvílí mě.“

„Přesně tak.“

„Proč?“

„Protože v žádné menší zlo nevěřím.“

Renfri se pokusila o úsměv, avšak její rty se ve žlutém světle svíčky zkřivily do nehezké grimasy:

„Nevěříš, říkáš. No a máš pravdu - zčásti. Existuje Zlo a Větší Zlo a za nimi stojí ve stínu Velmi Velké Zlo. Velmi Velké Zlo, Geralte, je takové, jaké si nedokážeš ani představit, i kdyby sis myslel, že tě už nic nedokáže zaskočit. Jenže, Geralte, jednoho dne se může stát, že tě Velmi Velké Zlo chytí pod krkem a řekne: ‚Zvol si, příteli, buď já, anebo tamto - o něco menší.‘“

„Mohl bych vědět, co tím myslíš?“

„Nic, trošku jsem vypila, tak filosofuju, hledám obecné pravdy. Právě jsem jednu našla: menší zlo existuje, jenže my si ho nedokážeme sami zvolit. Pouze Velmi Velké Zlo nás k takové volbě dokáže donutit. Ať už chceme nebo ne.“

„Nejspíš mám málo vypito,“ pousmál se zaklínač trpce. „Ale půlnoc, jak už to bývá, mezitím uplynula. Přejděme k věci. V Blavikenu Stregobora nezabiješ, to ti nedovolím. Nepřipustím, aby zde došlo k boji a krveprolití. Podruhé ti navrhuji: zanech msty. Nechtěj ho zabít. Tak mu dokážeš - a nejen jemu - že nejsi krvežíznivou bestií, nelidským mutantem. Dokážeš mu, jak se mýlil. Jake ti svým omylem tragicky ukřivdil.“

Renfri se zahleděla na zaklínačský medailon otáčející se na řetízku v Geraltových prstech.

„A když ti řeknu, že nejsem schopna odpustit ani zanechat msty, bude to znamenat, že se přiznám - a nejen jemu - že měl pravdu, viď? Dokážu tím, že jsem přece jen monstrum, nelidský, bohy prokletý démon. Poslyš, zaklínači. Hned na počátku mých potulek mě vzal pod svou střechu jeden svobodný sedlák. Líbila jsem se mu. Ale protože on se mi nelíbil ani trochu, právě naopak, musel mě pokaždé, když mě chtěl mít, zbít tak, že jsem se ráno sotva dokázala zvednout z pelechu. Jednou jsem vstala ještě za tmy a podřízla mu hrdlo. Kosou, protože jsem tenkrát ještě neměla dnešní zručnost a nůž mi připadal příliš krátký. A vidíš, Geralte, když jsem slyšela jak bublá, jak se zalyká krví, když jsem viděla, jak kope nohama, pocítila jsem, že mě památky po jeho holi a pěstích už vůbec, ale vůbec nebolí a že je mi tak dobře, že až... Ráno jsem odešla, hvízdala si do kroku, veselá a šťastná. A potom už to vždycky bylo takhle. Kdyby tomu bylo jinak, kdo by ztrácel čas nějakou pomstou?“

„Renfri,“ odpověděl Geralt. „Ať už máš pravdu nebo ne, ať už máš jakou chceš motivaci, neodjedeš odsud s bezstarostným hvízdáním. Neodjedeš veselá a šťastná, ale odjedeš živá. Časně ráno, jak přikázal fojt. Už jsem to říkal, ale ještě jednou to zopakuji: nezabiješ Stregobora v Blavikenu.“

Ve světle svíčky se leskly její oči, leskly se perly ve výstřihu kazajky, leskl se medailon s vlčí hlavou točící se na stříbrném řetízku.

„Je mi tě líto,“ promluvila pomalu dívka zahleděná do mihotajícího se stříbrného kotoučku. „Tvrdíš, že není žádné menší zlo. Stojíš na rynku, na dlažbě zalité krví, sám, opuštěný, protože jsi nedokázal zvolit. Nedokázal, ale zvolil. Nikdy nebudeš vědět, nikdy nebudeš mít jistotu, nikdy, slyšíš... Tvou odměnou bude hozený kámen, zlé slovo. Je mi tě líto.“

„A ty?“ otázal se zaklínač tiše, skoro šeptem.

„Já taky neumím volit.“

„Kdo jsi?“

„Jsem tím, čím jsem.“

„Kde jsi?“

„Je mi... zima.“

„Renfri!“ sevřel Geralt medailon v hrsti.

Zvedla hlavu, jakoby vytržena ze spánku, několikrát udiveně zamrkala. Na okamžik vypadala zmateně.

„Vyhráls,“ vyhrkla najednou ostře. „Vyhráls, zaklínači. Zítra ráno odjedu z Blavikenu a nikdy se do toho prašivého hnízda nevrátím. Nikdy. Nalej, jestli v té flašce ještě něco zbylo.“

Když stavěla prázdný pohárek na stůl, vrátil se jí na rty obvyklý vyzývavý úsměv.

„Geralte?“

„Prosím?“

„Ta zatracená střecha je hrozně strmá. Raději bych odešla až ráno. Potmě bych mohla spadnout a natlouci si. Jsem přece jen princezna. Mám jemné tělo, ucítím přes slamník hrášek. Není-li samozřejmě slamník jaksepatří nacpaný. Co ty na to?“

„Renfri,“ nezdržel se zaklínač úsměvu, „sluší se urozené princezně říkat něco takového?“

„K čertu, co ty můžeš vědět o princeznách? Já jsem jí byla, a tak vím, že veškerá rozkoš býti princeznou spočívá v tom, že si může dělat, co se jí zlíbí. Mám ti říct rovnou, nebo si to domyslíš?“

Geralt, stále ještě s úsměvem na tváři, neodpověděl.

„Nechci si ani připustit, že bych se ti snad mohla nelíbit," zašklebila se dívka. „Radši si budu myslet, že máš strach, aby tě nepotkal stejný osud, jako toho sedláka. Ech, Bělovlasý, nemám u sebe nic ostrého. Koneckonců se můžeš přesvědčit."

Položila mu nohy na kolena.

„Stáhni mi boty. Holínka je nejlepší místo k ukrytí nože."

Bosá vstala a trhla přezkou pásu.

„Ani tady nic neschovávám. A tady taky ne, jak vidíš. Zhasni konečně tu mizernou svíčku."

Ve tmě za oknem mňoukala kočka.

„Renfri?"

„Copak?"

„To je batist?"

„Samozřejmě že jo, u šlaka. Jsem přece princezna, no ne?"

V.

„Tati," dotírala Marilka. „Kdy už půjdeme na jarmark? Na jarmark, tatííí!"

„Tiše, Marilko," zabručel Caldemeyn, vytíraje chlebem talíř. „Takže, Geralte, tvrdíš, že vypadnou z městečka?"

„Ano."

„Vida, ani mi na mysl nepřišlo, že to půjde tak hladce. Tím pergamenem s Audoenovou pečetí mě držela v šachu. Tvářil jsem se jako hrdina, ale nemohl bych jim ani přeložit stéblo přes cestu."

„Ani kdyby zjevně porušili zákon? Kdyby vyprovokovali násilnosti, bitky?"

„Ani tehdy. Audoen je náramně popudlivý panovník. Pošle tě na popraviště za kdejakou maličkost. Já mám ženu a dcerku, v mém úřadě mi není zle, nemusím se starat, kde zítra vezmu na chleba. Zkrátka je dobře, že jedou pryč. Jak k tomu došlo?"

„Tati, já chci na jarmark!"

„Libuše, odveď Marilku! Ano, Geralte, nemyslel jsme si... Vyptával jsem se Setníka, krčmáře ze ‚Zlatého dvorce', na tu novigradskou kompanii. To ti je verbež. Někteří z nich jsou docela proslulí."

„A..."

„Ten s jizvou na hubě, Nohorn, byl kdysi pobočníkem Abelarda z takzvané Svobodné angrenské bandy. Slyšels někdy o angrenské bandě? Jak by ne, kdo by o ní neslyšel. Ten pořez, co mu říkají Patnáctka, v ní byl taky. A i kdyby ne, nemyslím, že by mu dali přezdívku podle patnácti dobrých skutků, které v životě vykonal. Ten půlelf Civril je zbojník a nájemný vrah. Prý měl něco společného s tridamským masakrem.“

„Jakým?“

„Tridamským. Neslyšels o tom? Dost se o tom mluvilo. Asi před třemi... Ano, před třemi lety, Marilce byly tehdy dva roky. Baron z Tridamu držel ve vězení nějaké lapky. Jejich kumpáni, mezi nimi prý i ten míšenec Civril, zajali na řece prám plný poutníků - zrovna byly svátky Nis. Vyzvali barona, aby lupiče propustil. Baron, to se ví, odmítl - a tak oni začali poutníky jednoho po druhém vraždit. Než baron změkl a vězně propustil, poslali po proudu přinejmenším deset obětí. Baronovi pak hrozilo vyhnanství, málem i sekera. Jedni mu měli za zlé, že se vzdal teprve až bylo pobito tolik nevinných, druzí pak vykřikovali, že se zachoval moc špatně, že to byl pre... precedens, nebo jak se to říká, že bylo třeba vystřílet je z kuší i s rukojmími anebo na ně zaútočit na člunech, nepovolit ani o chlup. Baron u soudu prohlašoval, že zvolil menší zlo, protože na prámu bylo více jak čtvrt stovky lidí, ženské, děti!“

„Tridamské ultimátum,“ zašeptal zaklínač. „Renfri...“

„Co je?“

„Caldemeyne, jarmark!“

„Co je s ním?“

„Nechápeš, Caldemeyne? Podvedla mě. Neodjedou. Donutí Stregobora vyjít z věže stejně jako donutili barona z Tridamu. Anebo mě přinutí k... Nechápeš? Začnou vraždit lidi na jarmarku. Váš rynek, ty zdi okolo, to je opravdová past.“

„U všech bohů, Geralte! Posaď se! Kam jdeš, Geralte?“

Křikem vystrašená Marilka plakala schoulená v koutě kuchyně.

„Říkala jsem ti to!“ vykřikla Libuše, ukazujíc prstem na zaklínače. „Říkala jsem to! Kvůli němu je jen samé zlo!“

„Ticho, ženská! Geralte! Posaď se!“

„Musíme je zadržet. Rychle, dokud není na rynku moc lidí. Svolej bičice! Až budou vycházet z hospody, chyť je pod krkem a do vězení s nimi!“

„Měj rozum, Geralte. To nejde. Nemůžeme na ně, dokud něco neprovedou. Budou se bránit, poteče krev. Znají svoje řemeslo, pobijí mi lidi. Když se to dozví Audoen, zaplatím mu hlavou. Dobrá, vezmu biřice a půjdu na tržiště. Tam je budu mít na očích."

„To není k ničemu, Caldemeyne. Až budou na rynku lidé, nezabráníš panice a krveprolití. Musíme je zneškodnit dříve, dokud na trhu nikdo není."

„To je protizákonné. Nemohu to dovolit. S tím půlelfem a Tridamem to mohou být jenom řeči. Můžeš se mýlit a co potom? Audoen mě dá stáhnout z kůže."

„Musíme zvolit menší zlo!"

„Geralte, já to zakazuji! Jako fojt říkám ne! Nechej tu ten meč! Stůj!"

Marilka křičela, tvářičku zakrytou ručkou.

VI.

Civril si rukou zaclonil oči a pohlédl na slunce stoupající nad střechy. Na rynku začínalo být živo, rachotily vozy a vozíky, první trhovci už zaplňovali pulty zbožím. Klepalo kladívko, kokrhal kohout, hlasitě křičeli rackové.

„Zdá se, že bude hezky," řekl Patnáctka zamyšleně. Půlelf na něj úkosem pohlédl, ale neřekl nic.

„Co koně, Tawiku?" zeptal se Nohorn a natáhl si rukavice.

„Připravení, osedlaní. Na rynku je jich, Civrile, pořád ještě málo."

„Však jich přibude."

„Nebylo by špatné něco zakousnout."

„Potom."

„To zrovna. Potom budeme mít akorát čas. A chuť."

„Koukněte," ukázal Patnáctka.

Od hlavní ulice přicházel mezi stánky zaklínač. Šel přímo k nim.

„Aha," řekl Civril. „Renfri měla pravdu. Podej mně kuši, Nohorne."

Sklonil se, přišlápl třmen a napjal tětivu. Pečlivě vložil do žlábku šíp. Zaklínač šel dál. Civril zvedl samostříl.

„Dál ani krok, vědmáku!"

Geralt se zastavil. Od bandy ho dělilo stěží čtrnáct kroků.

„Kde je Renfri?“

Míšenec zkřivil svou hezkou tvář.

„Pod věží. Přednáší čarodějníkovi jistý návrh. Věděla, že sem přijdeš. Mám ti vyřídit dvě věci.“

„Mluv.“

„První je vzkaz: ‚Jsem tím, čím jsem. Vyber si, buď já nebo tamto druhé, menší.‘ Prý víš, oč jde.“

Zaklínač přikývl, zvedl ruku a uchopil jílec meče trčící nad pravým ramenem. Ostří se zalesklo a opsalo oblouk nad jeho hlavou. Zvolna vykročil k bandě.

Civril se nenávistně, zlověstně zasmál:

„Tak přece. Ona předvídala i tohle, vědmáku. Takže ti musím předat i tu druhou věc, kterou máš dostat. Rovnou mezi oči.“

Zaklínač šel dál. Půlelf zvedl samostříl ke tváři. Nastalo ticho.

Tětiva zadrnčela. Zaklínač mávl mečem, ozvalo se zasténání zasaženého kovu, šíp vyletěl vzhůru, zatočil se, suše třeskl na střechu a zarachotil v okapu.

Zaklínač šel dál.

„Odrazil ho...“ vykoktal Patnáctka. „Trefil šíp v letu...“

„Srazte se,“ přikázal Civril. Sykly tasené meče, skupina se semkla rameno k rameni a naježila se čepelemi.

Zaklínač přidal do kroku. Jeho chůze, obdivuhodně plynulá a lehká, přešla do běhu, ne přímo proti hrotům mečů, nýbrž stranou. Obíhal protivníky v zužujícím se kruhu.

Tawik to nevydržel, skočil po něm, zkrátil vzdálenost. Za ním se vrhla dvojčata.

„Držte se pohromadě!“ zařval Civril. Snažil se neztrácet zaklínače z očí. Zaklel, odskočil stranou a spatřil, že se jeho skupina úplně rozpadla a jeho muži tančí mezi stánky v bláznivém chorovodu.

Tawik byl na řadě první. Ještě před chvílí pronásledoval zaklínače, teď náhle zjistil, že jej Geralt míjí zleva, že běží v opačném směru. Zkrátil krok, aby zpomalil, ale zaklínač kolem něj proběhl dříve než stačil zvednout meč. Tawik ucítil silnou ránu těsně nad bedrem. Otočil se a zjistil, že padá. Pak, již na kolenou, udiveně pohlédl na svůj bok a dal se do křiku.

Blíženci útočící současně na rozmazaný černý stín ženoucí se proti nim se srazili rameny a na okamžik vypadli z rytmu. To stačilo. Wyr, jehož ťal zaklínačův meč přes celou šířku hrudi, se shrbil, se skloněnou hlavou udělal ještě pár kroků a padl na pult se zeleninou. Nimir byl zasažen do skráně, zapotácel se a bezvládně se převrátil do stoky.

Tržiště se zahemžilo prchajícími kupci, praskaly převržené stánky, zvedl se prach a křik. Tawik se opět pokusil zvednout na roztřesených pažích, avšak upadl.

„Zleva, Patnáctko!“ zařval běžící Nohorn. Chystal se zaklínače napadnout zezadu.

Patnáctka se rychle otočil, leč nebylo to dostatečně rychle. I když vydržel ránu přes břicho a dokonce se rozehnal se k výpadu, vzápětí dostal druhý zásah. Ze strany do krku, těsně pod ucho. Ztuhl, udělal čtyři nejisté kroky a svalil se na vozík s rybami. Vozík se rozjel. Stříbřitými šupinami olepený Patnáctka se z něj sesul na dlažbu.

Civril s Nohornem zaútočili společně, ze dvou stran, půlelf silným úderem z výšky, Nohorn z pokleku, nízko a vodorovně. Obě rány byly odraženy, dva kovové zvuky se slily v jeden. Civril uskočil, zakopl, ale udržel se na nohou, neboť se zachytil dřevěné konstrukce stánku. Nohorn vyskočil a kryl jej vodorovně drženým me-

čem. Odrazil úder silný natolik, že jej odhodil dozadu a musel přikleknout. Když se zvedal, pokusil se o finesu. Byl příliš pomalý. Dostal ránu do obličeje, symetricky ke staré jizvě.

Civril se odrazil zády od stánku, přeskočil padajícího Nohorna, zaútočil z půlobratu, obouruč, nezasáhl a okamžitě uskočil. Neucítil žádnou ránu, nohy se pod ním složily teprve, když chtěl po instinktivní parádě přejít z finty do dalšího protiútoku. Z ruky přeťaté na vnitřní straně nad loktem upustil meč. Usedl na paty, potřásal hlavou, snažil se postavit, leč marně. Sklonil hlavu na kolena a tak zůstal ztuhlý v rudé kaluži mezi rozházeným zelím, kořením a rybami.

Na tržiště vešla Renfri.

Přicházela pomalu, měkkým kočičím krokem, vyhýbala se vozíkům a stánkům. Dav, dosud hučící v uličkách u zdí domů jako rej sršňů, ztichl. Geralt stál nehnutě, s mečem v pokleslé ruce. Dívka došla na deset kroků od něho a zastavila se. Viděl, že má pod kazajkou krátkou drátěnou košili sotva chránící boky.

„Zvolils," konstatovala. „Jsi si jist, že správně?"

„Další Tridam tu nebude," vypravil ze sebe Geralt s námahou.

„Nebyl by. Stregobor se mi vysmál. Prohlásil, že mohu klidně vyhladit celý Blaviken a pár okolních vesnic nádavkem, ale on že z věže stejně nevyleze. A nikoho tam nepustí. Ani tebe. Co tak zíráš? Ano, podvedla jsem tě. Celý život jsem podváděla, když bylo třeba. Proč bych u tebe měla dělat výjimku?"

„Odejdi odtud, Renfri!"

Zasmála se:

„Kdepak, Geralte."

Rychle a obratně tasila meč.

„Ne, Geralte, ty jsi zvolil. Teď je řada na mně."

Jedním prudkým pohybem strhla sukni z boků, zatočila jí nad hlavou a ovinula si látku kolem levého předloktí. Geralt ustoupil, zvedl ruku a složil prsty do Znamení. Renfri se opět krátce, chraptivě zasmála:

„Nic z toho, Bělovlasý. To na mě neplatí. Jen meč."

„Odejdi, Renfri," zopakoval. „Pokud zkřížíme meče... Nebudu už moci..."

„Já vím," odpověděla. „Jenže... ani já nemohu jinak. Prostě nemohu. Jsme tím, čím jsme. Já i ty."

Vrhla se na něj lehkým, tanečním krokem. V natažené pravici se leskl meč, levá ruka vlekla po zemi sukni. Geralt ustoupil o dva kroky.

Skočila, mávla levičkou, sukně zavířila vzduchem a za ní skrytý meč se blýskl v úsporném krátkém seknutí. Geralt uskočil, tkanina se jej ani nedotkla a Renfriina čepel sklouzla po šikmé blokádě. Odpověděl instinktivně, středem spojil obě čepele v krátkém mlýnku, pokoušeje se jí vyrazit zbraň z ruky. To byla chyba. Parírovala a okamžitě ťala z příkleku po jeho tváři. Jen tak tak stačil seknutí odvrátit a uskočit před kroužící sukní. Piruetou unikl před bleskovými údery

ho stíhající čepelí, pak opět uskočil. Zaútočila, hodila mu sukni přímo do obličeje a sekla vodorovně, zblízka, z půlobratu. Unikl jí obratem těsně kolem jejího těla. Tu fintu znala. Otočila se zároveň s ním a zblízka, tak, že ucítil její dech, mu přejela břitem přes prsa. Bolest jím trhla, rytmus však neztratil. Opět se otočil na opačnou stranu, odrazil zbraň mířící na jeho spánek, udělal rychlou parádu a provedl výpad. Renfri uskočila a postavila se k úderu seshora. Geralt přiklekl a bleskurychle po ní sekl odspodu, jen špičkou meče po odhalené noze a slabině.

Nevykřikla. Při pádu na koleno a na bok odhodila meč a vrazila obě ruce do hluboké rány na noze. Mezi prsty jí vytryskla krev na ozdobný pás, na losí ohrnovačky, na špinavou dlažbu. V uličkách stísněný dav se zavlnil a zašuměl.

Geralt skryl zbraň.

„Neodcházej!“ zasténala, svinutá do klubíčka.

Neodpověděl.

„Je mi... zima.“

Neodpověděl. Renfri opět zasténala a schoulila se ještě více. Krev rychlými pramínky zaplňovala žlábky mezi kameny.

„Geralte... Obejmi mě...“

Neodpověděl.

Odvrátila hlavu a znehybněla s tváří na dláždění. Z tuhnoucích prstů jí vyklouzla dlouhá, velmi úzká dýka, dosud skrývaná pod tělem.

Po nekonečně dlouhé době zvedl zaklínač hlavu. Zaslechl zvuk o dlažbu ťukající Stregoborovy hole. Černokněžník spěchal, mrtvých kolem sebe si ani nevšiml.

„To byla jatka,“ zasípal. „Viděl jsem všechno, Geralte. V krystalu.“

Přistoupil blíže a předklonil se. Ve svém volném hábitu, opřený o hůl, vypadal staře, nesmírně staře.

„Nemohu tomu uvěřit,“ zakroutil hlavou. „Strakuše a definitivně mrtvá.“

Geralt neodpověděl.

„Nu, Geralte,“ narovnal se čaroděj, „přivez nějakou káru. Odvezeme ji do věže. Musím ji pitvat.“

Pohlédl na zaklínače, když se však nedočkal odpovědi, opět se sklonil nad bezvládným tělem.

Někdo, koho Geralt neznal, sáhl po meči a bez váhání jej tasil.

„Opovaž se jí dotknout, čaroději," řekl ten někdo, koho zaklínač neznal. „Jen se jí dotkni a tvoje hlava sletí na dlažbu!"

„Geralte, copak ses zbláznil? Jsi raněn, jsi v šoku! Pitva je jediná možnost, jak zjistit..."

„Nedotýkej se jí!"

Když Stregobor viděl nahou čepel, couvl a zamával holí.

„Dobrá!" vykřikl. „Jak chceš! Nikdy se ale nedovíš pravdu! Nikdy nebudeš mít jistotu! Nikdy, slyšíš, zaklínači?"

„Zmiz..."

„Jak chceš,“ otočil se čaroděj a uhodil holí o dlažbu.

„Vracím se do Koviru, v téhle díře už nebudu ani den. Pojď se mnou, nezůstávej tady. Ti lidé nic neví, jenom tě viděli zabíjet. A ty, Geralte, zabíjíš strašlivě. Tak co, jdeš?“

Geralt ani neodpověděl, ani na něj nepohlédl. Skryl meč. Stregobor pokrčil rameny a rytmicky poťukávaje holí, zamířil rychlým krokem pryč. Z davu vržený kámen bouchl o dláždění. Druhý přeletěl nad Geraltovým ramenem. Zaklínač se vztyčil a učinil rychlé gesto. Dav zahučel, kamenů přiletělo více, avšak Znamení je sráželo stranou - míjely cíl chráněný neviditelným štítem.

„Tak dost!“ zařval Caldemeyn. „Nechte toho, do psího lejna!“

Dav zahučel jako příbojová vlna, ale kameny už nelétaly. Zaklínač stál, ani se nepohnul.

Fojt k němu přistoupil.

„Tohle,“ promluvil a širokým gestem ukázal na nehybná těla válející se po rynku, „to je už všechno? Tak vypadá to menší zlo, které sis zvolil? Už jsi vyřídil všechno, cos musel?“

„Ano,“ odpověděl Geralt s námahou a ne hned.

„Je tvoje zranění vážné?“

„Ne.“

„Tak odtud vypadni.“

„Ano,“ řekl zaklínač. Ještě chvilku zůstal nehybně stát, vyhýbaje se fojtovu pohledu. Pak se pomalu, pomaličku otočil.

„Geralte.“ Zaklínač se ohlédl. „A už se sem nevracej,“ řekl Caldemeyn. „Nikdy.“

HLAS ROZUMU 4

„Popovídejme si, Iolo.

Potřebuji si popovídat. Říká se: mlčeti zlato. Snad. Nevím, zda má tak velikou cenu. Jistou cenu ale má. Je třeba za ně platit.

Ty to máš snadnější, máš, neprotestuj. Ty přece mlčíš, protože chceš, ty jsi z mlčení učinila obětinu tvé bohyni. Nevěřím v Melitelé, nevěřím ani v jiné bohy, ale oceňuji tvou volbu, tvou oběť, oceňuji a respektuji to, čemu věříš. Protože tvá víra a obětavost, cena mlčení, jíž platíš, tě učiní lepší, cennější bytostí. Přinejmenším tě takovou může učinit. A má nevíra nezmůže nic. Je bezmocná.

Ptáš se, v co v takovém případě věřím?

Věřím v meč.

Jak vidíš, nosím dva. Každý zaklínač má dva meče. Nepřejícní říkají, že ten stříbrný je na nestvůry a ten ze železa na lidi. To je samozřejmě lež. Existují nestvůry, jež můžeš zranit pouze stříbrnou čepelí, ale jsou i takové, pro něž je vražedné železo. Ne, Iolo, ne každé železo, jen to, které pochází z meteoritu. Víš, co je to meteorit? Je to hvězda spadlá na zem. Určitě jsi mnohokrát viděla padat hvězdu. Krátkou svítící šmouhu na noční obloze. Při pohledu na ni sis určitě něco přála, snad to byl pro tebe další důvod, abys věřila v bohy. Pro mne je meteorit jen kusem kovu, který se při dopadu zaryje do země. Kovu, z něhož je možno ukovat meč.

Můžeš, samozřejmě, že můžeš vzít můj meč do ruky. Cítíš, jak je lehký? I ty ho dokážeš snadno zvednout. Ne! Nedotýkej se čepele, zraníš se. Je ostřejší než břitva. Musí být taková.

Ano, jistě, cvičím často. Každou volnou chvíli. Nesmím vyjít ze cviku. Sem, do nejvzdálenějšího zákoutí parku svatyně, přicházím, abych se rozhýbal, abych vyhnal ze svalů tu nepříjemnou a nebezpečnou ztuhlost, která mě přepadá, ten chlad, který ve mně zůstává. A ty jsi mě tady našla. Je to zábavné, před několika dny jsem se zase já pokoušel najít tebe. Rozhlížel jsem se po tobě. Chtěl jsem...

Potřebuji si popovídat, Iolo. Posaďme se, povídejme si chvilku.

Iolo, vždyť ty mne přece vůbec neznáš.

Jmenuji se Geralt. Geralt z... Ne. Jen Geralt. Geralt odnikud. Jsem zaklínač.

Mým domovem je Kaer Morhen - Hradiště zaklínačů. Odtamtud pocházím. Je to... Byla to taková pevnost. Moc z ní nezůstalo.

Kaer Morhen... Tam byli pěstováni takoví, jako jsem já. Teď už se to nedělá, na Kaer Morhen nikdo nežije. Nikdo, jen Vesemir. Ptáš se, kdo je to Vesemir? Je to můj otec. Proč se na mne díváš tak udiveně? Co je na tom zvláštního? Každý má nějakého otce. Můj otec je Vesemir. Co z toho, že to není můj pravý otec? Skutečného jsem nikdy nepoznal, matku také ne. Ani nevím, jestli jsou vůbec ještě naživu. A abych řekl pravdu, moc mě to ani nezajímá.

Ano, Kaer Morhen... Prošel jsem tam mutací. Zkouška Trav a pak to, co obvykle. Jedy, byliny, nákazy. A pak znovu. A zase. Až do konce. Zřejmě jsem Proměnu snesl nezvykle dobře, churavěl jsem jen krátce. Byl jsem považován za velice odolného spratka, a proto jsem byl vybrán k jistým dalším, mnohem složitějším... zásahům. To už bylo horší. Mnohem horší. Ale, jak vidíš, přežil jsem to. Jako jediný z těch, kdož byli k těm pokusům vybráni. Od té doby mám bílé vlasy. Naprostý zánik pigmentu. Tomu se říká vedlejší účinky. Maličkost. Ani to moc nevadí.

Pak mě učili všelijaké věci. Dost dlouho. Až konečně přišel den, kdy jsem Kaer Morhen opustil a vydal se na cestu. Měl jsem už svůj medailon, ano, právě tenhle. Znamení Školy Vlka. Měl jsem také dva meče: stříbrný a železný. Kromě mečů jsem ještě měl přesvědčení, zápal, motivaci a... víru. Víru v to, že jsem užitečný, že mě lidé potřebují. Protože svět, Iolo, měl být plný netvorů a bestií a mým úkolem bylo chránit ty, které ony bestie ohrožovaly. Když jsem vyrazil z Kaer Morhen, toužil jsem po setkání s mou první nestvůrou, nemohl jsem se dočkat okamžiku, až jí stanu tváří v tvář. A dočkal jsem se.

Můj první netvor, Iolo, byl lysý a měl příšerně šeredné, zkažené zuby. Narazil jsem na něj na cestě, kde spolu se svou bandou marodérů z nějaké armády zadržel selský vůz. Vytáhl z něho snad třináctiletou, snad mladší dívenku, z níž strhával šaty a řval, že nastal čas, aby poznala, co je to skutečný chlap. Přijel jsem blíž, seskočil z koně a řekl plešounovi, že jemu takový čas nastal taky. Zdálo se mi to hrozně vtipné. Plešoun pustil holku a vrhl se na mě se sekerou v ruce.

Byl pomalý, ale měl výdrž. Udeřil jsem ho dvakrát, teprve pak padl. Nebyly to sice zvlášť čisté zásahy, ale velmi, řekl bych, spektakulární, takové, že plešounovi kumpáni utekli, když viděli, co dokáže z člověka udělat zaklínačský meč. Nenudím tě, Iolo.

Potřebuji si popovídat. Opravdu to potřebuji.

Kde jsem to skončil? Aha, u mého prvního šlechetného činu. Víš, Iolo, na Kaer Morhen mi vtloukali do hlavy, abych se do takových věcí nemíchal, abych se jim zdaleka vyhýbal, abych si nehrál na potulného rytíře a nenahrazoval strážce práva. Vydal jsem se na cestu ne proto, abych se předváděl, ale abych za peníze vykonával objednané práce. A já se do toho zamotal jako pitomec, když jsem ujel stěží padesát mil od úpatí hor. Víš, proč jsem to udělal? Chtěl jsem, aby plačící dívka mně, svému zachránci, líbala ruce a její otec mi děkoval na kolenou. Jenže její otec utekl stejně jako marodéři a dívka, na níž skončila většina plešounovy krve, se pozvracela a dostala hysterický záchvat a když jsem se k ní přiblížil, strachy omdlela. Od té doby jsem se do podobných věcí vměšoval jen zřídkakdy.

Dělal jsem svou práci. Rychle jsem se naučil jak. Přijížděl jsem k plotům vesnic, zastavoval se pod palisádami městeček a hradbami měst. A čekal jsem. Když na mě plivali, házeli kameny a nadávali mi, odjížděl jsem. A když místo toho někdo vyšel ven a dal mi práci, tak jsem ji udělal.

Navštěvoval jsem města a hrady, četl vyhlášky přibíjené na sloupy na rozcestích. Hledal jsem zprávu: ‚Nutně potřebujeme zaklínače'. A pak se obvykle našlo nějaké začarované místo: sklep, hřbitov nebo ruina, lesní úvoz nebo jeskyně v horách plná kostí a smrdící mršinou. A tam bylo něco, co žilo jen proto, aby zabíjelo. Z hladu, pro potěšení, povolané čísi chorobnou vůlí anebo z jiných příčin. Mantichora, wyvern, mlžák, žahnice, žirytva, přeraza, goblin, upír, ghúl, graveir, vlkodlak, gigaškorpión, striga, žroutka, kikimora, wipper. A pak tanec ve tmě a seknutí mečem. A pak strach a odpor v očích toho, kdo mi vyplácel odměnu.

Chyby? Jistěže. Dělal jsem je.

Ale držel jsem se zásad. Ne, kodexu ne. Zvykl jsem se často zaštiťovat kodexem. Lidé to mají rádi. Těch, kdo mají nějaký kodex a řídí se jím, si obvykle váží a uznávají je.

Neexistuje žádný kodex. Nikdy nebyl sepsán žádný zaklínačský kodex. Já si svůj vymyslel. Prostě a jednoduše. A držel jsem se ho. Vždy...

Ne vždy.

Stávalo se totiž, že něco vypadalo tak, jako by to nevzbuzovalo žádné pochybnosti. Že bych si měl říci: ‚Co je mně po tom, není to moje věc, já jsem zaklínač.' Že by bylo dobré poslechnout hlas rozumu. Poslechnout instinkt, když ne to, co diktuje zkušenost. A nebo třeba obyčejný, nejobyčejnější strach.

Měl jsem poslechnout hlas rozumu, tehdy...

Neposlechl jsem.

Myslel jsem si, že volím menší zlo. Zvolil jsem menší zlo. Menší zlo! Jsem Geralt z Rivie, zvaný také Řezník z Blavikenu.

Ne, Iolo. Nedotýkej se mé ruky. Kontakt v tobě může probudit... Můžeš spatřit...

A já nechci, abys to viděla. Nechci vědět. Znám svůj osud, který mnou točí jako vír. Můj osud? Jde za mnou v mých stopách, ale já se nikdy dozadu neohlížím.

Smyčka? Jistě, Nenneke to, zdá se, cítí. Co mě to tehdy tam v Cintře napadlo? Jak jsem mohl tak hloupě riskovat?

Ne, ne a znovu ne. Nikdy se neohlížím dozadu. A do Cintry se nevrátím, budu se jí vyhýbat jako morovému hnízdu. Nikdy se tam nevrátím.

Hm, jestliže dobře počítám, muselo se to dítě narodit v květnu, někdy kolem svátku Belleteynu. Kdyby to tak opravdu bylo, měli bychom co činit s podivuhodnou shodou okolností. Protože Yennefer se také narodila o Belleteynu...

Pojďme, Iolo. Už se stmívá.

Děkuji ti, že sis se mnou popovídala.

Děkuji ti, Iolo.

Ne, nic mi není. Cítím se dobře.

Docela dobře."

OTÁZKA CENY

I.

Zaklínač měl nůž na krku. Ležel v mydlinách s hlavou položenou na kluzkém okraji dřevěné kádě. V ústech cítil hořkou pachuť mýdla. Ostří tupé jako sedm neštěstí ho bolestivě škrábalo na ohryzku a s nepříjemným skřípěním se pomalu sunulo k bradě. Lazebník jej s výrazem umělce, který si je vědom, že právě dokončil skutečné veledílo, ještě jednou škrábl nožem, jen z pouhé manýry. Nakonec mu otřel tvář lněným ubrouskem napuštěným andělikovým odvarem.

Geralt vstal, dovolil sluhovi, aby na něj vylil vědro vody, otřepal se a vystoupil z kádě, zanechávaje za sebou na cihlové podlaze otisky mokrých nohou.

„Ručník, pane," řekl sluha a vrhl zvědavý pohled na jeho medailon.

„Díky."

„Zde je oděv," řekl Haxo. „Košile, spodky, kalhoty, wams. A tady máš boty."

„Myslel jsi na všechno, kasteláne. Nemohl bych jít alespoň ve vlastních botách?"

„Ne. Dáš si pivo?"

„S chutí."

Pomalu se oblékal. Dotek cizího, drsného, nepohodlného oděvu na ještě vlhké pokožce mu kazil příjemný pocit navozený horkou koupelí.

„Pane kasteláne?"

„Poslouchám, pane Geralte?“

„Nevíš, proč tohle všechno? Je to skutečně zapotřebí?“

„To není moje starost,“ odpověděl Haxo a zašilhal po služebnictvu. „Mám za úkol tě jen ustrojit...“

„Chtěl jsi říci přestrojit.“

„...ustrojit a přivést na hostinu ke královně. Obleč si wams, pane Geralte. A schovej pod něj svůj medailon.“

„Tady ležela moje dýka.“

„Ale už neleží. Je na bezpečném místě, stejně jako oba tvoje meče a všechny věci. Tam, kam půjdeš, se chodí beze zbraní.“

Zaklínač pokrčil rameny a natáhl na sebe těsný karmínový kabátec.

„Co je to?“ ukázal na výšivku na prsou.

„Vidíš,“ řekl Haxo, „málem bych zapomněl. Na hostině budeš urozeným pánem Ravixem ze Čtyřrohu. Jako čestný host usedneš po pravici naší královny, je to její přání. Zde na oděvu je tvůj erb: kráčející černý medvěd ve zlatém poli a na něm sedící panna v blankytném šatu s rozpuštěnými vlasy a zdviženýma rukama. Musíš si to zapamatovat, některý z hostů může být blázen do heraldiky. Stává se to dost často.“

„Jistě, zapamatuju si to,“ řekl Geralt vážně. „A kde se nachází Čtyřroh?“

„Dostatečně daleko. Jsi hotov? Můžeme jít?“

„Princezna Pavetta právě dovršila patnáct let. Dle obyčeje se sjeli uchazeči o její ruku. Královna Calanthé ji chce provdat za někoho ze Skellige. Na spojenectví s ostrovany nám velmi záleží.“

„Proč právě s nimi?“

„Protože na své spojence neútočí tak často jako na ostatní.“

„Pádný důvod.“

„Ale ne jediný. V Cintře, pane Geralte, tradice nepřipouští vládu ženy. Náš král Roegner nedávno zemřel na morové povětří a královna nechce žádného jiného muže. Naše paní Calanthé je moudrá a spravedlivá, ale král je král. Ten, kdo se ožení s královnou, usedne na trůn. Bylo by dobré, aby to byl chlap jak se patří. Na ostrovech o takové není nouze. Je to národ tvrdých mužů. Pojďme už.“

V polovině zastřešeného ochozu kolem nyní prázdného nádvoří se Geralt zastavil a rozhlédl.

„Pane kasteláne,“ promluvil polohlasně. „Jsme sami. Pověz mi, nač potřebuje královna zaklínače? Musíš o tom přece něco vědět. Kdo, jestli ne ty?“

„Stejně jako v mnoha věcech, se i v tomto ohledu Cintra podobá řadě jiných zemí. Máme zde vlkodlaky, baziliškы, kdyby ses dobře porozhlédl, našel bys i mantichoru. A tak se zaklínač může hodit.“

„Nevytáčej se, kasteláne. Ptám se tě, k čemu je královně zaklínač na hodokvasu, navíc převlečený za blankytného medvěda s rozpuštěnými vlasy?“

Hexo se bedlivě rozhlédl po nádvoří a dokonce se naklonil přes zábradlí ochozu.

„Děje se u nás nekalého, pane Geralte,“ zašeptal. „Na hradě straší.“

„Co?“

„Co obvykle strašívá? Strašidlo. Říká se, že je malé, hrbaté a bodlinaté jako ježek. V noci šmejdí po chodbách a řinčí řetězy. Skučí a sténá v komnatách.“

„Viděls je?“

„Ne,“ odplivl si Haxo. „A ani nemám zájem.“

„Lžeš, kasteláne,“ zamračil se zaklínač. „Jdeme na zásnubní hostinu. Co tam vlastně mám dělat? Dávat pozor, aby zpod stolu nevyskočil hrbáč a nezaskučel tak, že by všem v sále ztuhla krev v žilách? A beze zbraně? Nahastrošený jako šašek? Za koho mne máš?“

„Mysli si o tom, co chceš,“ nasupil se kastelán. „Dostal jsem příkaz nic ti neříkat. Poprosils mě, tedy jsem ti pověděl, co vím. A ty na to, že lžu. Takový je tvůj vděk.“

„Promiň, nechtěl jsem tě urazit, kasteláne. Jen se divím...“

„Tak se přestaň divit,“ otočil se stále ještě rozhněvaný Haxo. „Nejsi tady proto, aby ses divil. A dobře ti radím, zaklínači, jestli ti královna poručí, aby ses svlékl do naha, pomaloval si zadnici šmolkou a pověsil se v sále hlavou dolů jako lustr, tak to udělej, nediv se a neotálej. Jinak tě mohou potkat značné nepříjemnosti. Chápeš?“

„Chápu. Jdeme, pane Haxo. Ať už mě na té hostině potká cokoliv, po té koupeli mám hlad jako vlk.“

II.

Nepočítaje krátké ceremoniální přivítání, kdy ho přijala jako „pána ze Čtyřrohu“, neprohodila královna Calanthé se zaklínačem ani slůvko. Hostina ještě nezačala, stále přicházeli hosté, hlasitě představováni heroldem. Stůl byl ohromný, mohlo se kolem něj pohodlně usadit na čtyřicet hostů. V jeho čele seděla na trůně s vysokým opěradlem Calanthé. Po její pravici seděl Geralt, po levici šedovlasý bard s loutnou nazývaný Dragodar. Zbývající dvě čestná křesla po královnině levici zůstávala volná. Napravo od Geralta u delší strany stolu seděl kastelán Haxo a jakýsi vévoda s obtížně zapamatovatelným jménem. Za ním pak hosté z attreského knížectví - ponurý a mlčenlivý rytíř Rainfarn a pod jeho dohledem se nacházející dvanáctiletý kněžic Windhalm, jeden z uchazečů o princezninu ruku. Dále kolem stolu seděli pestrobarevně oblečení rytíři z Cintry a vazalové ze sousedních zemí.

„Baron Eylembert z Tiggu!“ ohlásil herold.

„Kokodák!“ zašeptala královna a strčila do Dragodara. „Bude veselo.“

Hubený a vousatý, zámožně oděný šlechtic se hluboce uklonil, ale jeho živé, veselé oči a úsměv na rtech svědčily o tom, že jeho pokora má jisté meze.

„Vítej, pane Kokodáku,“ pronesla královna obřadně. Hostova přezdívka byla očividně známější než jeho rodové jméno. „Jsem ráda, že jsi přišel.“

„Taktéž já mám radost z tvého pozvání,“ odvětil Kokodák a vzdychl. „Nu což, hodím očkem po princezně, pokud dovolíš, má paní. Těžko je člověku, který žije sám, Veličenstvo.“

„Ale pane Kokodáku,“ usmála se Calanthé, namotávajíc si prst pramínek vlasů. „Jsi přece ženatý, jak je známo.“

„Eee,“ zarazil se na okamžik baron. „Sama víš, paní, jak slabounká a křehká je moje choť. No a nyní, když u nás v kraji řádí neštovice... Sázím svůj pás a meč proti starým škrpálům, že za rok budu mít už i po smutku za svou nebohou manželku.“

„Chudáčku Kokodáku, máš ty ale štěstí,“ usmála se Calanthé ještě přívětivěji. „Tvá žena je vskutku slabounká. Slyšela jsem, že tě loni o žních načapala s děvečkou ve stohu a pak tě s vidlemi honila

celou míli. Ale nedohonila tě. Musíš ji lépe krmit a pečovat o ni, dávat pozor, aby jí v noci netáhlo na záda. A za rok uvidíš, jak se spraví.“

Kokodák posmutněl, leč nepříliš přesvědčivě:

„Rozumím tvé narážce, má paní. Mohu ale zůstat na hostině?“

„Budu potěšena, barone.“

„Poselstvo ze Skellige!“ zahřímal herold již poněkud ochraptěle.

Do sálu vstoupili dunivým krokem čtyři ostrované v lesklých kožených kabátcích lemovaných tulení kožešinou, přepásáni bandalíry z kárované vlny. Vedl je šlachovitý bojovník se osmahlou tváří a orlím nosem, jehož doprovázel urostlý mladík se zrzavou čupřinou. Všichni muži se před královnou hluboce uklonili.

„Je pro nás velkou ctí,“ promluvila Calanthé s lehkým ruměncem na tváři, „opět na našem hradě přivítat tak vynikajícího rytíře, jako je Eist Tuirseach ze Skellige. Kdybych nevěděla, pane, jak hluboce pohrdáš ženitbou, těšila bych se představou, že se snad přicházíš ucházet o ruku mé dcery Pavetty. Nebo tě snad samota přece jen nesnesitelně souží?“

„Nesmírně, spanilá Calanthé,“ odpověděl snědolící plavec, nespouštěje jiskrný pohled z panovnice. „Vedu však příliš nebezpečný život, než abych pomýšlel na trvalý svazek. Nebýt toho... Pavetta je ještě mladičká, nerozkvetlé poupátko, ale...“

„Ale co, rytíři?“

„Jablko nepadá daleko od stromu,“ ukázal Eist Tuirseach v úsměvu bělostné zuby. „Stačí se podívat na tebe, královno, aby člověk zjistil, do jaké krásy rozkvete princezna, až dosáhne věku, který má mít žena, aby mohla učinit válečníka šťastným. Nyní nechť se však o její ruku ucházejí mladíci. Takoví, jako synovec našeho krále Braná, zde tento Crach an Craite, jenž sem přibyl právě kvůli tomu.“

Crach sklonil svou ryšavou hlavu a poklekl před královnou na jedno koleno.

„Koho ještě jsi přivedl, Eiste?“

Vysoký muž se štětkovitým vousem na bradě a hromotluk s dudami na zádech poklekli vedle Cracha an Craite.

„Zde je válečný druid Myšilov, jenž stejně jako já je přítelem a rádcem krále Braná. A zde Draig Bon-Dhu, náš slavný skald. Na nádvoří čeká ještě třicet veslařů ze Skellige a hoří nedočkavostí, že

se jim krásná Calanthé z Cintry ukáže alespoň v okně královského paláce.“

„Posaďte se, vážení hosté. Ty, pane Tuirseachu, tady.“

Eist se posadil na volné místo na užším konci stolu, které od královny oddělovalo pouze prázdné křeslo a místo, na němž seděl Dragodar. Zbývající ostrované usedli nalevo od královny mezi tlustého maršála Vissegerda a trojici synů vladyky ze Streptu, jimž se říkalo Bručoun, Piškot a Držgrešle.

„Jsou zde víceméně všichni,“ naklonila se královna Calanthé k maršálovi. „Začínáme, Vissegerde.“

Maršál tleskl do dlaní. Sloužící s plnými podnosy a džbány s vínem vykročili v dlouhém zástupu ke slavnostní tabuli. Calanthé vůbec nejedla, jen se stříbrnou vidličkou nimrala v podávaném jídle. Dragodar drnkal na loutnu a jen občas něco narychlo zhltl. Ostatní hosté však mezi pečenými selaty, drůbeží, rybami a ústřicemi činili naprostou spoušť. K nejzdatnějším se v tomto směru řadil rudovlasý Crach an Craite. Rainfarn z Attre přísně káral mladého kněžice Windhalma, jednou ho dokonce plácl po ruce za jeho pokus zmocnit se džbánu s jablečným vínem. Kokodák na chvíli přestal okusovat kost, aby své spolustolovníky obveselil napodobením křiku bahenní želvy. Hosté byli stále rozjařenější. Byly vznášeny přípitky, které byly čím dál více nevázanější. Calanthé si upravila tenkou zlatou čelenku ve zvlněných popelavých vlasech a otočila se ke Geraltovi, který byl právě zaměstnán rozbíjením krunýře velkého červeného raka.

„Tak, zaklínači,“ oslovila jej, „kolem nás je již dostatečně rušno na to, abychom si mohli diskrétně promluvit. Začněme od zdvořilostí. Jsem ráda, že tě mohu poznat.“

„Potěšení je na mé straně, Veličenstvo.“

„Po zdvořilostech k věci. Mám pro tebe práci.“

„Myslel jsem si to. Zřídkakdy mě někdo pozve jen z pouhé sympatie.“

„Inu, zřejmě nejsi příliš zábavným společníkem u stolu. Je ještě něco, co si domýšlíš?“

„Ano, je.“

„Co je to?“

„Řeknu ti to, až mi sdělíš, jakou máš pro mne práci, královno.“

„Geralte,“ pousmála se Calanthé a třela přitom smaragdový náhrdelník, v němž byl nejmenší kámen veliký jako májový chroust, „co myslíš, jakou práci je možno mít pro zaklínače? Vykopat studni? Opravit díru ve střeše? Utkat gobelín, zobrazující všechny polohy, které vyzkoušeli král Vridank a jeho krásná žena Cerro během své svatební noci? Sám víš nejlépe, co obnáší tvé řemeslo.“

„Vím. Nyní ti již mohu říci, královno, co si domýšlím.“

„Jsem zvědavá.“

„Domýšlím si, že si stejně jako mnoho jiných pleteš mé řemeslo s úplně jiným zaměstnáním.“

„Och,“ mírně nakloněná směrem k Dragodarově loutně budila Calanthé dojem, že je zamyšlená. „A kdo jsou ti jiní, kterých je tak mnoho a ke kterým jsi mne tak blahosklonně přirovnal? A s jakou profesí si ti pošetilci pletou tvé řemeslo?“

„Veličenstvo,“ řekl Geralt klidně. „Cestou do Cintry jsem potkával kupce, vesničany, trpaslíky, kotláře a dřevorubce. Všichni vyprávěli o babici lidožroutce, která má ve zdejších lesích skrýš - chaloupku na kuří nožce. Vyprávěli mi o přerazách číhajících v horách, o žirytvách a skolopendrách. Prý bych našel i mantichoru, kdybych se dobře porozhlédl. Jak vidíš, je tolik úkolů, které by mohl zvládnout zaklínač, aniž by se musel strojit do cizího peří a erbů.“

„Neodpověděl jsi na mou otázku.“

„Nepochybuji, Veličenstvo, že díky sňatku tvé dcery uzavřené spojenectví se Skellige je pro Cintru nezbytné. Je možné, že intrikáni, kteří by tomu chtěli zabránit, zasluhují dostat na pamětnou a to způsobem, do něhož by nebyl zapleten sám panovník. Určitě by bylo nejlepší, kdyby jim dal za vyučenou pán ze Čtyřrohu, kterého nikdo nezná a který urychleně zmizí ze scény. A nyní ti odpovím na tvou otázku: pleteš si moje řemeslo s povoláním námezdného vraha. Ti jiní, kterých je tak mnoho, to jsou ti, kdož mají moc. Není to poprvé, co jsem pozván ke dvoru, kde chtějí spletité panovnické problémy snadno a rychle rozetnout mečem. Jenže já nikdy nezabíjel lidi pro peníze. A nikdy to ani neudělám.“

Nálada u stolu stoupala stejnou měrou, jakou ubývalo piva. Crach an Craite nalezl vděčné posluchače své přednášky o bitvě u Twythu. Kostí namočenou v omáčce nakreslil na stole mapu, na níž hlasitým křikem objasňoval bojovou situaci. Kokodák na stvrzení své trefné přezdívky zčistajasna zakdákal jako opravdová kvočna, čímž

na jedné straně vzbudil všeobecné veselí stolovníků, na druhé straně pak pozdvižení mezi služebnictvem, přesvědčeným, že nějaká slepice unikla jejich pozornosti a záhadným způsobem se dostala z nádvoří do sálu.

„Takže mě osud potrestal nadmíru důvtipným zaklínačem," usmála se Calanthé, avšak oči měla přimhouřené a zlé. „Zaklínačem, který bez sebemenšího náznaku úcty nebo obvyklé zdvořilosti odhaluje mé intriky a ničemné, zločinné plány. Nezatemnila ti náhodou rozum moje krása a podmanivá osobnost? Tohle už víckrát nedělej, Geralte! Nemluv tak s těmi, kteří mají moc! Většina z nich ti tvá slova nikdy nezapomene a neodpustí. Znáš přece vládce a víš, že mají k dispozici různé prostředky: dýku, jed, žalář, rozžhavené kleště. Existuje nepřeberné množství způsobů, jimiž jsou mocní tohoto světa zvyklí mstít svou uraženou pýchu. Nevěřil bys, Geralte, jak snadné je urazit pýchu některých vládců. Zřídkakdy někdo z nich snese slova jako ‚ne', ‚nebudu' nebo ‚nikdy'. Někdy dokonce jen stačí, abys takovému vládci skočil do řeči anebo abys měl nemístné poznámky a už máš zajištěno lámání kolem."

Královna sepjala své štíhlé bílé ruce a lehce si jimi podepřela bradu, činíc tak efektní přestávku. Geralt ji ani neskočil do řeči, ani neučinil žádnou nemístnou poznámku k tomu, co řekla.

„Králové," pokračovala Calanthé, „dělí lidi do dvou kategorií. Jedněm přikazují, druhé kupují. Řídí se totiž starou, banální pravdou, že každého lze koupit. Každého! Je to pouze otázka ceny. Souhlasíš se mnou? Ach, ptám se zbytečně. Jsi přece zaklínač, vykonáváš svou práci a bereš za ni peníze. Ve vztahu k tobě ztrácí slovo ‚koupit' svůj hanlivý význam. Rovněž otázka ceny je ve tvém případě věcí zcela samozřejmou, spojenou se stupněm obtížnosti úkolu, s kvalitou jeho provedení, s tvým mistrovstvím. A rovněž s tvou slávou, Geralte. Hudci na jarmarcích opěvují činy bělovlasého zaklínače z Rivie. Jestli je z toho pravda třeba jen pouhá polovina, mohu klidně předpokládat, že cena za tvé služby je nemalá. Najímat tě na tak triviální záležitost, jako je palácový převrat anebo vražda, by bylo vyhazováním peněz. To se dá zařídit jinýma, rozhodně levnějšíma rukama."

„Bráá! Ghää-bráák!" zaryčel náhle Kokodák, vyvolávaje tím hlučný potlesk za imitaci zvuků dalšího zvířete. Geralt nepoznal, jaké zvíře to mělo být, ale v žádném případě by se s ním nechtěl setkat. Pomalu otočil hlavu a setkal se s klidným, jedovatě zeleným pohle-

dem královny. Dragodar tiše brnkal na loutnu se svěšenou hlavou a s obličejem ukrytým za záclonou šedých vlasů, padajících mu na ruce i na nástroj.

„Ach, Geralte," povzdechla si Calanthé a odmítavým gestem zabránila sloužícímu dolít jí pohár vínem. „Já hovořím a ty mlčíš. Jsme na hostině, všichni se chceme dobře bavit. Bav mne. Začínám postrádat tvé trefné připomínky i tvé pronikavé úvahy. Také bych od

tebe uvítala náležité projevy obdivu a úcty a oddanosti. Na pořadí nezáleží.“

„Což, Veličenstvo,“ odpověděl zaklínač, „očividně jsem špatným společníkem u stolu. Stále nedokážu pochopit, proč jsi mne vlastně poctila svou přízní a usadila po svém boku. Mohlas přece na toto čestné místo posadit někoho vhodnějšího. Každého, koho bys chtěla. Stačilo by jen někomu rozkázat nebo ho koupit. Byla by to jen otázka ceny.“

„Mluv, mluv,“ zaklonila Calanthé hlavu, přivřela oči a mile se usmála.

„Jsem nesmírně poctěn a potěšen, že mohu sedět vedle královny Calanthé z Cintry, jejíž krásu převyšuje pouze její moudrost. A za velkou poctu pokládám rovněž to, že se o mně královna doslechla a že na základě toho, co o mně slyšela, mě nechce využít k řešení triviálních záležitostí. Kníže Hrobařík loni v zimě nebyl tak rozvážný. Pokoušel se mne najmout, abych mu našel jistou krasotinku, která mu utekla z plesu, když měla po krk jeho ordinérních pokusů získat si její přízeň. Zbyl mu po ní jen střevíček, který na útěku ztratila. Jen s obtížemi jsem ho přesvědčil, že na takovou práci by byl mnohem vhodnější zkušený lovčí než zaklínač.“

Královna mu naslouchala se záhadným úsměvem na rtech.

„Rovněž jiní panovníci, kteří se nicméně nemohli rovnat moudrostí tobě, královno, se mi nerozpakovali nabízet triviální úkoly. Jednalo se o tak prosté věci, jako zbavit se nevlastního potomka, otčíma, macechy, strýce anebo tety. Všichni byli přesvědčeni o tom, že je to jen otázka ceny.“

Královnin úsměv mohl znamenat cokoliv.

„Opakuji tedy,“ uklonil se lehce Geralt, „že jsem nesmírně hrdý na to, že mohu sedět vedle tebe, paní. Hrdost pro nás, zaklínače, znamená mnoho. Nevěřila bys, královno, jak mnoho. Jistý vladyka kdysi urazil jednoho zaklínače a dotkl se jeho hrdosti tím, že mu nabídl práci, která byla příkrém rozporu se zaklínačským kodexem. Co více, naprosto nebral v úvahu jeho zdvořilé odmítnutí. Dotyčný vladyka se rozhodl zadržet zaklínače na své usedlosti a přinutit ho udělat to, co po něm žádal. Všichni, kteří o té události později vyprávěli, se shodli na tom, že to nebylo vladykovo nejmoudřejší rozhodnutí.“

„Geralte,“ pronesla Calanthé po krátkém odmlčení. „Mýlil ses. Jsi u stolu velmi dobrým společníkem.“

Kokodák střepal pivní pěnu z vousů a náprsenky, zaklonil hlavu a zavyl jako hárající vlčice. Psi na nádvoří i v širokém okolí mu odpověděli vzteklým štěkotem.

Jeden z bratrů Streptů, snad Držgrešle, namočil prst do piva a nakreslil jím tlustou čáru kolem formace načrtnuté na stole Crachem an Craite.

„Omyl a totální neschopnost!“ zvolal. „Tady, na křídle, bylo třeba přeskupit jízdu a pak zaútočit!“

„Ha!“ zařval Crach an Craite a praštil kostí do stolu, až na tváře a tuniky stolovníků vyšplíchla omáčka. „A oslabit tak střed? Klíčové postavení? Fušeřina! Jenom slepec nebo blázen by tuhle situaci řešil takovým manévrem.“

„Ano, to je pravda!“ vykřikl Windhalm z Attre.

„Ptal se tě někdo, smrade?“

„Sám jsi smrad!“

„Zavři hubu nebo tě touhle kostí vykastruju!“

„Sedni si na prdel a mlč, Crachu!“ přerušil Eist Tuirseach rozmluvu s maršálem Vissegerdem, aby mohl okřiknout svého krajana. „Dost těch sporů. Pane Dragodare, škoda tvého talentu. Tvoje krásná, třebaže poněkud tichá hudba, vyžaduje při poslechu více soustředění. Draigu Bon-Dhu, přestaň žrát a chlastat! U tohoto stolu jedním ani druhým nezaimponuješ. Zmáčkni své dudy a potěš náš sluch pořádnou vojačkou muzikou. Ovšem pouze s tvým souhlasem, spanilá Calanthé.“

„Ó, maminko!“ zašeptala královna Geraltovi a v němé rezignaci obrátila zrak ke stropu. Přikývla však na souhlas.

„Draigu Bon-Dhu,“ zavelel Eist, „zahraj nám píseň o bitvě u Chotěbuzi. Ta v nás rozhodně nevyvolá pochybnosti o taktických schopnostech vojevůdců ani o tom, kdo tam získal nehynoucí slávu! Na zdraví bohatýrské Calanthé z Cintry!“

„Na zdraví! Sláva!“ řvali hosté jeden přes druhého za ohlušujícího třeskotu pohárů. Dudy Draiga Bon-Dhu ze sebe vydaly zlověstné zabučení, aby vzápětí doslova vybuchly táhlým modulovaným mečením. Stolovníci zanotovali píseň, přičemž do rytmu tloukli do stolu vším, co jim padlo do rukou. Kokodák se chtivě vpíjel zrakem do měchu z kozí kůže, nepochybně posedlý představou o možnosti převedení z jeho nitra se deroucích příšerných zvuků do svého repertoáru.

„Chotěbuz," zavzpomínala Calanthé, dívajíc se přitom na Geralta. „Moje první bitva. Ačkoliv se bojím vyvolat pobouření a opovržení hrdého zaklínače, přiznám se, že jsme se tehdy bili o peníze. Nepřítel vypaloval naše osady, které nám platily daně, a my, nenasytní chamtivci, namísto toho, abychom mu to dovolili, jsme vyrazili do boje. Banální důvod, banální bitva, banální tři tisíce mrtvol rozklovaných krkavci. A podívej se! Místo toho, abych se styděla do morku kostí, sedím tady pyšná jako páv, že se o mně zpívají písně. A to dokonce i za tak barbarského hudebního doprovodu."

Opět se na jejím obličeji rozhostila ona parodie úsměvu plného štěstí a přívětivosti. Geralt mlčel, zatímco královna prázdným pohárem odpovídala na přípitky vznášené na její počest.

„Pokračujme," řekla Calanthé a přijala od Dragodara bažantí stehýnko, do něhož se s chutí pustila. „Jak jsem již řekla, vzbudil jsi můj zájem. Bylo mi řečeno, že vy, zaklínači, jste neobyčejně zvláštní lidé. Příliš jsem tomu nevěřila. Ale teď už věřím. Při úderu vydáváte zvuk, který svědčí o tom, že jste vykováni z oceli, a ne ulepeni z ptačího trusu. Na tom, že jsi zde proto, abys vykonal úkol, to ovšem nic nemění. A tu práci vykonáš bez řečí."

Geralt se neusmál, ačkoliv si to velice přál. Stále mlčel.

„Myslela jsem," řekla královna, budíc přitom zdání, že veškerou pozornost věnuje bažantímu stehýnku, „že něco řekneš. Anebo se usměješ. Ne? Tím lépe. Mohu naši dohodu pokládat za uzavřenou?"

„Nejasné úkoly se nedají plnit," podotkl zaklínač suše.

„Co je ti nejasné? Od samého začátku jsi přece všechno chápal. Samozřejmě, mám jisté plány týkající se spojenectví se Skellige a manželství mé dcery Pavetty. Nemýlil ses v tom, že tyto plány jsou ohroženy a také v tom, že tě potřebuji, abys to ohrožení odstranil. Tady je ale tvému důvtipu konec. Tvoje domněnka, že si tvé řemeslo pletu s profesí námezdného vraha, se mne nesmírně dotkla. Rač si zapamatovat, Geralte, že patřím k těm několika málo vládcům, kteří dokonale vědí, čím se zaklínači zabývají a k jaké práci je lze najímat. Na druhé straně, jestliže někdo umí zabíjet tak zručně jako ty, nesmí se divit, že jsou i tyto jeho schopnosti ceněny velmi vysoko. Tvá sláva tě předchází, Geralte, a je mnohem větší než věhlas prokletých dud Draiga Bon-Dhu. A stejně jako v nich, je i v ní proklatě málo příjemných tónů."

Třebaže dudák nemohl slyšet královnina slova, ukončil svůj koncert. Stolovníci ho odměnili ryčnými ovacemi, po nichž se s novou vervou pustili do plenem zásob jídla a pití, do vzpomínek na průběh rozmanitých bitev a vyprávění nestydatých vtipů a historek. Kokodák vydával hrůzostrašné pazvuky, při nichž bylo těžko rozhodnout, zda se jedná o další imitaci nějakého zvířete či jen o prosté ulehčení přeplněnému žaludku.

Eist Tuirseach se ze svého místa naklonil přes stůl.

„Veličenstvo," řekl, „zajisté máš vážné důvody, proč celou dobu věnuješ svou pozornost jen pánu ze Čtyřrohu, je však na čase, abychom spatřili princeznu Pavettu. Na co čekáme? Snad ne na to, až se Crach an Craite zpije do němoty? Už k tomu nemá daleko."

„Jako vždy máš pravdu, Eiste," opáčila královna a mile se usmála. Geralt se nestačil divit, jak bohatý byl arzenál jejích úsměvů. „Vskutku musím s panem Ravixem probrat několik důležitých záležitostí. Ale nelekej se, budu se věnovat i tobě. Jistě znáš mou zásadu: nejprve povinnost, potom zábava. Pane Haxo!"

Zvedla ruku a pokynula kastelánovi. Haxo beze slova vstal, uklonil se a rychle odešel. Královna se opět obrátila na Geralta:

„Slyšels? Zjevně se spolu dohadujeme příliš dlouho. Jestli se Pavetta už přestala fintit před zrcadlem, bude za chvíli mezi námi. Dávej dobrý pozor, protože ti to nebudu opakovat. Chci dosáhnout toho, co jsem si předsevzala a co ty jsi už zčásti uhodl. Žádné jiné řešení nepřipadá v úvahu. Co se týče tebe, můžeš si vybrat. Mohu tě přinutit pracovat. Pokládám za ztrátu času rozebírat důsledky tvé případné neposlušnosti. Tvá poslušnost bude, to se rozumí, bohatě odměněna. Anebo mi můžeš prokázat laskavost a poskytnout mi placenou službu. Všimni si, že jsem úmyslně neřekla, že bych si tě mohla koupit, protože jsem se rozhodla neurazit tvou zaklínačskou hrdost. Je to velký rozdíl, viď?"

„Velikost tohoto rozdílu nějak unikla mé pozornosti."

„Tak dávej větší pozor, když něco říkám. Rozdíl spočívá v tom, můj drahý, že kupovanému se platí podle vlastního uvážení. Ten, kdo vykonává práci, si její cenu stanovuje sám. Je ti to jasné?"

„Částečně. Připusťme tedy, že se rozhodnu pro placenou práci. Mohu tedy vědět, co je to za práci?"

„Ne, nemůžeš. Můj rozkaz, ten ovšem bude konkrétní a zcela jednoznačný. Jak jinak, když se jedná o placenou práci. Zajímá mě konečný výsledek, nic jiného. Je na tobě, jakými prostředky mi jej zajistíš.“

Geralt zvedl zrak a setkal se s pronikavým, černým pohledem druida ze Skellige. Myšilov ze zaklínače nespouštěl oči a jakoby v zamyšlení drolil v prstech kousek chleba.

Zaklínač pohlédl dolů na stůl. Na dubové desce před druidem se rychle jako mravenci pohybovaly drobty pečiva, zrnka kaše a načervenalé zbytky račího krunýře. Vytvářely runy. Runy se skládaly, až vytvořily slovo. Otázku. Myšilov čekal a upíral zrak na zaklínače. Geralt sotva znatelně přikývl. Druid se podíval na stůl před sebou a s kamennou tváří smetl drobty ze stolu.

„Urozené panstvo!“ zvolal herold. „Pavetta z Cintry!“ Hosté ihned ztichli a obrátili se ke schodišti. Scházel z něj kastelán se světlovlasým pážetem v šarlatové livreji. Za nimi zvolna, se skloněnou hlavou sestupovala princezna. Měla stejné popelavé vlasy jako její matka, na rozdíl od ní si je však splétala do dvou silných copů sahajících až po pás. S výjimkou diadému s mistrně rytou kamejí a zlaté-

ho řetízku z jemných článků, obepínajícího v pase její stříbřitě modré šaty, neměla princezna žádné šperky. Doprovázena pážetem, heroldem, kastelánem a maršálem Vissegerdem, usedla do křesla mezi Dragodara a Eista Tuirseach. Dvorný ostrovan se okamžitě postaral o její pohár a začal s ní rozmlouvat. Geralt si povšiml, že mu odpovídala pouze jednoslovně. Oči měla stále sklopené, zakryté dlouhými řasami a to i při halasných přípitcích, vznášených na její počest. Její krása zapůsobila na všechny hosty bezpochyby velkým dojmem. Crach an Craite přestal hulákat a zíral na Pavettu tak okouzleně, že zapomněl dokonce i na džbán s pivem.

Též Windhalm z Attre princeznu hltal pohledem a neustále přitom měnil odstíny červeně ve tváři, jako kdyby ho už jen několik zrníček v přesýpacích hodinách dělilo od princezniných půvabů. S podezřelým soustředěním studovali sličný princeznin obličej i Kokodák a bratři ze Streptu.

„Co na ni říkáš, Geralte?“ zajímala se Calanthé, viditelně potěšena dojmem, který u hostů její dcera vyvolala. „Bez falešné skromnosti musím konstatovat, že se to děvče navlas podobá své matce. Až je jí pro toho zrzavého Cracha škoda. Všechny mé naděje spočívají v tom, že z toho klacka vyroste někdo podobný, jako je Eist Tuirseach. Vždyť jsou stejné krve. Posloucháš mne, Geralte? Cintra musí se Skellige uzavřít spojenectví, je to v zájmu státu. Má dcera si musí vzít vhodného ženicha, protože je to má dcera. A právě úspěch mého plánu musíš zajistit ty.“

„A jak to mám provést? Nestačí snad k tomu záměru jen tvá vůle, královno?“

„Věci se mohou vyvinout tak, že stačit nemusí.“

„Co může být silnější než tvá vůle?“

„Věštba.“

„Aha. Takže já, ubohý zaklínač, se mám postavit věštbě, jež je silnější než královská vůle. Zaklínač bojující s věštbou. Jaká ironie!“

„Proč ironie?“

„To je jedno, královno. Vypadá to, že služba, kterou po mně požaduješ, hraničí s nemožným.“

„Kdyby hraničila s možným,“ procedila Calanthé skrze usmívající se rty, „poradila bych si s tím sama a nepotřebovala bych k tomu proslulého Geralta z Rivie. Přestaň mudrovat. Všechno je možné zařídit a vykonat, je to jen otázka ceny. K ďasu, ve tvém zaklínač-

ském ceníku musí figurovat cena za to, co hraničí s nemožným. Myslím, že nebude malá. Zajisti mi výsledek, který po tobě žádám, já ti pak dám to, oč požádáš ty.“

„Co jsi to řekla, královno?“

„Dám ti, oč požádáš. Nesnáším, když po mně někdo chce, abych mu něco opakovala. Zajímalo by mě, zda své zákazníky, když ti nabízejí práci, znechucuješ ještě před provedením úkolu stejně jako mě. Času je příliš málo. Odpověz - ano nebo ne?“

„Ano.“

„To už zní lépe, Geralte. Tvoje odpovědi se čím dál tím více podobají těm, jaké na své otázky očekávám. A teď nenápadně natáhni levou ruku a sáhni za opěradlo mého trůnu.“

Geralt vsunul ruku pod žluto-modrou drapérii za královninými zády.

Téměř okamžitě nahmátl jílec meče připevněného naplocho ke koženému čalounění. Jílec meče, který velmi dobře znal.

„Královno,“ zeptal se tiše, „jsi opravdu přesvědčena, že na věštbu stačí pouze meč?“

„Jsem,“ otočila se k němu Calanthé. „Meč a zaklínač, který jej dokáže pevně držet v rukou. Jak vidíš, zajistila jsem obojí.“

„Veličenstvo...“

„Už dost, Geralte. Hovoříme spolu příliš dlouho. Všichni se na nás dívají. Eist je už trochu nevrlý.

Promluv si chvilku s kastelánem, něco pojez, napij se - ale ne moc. Chci, abys měl pevnou ruku.“

Nerad, ale poslechl. Královna se zapojila do rozhovoru, jenž vedl Eist, Vissegerd a Myšilov za tiché účasti Pavetty. Dragodar odložil loutnu a snažil se dohnat, co zameškal v jídle. Haxovi nebylo příliš do řeči. Jen vévoda s obtížně zapamatovatelným jménem, kterému zjevně ležely na srdci problémy chodu Geraltova vybájeného panství, se zdvořile dotazoval, zdali klisny na Čtyřrohu mají dost hříbat. Geralt odpověděl, že ano, neboť připouštění jim jde k duhu mnohem lépe než hřebcům. Nebyl si jist, zda byl jeho žert správně pochopen, protože vévoda se již dále na nic neptal. Myšilov neustále činil pokusy navázat pohledem spojení se zaklínačem. Drobty na stole se však už nepohnuly. Crach an Craite se stále více přátelil se dvěma bratry ze Streptu. Třetí, nejmladší syn pána ze Streptu, byl po marném úsilí udržet tempo pití nasazené Draigem Bon-Dhu k ničemu. Skald, jak se zdálo, vycházel z těchto závodů zatím bez zřetelnější újmy.

Mladší a méně důstojní rytíři na konci stolu falešně zanotovali známou rozpustilou písničku o rohatém kozlíkovi a mstivé babicí.

Kudrnatý panoš přivedl k Vissegerdovi kapitána stráže ve zlatomodrých barvách Cintry. Maršál zamračeně vyslechl hlášení, vstal, přistoupil ke trůnu, sklonil se ke královně a něco jí šeptal do ucha. Calanthé rychle pohlédla na zaklínače a něco řekla maršálovi. Vissegerd se ke královně schýlil ještě níže a opět něco zašeptal. Královna na něj vrhla ostrý pohled a beze slova uhodila plochou dlaní do opěradla. Maršál se uklonil a předal královnin rozkaz kapitánovi stráže. Jaký rozkaz to byl, Geralt nezaslechl. Povšiml si však, že se Myšilov neklidně zavrtěl a pohlédl na Pavettu.

Sálem se rozlehly těžké, dunivé kroky. Všichni stolovníci zvedli hlavy. Přicházející postava byla oděna ve zbroji z železných plátů a voskem leštěné kůže. Vypouklý modročerný kyrys přecházel v lamelovou suknici a krátké chrániče stehen. Pancéřové nárameníky se ježily ostrými ocelovými trny, stejně jako přilbice protažená do tvaru psí tlamy, jež z horní části připomínala slupku kaštanu. Tajemný host přišel s řinčením a skřípěním až ke stolu a zůstal nehybně stát přímo naproti trůnu.

„Vznešená královno, urození hosté," promluvil zpoza hustě mřížovaného hledí své helmy, když se ztuha uklonil. „Promiňte, že ruším vaši slavnostní hostinu. Jsem Ježek z Erlenwaldu."

„Buď vítán, Ježku z Erlenwaldu," pronesla královna zvolna. „Přijmi místo u tabule. U nás, v Cintře, rádi vidíme každého hosta."

„Díky, Výsosti." uklonil se znovu Ježek z Erlenwaldu a udeřil se pěstí v kovové rukavici do prsou.

„Nepřicházím do Cintry jako host, nýbrž ve velice důležité záležitosti, která nesnese odkladu. Jestliže královna Calanthé dovolí, předložím vám svou záležitost okamžitě, ať zbytečně neztrácíme čas."

„Ježku z Erlenwaldu," namítla královna ostře. „Tvá peče o náš čas je sice dojemná, ovšem v žádném případě neospravedlňuje tvou neomalenost. Jednoznačným hulvátstvím je pro mne to, že ke mně hovoříš skrze to železné řešeto. Buď tedy tak laskav a sundej si přilbici. Snad nějak přežijeme nenahraditelnou ztrátu času, kterou si tato činnost vyžádá."

„Můj obličej, Výsosti, musí zatím zůstat skryt. S tvým laskavým svolením."

Mezi hosty se ozval rozhněvaný šepot s občasnou v zubech drcenou nadávkou. Myšilov neslyšně pohnul rty. Zaklínač ucítil, jak za-

kletí na okamžik zelektrizovalo povětří a pohnulo jeho medailonem. Calanthé se přimhouřenýma očima dívala na Ježka, nervózně bubnujíc prsty o opěradlo trůnu.

„Svoluji," řekla nakonec. „Chci věřit tomu, že důvod, který tě k tomu vede, je dostatečně pádný. Mluv tedy, Ježku bez tváře, co tě k nám přivádí?"

„Díky za tvůj souhlas, Výsosti," řekl příchozí. „Nemohu však snést tvé nařčení z hulvátství. Na vysvětlenou mohu uvést, že se jedná o rytířský slib. Nemohu odhalit obličej dříve než odbije půlnoc."

Královna dala nedbalým pohybem ruky najevo, že vysvětlení přijímá. Ježek zaskřípal svým ostnatým brněním a postoupil kupředu.

„Je tomu patnáct let," promluvil hlasitě, „kdy tvůj manžel, král Roegner, zabloudil na lovu v Erlenwaldu. V lese spadl z koně a poranil si nohu. Ležel na dně soutěsky a volal o pomoc. Odpovědí mu bylo jen syčení zmijí a vytí blížících se vlkodlaků. Bezpochyby by zahynul, nebýt včas poskytnuté pomoci."

„Vím, že tomu tak bylo," potvrdila královna. „Jestliže o tom víš i ty, byl jsi tedy tím, kdož mu poskytl pomoc."

„Ano. Jen díky mně se vrátil živý na svůj hrad. K tobě, má paní."

„Jsem povinována vyjádřit ti svou vděčnost, Ježku z Erlenwaldu. A to přesto, že Roegner, pán mého srdce i lože, již opustil tento svět. Ráda bych věděla, jak ti mohu svou vděčnost projevit. Obávám se však, že by má otázka mohla rytíře, jenž složil rytířský slib a jehož jednání se ve všech ohledech řídí rytířským obyčejem, hluboce urazit. Mohla by přece budit zdání, že tvá pomoc králi nebyla nezištná."

„Dobře víš, paní, že vskutku zcela nezištná nebyla. Víš také velice dobře, že si dnes přicházím pro odměnu, jíž mi král za záchranu svého života přislíbil."

„Ach tak?" usmála se Calanthé, třebaže v jejích očích zaplály zelené ohníčky. „Tys tedy našel krále na dně soutěsky, bezbranného, raněného, vydaného napospas zmijím a vlkodlakům. Ovšem pomoc jsi mu poskytl, až když ti přislíbil odměnu. Kdyby ti ji slíbit nechtěl anebo nemohl, nechal bys ho tam a já bych dodnes nevěděla, kde se bělají jeho kosti. Och, jak šlechetné z tvé strany! Tvé chování bylo zajisté již tenkrát řízeno jakýmsi zvláštním rytířským slibem."

Nesouhlasný šepot hostů nabral na síle.

„A dneska ses dostavil pro svou odměnu, Ježku z Erlenwaldu," pokračovala královna se stále zlověstnějším úsměvem. „Po patnácti letech? Počítáš i s úroky, které za tuto dobu narostly? Tady není trpaslická banka, Ježku. Říkáš, že ti odměnu slíbil Roegner? Inu, bude velice obtížné ho sem dostat, aby dostál svému slovu. Myslím, že snadnější bude poslat tě za ním do záhrobí. Tam se dohodnete, co kdo komu dluží. Příliš jsem milovala svého muže, Ježku, než abych mohla klidně myslet na to, že jsem ho mohla ztratit již tehdy, před patnácti lety - kdyby se s tebou odmítl potupně handrkovat. Tato myšlenka ve mně vzbuzuje nelibost vůči tvé osobě. Uvědomuješ si, maskovaný cizinče, že v této chvíli, zde, v Cintře, na mém hradu a v mé moci, jsi stejně bezbranný jako můj manžel tehdy na dně soutěsky? Co mi nabídneš, jakou odměnu, jestliže ti slíbím, že odtud vyjdeš živ a zdráv?"

Medailon na Geraltově krku se lehce zachvěl. Zaklínač vrhl rychlý pohled na Myšilova. Setkal se s jeho pronikavým, neskrývaně znepokojeným pohledem. Lehce zavrtěl hlavou a tázavě zvedl obočí. Druid rovněž zavrtěl hlavou a sotva znatelným pohledem své rezavé brady ukázal na Ježka. Geralt si tím nebyl jist.

„Tvá slova, paní, jsou volena tak, aby mne zastrašila, vyvolala hněv zde přítomných pánů a pohrdání tvé dcery Pavetty. Kromě toho nejsou vůbec pravdivá. Velice dobře to víš!"

„Jinými slovy: lžu jako stará šejdířka," změnil se královnin předstíraný úsměv v nehezkou grimasu.

„Dobře víš, paní," pokračoval nevzrušeně maskovaný cizinec, „co se tenkrát v Erlenwaldu přihodilo. Víš, že zachráněný Roegner sám z vlastní vůle přísahal, že mi dá vše, oč požádám. Volám vás všechny za svědky toho, co nyní řeknu! Když se mne král, jehož jsem zachránil, u svého oře podruhé otázal, co si přeji za jeho záchranu, odpověděl jsem mu. Požádal jsem ho, aby mi slíbil, že mi dá to, o čem neví, že to zanechal doma a také to neočekává. Král odpřisáhl, že tak učiní. Po návratu domů zastihl tebe, Calanthé, těsně po porodu. Ano, má paní, čekal jsem dlouhých patnáct let a úroky z mé odměny rostly. Dnes při pohledu na krásnou Pavettu vidím, že se mé čekání bohatě vyplatilo! Pánové a rytíři! Někteří z vás přibyli do Cintry, aby se ucházeli o ruku princezny Pavetty. Oznamuji vám, že jste

přijeli zbytečně. Ode dne svého narození patří z moci královské přísahy mně!“

Mezi hosty vypukla vřava. Někteří křičeli, jiní bušili pěstmi do stolu, další kleli. Držgrešle ze Streptu šermoval porcovacím nožem, který vytrhl ze skopové pečené. Crach an Craite se sklonil a zkoušel, zda se mu nepodaří vylomit desku stolu z křížového úchytu

„Neslýchané!“ křičel Vissegerd. „Jaké máš důkazy? Důkazy!“

„Nejlepším důkazem je královnina tvář!“ zvolal Ježek a ukázal rukou v železné rukavici na Calanthé.

Pavetta seděla se svěšenou hlavou nehybně u stolu. Povětří zhoustlo něčím nepopsatelným. Zaklínačův medailon se doslova zmítal na řetízku pod wamsem. Geralt zpozoroval, jak královna gestem ruky přivolala páže stojící za trůnem a něco mu šeptem rozkázala. Geralt nezaslechl, co to bylo, avšak zarazil ho údiv na jinochově tváři, když musel královně rozkaz zopakovat než odběhl k východu.

Vřava u stolu neutichala. Eist Tuirseach se obrátil ke královně.

„Calanthé,“ otázal se odměřeně, „má pravdu?“

„A kdyby ano, tak co?“ procedila královna skrze zuby. Rozčileně se hryzala do rtu a škubala zelenou šerpou na svém rameni.

„Pokud má pravdu,“ zasmušil se Eist, „bude slib nutno dodržet.“

„Opravdu?“

„Mám to snad chápat tak,“ otázal se ostrovan hořce, „že stejně lehkovážně přistupuješ ke všem slibům? K tomuto, jakož i všem ostatním, na něž si tak dobře vzpomínám?“

Geralt, kterého by ve snu nenapadlo, že někdy uvidí královnu Calanthé s ruměncem ve tváři, vlhkýma očima a rozechvělými rty, byl ohromen.

„Eiste,“ zašeptala královna, „to je něco jiného...“

„Opravdu?“

„Ach, ty čubčí synu!“ zařval neočekávaně Crach an Craite a vyskočil ze svého místa u stolu. „Posledního drzouna, který tvrdil, že jsem někdy něco učinil zbytečně, žerou krabi na dně Allenkerské zátoky! Nepřiplul jsem sem ze Skellige proto, abych se vrátil s prázdnou! Objevil se nápadník, k ďasu! Holá, chaso, ať mi někdo podá můj meč! A tady tomu bláznovi dejte taky nějaké železo do ruky! Hned uvidíme, kdo...“

„Crachu, co kdybys na chvilku zavřel hubu?“ okřikl ho přísně Eist a opřel se zaťatými pěstmi o stůl. „Draigu Bon-Dhu! Činím tě odpovědným za další chování králova synovce!“

„Zavřeš hubu i mně, Tuirseachu?“ postavil se prudce Rainfarn z Attre. „Kdo se osmělí zabránit mi, abych smyl krví hanbu, která byla způsobena mému knížeti a celému knížectví? A kněžici Windhalmovi, který jediný je hoden ruky a lože krásné Pavetty! Přineste meče! Hned tady, na tomto místě, ukážu tomu Ježkovi či jak se vlastně jmenuje, jak my z Attre trestáme podobné urážky! Jsem zvědav, zda mně v tom někdo nebo něco zabrání!“

„Ovšem. Ohled na dobré mravy,“ pronesl klidně Eist Tuirseach. „Je nepřípustné vyzývat někoho k souboji, aniž bys předem požádal o souhlas paní tohoto domu. Je snad síň vládkyně z Cintry krčmou, kde je možno prát se a bodat noži, jak se komu zachce?“

Opět začali všichni křičet jeden přes druhého, proklínat a mávat pěstmi. Náhle rámus ustal jako když utne. Sálem se totiž rozlehlo krátké vzteklé zaryčení zubřího býka v říji.

„Tak,“ prohlásil Kokodák, říhl si a vstal ze svého křesla. „Eist se zmýlil. Tohle už nepřipomíná ani krčmu, tohle je rovnou zvěřinec. Proto ten zubr. Šlechetná Calanthé, dovol abych vyslovil svůj názor na tento problém.“

„Sleduji, že na tento problém má svůj názor spousta lidí, kteří jej vyslovují, aniž by mne požádali o souhlas,“ řekla Calanthé zvolna. „Je až s podivem, že nikoho z vás nezajímá názor můj. A já říkám, že se mi spíš tento prokletý hrad zřítí na hlavu, než bych dala Pavettu tomu podivínovi. Nemám nejmenší důvod...“

„Roegnerova přísaha...“ začal Ježek, ale královna ho rázně přerušila úderem zlatého poháru o stolní desku.

„Roegnerova přísaha mě zajímá jako loňský sníh! A co se týče tebe, Ježku, zatím jsem se nerozhodla, zda dovolím Crachovi nebo Rainfarnovi, aby se s tebou potýkali zde, v tomto sále, anebo tě prostě rozkážu oběsit. Drzým skákáním do řeči můžeš moje rozhodnutí podstatně ovlivnit.“

Geralt, stále ještě znepokojený poškubáváním medailonu, se náhle setkal s očima princezny Pavetty, smaragdově zelenýma stejně jako oči její matky. Princezna je již neskrývala za svými dlouhými řasami. Dívala se střídavě na zaklínače a na Myšilova. Nikdo jiný v

sále ji nezajímal. Shrbený Myšilov se neklidně vrtěl na svém místě a něco si brumlal pod vousy.

Kokodák si významně odkašlal.

„Mluv," pokynula mu královna. „Ale k věci. A pokud možno stručně."

„Dle tvého rozkazu, Veličenstvo. Šlechetná Calanthé i vy, rytíři! Zajisté podivnou prosbu přednesl Ježek z Erlenwaldu králi Roegnerovi, když mu. vladař slíbil, že mu splní jakékoli přání. Ale nepředstírejme, že jsme nikdy neslyšeli o takových přáních ani o Zákonu Překvapení, starém jako lidstvo samo. O ceně, kterou může požadovat ten, kdo v beznadějné situaci zachrání něčí život, kdo vysloví, zdálo by se, naprosto nesplnitelné přání: ‚Dáš mi to, co tě jako první přivítá při tvém návratu domů.' Řeknete, že to může být pes, stráž u brány nebo dokonce tchýně dychtící po tom, aby mohla vyhubovala svému vracejícímu se zeti. Anebo: ‚Dáš mi to, co nečekáš, že nalezneš po návratu domů.' Po dlouhé cestě, vážení pánové, a neočekávaném návratu, to obyčejně bývá milenec v manželčině loži. Ale také se stává, že to může být dítě. Dítě předurčené věštbou."

„Zkraťto, Kokodáku," zamračila se královna.

„Rozkaz! Pánové! Cožpak jste ještě neslyšeli o věštbou předurčených dětech? Cožpak nebyl legendární hrdina Zatret Woruta jako dítě odevzdán trpaslíkům, poněvadž byl tím, koho jeho otec jako prvního potkal po svém návratu domů? A co Šílený Dei, který vymohl na pocestném odevzdání toho, co nechal doma a o čem neví? Tím překvapením byl slavný Supree, který později Šíleného Deie osvobodil z jeho zakletí. Připomeňme si také Zivellinu, jež se stala královnou Metinny díky slibu daného gnómovi Rumplesteltovi, že mu přenechá své dítě. Zivellina slovo nedodržela a když si Rumplestelt přišel pro odměnu, vyhnala ho svými kouzly. Zanedlouho potom ona i její dítě zemřeli na jakousi otravu. S věštbou si nelze beztrestně zahrávat!"

„Nestraš mě, Kokodáku," povzdechla si Calanthé. „Blíží se půlnoc, hodina duchů. Vzpomínáš si ještě na nějaké pohádky z tvého zajisté pohnutého dětství? Jestliže ne, tak se posaď."

„Dožaduji se tvé laskavosti, paní, abych mohl ještě chvíli zůstat stát. Chtěl bych všem zde v sále připomenout ještě jednu legendu. Je to prastará, takřka zapomenutá pověst, kterou ve svém pohnutém dětství asi slýchával každý z nás.

V této legendě králové své slovo dodržovali. Nás, bídné vazaly, totiž spojuje s panovníky výlučně královské slovo. O ně se opírají naše smlouvy, spojenectví, práva a léna. Tak co? Máme ztratit důvěru v neporušitelnost královského slova? Dočkat se toho, že bude znamenat tolik, co loňský sníh? Jestli k tomu dojde, čeká nás po těžkém a pohnutém dětství ještě pohnutější stáří.“

„Na čí straně stojíš, Kokodáku?“ vykřikl Rainfarn z Attre.

„Ticho! Ať mluví!“

„Ten říhající kohout uráží královský majestát!“

„Baron z Tiggu má pravdu!“

„Ticho!“ zvolala Calanthé a vstala. „Dovolte mu, aby dokončil, co chtěl říci.“

„Děkuji, Veličenstvo,“ uklonil se Kokodák. „Právě jsem skončil.“

Po vřavě, kterou zpočátku v sále vyvolala baronova slova, nastalo náhle podivné ticho. Královna zůstala stát. Geralt se nedomníval, že by ještě někdo jiný kromě něho zpozoroval, jak se královně chvěje ruka, jíž si otřela čelo.

„Pánové,“ promluvila konečně, „máte právo na vysvětlení. Ano, ten... Ježek... mluví pravdu. Roegner mu slíbil to, co neočekával... Zdá se, že náš král byl, co se týče ženských záležitostí, hlupák a neuměl napočítat do devíti. Mně osobně vyznal celou pravdu teprve na smrtelném loži, protože dobře věděl, co bych mu udělala, kdybych se o jeho přísaze dověděla dříve. Dobře věděl, čeho je schopná matka, s jejímž dítětem se zachází takto lehkovážně.“

Rytíři, velmoži a páni mlčeli, Ježek stál bez hnutí jako železná, ostny pokrytá socha.

„Avšak Kokodák mi připomněl, že nejsem jen matka, nýbrž také královna. Tedy dobrá. Jako královna svolám zítra zasedání rady. Cintra není tyranie. Nechť rada rozhodne, zda přísaha již nežijícího krále má určit osud nástupkyně trůnu. Nechť rozhodne, zda odevzdá ji i trůn neznámému pobudovi anebo zda je třeba postupovat v zájmu království.“

Calanthé se na okamžik odmlčela a pohlédla úkosem na Geralta.

„Pokud se jedná o urozené rytíře, kteří přibyli do Cintry, aby se ucházeli o princeznino ruku... Nezbývá mi než vyjádřit hluboké politování z důvodů újmy na cti, jíž se jim zde dostalo. Nejsem tím vinna.“

V šepotu, který se rozproudil mezi hosty, postřehl Geralt pohoršení Eista Tuirseach.

„U všech mořských bohů!“ sípal ostrovan přerývaně. „To se prostě nehodí. To je zjevná výzva ke krveprolití. Calanthé, vždyť ty je poštváváš...“

„Mlč, Eiste!“ sykla královna. „Nebo se rozhněvám!“

Myšilovovy černé oči se zaleskly, když jimi Geralta upozornil na Rainfarna z Attre, který se se zlověstným výrazem ve tváři chystal vstát ze svého místa. Geralt ho předešel. Vstal rychleji než on, nezapomínaje přitom třísknout židlí o podlahu.

„Snad se ukáže, že nebude nutné svolávat radu,“ pronesl hlasitě a zvučně. Všichni hosté ztichli a udiveně se na něj zahleděli. Geralt na sobě cítil pohled Pavettiných smaragdových očí, stejně jako upřený pohled Ježkův zpoza mřížoví jeho černé přilbice. Cítil také jako přívalovou vlnu rostoucí Moc, jež houstla ve vzduchu. Sledoval, jak se pod vlivem této síly začíná dým z pochodní splétat do nejrůznějších fantastických tvarů. Věděl, že Myšilov to vidí také. A rovněž věděl, že v tomto sále to není schopen spatřit již nikdo jiný.

„Řekl jsem,“ zopakoval Geralt klidně, „že ke svolání rady nemusí dojít. Chápeš, Ježku z Erlenwaldu, co mám na mysli?“

Ostnatý rytíř postoupil dvěma skřípavými kroky vpřed.

„Vím,“ přisvědčil hluše zpoza hledí. „Jen blázen by to nepochopil. Slyšel jsem, co před chvílí řekla milostivá a šlechetná paní Calanthé. Našla skvělý způsob, jak se mě zbavit. Přijímám tvou výzvu, neznámý rytíři!“

„Nevzpomínám si,“ řekl Geralt, „že bych tě vyzval na souboj. Nehodlám se s tebou bít, Ježku z Erlenwaldu.“

„Geralte!“ vykřikla Calanthé, křivíc přitom ústa. Zcela zapomněla na zaklínačův falešný titul. „Nepřepínej strunu! Nevystavuj zkoušce mou trpělivost!“

„Ani mou,“ dodal nevraživě Rainfarn. Crach an Craite jen zavrčel. Eist Tuirseach mu ve výmluvném gestu ukázal sevřenou pěst. Crach odpověděl ještě hlasitějším zavrčením.

„Všichni jsme slyšeli,“ pokračoval Geralt, „jak baron z Tiggu vyprávěl legendy o slavných hrdinech odebraných rodičům kvůli slibům podobným tomu, který Ježek z Erlenwaldu vymohl na králi Roegnerovi. Proč tedy a nač někdo vyžaduje podobné sliby? Znáš odpověď na tuto otázku, Ježku z Erlenwaldu. Takový slib je schopen vytvořit silné, prakticky nezničitelné pouto mezi tím, kdo slib získal a tím, kdo je předmětem tohoto slibu, v našem případě dítětem - plodem nečekaného překvapení. Slepou věštbou takto poznamenané dítě může být předurčeno k neobyčejným věcem. Může sehrát nesmírně významnou roli v životě toho, s kým bude spojen jeho osud. Právě

proto jsi, Ježku z Erlenwaldu, požádal Roegnera o slib, jehož splnění se dnes domáháš. Ty nechceš cintránský trůn, ty chceš jen princeznu.“

„Je to přesně tak, jak říkáš, neznámý rytíři,“ rozesmál se Ježek nahlas. „Právě to chci! Dejte mi tu, která je mým osudem!“

„To budeš muset dokázat,“ řekl Geralt.

„Dovoluješ si o tom pochybovat? Navzdory tomu, že sama královna potvrdila pravdivost mých slov? I po tom, co jsi před chvílí sám řekl?“

„Ano, protože jsi nám neřekl všechno. Roegner znal sílu Zákona Překvapení stejně jako váhu přísahy, kterou ti složil. Přísahal, že svůj slib splní, protože věděl, že zákon i obyčej mají pravomoc, která brání zneužití tak závažné přísahy. Moc odmítající oprávněnost přísahy, pokud ji nepotvrdí nezpochybnitelná Sudba. Tvrdím, Ježku, že zatím nemáš nejmenší právo na princeznu. Získáš ji pouze tehdy, když...“

„Když co?“

„Když se princezna sama rozhodne jít s tebou. To praví Zákon Překvapení. Souhlas dítěte, nikoliv rodičů, potvrzuje přísahu a svědčí o tom, že se dítě opravdu narodilo pod vlivem Sudby. Proto ses vrátil až po patnácti letech, Ježku. Tuto podmínku totiž král Roegner vložil do své přísahy.“

„Kdo jsi?“

„Jsem Geralt z Rivie.“

„Kdo jsi, Geralte z Rivie, že ses o své vůli ustanovil vykladačem zákonů a obyčejů?“

„On zná ten Zákon lépe než kdokoli jiný,“ pronesl chraptivě Myšilov, „protože s ním bylo kdysi dávno podle toho Zákona naloženo. Byl odňat svým rodičům, protože byl předurčen k něčemu jinému. A díky Sudbě se nakonec stal tím, čím je.“

„A čím tedy je?“

„Zaklínačem.“

Do nastalého ticha zazněl zvon ze strážní věže ohlašující ponurým hlasem půlnoc. Všichni hosté sebou trhli a zvedli hlavy. Myšilov překvapeně pohlédl na Geralta. Nejnápadněji sebou však trhl Ježek. Jeho ruce v železných rukavicích se zvolna svezly podél boků a ostnatá přilbice se nejistě zakymácela. Tajemná neznámá síla, vyplňující sál jako šedá mlha, prudce zhoustla.

„Je to pravda,“ potvrdila Calanthé. „Zde přítomný Geralt z Rivie je zaklínač. Jeho profese je hodná úcty a vážnosti. Obětuje se, aby nás chránil před všemi hrůzami, které plodí noc a které na nás sesílají zlověstné, lidem škodící síly. Zaklínači zabíjejí příšery a strašidla, jež na nás číhají v lesích a jezerech. Rovněž i ty, jež mají tu drzost vcházet do našich domovů.“

Ježek mlčel.

„A proto," řekla královna a zvedla prsteny ozdobenou ruku, „nechť se naplní Zákon, nechť je splněna přísaha, jejíhož dodržení se domáháš, Ježku z Erlenwaldu. Odbila půlnoc. Nemusíš se již řídit slibem, který tě zavazuje. Sejmi helmu. Než má dcera vysloví svou vůli a než rozhodne o tvém osudu, ať spatří tvou tvář. Všichni bychom chtěli vidět tvůj obličej."

Ježek z Erlenwaldu pomalu zvedl obrněnou ruku, škubl vázáním přilbice, pomalu ji sundal z hlavy, uchopil ji za železný roh a se zarachocením ji hodil na podlahu. Někdo vykřikl, někdo zaklel, někdo zhluboka zalapal po vzduchu.

Na královnině obličeji se objevil velice zlý úsměv. Úsměv krutého triumfu.

Nad okrouhlým okrajem hrudního pancíře na ně hleděly dva vypouklé černé knoflíky očí umístěné po obou stranách rezavými štětinami a pohyblivými dlouhými vousy porostlého rypáku plného ostrých bílých zubů. Hlava a zátylek uprostřed sálu stojící postavy se ježily hřebenem krátkých černých bodlin.

„Tak tedy vypadám," ozvala se bytost. „Velmi dobře jsi to věděla, Calanthé. Když ti tvůj muž vyprávěl o tom, co se mu přihodilo na lovu v Erlenwaldu, nemohl se nezmínit o tom, jak vypadá ten, kdo mu zachránil život. Ten, komu navzdory jeho vzhledu přísahal splnit slib. Dobře ses, královno, připravila na můj příchod. Tvé zpupné a pohrdavé odmítnutí dodržet královské slovo ti vytkli vlastní vazalové. A když ti nevyšel záměr poštvat na mne ostatní nápadníky, mělas v záloze ještě vraha - zaklínače, sedícího po tvé pravici. A nakonec podlý uskok. Chtělas mě pokořit, Calanthé. Věz, že jsi ponížila samu sebe."

„Dost!" vstala prudce královna a opřela o bok zaťatou pěst. „Skončeme to! Pavetto! Vidíš kdo, či lépe řečeno, co stojí před tebou a činí si nárok na tvou ruku. Podle Zákona Překvapení a podle starobylého obyčeje je na tobě, aby ses rozhodla. Odpověz. Stačí jediné tvé slovo. Řekneš-li ano, staneš se vlastnictvím, kořistí této příšery. Řekneš-li ne, pak ji nikdy více nespatříš."

Síla pulsující v sále svírala Geraltovy skráně jako železná obruč, šuměla mu v uších, ježila mu vlasy v týle. Zaklínač viděl tenký pramínek potu stékající královně po tváři. Bílé klouby Myšilovových prstů zatínajících se do hrany stolu. Drobty pohybující se jako malí broučci a seskupující se v runy, které vytvořily čitelný nápis:

DÁVEJ POZOR!

„Pavetto!“ zopakovala královna. „Odpověz. Chceš odejít s tímto stvořením?“

Pavetta zvedla hlavu.

„Ano.“

Síla, jež naplnila sál až ke stropu, dunivě zasténala pod klenbami. Nikdo v sále ani nehlesl. Calanthé se pomalu svezla zpátky na svůj trůn. Její obličej byl naprosto bez výrazu.

„Všichni jste slyšeli,“ rozlehl se ztichlým sálem zvučný hlas Ježka z Erlenwaldu. „Ty také, Calanthé, i ty, zaklínači, chytrý nájemný zabijáku. Má práva byla potvrzena. Pravda a věštba zvítězily nad vytáčkami a lží. Co vám zbývá, nešlechetná královno a převlečený zaklínači? Chladná ocel?“

Nikdo se neozval. Ježek pohyboval špičatým rypákem a stříhal hmatovými vousy, když pokračoval:

„Nejraději bych spolu s Pavettou ihned opustil toto místo, ale neodpustím si jedno potěšení. Ty, Calanthé, mně sem přivedeš svou dceru. Ty osobně vložíš její bílou ručku do mých dlaní."

Calanthé se pomalu otočila ke Geraltovi. V jejích očích byl rozkaz. Geralt se nehýbal. Cítil a viděl, jak se v povětří houstnoucí Síla koncentruje přímo nad jeho hlavou. Již věděl. Královnina ústa se sevřela a zachvěla...

„Cože?" zařval zběsile Crach an Craite a vymrštil se ze svého místa u stolu. „Její bílá ručka do jeho dlaní? Princezna a tenhle štětinatý smraďoch? Tenhle... tenhle prasečí rypák?"

„A já s ním chtěl bojovat jako s rytířem!" přidal se Rainfarn. „S tím strašidlem, s tím zvířetem. Poštvěte na něho psy! Ano, psy!"

„Stráže!" vykřikla Calanthé.

A pak to šlo ráz na ráz. Crach an Craite popadl nůž se stolu a s třeskotem převrátil svou židli. Poslušen Eistova příkazu ho Draig Bon-Dhu bez uvažování udeřil píšťalou svých dud vší silou do týla. Crach padl na stůl mezi jesetera v omáčce a oblouky žeber, které zbyly z pečeného kance.

Rainfarn se vrhl s dýkou v ruce na Ježka. Kokodák hbitě vyskočil od stolu a kopnul pod nohy dubovou židli. Rainfarn překážku hbitě přeskočil, ale okamžik zdržení stačil Ježkovi k tomu, aby ho silným úderem pěsti do hlavy srazil na kolena. Kokodák přiskočil k Rainfarnovi, aby mu vytrhl jeho dýku z ruky, ale zadržel ho mladý Windhalm, který jej chňapl za nohu jako vycvičený lovecký pes.

Od vchodu přibíhali ozbrojenci se spontony a gizarmami. Calanthé, vzpřímená a hrozivá, ukázala velitelským gestem na Ježka. Pavetta začala křičet, Eist Tuirseach klít. Ostatní hosté vyskočili ze svých míst, nevědouce, co by vlastně měli dělat.

„Zabte ho!" vykřikla královna.

Ježek se se zlostným funěním a s výhružně vyceněnými zuby obrátil proti přibíhajícím strážím. Byl beze zbraně, ale dokonale chráněn svou zbrojí, po níž s třeskotem sklouzly hroty všech zbraní. Jejich nápor ho však odhodil dozadu, přímo na vstávajícího Rainfarna, který ho chytil za nohy. Ježek zařval, odrážeje přitom svými náloketníky údery gizarm zasypávající jeho hlavu. Rainfarn ho bodl dlouhou dýkou, ale rána se svezla po kyrysu. Gardisté přitiskli Ježka zkříže-

nými dřevci ke zdobenému krbu. Rainfarn, jenž visel Ježkovi kolem pasu, našel skulinu v jeho brnění a vrazil do ní dýku. Ježek se schoulil do sebe.

„Dunýýý!“ vykřikla Pavetta pronikavě a vyskočila na křeslo.

Zaklínač se vrhl s mečem v ruce přes stůl k zápasícím. Nedbal na to, že shazuje a rozbíjí talíře, mísy a poháry, věděl, že už nezbývá moc času. Pavettino ječeni nabývalo stále nepřirozenějšího zabarvení. Rainfarn se rozmáchl k dalšímu bodnutí.

Geralt seskočil se stolu, dopadl do pokleku a udeřil plochou čepelí. Rainfarn zavyl a překulil se ke stěně sálu. Zaklínač z obratu odrazil mečem strážného, který se snažil vrazit sponton mezi lamely Ježkova brnění. Gardista se svalil na podlahu, až mu z hlavy spadl kapalín. Od vchodu přibíhali další ozbrojenci.

„Tak to ne!“ zahřímal Eist Tuirseach a zvedl židli. S rozmachem rozrazil neohrabaný kus nábytku o podlahu a s tím, co mu z něj zůstalo v ruce, se vrhl proti útočníkům.

Ježek, zachycen háky dvou gizarm, byl s třeskem stržen k zemi; dušeně hekal a supěl, když jej pár gardistů vlekl po podlaze. Přiskočil k nim třetí muž, chystaje se povaleného bodnout spontonem. Geralt jej ťal koncem meče do skráně. Strážní pustili dřevce z rukou a odskočili od Ježka. Přibíhající posily ustupovaly před troskami židle, jimiž se Eist rozháněl jako legendární Zatret Woruta svým kouzelným mečem Balmurem.

Pavettin jekot dosáhl vrcholu a najednou jakoby se zlomil. Geralt vycítil, co nastane, a tak rychle padl podlahu. Zahlédl zelený záblesk, ucítil drásavou bolest v uších, uslyšel hluboký hukot a zoufalé kvílení deroucí se ze všech hrdel. A pak dlouhý, nepřetržitý, vibrující princeznin křik. Stůl se vznesl do vzduchu, roztočil kolem své osy a rozséval okolo sebe nádobí, příbory, jídlo. Těžká křesla létala sálem a rozbíjela se o stěny. Z vlajících gobelínů i těžkých závěsů se zvedala mračna prachu. Od vchodu bylo slyšet lomoz, řev a praskot dřevců lámajících se jako klacíky.

Trůn s královnou nadskočil, vznesl se, přeletěl sálem jako střela, narazil do zdi a rozletěl se kusy. Calanthé se bezvládně sesula na podlahu jako hadrová loutka. Eist Tuirseach, ačkoliv se sotva držel na nohou, se k ní vrhl, uchopil ji do náruče a vlastním tělem ji chránil před krupobitím skla a majoliky bijícím do podlahy a stěn. Geralt se s medailonem v sevřené dlani plazil jak nejrychleji mohl k Myšilovovi, který neležel na břiše, ale nějakým zázrakem stále ještě klečel na kolenou, zvedaje v napjaté ruce čarodějnou hůlku z hlohové větévky. Na jejím konci byla nasazena krysí lebka. Gobelín na stěně za druidovými zády, jenž představoval dobytí a vypálení hradu Ortagoru, teď hořel skutečným plamenem.

Pavetta vyla. Pomalu se otáčela a bila svým křikem jako bičem všechno a všechny. Každý, kdo se pokusil vstát, byl opět sražen k zemi nebo vržen na zeď, kde se svíjel v bolestech. Před Geraltovýma očima zasvištěl vzduchem objemný stříbrný omáčník ve tvaru galéry a doslova smetl vévodu s těžko zapamatovatelným jménem. Ze stropu se sypala omítka. Pod klenbou kroužil stůl, z něhož rozpláclý Crach an Craite metal dolů zběsilé nadávky a kletby.

Geralt se doplazil k Myšilovovi. Oba se přikrčili za hromadu, kterou odspodu tvořili Piškot ze Streptu, bečka piva, Dragodar, křeslo a Dragodarova loutna.

„To je čistá, prvotní Síla!“ překřikl druid vřavu a lomoz v sále. „Ona ji už neovládá.“

„Já vím!“ zakřičel Geralt. Odněkud přiletěl a do zad ho uhodil pečený bažant dosud ozdobený několika proužkovanými pery.

„Musíme ji zastavit. Zdi se už začínají třást.“

„Vidím.“

„Připraven?“

„Připraven.“

„Raz, dva, tři!“

Udeřili oba současně. Geralt Znamením Aard, Myšilov strašlivou třístupňovou kletbou, po níž by se snad mohla roztavit i podlaha v sále. Židle, na níž princezna stála, se rozletěla na třísky. Leč Pavetta jakoby si toho ani nevšimla, vznášela se ve vzduchu uvnitř průzračné zelené koule. Nepřestávajíc křičet, k nim pomalu otočila hlavu a její drobný obličej se pojednou zkřivil do zlověstné grimasy.

„U všech démonů!“ zařval Myšilov.

„Pozor!“ křikl zaklínač a schoulil se do klubíčka. „Zastav ji, Myšilove! Zastav ji, nebo je po nás!“

Stůl ztěžka bouchl o podlahu a rozdrtil vše, co zůstalo pod ním. Crach an Craite, který se až dosud udržel na stolní desce, byl dopadem vymrštěn na tři lokte vysoko. Vůkol padal hustý déšť zbytků jídel a střepů talířů. Na podlaze jiskřivě explodovaly křišťálové poháry a karafy.

„Uvolňuje všechno!“ zabědoval Myšilov mířící hůlkou na princeznu. „Všechno! Celou Moc obrátí proti nám!“

Geralt mávnutím meče srazil stranou dvojzubou vidlici letící na druida.

„Zastav ji, Myšilove!“

Z dívčiných smaragdových očí na ně vyšlehly dva zelené blesky, stočily do oslnivých vírů, trychtýřů, z jejichž středu na ně udeřila Síla jako beranidlo rozrážející lebky, oslepující oči, vyrážející dech. Zároveň je zasypaly střepy, svícny, ohryzané kosti, načaté bochníky chleba a doutnající polena z krbu. S divokým křikem nad nimi jako obrovský hlušec přeletěl kastelán Haxo. Na Geraltově hrudi, na zlatém poli, medvědovi a panně ze Čtyřrohu, se rozplácla hlava velkého kapra.

Přes Myšilovova stěnami síně otřásající zaklínadla, přes nadávky a sténání raněných, přes hukot, třesk a lomoz v sále a přes Pavettin křik uslyšel zaklínač nejstrašnější zvuk, s jakým se kdy setkal.

Kokodák klečel na podlaze a rukama i nohama mačkal dudy Draiga Bon-Dhu. On sám s hlavou zvrácenou dozadu přehlušoval úděsné zvuky linoucí se z měchů. Kokodák vyl, křičel, kvičel a kňučel, bečel a kvílel v nepopsatelné směsici hlasů všech zvířat známých i neznámých, domácích, divokých i mýtických. Pavetta úžasem zmlkla a s otevřenou pusou zírala na barona. Síla znatelně ochabla.

„Teď!“ zvolal Myšilov a mávl kouzelnou hůlkou. „Teď, zaklínači!“ Udeřili na ni. Nazelenalá sféra okolo princezny pod jejich úderem praskla jako mýdlová bublina a vzniklý podtlak rázem vysál všechnu Sílu, jež ještě před chvílí běsnila v sále. Pavetta bezvládně dopadla na podlahu a dala se do usedavého pláče.

Nastalo ticho, z něhož po přestálém pandemoniu všem přítomným doslova zalehlo v uších. Po chvíli se ze spouště, která zůstala z královské zásnubní hostiny, začaly ozývat první hlasy.

„*Cuach op arse, ghoul y badraigh mal an cuach*,“ omílal Crach an Craite a plival krev z prokousnutého rtu.

„Ovládni se, Crachu,“ napomenul ho vyčerpaně Myšilov, setřásaje z oděvu kaši. „Jsou tady dámy.“

„Calanthé, má milovaná Calanthé,“ opakoval Eist Tuirseach v přestávkách mezi polibky. Královna otevřela oči, ale nevyvinula sebemenší snahu vymanit se z jeho objetí.

„Eiste, dívají se na nás!“

„Ať se dívají.“

„Nechtěl by mi někdo vysvětlit, co to bylo?“ otázal se maršál Vissegerd, když se vyškrábal zpod strženého závěsu.

„Ne,“ odpověděl zaklínač.

„Ranhojiče!“ vykřikl pisklavě Windhalm z Attre skloněný nad Rainfarnem.

„Vodu!“ volal jeden z bratří ze Streptů hasící svým pláštěm doutnající gobelín. „Rychle vodu!“

„A pivo,“ zachraptěl Kokodák.

Několik rytířů schopných udržet se na nohou, se pokoušelo zvednout princeznu Pavettu. Ona však odstrčila jejich ruce, vstala sama a vratkým krokem zamířila ke krbu, u něhož seděl zády opřený Ježek a neohrabaně se snažil zbavit svého krví zbroceného brnění.

„Ta dnešní mládež!“ prskl Myšilov, dívaje se ně. „Začínají brzy! Mají v hlavách jen to jedno.“

„Copak?“

„Což nevíš, zaklínači, že nedotčená panna nedokáže užívat Moc?“

„Čert vem její panenství,“ zavrčel Geralt. „Jak ale získala takové schopnosti? Pokud vím, ani Calanthé, ani Roegner...“

„Zdědila je přeskokem, o tom není pochyb“ odpověděl druid. „Její babička Adalia zvedla padací most pouhým mrknutím oka. Hele, Geralte! Podívej, jí to asi ještě nestačilo!“

Calanthé, stále v Eistově náručí, ukázala strážím na zraněného Ježka.

Geralt s Myšilovem rychle přiskočili, ale nebylo jich už zapotřebí. Gardisté s kletbami sami couvli od pololežící postavy.

Ježkova ošklivá tlama se začala měnit, ztrácet svou zvířeckou podobu. Bodliny a rezavé štětiny se změnily v kučeravé černé vlasy a vousy rámující bledou, hranatou mužskou tvář s výrazným nosem.

„Co...“ zajíkl se Eist Tuirseach. „Kdo je to? Ježek?“

„Duny,“ řekla měkce Pavetta. Calanthé sevřela rty a odvrátila hlavu.

„Zakletý?“ zabručel Eist. „Ale jak...“

„Odbila půlnoc,“ vysvětlil zaklínač. „Právě teď. Zvon, který jsme slyšeli předtím, nebyl ten pravý. Jednalo se zajisté o zvoníkův omyl, že, královno?“

„Jistě, jistě,“ zasípal muž jménem Duny v odpověď místo královny, která nejevila ochotu odpovídat. „Namísto planých tlachů mně někdo pomozte z těch plechů a zavolejte felčara. Ten blázen Rainfarn mě bodl pod žebra.“

„Proč felčara?“ usmál se Myšilov a zvedl svou hůlku.

„To by stačilo,“ vzpřímila se Calanthé a zvedla pyšně hlavu. „Až bude po všem, chci vás všechny vidět ve své komnatě. Všechny, jak tu stojíte: Eista, Pavettu, Myšilova, Geralta i tebe... Duny. Myšilove?“

„Ano, paní?“

„Ta tvoje čarodějná hůlka... Nějak jsem si pohmoždila páteř. A její okolí.“

„Jak poroučíš, královno.“

III.

„...kletba,“ vyprávěl Duny a třel si přitom spánky. „Od narození. Nikdy jsem se nedověděl, co ji zapříčinilo a kdo ji na mne seslal. Od půlnoci do svítání člověk, od svítání... viděli jste sami. Akerspaark, můj otec, to chtěl utajit před lidmi. V Maechtu je lid ohromně pověrčivý, čáry a kletby v královské rodině by mohly být vládnoucí dynastii osudné. Proto mě jeden z otcových rytířů odvedl ode dvora a vychoval v ústraní. Oba jsme se pak potloukali světem - bludný rytíř a jeho zbrojnoš. Když později rytíř zemřel, toulal jsem se sám. Už ani nevím, od koho jsem se dozvěděl, že mne mého prokletí může zbavit nečekané dítě, chcete-li dítě-překvapení. Krátce nato jsem potkal Roegnera. Dál už to znáte.“

„Dál to známe, lépe řečeno, domýšlíme se,“ přikývla Calanthé. „Zvláště to, že jsi nečekal těch patnáct let, na nichž ses dohodl s Roegnerem. Ještě před uplynutím této doby jsi mé dceři popletl hlavu! Kdy k tomu došlo?“

„Asi před rokem.“

Královna sklonila hlavu a zvedla prst.

„No prosím, ty malá čarodějnice! Rovnou mně před nosem! Ale já vyšetřím, kdo ho v noci pouštěl do hradu! A až zjistím, se kterou dvorní dámou jsi chodila trhat petrklíče, u sta hromů! Co mám teď s vámi dělat?“

„Calanthé...“ začal Eist.

„Mlč, Tuirseachu, ještě jsem neskončila. Duny, tvoje věc se zkomplikovala. Jsi s Pavettou už celý rok. A co se stalo? Nic. To znamená, žes vymámil přísahu z nesprávného otce. Věštba si z tebe vystřelila. Jaká ironie, jak říkává tadyhle Geralt z Rivie.“

„K ďasu s osudem, přísahami a ironií,“ zamračil se Duny. „Miluji Pavettu a ona miluje mne. Jen na tom mi záleží. Nemůžeš se přece, královno, stavět do cesty našemu štěstí.“

„Mohu, Duny, mohu. Divil by ses jak!“ usmála se Calanthé jedním ze svých nesčetných úsměvů. „Naštěstí pro tebe to ale neudělám. Jsem ti něco dlužná. Za tamto, víš? Byla jsem odhodlána... Asi bych tě měla požádat o odpuštění, ale to já dělám zatraceně nerada. A tak ti dám Pavettu a budeme vyrovnáni. Pavetto? Nerozmyslela sis to?“ Princezna horlivě vrtěla hlavou, že ne.

„Díky, paní, díky!“ rozzářil se Duny. „Jsi moudrá a velkomyslná panovnice.“

„Jistěže. A krásná.“

„A krásná.“

„Můžete oba zůstat v Cintře, jestli chcete. Zdejší lidé jsou méně pověrčiví než obyvatelé Maechtu a rychle uvykají novotám. Konec konců, jako Ježek jsi byl celkem sympatický. Jenom s trůnem nemůžeš zatím počítat. Mám v úmyslu ještě nějakou dobu vládnout Cintře po boku nového krále. Šlechetný Eist Tuirseach mi učinil jistou nabídku...“

„Calanthé...“

„Ano, Eiste, souhlasím. Ještě nikdy mi nebylo dopřáno vyslechnout vyznání lásky vleže na podlaze v troskách vlastního trůnu. Ale... Jak jsi to říkal, Duny? Jen na tom záleží a ať se nikdo neopováží postavit do cesty mému štěstí! Věřte mi, radím vám dobře. A co vy, proč na mě tak civíte? Nejsem ještě tak stará, jak se domníváte, když zde vidíte mou vdavekchtivou dceru.“

„Ta dnešní mládež!“ zamumlal Myšilov. „Jablko nepadá daleko od stromu...“

„Co si to tam bručíš pod vousy, čaroději?“

„Nic, má paní.“

„To je dobře. Při této příležitosti mám pro tebe jeden návrh. Pavetta bude potřebovat vychovatele. Musí se naučit, jak zacházet se svým výjimečným nadáním. Mám tento hrad ráda a přeji si, aby zůstal takový, jaký je. Při příštím hysterickém záchvatu mé výjimečné dcerky by se mohl zřítit. Co ty na to, druide?“

„Je to pro mě velká čest.“

„To bych řekla.“ Královna otočila hlavu k oknu. „Už svítá. Je čas...“

Prudce se obrátila k Dunymu a Pavettě, kteří stáli těsně u sebe, drželi se za ruce, něco si šeptali a lehce se přitom dotýkali čely.

„Duny?“

„Ano, paní?“

„Slyšels? Svítá, je už docela jasno! A ty...“

Geralt pohlédl na Myšilova, Myšilov na Geralta - a oba se rozesmáli.

„Co je vám dvěma k smíchu, čarodějníci? Copak nevidíte...“

„Vidíme, vidíme,“ ujistil ji Geralt.

„Čekali jsme, až to uvidíš sama,“ vyprskl Myšilov. „Byl jsem zvědav, kdy ti to dojde.“

„Co mi mělo dojít?“

„Zrušila jsi kletbu. Ty osobně,“ vysvětlil zaklínač. „V okamžiku, kdy jsi řekla: ‚Dávám ti Pavettu‘, se věštba naplnila.“

„Přesně tak,“ potvrdil druid.

„U všech bohů,“ promluvil zvolna Duny. „Konečně! Bohové, myslel jsem si, že budu mít větší radost, že zazní nějaká surma nebo něco podobného. Zvyk. Královno, děkuji! Pavetto, slyšelas?“

„Mhm,“ přisvědčila princezna, nezvedajíc zrak.

„Takže všechno vzalo dobrý konec. Souhlasíš se mnou, zaklínači? Kletba je zrušena, připravují se rovnou dvě svatby, oprava trůnního sálu bude trvat přinejmenším měsíc, jsou čtyři mrtví, bezpočet raněných, Rainfarn z Attre sotva dýchá. Radujme se. Zdalipak víš, zaklínači, že jednu chvíli jsem se chystala vydat rozkaz...“

„Vím.“

„Ale nyní ti musím přiznat pravdu. Požadovala jsem výsledek a dostala jsem, co jsem chtěla. Cintra uzavírá spojenectví se Skellige, má dcera se ne nejhůř vdává. Na okamžik jsem podlehla dojmu, že Sudba by se vyplnila, i kdybych tě nepozvala na hostinu a neposadila tě vedle sebe. Ale mýlila jsem se. Vše mohla změnit Rainfarnova dýka. A tu zadržel zaklínačův meč. Pracovals poctivě, Geralte. Nyní - otázka ceny. Mluv! Oč žádáš?“

„Okamžik!“ ozval se Duny, osahávaje si svůj obvázaný bok. „Otázka ceny, říkáš. To já jsem tvým dlužníkem, já musím...“

„Nepřerušuj mě, zeti,“ přimhouřila oči Calanthé. „Tvá tchýně nesnáší, když jí někdo skáče do řeči. Zapamatuj si to. A věz, že nejsi žádným dlužníkem. Ty jsi byl pouze předmětem smlouvy, kterou jsem uzavřela s Geraltem z Rivie. Řekla jsem, že my dva jsme vyrovnáni a jeví se mi zcela nesmyslným, abych se ti musela donekonečna omlouvat. Stále mě ale zavazuje dohoda, kterou jsem uzavřela se zaklínačem. Nu, Geralte. Tvá cena.“

„Dobrá,“ řekl zaklínač. „Prosím o tvou zelenou šerpu, Calanthé. Nechť mi navždy připomíná barvu očí nejkrásnější královny, jíž jsem kdy poznal.“

Calanthé se usmála a sňala z krku smaragdový náhrdelník.

„Tento náhrdelník,“ prohlásila, „má kameny ve stejném odstínu. Nech si ho jako milou vzpomínku.“

„Mohl bych něco říci?“ otázal se pokorně Duny.

„Samozřejmě, milý zeti, prosím, prosím.“

„Nadále tvrdím, zaklínači, že jsem tvým dlužníkem. To můj život ohrožovala Rainfarnova dýka. Anebo by mě ubily stráže, kdybys nezakročil. Hovořili se o nějaké ceně, jsem povinen ji zaplatit já. Můžeš mi věřit, že na to mám. Co si přeješ, Geralte?“

„Duny,“ odpověděl Geralt zvolna. „Zaklínač, jemuž je položena taková otázka, musí toho, kdo ji vyslovil, požádat, aby ji zopakoval.“

„Opakuji ji tedy, neboť jsem tvým dlužníkem. A ještě z jednoho důvodu. Když jsem se tam v sále dověděl, kdo jsi, začal jsem tě nenávidět a přál ti jen to nejhorší. Měl jsem tě za slepý, krvelačný nástroj něčí vůle, za někoho, kdo bezcitně a bezmyšlenkovitě zabíjí, otírá meč od krve a pak počítá peníze. Přesvědčil jsem se však, že zaklínačské řemeslo je hodno úcty. Chráníš nás nejen před zlem, jež na nás číhá v temnotách, ale i před tím, jež se skrývá v nás samých. Škoda, že je vás tak málo.“

Calanthé se usmála.

Poprvé této noci byl Geralt ochoten připustit, že to byl přirozený, nestrojený úsměv.

„Pěkně jsi to řekl, zeti. Chtěla bych k tomu dodat jen pár slov. Pouhá dvě slůvka: Promiň, Geralte.“

„A já,“ řekl Duny, „znovu opakuji: Co si přeješ?“

„Duny,“ promluvil Geralt vážně. „Pavetto, Calanthé. I ty, pravý rytíři Tuirseachu, budoucí králi Cintry. Aby se člověk mohl stát zaklínačem, musí se narodit ve stínu Sudby. Jen velmi malému počtu lidí je to dopřáno. Proto je nás tak málo. Stárneme, umíráme a nemáme nikoho, komu bychom předali své znalosti a zkušenosti. Chybí nám nástupci. A tento svět je plný zla, jež čeká na to, až nás bude příliš málo, abychom se mu mohli postavit.“

„Geralte,“ zašeptala Calanthé.

„Ano, nemýlíš se, paní. Duny! Dáš mi to, co již máš, ale o čem ještě nevíš. Vrátím se do Cintry za šest let, abych se přesvědčil, zda mi byla věštba nakloněna.“

„Pavetto!“ vytřeštil překvapením oči Duny. „To přece nemůže...“

„Pavetto!“ zvolala královna. „Ty jsi... Ty jsi...“

Princezna sklopila oči a začervenala se. A pak odpověděla.

HLAS ROZUMU 5

„Geralte! Haló, Geralte! Jsi tady?“

Zvedl hlavu od zažloutlých drsných stránek Historie světa Rodericka de Novembre, zajímavého, třebaže ne vždy jednoznačně přijímaného díla, jež od včerejška studoval.

„Tady jsem. Copak se stalo, Nenneke? Potřebuješ mě?“

„Máš hosta.“

„Zase? Kdo je to tentokrát? Vévoda Hereward osobně?“

„Kdepak. Je zde tvůj kumpán Marigold, ten lajdák, trubec a lenoch, ten kněz umění, jasně planoucí hvězda balad a milostné poesie. Jako obyčejně zářící slávou, nadutý jako prasečí měchuřina a páchnoucí pivem. Chceš se s ním vidět?“

„Ovšem. Vždyť je to můj přítel.“

Nenneke sebou trhla, pak pokrčila rameny.

„To přátelství nepochopím. Je to tvůj naprostý opak.“

„Protivy se přitahují.“

„Asi to tak bude. No prosím, už je tady,“ ukázala hlavou, „ten slavný pěvec.“

„On je skutečně slavný pěvec, Nenneke. Snad mi nebudeš tvrdit, že jsi nikdy neslyšela žádnou z jeho písní.“

„Slyšela,“ zaškaredila se kněžka. „Jak by ne. Nu, asi se v tom nevyznám, snad lavírování mezi vzrušující lyrikou a obscénními prasečinkami vyžaduje vskutku talent. Ale to je jedno. Promiň, že vám nebudu dělat společnost. Nemám dneska náladu ani na jeho poesii, ani na jeho přisprostlé vtípky.“

Z chodby se ozval nevázaný smích, zvuk loutny a vzápětí stanul na prahu knihovny Marigold v liliovém kabátci s krajkovými manžetami a v kloboučku na tři facky. Když trubadúr spatřil Nenneke, přehnaně se uklonil, zametaje podlahu volavčím pérem na kloboučku.

„Má nejhlubší úcta, ctihodná matko," zakvílel jako pitomec. „Sláva Veliké Melitelé a její kněžce, pramenům ctnosti a moudrosti..."

„Přestaň mě rozčilovat, Marigolde," zaprskala Nenneke. „A neříkej mi matko. Věz, že pouhá myšlenka na to, že bys mohl být mým synem, ve mně vzbuzuje hrůzu."

Obrátila se na patě a vyšla, šelestíc splývavým rouchem. Marigold udělal opičí grimasu a parodoval úklonu.

„Vůbec se nezměnila," řekl klidně. „Pořád nemá za mák smyslu pro humor. Naštvala se na mě, protože jsem si po příjezdu na chvilku zašpásoval s vrátnou, takovou roztomilou plavovláskou s dlouhými řasami a panenským copem sahajícím až po pěkný zadeček, do kterého by byl hřích si neštípnout. Takže jsem si štípl a Nenneke, která právě přicházela... Ale, to je jedno. Buď zdráv, Geralte."

„Buď zdráv, Marigolde. Odkud víš, že jsem tady?"

Básník se vzpřímil a popotáhl si kalhoty.

„Byl jsem ve Wyzimě," řekl. „Slyšel jsem o strize a dověděl se, že jsi zraněn. Domyslel jsem si, kam se tak můžeš vydat na rekonvalescenci. Jak vidím, jsi už celkem zdráv."

„Dobře vidíš. Pokus se to ale vysvětlit Nenneke. Sedni si, popovídáme si."

Marigold se posadil a nahlédl do knihy na pulpitu.

„Dějiny?" pousmál se. „Roderick de Novembre? Četl jsem to, četl. Když jsem studoval v Oxenfurtu, byla historie na druhém místě mého seznamu oblíbených předmětů."

„Co bylo na prvním místě?"

„Zeměpis," odpověděl básník vážně. „Atlas světa byl větší, takže se za ním dala líp schovat flaška."

Geralt se suše zasmál, vstal, vytáhl z police Lunińiho a Tyrssovy Záhady magie a alchymie a vyjmul na světlo denní za objemným svazkem ukrytou, slámou opletenou nádobu.

„Ohó," rozveselil se trubadúr. „Je vidět, že se v knihovnách stále ještě skrývá moudrost a inspirace. Mhm, to mám rád. Slivovice, že? Ano, to je pravá alchymie. Zde je kámen mudrců, jenž se skutečně vyplatí studovat. Na tvé zdraví, bratře. Uch, ta píše!"

„Co tě sem přivedlo?" vzal Geralt láhev od básníka, lokl si, chytil se za obvázaný krk a rozkašlal se. „Kampak máš namířeno?"

„Nikam. Tedy, mohl bych se vydat tam, kam máš namířeno ty. Mohl bych tě doprovázet. Jak dlouho tady ještě chceš zahálet?“

„Moc dlouho ne. Místní vévoda mi dal na srozuměnou, že v jeho zemi nejsem vítaným hostem.“

„Hereward?“ Marigold znal všechny krále, knížata, vladyky a pány od Jarugy po Dračí hory. „Kašli na něj. Neopováží se žádného kroku proti Nenneke a bohyni Melitelé. Lid by mu vypálil hrad.“

„Nechci žádné problémy. A stejně tu už sedím příliš dlouho. Jedu na jih, Marigolde. Daleko na jih. Tady nenajdu žádnou práci. Civilizace. Zaklínače zde nikdo nepotřebuje. Když se ptám, jestli by se tu pro mě nenašla nějaká práce, koukají na mě jako na nějakou zvláštnost.“

„Co to plácáš? Jaká je tady civilizace? Před dvěma týdny jsem se přepravil přes Buinu a když jsem projížděl krajem, slyšel jsem spousty strašidelných příběhů. Prý jsou tady vodníci, vijuni, přerazy, létavice a bozi vědí jaké další svinstvo. Měl bys tu mít práce až nad hlavu.“

„Povídačky jsem slyšel taky. Polovina je buď přehnaná, nebo vymyšlená. Kdepak, Marigolde, svět se mění. Něco končí.“

Básník si lokl z láhve, přivřel oči a ztěžka si povzdechl:

„Zase začínáš brečet nad tím tvým smutným zaklínačským údělem? A přitom filosofovat? Shledávám nepříznivé účinky špatného čtiva. Protože na to, že se svět mění, přišel dokonce i ten starý páprda Roderick de Novembre. Ta proměna světa, abych tak řekl, je jedinou thesí z jeho traktátu, s níž se lze bez výhrad ztotožnit. Jenže to není these natolik objevná, abys mě s ní musel otravovat a navíc se přitom tvářit jako myslitel, což ti absolutně nesluší.“

Geralt si místo odpovědi lokl z láhve.

„Tak, tak,“ povzdechl si Marigold opět. „Svět se mění, slunce zapadá a kořalka dochází. Co ještě, podle tebe, končí? Zmiňoval ses o nějakém konci, filosofe.“

„Dám ti pár příkladů,“ řekl Geralt po krátké odmlce, „z posledních dvou měsíců, které jsem strávil na tomto břehu Buiny. Jednoho dne jedu a vidím most. Pod mostem sedí troll, po každém pocestném vymáhá mýto. Těm, co ho pošlou do háje, ukousne nohu, někdy i obě. A tak jdu za fojtem a ptám se ho, kolikpak mi dá za trolla. Fojt otvírá údivem hubu. Jak to, ptá se, kdo bude opravovat most, až tu troll nebude? Troll se stará o most, opravuje ho v potu čela, důklad-

ně, jak se patří. Levnější je platit mu mýto. Tak jedu dál a vidím vidlohona. Není velký, tak pět aršínů od nosu ke špičce ocasu. Letí si, v drápech nese ovci. Zajedu do vsi a ptám se, kolik zaplatí za toho plaza. Sedláci padají na kolena a zapřísahají mě, ať ho nechám být, že je to oblíbený drak nejmladší dcerky místního barona, že kdyby mu ze hřbetu spadla třebas jen šupina, baron vesnici vyplení a je sedře z kůže. Jedu dál a mám pořád větší hlad. Ptám se po práci a ona se samozřejmě nějaká najde. Jenže jaká? Tomuhle chytit rusalku, tomu divoženku, tomu zas nymfu... Ti chlapi úplně zpitoměli. Po vesnicích je holek jako much, ale oni by rádi nelidské ženské. Další prosí, abych pro něj zabil wojsilka a přinesl mu kůstku z jeho ruky, protože když se rozemele a nasype do polévky, povzbuzuje prý potenci...“

„Tak tohle je žvást,“ přerušil ho Marigold. „Zkoušel jsem to. Nepomáhá to ani v nejmenším a polévka má po tom chuť jako vývar z onucí. Ale když tomu lidi věří a jsou ochotni platit...“

„Nebudu zabíjet wojsilky ani žádná jiná neškodná stvoření.“

„Tak buď o hladu. Anebo změň práci.“

„A co mám dělat?“

„To je fuk. Staň se knězem. S tvojí morálkou, s tvými skrupulemi, s tvými znalostmi přírody a lidské povahy by z tebe nebyl špatný flanďák. To, že nevěříš v žádné bohy, by neměl být problém. Znám jen málo kněží, kteří jsou věřící. Staň se knězem a přestaň se litovat.“

„Nelituju se, pouze říkám fakta.“

Marigold si přehodil nohu přes nohu a se zájmem si prohlížel prošoupanou podrážku.

„Připomínáš mi, Geralte, starého rybáře, který před smrtí zjistil, že ryby smrdí a od vody že táhne, až láme v kostech. Buď důsledný. Řeči a fňukání nic nespraví. Já kdybych zjistil, že není zájem o poesii, pověsím loutnu na hřebík a stanu se zahradníkem. Pěstoval bych růže...“

„Žvaníš. Takové oběti bys nebyl schopen.“

„Hm, zahradník by ze mne asi nebyl.“ souhlasil básník, nepřestávaje si prohlížet podešev. „Jenže naše profese se poněkud různí. Poptávka po písních a zvuku loutnových strun nikdy neopadne. S tvým povoláním je to horší. Vy, zaklínači, se přece sami připravujete o práci, pomalu, ale jistě. Čím lip a svědomitěji pracujete, tím míň toho máte na práci. Vždyť vašim cílem, smyslem vaší existence je

svět bez nestvůr, svět klidný a bezpečný. Čili svět, kde jsou zaklínači zbyteční. To jsou ale paradoxy, co?“

„Jsou.“

„Kdysi, když ještě žili jednorožci, bývalo prý dost dívek, které z vypočítavosti uchovávaly svou neposkvrněnost, aby za odměnu pomáhaly lovcům jednorožců coby vábničky. Nebo krysaři s píšťalkami. Pamatuješ na ně? Kdekdo se málem rval o jejich služby. Vyřídili je alchymisté, kteří vynalezli účinné jedy, k tomu se ještě přidalo všeobecné rozšíření chovu koček, fretek a lasiček. Zvířátka byla levnější, milejší a nechlemtala tolik piva. Vidíš tu analogii?“

„Vidím.“

„Tak se pouč z cizích zkušeností. Zmíněné panny od jednorožců, jen co ztratily práci, neprodleně se odpanily. Některé z nich, toužíce si vynahradit léta odříkání, prosluly takovou technikou a zápalem, že se posléze daly na profesionální dráhu. Krysaři... No, z těch si raději příklad neber, protože se jako jeden muž dali na chlast a skončili někde po pankejtech. Takže teď, jak se zdá, je řada na zaklínačích. Čteš Rodericka de Novembre. Jsou tam, pokud si vzpomínám, zmínky o zaklínačích, o těch prvních, kteří začali jezdit po světě před nějakými třemi sty lety. V dobách, kdy sedláci chodili pracovat na pole v ozbrojených houfech, vesnice byly obehnány leckdy i trojitou palisádou, kupecké karavany připomínaly vojenská tažení a na hradbách nepočetných hradů stály nepřetržitě ke střelbě připravené katapulty. Protože my, lidé, jsme tady byli vetřelci. Této zemi vládli draci, mantichory, gryfové a amfisbainy, vlkodlaci a strigy, kikimory, chiméry a létavice. Bylo třeba jim tu zemi po kouscích brát: každé údolí, každý průsmyk, každý bor a každou polanu. A podařilo se nám to. Ne bez neocenitelné pomoci zaklínačů. Jenže ty časy jsou pryč, milý příteli, nenávratně pryč. Baron nedovolí zabít vidlohona, protože to je bezpochyby poslední drakonid v okruhu tisíce mil a už dávno nevzbuzuje hrůzu, ale soucit a nostalgii za uplynulými dobami. Troll pod mostem se sžil s lidmi, už to není netvor, kterým se straší děcka, nýbrž pamětihodnost, místní atrakce, navíc ještě užitečná. A přerazy, mantichory, amfisbainy? Skrývají se v lesích a nedostupných horách...“

„Takže jsem měl pravdu. Něco končí. Ať už se ti to líbí nebo ne, něco končí.“

„Nelíbí se mi to, že tady vykládáš banální kecy. Nelíbí se mi výraz, s jakým to říkáš. Co se to s tebou děje? Já tě nepoznávám, Geralte. Tak, k čertu, jeďme co nejrychleji na ten jih, do té divočiny. Až porubeš pár nestvůr, nálada se ti spraví. A nestvůr je tam prý dost a dost. Říká se, že když tam nějakou babku omrzí život, jde sama samotinká pro chrastí do lesa, ani sukovici si nebere. Účinkuje to spolehlivě. Měl by ses tam usídlit natrvalo."

„Možná, že bych měl, ale neusídlím."

„Pročpak? Zaklínač tam přijde snadno k výdělku."

„Snadno," lokl si Geralt z láhve. „Jenže utratit jej je těžší. Navíc tam jedí jenom pučálku a proso, pivo chutná jako chcanky, holky se tam nemyjí a komáři píchají."

Marigold se hlasitě rozchechtal, opíraje si zátylek o regál, o knižní hřbety vázané v kůži.

„Proso a komáři! To mi připomíná naši první společnou výpravu na konec světa," řekl. „Vzpomínáš? Poznali jsme se na slavnosti v Guletě a tys mě ukecal..."

„Přemluvils mě ty. Musel jsi z Gulety rychle zdrhat, až ti za patami hořelo, protože holka, kterou jsi přefikl pod pódiem, měla čtyři urostlé bratry. Hledali tě po celém městě, hrozili, že tě vykleští a vyválejí ve smole a pilinách. Proto ses na mě tehdy přilepil."

„A ty jsi skoro vyskočil z kalhot radostí, že máš konečně společníka. Do té doby sis cestou mohl povídat nanejvýš s kobylou. No dobrá, máš recht, bylo to, jak říkáš. Musel jsem se tehdy opravdu na nějaký čas uklidit a Údolí květů se pro tento účel zdálo být ideální. Měl to přece být konec obydleného světa, výspa civilizace, nejvzdálenější bod na hranici dvou světů... Pamatuješ?"

„Pamatuji, Marigolde."

KONEC SVĚTA

I.

Marigold opatrně sešel po schůdcích krčmy, v rukou dva pěnou přetékající korbele. S polohlasným láteřením se protlačil hejnem okounějících zvědavých děcek. Vyhýbaje se kravincům, přešel přes dvůr.

Kolem venku postaveného stolu, u něhož rozmlouval zaklínač se starostou, se už shromáždilo několik vesničanů. Básník postavil korbely a usedl. Okamžitě zjistil, že během jeho krátké nepřítomnosti rozhovor nepokročil ani o píď.

„Jsem zaklínač, pane starosto," opakoval Geralt už čert ví pokolikáté a otřel si pivní pěnu ze rtů. „S ničím neobchoduji. Neverbuju chlapy do vojska a neumím léčit vozhřivku. Jsem zaklínač."

„To je takové řemeslo," vysvětloval Marigold už čert ví pokolikáté. „Zaklínač, chápete? Zabíjí strigy a nestvůry. Kdejaké svinstvo ničí. Za peníze. Rozumíš, starosto?"

„Aha!" starostovo čelo zorané hlubokými brázdami úporného přemýšlení se vyhladilo. „Zaklínač! Tož to bylo třeba hnedle praviti!"

„Přesně tak," potvrdil Geralt. „Tak se tedy rovnou zeptám: najde se pro mě tady nějaká práce?"

„Aaaa," starosta opět začal přemýšlet svým nepřehlédnutelným způsobem. „Práce? Jako oné... Jářku... Divotvory? Chcete vědět, či jsou u nás divotvory?"

Zaklínač se pousmál a přikývl, protřel si přitom od kouře svědící víčka. „Jsou," přiznal starosta po delší odmlce. „Popatřte hen, vidíte hory? Tam elfové žijou, tam jest jejich království. Paláce jejich, věru, celé ze zlata ryzího vystavěné. Ohó, pane, tihle elfové. Hrůza. Kdo do tej krajiny vstoupí, živý se nevrátí."

„To jsem si myslel," podotkl Geralt chladně. „Proto tam také nemám v úmyslu jít."

Marigold se drze rozřehtal. Starosta, přesně jak Geralt očekával, dlouho uvažoval.

„Aha," pronesl konečně. „Tak, tak. Jsou tu i onačejší divotvory a strašidla. Z kraje elfského k nám, jak vidět, lezou. Ouvej, pane, síla jich tu je, spočítat nelze. Nejhorší z nich mora jest dozajista. Pravdu mám, sousedi?"

Sousedé ožili a oblehli stůl ze všech stran.

„Mora!" prohlásil jeden z nich. „Baťˇ, baťˇ, pravdu starosta pravil. Panna bledá, co za rozbřesku chalupy obchází a děcka z toho mřou!"

„A šotci," dodal druhý, biřic z místní stráže. „Koňům v maštalích hřívy motají!"

„A netopejři! Netopejři jsú tu!"

„A víly! Kvůlivá nich člověka vyrážka obsypává!"

Následující chvíle vyplnilo překotné vypočítávání potvor ubližujících kolemstojícím domorodcům svými nectnými činy nebo jen pouhou existencí. Geralt a Marigold se dověděli o bludičkách a omamech, jejichž vinou poctivý chlap, který si jenom drobet přihnul, netrefí domů, o létavici, která létá a pasoucím se kravám mléko upíjí, o po lese běhající hlavě na pavoučích nohách, o koboldech v červených čepičkách a hrozné štice, která trhá pradlenám z rukou prádlo a co nevidět se pustí i do samotných ženských. Jako obvykle se to neobešlo bez donášení o tom, že stará Naradková létá po nocích na koštěti a ve dne děvečkám rozhoďnožkám od nechtěných outěžků pomáhá, mlynář falšuje mouku mletými žaludy a jistý Duda, když hovořil o královském místodržícím, nazval dotyčného zlodějem a neřádem.

Geralt jim klidně naslouchal, přikyvoval hlavou, s předstíraným zájmem položil pár otázek týkajících se však hlavně cest a okolního místopisu, načež vstal a kývl na Marigolda.

„Tož, zdrávi ostávejte, dobří lidé," rozloučil se. „Co nevidět se vrátím a pak uvidíme, co se s tím vším dá dělat."

Mlčky odjížděli kolem chalup a plotů, doprovázeni štěkajícími psy a pokřikujícími dětmi.

„Geralte," ozval se Marigold, když se právě postavil ve třmenech z větve přečnívající přes plot utrhl jablíčko jako malované. „Celou cestu remcáš, že pořád hůře a hůře nacházíš nějakou práci. A z toho, co jsem před chvílí slyšel, bych hádal, že tady budeš mít co dělat až do zimy a ani si neoddechneš. Ty bys vydělal nějaké grošíky a já bych získal pár hezkých námětů na balady. Tak mi, prosím tě, vysvětli, proč jedeme pryč?"

„Marigolde, tady bych nevydělal ani šilink."

„Pročpak?"

„Protože v tom, co ti lidé říkali, nebylo ani zbla pravdy."

„Prosím?"

„Žádné z nestvůr, o nichž mluvili, nejsou."

„Ty si děláš srandu!" Marigold vyplivl jádro a hodil ohryzkem po punťovi, který vytrvale dorážel na koňské ohony. „Ne, to není možné. Já ty lidi sledoval - a v lidech, to mi můžeš věřit, se vyznám. Nelhali ti ani slůvkem."

„Ne," souhlasil zaklínač. „Nelhali. Hluboce tomu všemu věřili. To ovšem skutečnost nijak nemění."

Básník se na čas odmlčel.

„Žádná z těch nestvůr... Žádná? To není možné. Něco z toho, o čem mluvili, tady musí být. Alespoň jedno! Že mám pravdu?"

„Máš. Jedno je tu určitě."

„Aha! A co?"

„Netopýři."

Vyjeli za poslední ploty, na cestu mezi žlutými záhony řepky a ve větru se vlnícími lány obilí. Po cestě proti nim jely prázdné vozy. Trubadúr přehodil nohu přes hrušku sedla, opřel loutnu o koleno a začal vybrnkávat tesknou melodii, čas od času mávaje rozesmátým podkasaným děvečkám, kráčejícím chodníkem podél cesty s hráběmi na oblých ramenou.

„Geralte,“ promluvil najednou. „Ty potvory přece existují. Možná jich už není tolik, co kdysi, možná nečíhají za každým stromem v lese, ale přece jen jsou. Nezmizely. Proč si tedy lidé vymýšlejí navíc takové, které nejsou? A nejen to, oni dokonce tomu, co si vymýšlejí, věří. Proč? Geralte z Rivie, slavný zaklínači, nezamýšlel ses ještě nad tím?“

„Zamyslel, slavný poeto. A znám příčinu.“

„To jsem zvědav.“

„Lidé,“ otočil Geralt hlavu, „si s oblibou vymýšlejí nestvůry a hrůzy. Sami si pak připadají méně odporní. Když se zpíjejí do němoty, podvádějí, kradou, bijí ženu opratěmi, moří hladem stařenku, ubíjejí sekerou do pasti lapenou lišku anebo prostřílejí šípy posledního jednorožce na světě, rádi si namlouvají, že horší než oni je přece jen mora, kradoucí se za rozbřesku do chalupy. Pak je jim nějak lehčeji u srdce. A lépe se jim žije.“

„Zapamatuji si to,“ prohlásil Marigold po krátkém odmlčení. „Zrýmuji to a složím o tom baladu.“

„Slož. Ale nepočítej s velkým potleskem.“

Jeli pomalu, ale i tak záhy ztratili z očí poslední chalupy vesnice. Brzy dospěli mezi zalesněné kopce.

„Hej!“ zarazil Marigold koně a rozhlédl se. „Koukni, Geralte, není tu krásně? Idyla, ať mě čert vezme! Pastva pro oči!“

Kraj za kopečky mírně klesal k rovným, nížinným polím, rozdrobeným do mozaiky různobarevných plodin. Uprostřed, kulaté a pravidelné jako lístek jetele, se leskly hladiny tří rybníků obklopených tmavými pásy olšin. Obzor ohraničovalo zamlžené šedé pohoří, tyčící se nad beztvarým černým borovým lesem.

„Jedeme, Marigolde.“

Cesta vedla přímo po hrázích rybníků, kolem v olšině skrytých stavidel, kde se to hemžilo divokými kachnami, čírkami, potápkami a volavkami. Bohatství opeřenců bylo obdivuhodné, jelikož všude kolem bylo vidět stopy lidské činnosti - přes močály vedly hatě, hráze byly ošetřované, propustě zpevněné kameny a trámy. Stavidla nebyla prohnilá a vesele bublala vodou. V rákosí bylo vidět čluny i prámy a z hladin čněly tyče nastražených sítí a vrší. Marigold se najednou rozhlédl. „Někdo za námi jede,“ oznámil vzrušeně. „Na voze!“

„Neuvěřitelné,“ zasmál se zaklínač, aniž by se ohlédl. „Na voze? Já jsem si myslel, že zdejší obyvatelé jezdí na netopejrech.“

„Víš, co ti řeknu?“ zavrčel trubadúr. „Čím blíž jsme Konci světa, tím ostřejší je tvůj vtip. Až mám strach z toho, kam to může dojít.“

Jeli zvolna a jelikož byl vůz se dvěma grošáky v zápřahu prázdný, zakrátko je dohonil.

„Prrr!“ zastavil vozka koně těsně za nimi. Na holém těle měl kožich, vlasy mu padaly přes obočí. „Bohův ctím, milostpaní.“

„I my je ctíme,“ odvětil v obyčejích zběhlý Marigold.

„Když chceme,“ zabručel zaklínač.

„Jmenuju se Kopřivka,“ oznámil vozka. „Viděl jsem tě, jaks rozmlouval se starostou Horní Posady. Vím, že jseš zaklínač.“

Geralt pustil otěže a dovolil klisně očichat kopřivy okolo cesty. „Slyšel jsem,“ pokračoval muž v kožichu, „jak tě starosta báchorkami krmil. Viděl jsem tvoji tvář, jak podivně se štířila a nic jsem se nedivil. Dávno už moje uši takové žvásty a lži neslyšely.“

Marigold se zasmál. Geralt se na vozku pozorně zadíval, neřekl ale ani slovo. Venkovan si odkašlal:

„Nechtěl bys okoštovat řádnej práce, pane zaklínač?“ otázal se. „Cosi bysem pro tebe měl.“

„Co by to bylo?“

Kopřivka z něj nespustil oči.

„Na cestě se obchody špatně domlouvají. Pojeď ke mně, do Dolní Posady. Tam sobě pohovoříme. Tvoje cesta tamtudy stejně vede.“

„Odkud máš tu jistotu?“

„Není tu cesty jiné a vaši koně jsou tím směrem pyskem, a ne chvostem otočeni.“

Marigold se opět zasmál: „Co ty na to, Geralte?“

„Nic,“ odpověděl zaklínač. „Na cestě se špatně mluví. Tedy kupředu, vážený pane Kopřivko.“

„Přivažte koně k žebřinám a vyskočte na vůz,“ navrhl sedlák. „Pohodlnější to bude. Nač zadnici v sedle trápit?“

„Svatá pravda.“

Vyškrábali se na vůz. Zaklínač se s rozkoší natáhl na slámu, Marigold, který se zřejmě obával, že si zašpiní svou elegantní zelenou kamizolku, se usadil na kozlíku. Kopřivka mlaskl na koně a povoz zarachotil na trámy zpevněné cestě.

Přejeli přes most nad žabincem a řasami zarostlým kanálem a minuli pruh pokosených luk. Dále, kam jen oko dohlédlo, se táhla pole.

„Ani se nechce věřit, že je to konec světa, konec civilizace," prohlásil Marigold. „Jen se rozhlédni, Geralte, žito jako zlato a kukuřice, že by se v ní schoval chlap na koni. Anebo ta řepa, vidíš, jak je obrovská."

„Ty se vyznáš v rolnictví?"

„My, básníci, musíme být kovaní ve všech oborech," pronesl Marigold hrdě. „Jinak bychom se při psaní zesměšnili. Učit se je třeba, můj milý příteli, učit. Na zemědělství závisí osud světa, takže je dobré vyznat se v něm. Rolníci krmí, oblékají, chrání před zimou, poskytují zábavu a podporují umění."

„S tou zábavou a uměním jsi to maličko přehnal, ne?"

„A kořalka se pálí z čeho, he?"

„Chápu."

„Málo toho chápeš. Uč se. Koukni, ty fialové kvítečky, to je vlčí bob."

„Po pravdě je to vikev," vmísil se do rozhovoru Kopřivka. „Vlčí bob jste nikdá neviděli, či co? V jednom ale, pane, trefils do černého. Rodí tu všechno v dostatku a roste, až milo pohledět. Proto též nazývají lidé toto místo Údolí květů. Proto také se zde naši dědové usídlili, elfy vyhnavše."

„Údolí květů - *Dol Blathanna*," šťouchl Marigold loktem do zaklínače nataženého na slámě. „Všímáš si? Elfy vyhnavše, ale starý elfský název měnit za nutné nepovažovavše. Nedostatek fantazie. A jak se vám, hospodáři, žije s elfy? Máte je přece za humny, v horách."

„Nestaráme se jedni o druhé. My dbáme o své, oni o své."

„Nejlepší řešení," souhlasil básník. „Viď, Geralte?"

Zaklínač neodpověděl.

II.

„Díky za pohoštění," olízl Geralt kostěnou lžíci a položil ji do prázdné misky. „Díky nastokrát, hospodáři. A teď, dovolíte-li, přejdeme k věci."

„Přejděmež," přisvědčil Kopřivka. „Souhlasíš, Dhune?"

Starosta Dolní Posady Dhun, obrovský chlap se zachmuřeným pohledem, kývl na děvečky, jež hbitě sklidily nádobí ze stolu a opus-

tily světnici k neskrývanému Marigoldovu žalu. Básník na ně totiž od počátku cenil zuby a nutil je ke smíchu nevázanými žertíky.

„Takže poslouchám," řekl Geralt, dívaje se z okna, jimž sem doléhalo bušení seker a řezání pil. Venku se pracovalo se dřevem, i ve světnici byla cítit ostrá pryskyřičná vůně. „Povězte, čím vám zde mohu být prospěšný."

Kopřivka pohlédl na Dhuna. Starosta přikývl a odkašlal si.

„Inu, je to tak," začal zeširoka. „Máme tu jedno takové pole..."

Geralt pod stolem nakopl Marigolda, který se už už chystal k jízlivému komentáři.

„Inu, pole," pokračoval Dhun. „Říkám to dobře, Kopřivko? Leželo dlouho úhorem, ale zorali jsme je a nyčko na něm sázíme konopí, chmel a len. Je to pole veliké, abyste věděli, až pod samotný bor se táhne..."

„A co?" nevydržel básník. „Co je tom poli?"

„Inu," zvedl Dhun hlavu a poškrábal se za uchem. „Řádí tam čert."

„Cože?" vyprskl Marigold. „Cože tam řádí?"

„Pravím přec. Čert."

„Jaký čert?"

„Jaký, jaký? Čert a basta."

„Čerti přece nejsou!"

„Nepleť se do toho, Marigolde," požádal klidně Geralt. „A ty, pane Dhune, mluv dál."

„Vždyť jsem to řekl: čert."

„To už vím," když Geralt chtěl, dokázal být neuvěřitelně trpělivý. „Pověz, jak vypadá, kde se vzal, jak vám překáží. Popořádku, můžeš-li."

„Popořádku," zvedl Dhun mozolnatou ruku a začal s obtížemi vypočítávat a jeden po druhém ohýbat prsty. „Inu jistě, moudrý jseš člověk. Tož tak. Vypadá, pane, jako čert, nachlup jako čertisko. Kde se vzal? To nikdo neví. Bum, prásk a hledíme, je tu čert. A překážet, to on nám až tak moc nepřekáží, stává se časem, že i pomáhá."

„Pomáhá?" uchechtl se Marigold snažící se vylovit mouchu z piva. „Čert?"

„Nepleť se do toho, Marigolde. Pokračuj, pane Dhune. Jak vám pomáhá ten, jak říkáš..."

„Čert,“ zopakoval starosta důrazně. „Inu, pomáhá takto: půdu kypří a hnojí, krtky hubí, ptáky plaší, řepu a turín hlídá. Housenky, co se v kapustě líhnou, požírá. Ale kapustu žere taky, to je pravda. Nic, akorát by žral. Inu čert.“

Marigold se rozesmál, luskl prsty a vystřelil z piva vylovenou mouchu po kočce spící u krbu. Kočka pootevřela oko a vyčítavě na protivu zamžourala.

„Přesto,“ pronesl zaklínač klidně, „jste mi připraveni zaplatit, abyste se toho čerta zbavili, že? Jinými slovy, nechcete ho tady mít, je to tak?“

„A kdož,“ pohlédl na něj zasmušile Dhun, „chtěl by čerta míti za souseda? Naše je ta země z otce na syna, králem udělená a čert na ní nemá co činiti. Kašleme na jeho pomoc, což sami rukou nemáme? A on, pane zaklínači, není jenom čert, ale zhovadilec zlomyslný a v makovici má, s prominutím, nasráno tak, že kolikrát s ním k vydržení není. Ráno nevíme, co mu večer v palici střelí. Jednou, pane, studnu zasviní, tu pak za děvečkami lítá, straší je, vyhrožuje, že prý jebat bude. Krade, pane, chudým i bohatým. Ničí a kazí, otravuje nás, na hrázi ryje a nory kope jako pižmovka anebo bobr jakýsi, voda z jednoho rybníka jednou nadobro utekla a kapři lekli. Ve stohu fajfku bánil, zkurvysyn, a v dým se obrátilo všechno seno...“

„Chápu,“ přerušil jej Geralt. „Takže přece jen vám překáží.“

„Nee,“ zakroutil Dhun hlavou. „Nepřekáží. Akorát lumpárny vyvádí.“

Marigold se obrátil k oknu a dusil se smíchem. Zaklínač mlčel.

„Co tu budeme hubou mlít,“ ozval se až dosud mlčící Kopřivka. „Jseš zaklínač, no ne? Tož s tím čertem udělej pořádek. Hledals práci v Horní Posadě, sám jsem to slyšel. Tady máš práci. Zaplatíme, kolik bude třeba. Ale pozor, nezapomeň, že nechceme, abys čerta zabil. To teda ne.“

Zaklínač zvedl hlavu a uštěpačně se pousmál.

„Zajímavé,“ prohlásil. „A dodal bych, že značně neobvyklé.“

„Co?“ zamračil se Dhun.

„Neobvyklá podmínka. Proč to milosrdenství?“

„Nelze zabíjet,“ zamračil se Dhun ještě víc, „protože v tomto údolí...“

„Nelze a basta,“ přerušil jej Kopřivka. „Jenom ho chytni, pane, nebo ho zažeň za sedmery hory. A při placení tě nijak neošidíme.“

Zaklínač mlčel, usmívat se však nepřestal.

„Plácnem si?“ otázal se Dhun.

„Nejdřív bych si ho chtěl prohlédnout, toho vašeho čerta.“

Sedláci se na sebe podívali.

„Je to tvoje právo,“ uznal Kopřivka a vstal. „A tvoje rozhodnutí. Čert po nocích lítá po celém kraji, ve dne ale sedí někde v konopí. Anebo pod starými vrbami u bažiny. Tam si ho můžeš prohlídnout. Nebudeme tě pohánět. Chceš si odpočinout, odpočívej po libosti. Pohodlí a jídla ti dopřejeme, jak praví zákon pohostinství. Měj se.“

„Geralte,“ Marigold se zvedl ze židle a vyhlédl na dvorek za odcházejícími vesničany. „Vůbec tomu nerozumím. Není to ani den, co jsme hovořili o vymyšlených potvorách a ty se najednou chystáš lovit čerta. A to, že čerti jsou výmysly, ví každý. Kromě zdejších zaostalých křupanů, jak vidno. Co má znamenat ten tvůj nečekaný zájem? Předpokládám, už tě přece trochu znám, že ses nesnížil k tomu, abys nám takhle zajistil nocleh, jídlo a péči?“

„Skutečně,“ zašklebil se Geralt. „Zdá se, zpěváku, že mě přece jen už trochu znáš.“

„V tom případě nechápu.“

„Co je tady nutno chápat?“

„Čerti nejsou!“ zařval básník, čímž definitivně vyrušil kočku ze spánku. „Nejsou! Čerti neexistují, k čertu!“

„Máš pravdu,“ usmál se Geralt. „Jenže já, Marigolde, jsem nikdy nedokázal odolat pokušení podívat se na něco, co neexistuje.“

III.

„Jedno se musí uznat,“ zabručel zaklínač, když přelétl zrakem hustou džungli konopí. „Ten čert není vůbec hloupý.“

„Pročpak?“ zajímal se Marigold. „Protože se schovává v neproniknutelné houštině? Na to má dost rozumu i zajíc."

„Jde o to, že konopí má zvláštní vlastnosti. Tak veliké pole vytváří silnou antimagickou auru. Většina zaklínadel by tady byla neúčinná. A koukni tam, vidíš ty tyčky? To je chmel. Lupulin z chmelových šišek má obdobné účinky. Vsadím se, že to není náhoda. Ten prevít cítí auru a ví, že je tady v bezpečí.“

Marigold zakašlal a popotáhl si kalhoty.

„To jsem zvědav, Geralte,“ promluvil, škrábaje se na čele pod kloboučkem, „jak to provedeš. Ještě nikdy jsem tě neviděl při práci. Předpokládám, že máš ponětí o tom, jak se chytají čerti. Snažím se rozpomenout na nějaké starobylé balady. Byla jedna taková, o čertu a ženské, neslušná, ale zábavná. Ženská, dávej pozor...“

„Nezačínej zase se ženskou, Marigolde.“

„Jak chceš. Chtěl jsem ti jen pomoci, nic víc. A starobylé písně a pověsti by se neměly podceňovat, je v nich nashromážděná moudrost celých pokolení. Znám také baladu o čeledínovi Yolopovi, který...“

„Nech toho tlachání. Je nejvyšší čas pustit se do práce. Odpracovat si jídlo a péči.“

„Co chceš dělat?“

„Trochu to konopí prošmejdím.“

„Originální,“ vyprskl trubadúr. „I když poněkud málo rafinované.“

„Jak by ses do toho dal ty?“

„Inteligentně,“ nafoukl se Marigold. „S důvtipem. Například s nadháněčí. Vyhnal bych čerta z houštiny a na rovném poli bych ho dohonil na koni a chytil do lasa. Co si o tom myslíš?“

„Docela zajímavý přístup. Kdo ví, možná by se to i dalo použít, pokud by ses ovšem takového honu chtěl zúčastnit, protože k tvému plánu je třeba přinejmenším dvou lovců. Zatím ale ještě nelovíme,

zatím se chci jen podívat, co to vůbec je, ten jejich čert. Proto musím prohledat konopí.“

„Holá,“ povšiml si teprve nyní trubadúr. „Nevzal sis meč!“

„Nač by mi byl? Také znám balady o čertech. Ani ženská, ani čeledín Yolop meče neměli.“

„Hmmm...“ rozhlédl se Marigold. „Musíme strkat nos přímo do toho houští?“

„Ty nemusíš. Klidně se vrať do vsi a počkej tam na mě.“

„To tedy ne,“ protestoval básník. „Mám přijít o takovou příležitost? Taky chci vidět čerta, přesvědčit se, zda je opravdu tak strašný, jak ho malují. Ptal jsem se, zda se skutečně musíme prodírat konopím, když tamhle je stezka.“

„Opravdu,“ zaclonil si Geralt rukou oči. „Je tam stezka. Půjdeme po ní.“

„Ale co když je to čertí stezka?“

„Tím lépe. Aspoň se moc nenachodíme.“

„Víš, Geralte,“ žvanil básník, když následoval zaklínače úzkou, hrbolatou cestičkou v konopí. „Vždycky jsem si myslel, že čert je jenom taková metafora, vymyšlená, aby se dalo nějak klít. Čert to vem, k čertu, táhni k čertu. To říkáme my v Obecné řeči. Půlčíci, když vidí přijíždějící hosty, říkají: ‚Koho to sem čerti nesou.‘ Trpaslíci klejí: ‚*Düvvel hoáel*‘, když se jim něco nepodaří a mizernému zboží říkají ‚*Düvvelsheyss*‘. A ve Starší mluvě existuje takové rčení: ‚*A ďyaebl aép arse*‘, což znamená...“

„Vím, co to znamená. Přestaň už konečně mlít hubou, Marigolde.“

Marigold zmlkl, smekl volavčím pérem ozdobený klobouček, chvíli se jím ovíval a pak si otřel orosené čelo. V houštině vládlo těžké, vlhké, dusné horko, znásobené navíc ve vzduchu visící vůní kvetoucích trav a koukolu. Stezka pomalu zatáčela a hned za zákrutem končila na malé, v konopí vyšlapané polaně.

„Marigolde, koukni!“

Přímo uprostřed polány ležel velký plochý kámen, na němž stálo několik kameninových misek. Mezi miskami stála skoro vypálená lojová svíčka. Geralt viděl v loužičkách rozlitého tuku přilepená kukuřičná zrna a boby a další, nerozeznatelné pecky a semínka.

„To jsem předpokládal,“ zamumlal. „Přinášejí mu obětiny.“

„Přesně tak," přitakal básník a ukázal na svíčku. „A zapalují čertovi svíčku. Ale krmí ho, jak vidím, samými zrníčky jako nějakého čížka. Hrome, je tady hrozný chlívek. Všechno je tu ulepené medem a dehtem. Co..."

Další trubadúrova slova přehlušilo výhružné, hlučné zamečení. V konopí něco zašustilo a zadupalo, načež se z houští vynořil nejpodivnější tvor, jakého kdy spatřili.

Stvoření bylo něco přes sáh vysoké, mělo vypoulené oči, kozí rohy a bradku. Stejně tak pohyblivá ústa připomínala pysky přežvykující kozy. Spodní část tvorova těla byla až po rozštěpená kopýtka pokrytá dlouhým, hustým rezavým ochlupením. Strašidlo mělo rovněž dlouhý, štětkou zakončený ohon, kterým energicky zametalo.

„Uk! Uk!" zaštěkal netvor, přehrabuje kopýtky. „Co vy tady? Pryč, pryč, nebo potrkám, uk, uk!"

„Kopnul tě někdy někdo do prdele, kozlíčku?" nevydržel Marigold.

„Uk! Uk! Méééé!" zamečel kozorohý. Těžko říci, zda to byl souhlas, nesouhlas nebo mečení jen tak.

„Mlč, Marigolde!" okřikl ho zaklínač. „Už ani slovo!"

„Blemblemblemééééé!" zabublal strašák rozčíleně, až se mu rty rozchlípily a objevily se žluté koňské zuby. „Uk! Uk! Uk! Bleumééébleuuuméééé!"

„Jasně," přikývl Marigold. „Kolovrátek a zvoneček jsou tvoje. Až půjdeš domů, můžeš si je vzít."

„Přestaň, do hajzlu," zasyčel Geralt. „Všechno kazíš. Nech si ty hloupé vtipy..."

„Vtipy!!!" zařval kozorohy a vyskočil. „Vtipy, méé, méé! Přišli další vtipálci, cooo? Přinesli železné kuličky? Já vám dám železné kuličky, vy zmetci, uk, uk, uk! Vtipkovat se vám zachtělo, méé? Tady máte ty svoje vtipy! Tady máte železné kuličky! Tu máte!"

Netvor vyskočil a prudce se rozmáchl rukou. Marigold zaskučel, chytil se za čelo a padl na zadek na stezku. Netvor zabublal a rozehnal se podruhé. Kolem Geraltova ucha něco zasvištělo.

„Tady jsou ty vaše kuličky! Méé!"

Železná kulička o průměru asi jednoho palce trefila zaklínače do ruky, další pak zasáhla Marigolda do kolena. Básník ošklivě zaklel a dal se na útěk. Geralt na nic nečekal a chvatně jej následoval. Kuličky mu svištěly nad hlavou.

„Uk! Uk! Méééé!“ vřeštěl a poskakoval kozorohy. „Já vám dám kuličky! Vtipálci zasraní!“

Kulička zasvištěla vzduchem. Marigold začal nadávat ještě sprostěji a chytil se za zátylek. Geralt se vrhl stranou mezi konopí, ale kuličce neunikl. Zasáhla jej do lopatky. Nutno přiznat, že čert házel obdivuhodně přesně a zdálo se, že má nevyčerpatelnou zásobu kuliček. Zaklínač kličkující v houští ještě zaslechl triumfální zamečení vítězného čerta a hned nato zasvištění další kuličky, klení a dupot Marigoldových bot, jak básník prchal stezkou.

Potom nastalo ticho.

IV

„Tedy, Geralte,“ přiložil si Marigold na čelo ve vědru vody ochlazenou podkovu. „To jsem nečekal. Takový rohatý skrček s kozí bradou, takový kozel chlupatý, a prohnal tě jako nějakého rošťáka. A já to schytal do hlavy. Koukni, jakou mám bouli!“

„Už mi ji ukazuješ pošesté. Nevypadá o nic zajímavěji než poprvé.“

„Jsi hrozně milý. A já si myslel, že s tebou jsem v bezpečí!“

„Neprosil jsem tě, abys za mnou lezl do konopí. Žádal jsem tě ale, abys držel tu svoji nevymáchanou klapačku. Neposlechls, tak teď trp. A mlčky, můžeš-li, protože právě přicházejí.“

Do světnice vešel Kopřivka a s ním rozložitý Dhun. Za nimi cupitala šedovlasá, jako preclík zkroucená stařenka, doprovázená hubenou plavovlasou dívčinou.

„Pane Dhune, pane Kopřivko,“ začal zaklínač bez pozdravu. „Než jsem tam šel, tázal jsem se, zda jste se už o něco s tím vaším čertem pokoušeli. Řekli jste mi, že ne. Mám důvody domnívat se, že tomu bylo jinak. Čekám vaše vysvětlení.“

Vesničané se chvilku mručivě domlouvali, načež si Dhun odkašlal do pěsti a učinil krok kupředu.

„Pravdu máš, pane. Prosíme o prominutí. Zalhali jsme, neboť stud nás žral. Sami čerta přechytračit jsme chtěli, přinutit ho, aby od nás pryč odešel...“

„Jak?“

„U nás, v Údolí," začal Dhun rozpačitě, „se již dříve strašidla vyskytovala. Draci létavci, červi zemní, vampýři, pavouci ohromní a zmije rozličné. A my vždy na hnusotu všelikou lék v naší knize hledali."

„V jaké knize?"

„Ukaž knihu, babko. Knihu, pravím. Knihu! Já snad puknu vzteky! Hluchá jak pařez! Lilie, řekni babce, aby knihu ukázala."

Plavovláska vytáhla velkou knihu ze stařenčiných revmatismem pokroucených prstů a podala ji zaklínači.

„V oné knize," pokračoval Dhun, „kterou v rodu našem od dávných časů držíme, jsou recepty na všemožné potvory, čáry a podivnosti, jež na světě byly, jsou a budou."

Geralt obrátil v rukou těžký, tlustý, mastným prachem pokrytý svazek. Dívka stála před nimi a mnula v rukou zástěrku. Byla starší než si původně myslel: spletla jej její křehká postava, tolik se lišící od statných dívek z vesnice, určitě jejích vrstevnic.

Položil knihu na stůl a otevřel těžké dřevěné desky.

„Mrkni se na to, Marigolde."

„Prvotní runy," konstatoval trubadúr, nahlížeje mu přes rameno s podkovou stále ještě přiloženou na čelo. „Nejstarší písmo užívané před zavedením současné abecedy. Jeho základem jsou elfské runy a trpaslické ideogramy. Zábavný slovosled, ale tenkrát se tak mluvilo. Zajímavé rytiny a iluminace. Něco takového se dnes už často nevidí, Geralte, a když, tak jen v chrámových knihovnách, a ne ve vesnicích na konci světa. U všech bohů, kde jste to vzali, moji milí? Nechcete mi snad tvrdit, že to umíte číst? Babko? Umíš číst Prvotní runy? Umíš číst vůbec nějaké runy?"

„Copak?"

Plavovlasá dívka přistoupila k babce a zašeptala jí něco do ucha.

„Číst?" odhalila stařenka v úsměvu bezzubé dásně. „Já? Kdepak, zlatíčko. Umění toto jsem nepoznala."

„Vysvětlete mi," požádal Geralt suše, obraceje se na Dhuna a Kopřivku, „jak užíváte knihu, neumíte-li číst runy?"

„Nejstarší babka ví vždy, co v knize stojí," odpověděl Dhun neochotně. „A to, co zná, učí se vyvolená následovnice, když stará již pod zem míří. Vidíte sami, že naše babka má již namále. Přijala tedy Lille a učí ji. Je-li však třeba, babka sama nejlépe ví."

„Stará vědma a mladá vědma," zahučel Marigold.

„Chápu-li dobře," řekl Geralt s nedůvěrou, „vaše babka zná celou knihu zpaměti? Je to tak? Babko?"

„Kdepak celou," odvětila stařenka, když ji otázku opět tlumočila Lilie. „Jenom to, co pod obrázkem stojí."

„Ach tak," otevřel Geralt namátkou knihu. Obrázek na natržené stránce představoval kropenatou svini s rohy ve tvaru lyry. „Tak se pochlub, babko. Co je tu napsáno?"

Babka zamlaskala, prohlédla si rytinu a zavřela oči.

„Tur rohatý čili taurus," zarecitovala. „Nedouky mylně zubrem zván jest. Rohy má a bodá jimi..."

„Stačí. Velmi dobře, jistě," pochválil ji zaklínač a obrátil několik slepených stránek. „A tady?"

„Mračníci a planetníci nejrůznější jsou zde. Tito deštěm lijí, ti vítr sejí, tamti blesky vrhají. Úrodu před nimi chceš-li ochránit, vezmi nůž železný nový, lejna myšího loty tři, volavky šedé sádla..."

„Dobře. Výborně. Hmmm... A tady? Co je to?"

Rytina představovala rozcuchané strašidlo na koni, s obrovskýma očima a ještě většími zubisky. V pravé ruce drželo obrovský meč, v levé váček s penězi.

„Vědmák," breptala babka, „zván taktéž zaklínač. Volat jej jest velmi nebezpečno, avšak nezbytno, pakliže s hnusotou a netvory jinak poradit si již nelze. Tehdy pouze vědmák pomoci dokáže. Nutno pozor si dáti..."

„Stačí," zasáhl Geralt. „Stačí, babko. Děkuji."

„Ne, ne," protestoval Marigold s potměšilým úsměvem. „Jak je to dál? Je to náramně zajímavá kniha! Mluv, babko, mluv."

„Ééé... Nutno pozor si dáti, by se člověk vědmáka nedotkl, neboť z toho prašivinu chytiti může. Dívky a ženy mladé před ním nutno skrývati, neboť vědmák smilný jest nad míru všelikou..."

„Souhlasí. Každičké slovíčko souhlasí," zachechtal se básník, ale Lille, jak se Geraltovi zazdálo, se sotva pousmála.

„...ač vědmák převelice chtivý a zlata lačný jest," mumlala babka s přimhouřenýma očima, „nedávat mu více než za vodníka groš stříbrný neb půldruhého, za kotolaka stříbrné groše dva, za vampýra stříbrné groše čtyři..."

„To byly časy," zabručel Geralt. „Děkuji, babko. A nyní ukaž nám, kde zde o čertu hovoří se a co kniha o čertech praví. Nyní rád více bych slyšel, neboť zvědav jsem, jak jste na něj šli."

„Pozor, Geralte," zasmál se Marigold. „Začínáš chytat ten zastaralý jazyk. Je to nakažlivá manýra."

Babka s námahou zvládající třas ruky obrátila několik stran. Zaklínač s básníkem se sklonili nad stolem. Bylo to přesné, na obrázku se skvěl vrhač kuliček, jízlivě se šklebící čert - rohatý, chlupatý, s dlouhým ocasem.

„Čert," zarecitovala babka. „Zván též rokyta či sylván. Pro chudobu a domácí havěť škodlivý převelice. Chceš-li z pole vyhnati jej, učiň..."

„No, no," zahučel Marigold.

„Vezmi ořechů hrst jednu," pokračovala babka, cestujíc prstem po pergamenu, „poté kuliček železných hrst druhou. Medu nádobu, dehtu druhou. Mýdla starého naběračku, tvarohu druhou. Kde čert sedává, běž za ním v čase nočním. I ořechy jísti počni. Tu čert, jenž mlsný jest převelice, přiběhne a otáže se, chutné-li jsou. I ty dej mu kuliček železných..."

„Aby vás cholera schválila," zahromoval Marigold. „Aby vás zkroutilo..."

„Kuš!" okřikl ho Geralt. „Nu, babko, pokračuj."

„...až on zuby nalomivše si spatří, jak med pojídáš, silně po něm zatouží. Tu dej mu dehtu a sám tvaroh jez. Brzy zaslechneš, jak čertu v břiše kručí a bublá, ale ty tvař se jakoby nic. I zachce se čertu tvarohu, tu dej jemu mýdla. Po mýdle onen čert nevydrží..."

„Došli jste až k mýdlu?" přerušil Geralt s kamennou tváří babku, obraceje se na Dhuna a Kopřivku.

„Ale kdež," povzdechl si Kopřivka. „Jenom ke kuličkám. Ach, pane, ten nám dal, když do kuličky zakousl se..."

„A kdo vám kázal," vzplanul Marigold, „dávat mu tolik kuliček? V knize stojí, že hrst pouhou. A vy jste mu kuliček těch pytel celý dali! Vy jste mu střeliva na dva roky poskytli, hlupáci!"

„Pozor!" pousmál se zaklínač. „Už i ty sklouzáváš do té zastaralé hantýrky. Asi je to vážně nakažlivé."

„Díky."

Geralt prudce zvedl hlavu a pohlédl do očí vedle babky stojící dívky. Lille zrak nespustila. Oči měla světlé, blankytně modré.

„Proč čertu přinášíte v oběti zrno?" otázal se ostře. „Vždyť je vidět, že je to typický býložravec."

Lille neodpověděla.

„Položil jsem ti otázku, děvče. Neboj se, z toho, že se mnou budeš mluvit, prašivinu nedostaneš."

„Na nic se jí netaž, pane," ozval se Kopřivka s netajenými rozpaky v hlase. „Lille... Ona... Je divná. Neodpoví ti, nenuť ji."

Geralt nepřestával hledět Lille do očí a Lille pořád nespouštěla zrak. Ucítil mrazení běžící po zádech až někam za krk.

„Proč jste na čerta nešli s klanicemi a vidlemi?" zvýšil hlas. „Proč jste na něho nenastražili pasti? Kdybyste jen chtěli, byla by jeho kozí lebka už dávno naražená na klacku jako strašák na vrány. Mne jste varovali, abych se ho nepokoušel zabít. Proč? To tys jim to zakázala, že, Lille?"

Dhun se zvedl z lavice. Hlavou sahal téměř ke stropu.

„Běž, děvče," vyštěkl. „Seber babku a běž odtud."

„Kdo je to, Dhune?" otázal se zaklínač, když se za babkou a Lille zavřely dveře. „Kdo je ta dívka? Proč se u vás těší větší vážnosti než ta zatracená kniha?"

„Nic ti do toho není!“ vyjel na něj Dhun s neskrývaným nepřátelstvím. „Moudré dívky u sebe pronásledujte, v městech hranice zapalujte. U nás toho nebylo a nebude!“

„Nepochopil jsi mě,“ namítl zaklínač chladně.

„Ani jsem se nesnažil,“ odsekl Dhun.

„To jsem si všiml,“ procedil Geralt skrze zuby. Také on se nenamáhal být nějak přívětivý. „Jednu základní věc se ale pochopit snaž, Dhune. Pořád nás ještě neváže žádná smlouva, pořád jsem se vám k ničemu nezavázal. Nemáte nárok myslet si, že jste si koupili zaklínače, který za stříbrný groš nebo půldruhého udělá to, co vy neumíte. Nebo nechcete umět. Anebo nesmíte. Tak to ne, Dhune. Zaklínače jste si ještě nekoupili a nemyslím, že by se vám to podařilo. Ne při vaší nechuti k chápání.“

Dhun mlčel, jen si Geralta měřil nevraživým pohledem. Kopřivka si odkašlal, zavrtěl se na lavici, zašoural láptěmi po podlaze a vstal.

„Pane zaklínači,“ řekl. „Nezlob se. Řekneme ti co a jak. Dhune?“ Starosta přikývl a posadil se.

„Když jsme sem jeli,“ začal Kopřivka, „podivovali jste se, jak u nás vše požehnaně roste, jak je tu úrodně. Takovou sklizeň zde pravidelně máme, jaká jinde stěží se zdaří - zdaří-li se vůbec nějaká. A tak naše osivo a sazenice ceněné jsou, že i daně platíme jimi, směňujeme je...“

„Co to má společného s čertem?“

„Hodně. Čert již dříve obtěžoval a hloupé naschvály tropil, ale až teď začal zrno vykrádat ve velkém. Zpočátku začali jsme mu nosit po troškách na kámen v konopí, mysleli jsme si, že nažere se a pokoj dá. Nu, nic z toho - kradl dál jako zjednaný. I jak jsme před ním zásoby počali dávat pod zámek, schovávat do sýpek a stodol, tu on rozzuřil se, pane, ukrutně ryčel, mečel, uk-uk volal, a když on uk-uk začne, to lépe prchati jest. Hrozil, že...“

„...jebat bude, co?“ poznamenal Marigold s kyselým úsměvem.

„To také,“ přisvědčil Kopřivka. „I o kohoutu červeném vzpomínal. Co tu dlouho povídat: krást nemohl, tož oběť vyžadoval. Kázal si zrní a jiná dobra po pytlech nositi. Tu teprve pořádně rozezlili jsme se a chtěli jsme mu tu jeho ocasatou prdel rozsekat. Jenže...“ Sedlák si odkašlal a sklonil hlavu.

„Není třeba choditi kolem kaše horké," přidal se Dhun. „Zaklínače špatně jsme ocenili. Řekni vše, Kopřivko."

„Babka zakázali čerta bíti," dokončil Kopřivka kvapně. „My ale víme dobře, že to Lille, neboť babka... Babka jen to praví, co jí Lille nakuká. A my... Víš sám, pane zaklínači. My posloucháme."

„Všiml jsem si," sešklebil Geralt ústa v úsměvu. „Babka umí jen třást bradou a drmolit slova, která sama nechápe. Ale na tu holku zíráte jako na sochu bohyně. S otevřenou hubou, vyhýbáte se jejímu pohledu, pokoušíte se uhodnout každičké její přání. A její přání je pro vás rozkazem. Kdo je to, ta vaše Lille?"

„Vždyť jsi to přeci poznal, pane. Vědma. Moudrá, tak řečeno. Neříkej to ale nikomu, snažně prosíme. Kdyby to tak, nedejte bozi, došlo k místodržícímu..."

„Nebojte se," řekl Geralt vážně. „Vím, oč jde a nezradím vás."

Po vsích bylo možno tu a tam nalézt podivné ženy a dívky nazývané vědmy anebo Moudré, jež se ale netěšily přílišným sympatiím vladařů, kteří pobírali daně a ždímali zisky z rolníků. Kmáni se vždy řídili radami Moudrých, a to takřka ve všem. Věřili jim slepě a bezmezně. Na základě takových rad přijatá rozhodnutí byla často v přímém protikladu s politikou pánů a vladyků. Geralt slyšel o případech zcela krajních a nepochopitelných - o vybíjení celých chovných stád, o zdánlivě bezdůvodném neosetí anebo nesklizení polí, dokonce o stěhování celých vsí. Vládci tedy tyto „pověry" pronásledovali, často krutě. Sedláci se proto rychle naučili Moudré skrývat, jejich radám ale naslouchat nepřestali. Protože jedno, jak ukazovala zkušenost, bylo nepochybné - v delším časovém odstupu se vždy ukázalo, že Moudré měly pravdu.

„Lille nám nedovolila čerta zabít," pokračoval Kopřivka. „Přikázala učiniti tak, jak kniha káže. Jak víš, nezdařilo se to. Byly již potíže s výběrčím. Kdybychom menší daň v zrnu odevzdali, řval by, tresty hrozil. O čertovi jsme mu ani nepípli, neboť královský místodržící tvrdý jest pán a žertů nezná. Tehdy ses objevil ty. Tázali jsme se Lille, zda možno tě... zjednati..."

„A co ona?"

„Vzkázala po babce, že nejprve prohlédnouti si tě musí."

„A prohlédla?"

„Prohlédla. A schválila tě, víme to, poznat dokážeme, co Lille schválí a co ne."

„Neřekla ani slovo.“

„K nikomu krom babky nikdy slůvko nepronesla. Ale kdyby tě neschválila, do jizby za nic na světě nevstoupila by.“

„Hmm...“ zamyslel se Geralt. „To je zajímavé. Vědma, která neví, jen mlčí. Kde se u vás vzala?“

„Nevíme, pane zaklínači,“ zamručel Dhun. „Ale i s babkou, jak pamatovali staří, to bylo stejné. Předchozí babka taktéž přijala děvečku nemluvnou, takovou, jež zjevila se nikdo neví odkud. A ta děvečka, to je naše nynější babka. Děd můj říkali, že se babka takto obrozuje. Jako měsíc na nebi obrozuje se, aby vždy nová byla. Nesměj se tomu...“

„Nesměju se,“ zavrtěl Geralt hlavou. „Příliš mnoho jsem viděl, aby mi takové věci připadaly směšné. Nemám sebemenší chuť strkat nos do vašich věcí, Dhune. Moje otázky směřují k pochopení souvislosti mezi vaší Lille a čertem. Sami jste již nejspíš pochopili, že taková souvislost zde je. Jestliže vám tedy na vaší vědmě záleží, tak vám, co se čerta týče, mohu dát jedinou radu - musíte si ho oblíbit.“

„Víš, pane,“ řekl Kopřivka, „tady nejde jen o čerta. Lille nedovolí ublížit nikomu. Žádnému stvoření.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Marigold. „Vesnické vědmy pocházejí ze stejného kořene jako druidové. A takový druid, když mu ovád saje krev, ještě mu popřeje dobrou chuť.“

„Přesně tak,“ usmál se Kopřivka. „Trefils hřebík na hlavičku. Stejně tak tomu bylo s kanci, co zeleninu ryli. A co se stalo? Pohlédni z okna - záhony jako malované. Našel se na ně způsob, jenom Lille ví jaký. Co oči nevidí, srdce nebolí. Víš?“

„Chápu,“ řekl Geralt. „Ani nevíte jak. Z toho ale nic nebude. Ať si Lille říká co chce, váš čert je sylván. Neobyčejně vzácné, ale rozumné stvoření. Nezabiji ho, můj kodex to zakazuje.“

„Je-li rozumný,“ navrhl Dhun, „tak mu rozumně domluv.“

„Po pravdě řečeno,“ pokračoval Kopřivka, „má-li čert rozum, znamená to, že krade uvědoměle. Tak, pane zaklínači, zjistíš, oč mu jde. Přece to zrní nežere, aspoň ne všechno. Nač tedy potřebuje tolik obilí? Na zlost nám činí, nebo co? Co chce? Zjisti to a vyžeň ho nějakým fíglem zaklínačským. Uděláš to?“

„Pokusím se,“ rozhodl se Geralt. „Ale...“

„Ale co?“

„Vaše kniha, drazí moji, je zastaralá. Chápete, kam mířím?“

„Po pravdě řečeno,“ zamumlal Dhun, „ne příliš.“

„Vysvětlím vám to. Tedy, pane Dhune, pane Kopřivko, jestli jste počítali, že vás moje pomoc bude stát stříbrný groš nebo půldruhého, tak jste se převelice spletli.“

V.

„Hej!“

Z houští zazněl šelest, nahněvané uk-uk a praskání tyček.

„Hej!“ zopakoval prozíravě ukrytý zaklínač. „Tak se ukaž, rokyto.“

„Sám jsi rokyta.“

„Takže jak? Čert?“

„Sám jsi čert,“ vystrčil kozorohý hlavu z konopí a vycenil zuby. „Co chceš?“

„Pohovořit si.“

„Děláš si srandu, či co? Myslíš, že nevím, co jsi zač? Vidláci si tě najali, abys mě odtud vyhnal, ne?“

„Souhlasí,“ přiznal Geralt lhostejně. „A právě o tom jsem si s tebou chtěl promluvit. Tak co, domluvíme se?“

„Nebolí tě tady?“ zaťukal si čert na čelo. „Chtěl by ses z toho dostat levně, co? Bez námahy, co? Tak tohle na mě neplatí, méé! Život, člověče, to je boj! Vyhrává lepší. Chceš mě porazit, dokaž, že jsi lepší. Nebudeme se dohadovat, budeme závodit. Vítěz určí podmínky. Navrhuji běh ke staré vrbě na hrázi.“

„Nemám tušení, kde je hráz ani kde je stará vrba.“

„Kdybys to věděl, tak bych ti takový závod nenavrhoval. Rád závodím, ale nerad prohrávám, méé.“

„To jsem si všiml. Ne, nebudeme závodit. Na to je dneska hrozné horko.“

„Škoda. Můžeme spolu zápasit jinak?“ vycenil čert žluté zuby a zvedl ze země veliký kámen. „Znáš hru ‚Kdo hlasitěji houkne‘? Já houkám první. Zavři oči.“

„Měl bych jiný návrh.“

„To jsem zvědav.“

„Vypadneš odtud bez závodů, zápasů a houkání. Sám, dobrovolně.“

„Strč si takový návrh a *d‘yeabl aép arse,*“ prokázal čert znalost Starší mluvy. „Nikam nepůjdu. Mně se tu líbí.“

„Jenže jsi tady nadělal velký binec. Přehnals to se svými žerty.“

„*Düvvelsheyss* je ti po mých žertech," znal sylván, jak se ukázalo, též trpaslicky. „A ten tvůj návrh má cenu taky jako *düvvelsheyss*. Nikam nepůjdu. Jedině kdybys mě porazil v nějaké hře. Mám ti dát příležitost? Zahrajeme si na hádanky, když nemáš rád silové hry. Hned ti položím hádanku a jestli ji uhodneš, vyhráls a já jdu pryč. Jestli se ti to nepovede, já zůstávám a ty jdeš pryč. Napni mozek, protože hádanka není snadná."

Než Geralt stačil zaprotestovat, čert zamečel, zadupal kopýtky, šlehl zemi ocasem a začal recitovat:

„Růžové lístečky, plničké lusky,
rostou v měkké hlíně opodál řeky.

Na dlouhé lodyze s puntíky květ
neukazuj kocourovi, on by ho sněd.“

„No, co je to? Hádej.“

„Nemám tušení,“ přiznal zaklínač lhostejně, aniž by se pokusil zamyslet. „Mohl by to být popínavý hrášek.“

„Špatně. Prohráls.“

„Jaká je správná odpověď? Co má... hm... kropenaté lusky?“

„Zelí!“

„Poslyš,“ vyštěkl Geralt. „Začínáš mi jít na nervy.“

„Varoval jsem tě,“ zařehtal se čert, „že hádanka není lehká. Co se dá dělat. Vyhrál jsem, zůstávám. A ty odcházíš. Loučím se s tebou - chladně.“

„Ještě moment,“ strčil zaklínač nepozorovaně ruku do kapsy. „A moje hádanka? Mám snad právo na odvetu, ne?“

„Kdepak,“ ohradil se čert. „Proč bys měl mít? Vždyť bych nemusel uhodnout. Máš mě za pitomce?“

„To ne,“ zavrtěl Geralt hlavou. „Mám tě za vzteklého a drzého spratka. Hned si zahrajeme úplně novou hru, kterou ještě neznáš.“

„Ha! Takže přece! Jaká je to hra?“

„Hra se jmenuje,“ pronesl zaklínač zvolna, „‚Nedělej druhému, co sám nemáš rád‘. Nemusíš zavírat oči.“

Geralt se zaklonil do prudkého rozmachu, palcová železná kulička zasvištěla ostře vzduchem a s lupnutím zasáhla čerta přímo mezi rohy. Netvor padl na znak jako zasažen bleskem. Geralt se vrhl mezi tyčky a chytil ho za chlupatou nohu. Sylván zamečel a kopl. Zaklínač si kryl hlavu loktem, ale i tak mu zazvonilo v uších, protože čert, přes svou nepříliš statnou postavu, kopal silou vzpouzející se muly. Zaklínač se pokoušel zachytit kopající kopyto, ale nesvedl to. Kozorohý sebou házel, mlátil po zemi rukama a nepřestával kopat, tentokrát se snažil zasáhnout protivníka přímo do čela. Geralt zaklel, protože cítil, že mu čertova noha vyklouzává z prstů. Odtrhnuli se od sebe a odkutáleli se každý na opačnou stranu, s praskáním lámali tyče a zamotávali se do stonků konopí.

Čert se zvedl první a zaútočil skloněnou rohatou lebkou. Jenže Geralt už stál pevně na nohou a bez potíží se útoku vyhnul, uchopil netvora za rohy, silně s ním trhl, porazil ho na zem a přitlačil koleny. Čert zamečel a plivl mu přímo do očí tak, že by se za to nemusel sty-

dět ani velbloud postižený slintavkou. Zaklínač instinktivně ucukl, ale čertovy rohy nepustil. Sylván pokoušející se uvolnit hlavu kopl oběma kopyty najednou a jako na zlost oběma zasáhl. Geralt zařval, ale sevření nepovolil. Nadzvedl čerta ze země, přitlačil ho k praskajícím tyčím a ze všech sil ho kopl do chlupatého kolena. Pak se sehnul a naplil mu přímo do ucha. Čert zavyl a zacvakal tupými zubisky.

„Nečiň druhému...“ zasupěl zaklínač, „co sám nemáš rád! Hrajeme dál?“

„Blemblembléééééé!!!“ zběsile bublal, mečel a plival čert, ale Geralt ho pevně držel za rohy a tlačil jeho hlavu dolů, takže čertovy plivance zasahovaly pouze jeho vlastní kopýtka drásající půdu a rozhrabující listí.

Dalších několik minut proběhlo v urputném zmítání, výměně nadávek a kopanců. Mohl-li být Geralt vůbec s něčím spokojen, pak jen s tím, že ho nikdo nevidí, poněvadž celé to představení muselo vypadat dokonale idiotsky.

Další důrazný kopanec je oba roztrhl a odhodil od sebe do konopného houští. Čert byl opět rychlejší než zaklínač - vstal a dal se na útěk. Zřetelně při tom kulhal. Geralt ztěžka dýchal, ale jen co si otřel tvář, rozběhl se za ním. Prodrali se konopím a vpadli mezi chmel. Zaklínač zaslechl dusot uhánějícího koně - zvuk, na který čekal.

„Tady, Marigolde, tady!“ vykřikl. „Ve chmelu.“

Nečekaně spatřil koně bezprostředně před sebou a v následujícím okamžiku ucítil náraz. Odrazil se od koňské hrudi jako od skály a padl na znak, až se mu po dopadu na zem zatmělo před očima. Přesto se stačil odvalit stranou a uniknout před kopyty za chmelové tyčky. Rychle se zvedl, ale v témže okamžiku do něj najel další jezdec, který ho opět porazil. Potom se na Geralta někdo svalil a přitlačil ho k zemi.

A pak záblesk a pronikavá bolest v zátylku. A tma.

VI.

V ústech měl písek. Když jej chtěl vyplivnout, poznal, že leží obličejem k zemi. Když se chtěl pohnout, poznal, že je svázaný. Pozvedl hlavu. Zaslechl hlasy.

Ležel na lesní podestýlce těsně vedle kmene sosny. Nějakých dvacet kroků od něj stálo několik odsedlaných koní. Viděl je skrze listy kapradí dost nezřetelně, ale určitě mezi nimi byla Marigoldova hnedka.

„Tři pytle kukuřice," slyšel. „Dobře, Torque. Výtečně. Umíš to."

„A to ještě není všechno," promluvil mečivý hlas, který mohl patřit pouze sylvánovi. „Podívej se na tohle, Galarre. Jako fazole, ale úplně bílé. A jak velké! A tohleto se jmenuje řepka. Oni z toho lisují olej."

Geralt ze všech sil sevřel víčka a pak oči opět otevřel. Ne, nebyl to sen. Čert a Galarr, ať už to byl kdokoli, používali Starší mluvu, jazyk elfů. Jen slova „kukuřice", „fazole" a „řepka" pocházela z Obecné řeči.

„A toto? Co je to?" otázal se ten, do byl oslovován jako Galarr.

„Lněné semínko. Len, chápeš? Košile se dělají ze lnu. Je to o hodně levnější než hedvábí a mnohem odolnější. Zdá se mi, že výroba je dost složitá, ale zjistím co a jak."

„Jen ať se nám ten len uchytí a nezplaní jako řepa,“ postěžoval si Galarr tou podivuhodnou hatmatilkou. „Obstarej nové sazenice řepy, Torque.“

„Žádný problém,“ zamečel čert. „Tady to opravdu není žádný problém, všechno tu roste jako z vody. Dodám vám to, žádný strach.“

„A ještě něco,“ řekl Galarr. „Zjisti konečně, v čem spočívá to jejich trojpolní hospodaření.“

Zaklínač opatrně zvedl hlavu a pokusil se obrátit.

„Geralte...“ zaslechl zašeptání. „Už ses probral?“

„Marigolde...“ odvětil také šeptem. „Kde to... Co s námi...“

Marigold jen tlumeně zasténal. Geralt už toho měl po krk. Zaklel, napjal svaly a otočil se na bok.

Uprostřed mýtiny stál čert nesoucí, jak už zaklínač věděl, libozvučné jméno Torque. Byl zaměstnán nakládáním pytlů, vaků a balíků na koně. V této činnosti mu pomáhal vysoký štíhlý muž, bezpochyby Galarr. Když muž zaslechl, že se zaklínač pohnul, otočil se. Měl vlasy černé až do modra, ostré rysy tváře a velké, lesknoucí se oči. A špičaté uši.

Galarr byl elf. Elf z hor. Čistokrevný *Aén Seidhe*, představitel Staršího lidu. Galarr nebyl jediným elfem v dosahu zraku. Na okraji mýtiny jich sedělo dalších šest. Jeden z nich byl zaměstnán vyprazdňováním Marigoldových brašen, druhý drnkal na trubadúrovu loutnu. Ostatní byli skloněni nad rozvázaným pytlem, z něhož vytahovali a hladově hltali syrovou mrkev a řepu.

„*Vanadáin, Toruviel*,“ řekl Galarr a ukázal na zajatce hlavou. „*Vedrái! Enn'le*!“

Torque poskočil a zamečel:

„Ne, Galarre, ne! Filavandrel to zakázal! Zapomněls na to?“

„Ne, nezapomněl jsem,“ odvětil Galarr a přehodil dva další pytle přes koňský hřbet. „Ale musíme zjistit, zda si neuvolnili pouta.“

„Co po nás chcete?“ vyjekl trubadúr, zatímco jeden z elfů ho přitlačil kolenem k zemi a kontroloval uzly. „Proč jste nás zajali? O co vám jde? Jsem Marigold, bás...“

Geralt zaslechl úder. Obrátil se, až si zkroutil krk.

Nad Marigoldem stojící elfka měla černé oči a havraní vlasy bujně padající na ramena, jen na skráních zapletené do dvou tenkých cůpků. Na sobě měla krátký kožený kabátek, pod ním volnou košili ze zeleného saténu a úzké vlněné legginy zastrčené do jezdeckých bot. Kolem boků měla barevný šátek dlouhý do půli stehen.

„*Que glosse*?“ otázala se, hledíc na zaklínače a hrajíc si s rukojetí dlouhé dýky u pasu. „*Que l'en pavienn, ell'ea*?“

„*Nell'ea,*“ protestoval. „*T'en pavienn, Aén Seidhe*.“

„Slyšels?“ obrátila se elfka na svého druha, vysokého Seidhe, který se nenamáhal zkoumat Geraltova pouta, jen si drnkal na loutně se lhostejným výrazem v oválném obličeji. „Slyšels, Vanadáine? Opičák umí mluvit! Umí být dokonce drzý!“

Seidhe pokrčil rameny. Zašelestila pera zdobící jeho kazajku.

„Další důvod proč mu nasadit roubík, Toruviel.“

Elfka se sklonila nad Geralta. Měla dlouhé řasy, nezdravě bledou pleť a vyschlé, popraskané rty. Nosila dlouhý náhrdelník z vyřezávaných kousků dřeva zlaté břízy, navlečených na řemínek několikrát otočený kolem krku.

„No tak, řekni ještě něco, opičáku,“ sykla. „Uvidíme, čeho je schopna tvoje štěkání uvyklá huba.“

„Proč?“ převrátil se zaklínač s námahou na záda a vyplivl písek. „Potřebuješ záminku, abys mohla udeřit svázaného? Bij jen tak. Viděl jsem, že to máš ráda. Ulev si.“

Elfka se narovnala.

„Na tobě jsem si už ulevila - a to jsi ještě měl volné ruce,“ řekla. „To já tě smetla koněm a dala ti po palici. Věz, že to také budu já, kdo s tebou skoncuje, až přijde čas.“

Neodpověděl.

„Nejraději bych tě bodla zblízka, hledíc ti do očí,“ pokračovala elfka. „Jenže hrozně smrdíš, člověče. Zastřelím tě z luku.“

„Jak je libo,“ pokrčil zaklínač rameny, kolik mu dovolila pouta. „Uděláš, co budeš chtít, ušlechtilá Aén Seidhe. Do svázaného a nehybného cíle by ses měla trefit.“

Elfka se nad ním rozkročila, sklonila se a blýskla zuby. „Měla bych,“ zasyčela. „Zasáhnu všechno, co chci. Můžeš si ale být jist, že nezajdeš prvním šípem. Ani druhým. Vynasnažím se, abys cítil, že umíráš.“

„Prosím, nepřibližuj se ke mně tak blízko,“ zašklebil se v předstíraném odporu. „Hrozně smrdíš, Aén Seidhe.“

Elfka odskočila, zhoupla se v úzkých bocích a s rozmachem ho kopnula do stehna. Když Geralt viděl, kam jej chce kopnou podruhé,

skrčil se a svinul do klubíčka. Podařilo se, dostal silný kopanec do kyčle, ale zato tak silný, až zacvakal zuby.

Opodál stojící vysoký elf doprovázel kopance ostrými akordy na strunách loutny.

„Nech ho být, Toruviel!“ zamečel čert. „Přeskočilo ti? Galarre, rozkaž jí, ať přestane!“

„*Thaésse*!“ zaječela Toruviel a znovu zaklínače kopnula. Vysoký Seidhe prudce hrábl do strun, až jedna s protáhlým zadrnčením praskla.

„Dost už! Dost, u bohů!“ rozkřikl se zoufale Marigold. Zmítal sebou a cloumal pouty. „Proč ho mučíš, pitomá děvko? Nechte nás na pokoji! A ty nechej na pokoji mou loutnu, ano!“

Toruviel se k němu otočila se zlostnou grimasou na popraskaných rtech. „Muzikant!“ vyštěkla. „Člověk a muzikant! Loutnista!“ Beze slova vytrhla nástroj z rukou svého vysokého druha a s rozmachem loutnu roztříštila o kmen borovice. Zbytek strunami omotaného hmatníku hodila na Marigoldovu hruď.

„Na kravském rohu máš hrát, divochu, ne na loutně.“

Básník zbledl jako smrt, rty se mu zachvěly. Geralt ucítil někde uvnitř mrazivou zuřivost, přitáhl zrakem elfčiny černé oči.

„Co tak čumíš?“ sykla Toruviel a sklonila se. „Špinavý opičáku! Chceš, abych ti vypíchla ty tvoje hadí oči?“

Její náhrdelník visel přímo nad ním. Zaklínač se napjal, prudkým pohybem se zvedl, chytil náhrdelník do zubů. Silně trhl a zároveň pokrčil nohy a uhnul stranou. Toruviel se zapotácela a svalila se na něj. Geralt se zmítal v poutech jako ryba na suchu, přimáčkl elfku pod sebe, hodil hlavou dozadu až mu křuplo v krčních obratlech a ze všech sil ji udeřil čelem do obličeje. Toruviel bolestí zaúpěla, až se zalkla.

Surově ho z ní stáhli, popadli ho za oděv a vlasy, zvedli ho. Někdo jej udeřil, ucítil, jak mu prsteny rozsekly kůži na tváři. Les mu zatančil před očima a odplul pryč. Všiml si jen, jak se Toruviel zvedá na kolena, spatřil krev prýštící z jejích úst a nosu. Elfka vytrhla dýku z pochvy, ale náhle zalkala, shrbila se, skryla obličej do dlaní a sklonila hlavu mezi kolena.

Vysoký elf v kazajce zdobené pestrým peřím jí vzal dýku a přistoupil k zaklínači. Usmál se, když zvedl čepel. Geralt jej už viděl rudě, krev z čela rozbitého o elfčiny zuby mu zalévala oči.

„Ne!“ zamečel Torque, skočil na elfa a pověsil se mu na paži. „Nezabíjej! Nééé!“

„*Voe'rle, Vanadáin*,“ ozval se najednou zvučný hlas. „*Quéss aén? Caélm, evelliénn! Galarr*!“

Geralt otočil hlavu natolik, jak mu dovolovala jeho vlasy svírající ruka.

Kůň, jenž vjel na mýtinku, byl sněhobílý, hřívu měl dlouhou, jemnou, hedvábnou jako ženské vlasy. Vlasy jezdce sedícího v bohatě zdobeném sedle měly stejnou barvu, na čele byly staženy čelenkou vysázenou safíry.

Pomekávající Torque přiskočil k bílému oři, chytil se třmenu a zasypal bělovlasého elfa proudem slov. Seidhe jej přerušil vladařským gestem a seskočil ze sedla. Přistoupil k Toruviel podpírané dvěma elfy a opatrně jí z obličeje sňal zkrvavený šátek. Toruviel bolestně zasténala. Seidhe zakroutil hlavou, otočil se k zaklínači a přistoupil k němu. Jeho pronikavé černé oči zářily v pobled-

lé tváři jako hvězdy. Pod nimi byly měl modré kruhy, jako kdyby po několik nocí nespal.

„Koušeš i svázaný," promluvil tiše v Obecné řeči bez cizího přízvuku. „Jako bazilišek. Vyvodím z toho důsledky."

„Toruviel začala," zamečel čert. „Kopala ho svázaného, jako by přišla o rozum."

Elf mu opět pohybem ruky přikázal mlčet. Na jeho krátký rozkaz další elfové odvlekli zaklínače i Marigolda k sosně a připoutali je k ní řemeny. Pak všichni poklekli u ležící Toruviel a zaclonili ji svými těly. Geralt slyšel, jak jednu chvíli vykřikla, zmítajíc se v jejich rukou.

„To jsem nechtěl," řekl čert stojící poblíž zajatců. „To jsem nechtěl, člověče. Nevěděl jsem, že se objeví zrovna když my... Když tě omráčili a tvého druha přivázali na provaz za koně, prosil jsem je, aby vás pohodili tam, ve chmelu. Ale..."

„Nemohli nechat svědky," zamručel zaklínač.

„Snad nás nezabijí?" vyjekl Marigold. „Snad nás ne..."

Torque mlčel, jen popotahoval měkkými nozdrami.

„Do psí mateři!" zaječel básník. „Zabijí nás? Co se to tu vůbec děje, Geralte? Čeho jsme to byli svědky?"

„Náš kozorohý přítel má v Údolí květů zvláštní poslání, že, Torque? Na elfské příkazy krade semena, sazenice, znalosti o zemědělství... Co ještě, čerte?"

„Co se dá," měkl Torque. „Všechno, co potřebují. A ukaž mně něco, co by nepotřebovali. Hladoví v horách, obzvlášť v zimě. A o rolnictví nemají potuchy. Než si ochočí dobytek nebo drůbež, než něco vypěstují na kamenitých políčkách... Nemají na to čas, člověče!"

„Seru na jejich čas. Co jsem jim udělal?" vřískl Marigold. „Co jsem jim provedl špatného?"

„Zamysli se," poradil mu tiše přistoupivší bělovlasý elf. „Potom snad sám na svou otázku dokážeš najít odpověď."

„On se prostě mstí za všechny křivdy, kterých se na elfech lidé dopustili," zašklebil se zaklínač. „Je mu jedno, na kom se mstí. Nedej se zmást jeho důstojným zjevem a vybranou mluvou, Marigolde. Ničím se neliší od té černooké, co nás zkopala. Musí si na někom vybít svoji bezmocnou nenávist."

Elf zvedl Marigoldovu rozbitou loutku, chvíli na ni mlčky hleděl, až ji konečně odhodil do houští.

„Kdybych chtěl dát průchod nenávisti či pomstychtivosti," řekl, pohrávaje si s rukavicemi z měkké bílé kůže, „vpadl bych v noci do údolí, spálil osady a vyvraždil obyvatele. Směšně snadné, oni dokonce ani nestavějí stráže. Nevidí a neslyší nás, když chodí do lesa. Může být něco jednoduššího než rychlý, tichý šíp vystřelený zpoza stromu? Jenže my na vás hony nepořádáme. To ty, člověče s podivnýma očima, jsi podnikl lov na našeho přítele, sylvána Torqueho."

„Ech, přeháníš," měkl čert. „Jaký lov? Trochu jsme se pobavili..."

„To vy, lidé, nenávidíte všechno, co se od vás liší - třebas jen tvarem uší," pokračoval elf klidně, nevšímaje si kozorohého. „Proč jste nám vzali naši půdu, vyhnali nás z domovů, vytlačili do divokých hor? Zabrali jste nám Dol Blathanna, naše Údolí květů. Jsem Filavandrel aén Fidháil ze Stříbrných Věží, z rodu Feleanorů z Bílých Korábů. Nyní, vyhnaný na konec světa, jsem Filavandrel z Konce Světa."

„Svět je veliký," odtušil zaklínač. „Můžeme se tu vejít všichni. Je dost místa."

„Svět je veliký," zopakoval elf. „To je pravda, člověče. Jenže vy jste ten svět změnili. Zpočátku jste ho měnili násilím, chovali jste se k němu tak, jako ke všemu, co vám padlo do rukou. Teď to vypadá, že se vám ten svět začíná přizpůsobovat. Sklonil se před vámi. Podlehl vám."

Geralt neodpověděl.

„Torque má pravdu," pokračoval Filavandrel. „Ano, hladovíme. Ano, hrozí nám záhuba. Slunce svítí jinak, vzduch je jiný, voda už není vodou, jíž byla kdysi. To, co jsme dříve jedli, co jsme používali, hyne, uvadá, planí. My jsme nikdy neobdělávali půdu, nedrásali jsme ji, na rozdíl od vás, lidí, motykami a rádly. Vám půda platí krvavé výkupné. Nás obdarovávala. Vy jí berete její poklady silou. Pro nás země rodila a rozkvétala, protože nás milovala. Nu co, žádná láska netrvá věčně. Ale my chceme přežít."

„Zrno není třeba krást, je možné koupit je. Tolik, kolik budete potřebovat. Máte ještě pořád hodně věcí, které lidé považují za velice cenné. Můžete obchodovat."

Filavandrel se pohrdavě usmál:

„S vámi? Nikdy!“

Geralt se zamračil až mu popraskala na obličeji přischlá krev.

„Běžte k ďasu s tou vaší arogancí a pohrdáním. Tím, že odmítáte soužití, odsuzujete se sami k záhubě. Soužití, domluva, to je vaše jediná šance.“

Filavandrel se naklonil kupředu a oči mu zazářily.

„Dohoda za vašich podmínek?“ otázal se změněným, ale stále ještě klidným hlasem. „Uznat vaši nadvládu? Ztratit svou identitu? Žít s vámi jako kdo? Otroci? Páriové? Žít s vámi za hradbami, jimiž se od nás oddělujete ve městech? Žít s vašimi ženami a jít za to na šibenici? Lhostejně přihlížet tomu, co na každém kroku potkává děti, které jsou plodem takového soužití? Proč se vyhýbáš mému pohledu, podivný člověče? Jak se tobě žije s bližními, od nichž se přece poněkud lišíš?“

„Snažím se,“ pohlédl mu zaklínač přímo do očí. „Jakž takž to jde. Protože musím. Protože nemám jiné východisko. Protože jsem v sobě nějak přemohl pýchu a hrdost na odlišnost, neboť je to sice obrana před odlišností, avšak obrana žalostná. Protože jsem pochopil, že slunce svítí jinak, protože se něco mění a já nejsem středem těch změn. Slunce svítí jinak a bude už tak svítit, nic nepomůže vyskakovat na ně s motykou v ruce. Je nutno přijmout skutečnosti, elfe, je nutno naučit se to.“

„To byste chtěli, že?“ utřel si Filavandrel hřbetem ruky pot, který mu vystoupil na bledém čele nad bílým obočím. „K tomu chcete ostatní donutit? Přesvědčení, že nyní nastal váš čas, vaše lidská éra a epocha, že to, co děláte jiným rasám, je stejně přirozené jako východy a západy slunce? Že se s tím musí všichni smířit, že to všichni musí přijmout? A ty mne obviňuješ z pýchy? Čím jsou pak názory, které hlásáš? Proč si vy, lidé, nedokážete uvědomit, že ve vaší nadvládě nad světem je asi tolik přirozenosti, jako ve vších rozmnožených v kožichu? Stejně úspěšně bys mi mohl navrhovat soužití s hejnem vší, stejně pozorně bych naslouchal vším, kdyby mi jako náhradu za uznání jejich nadvlády poskytly svolení užívat kožich spolu s nimi.“

„Neztrácej čas debatou s takovým obtížným hmyzem, elfe,“ odpověděl zaklínač, jen s námahou ovládaje hlas. „Jen se divím, jak moc toužíš v takové vši, jako jsem já, vzbudit pocit viny a pokory. Jsi ubožák, Filavandrele. Jsi rozhořčený, žízníš po pomstě a přitom si

dobře uvědomuješ svou bezmocnost. Pokračuj, bodni mě mečem. Pomsti se celé lidské rase. Uvidíš, jak se ti uleví. Kopni mě předtím do rozkroku anebo do zubů jako ta tvoje Toruviel.“

Filavandrel odvrátil hlavu.

„Toruviel je nemocná,“ řekl.

„Znám tu nemoc i její příznaky.“ odplivl si Geralt přes rameno. „Lék, který jsem jí dal, by jí měl pomoci.“

„Opravdu, ten rozhovor nemá smysl,“ pokrčil rameny Filavandrel. „Je mi líto, ale musíme vás zabít. Pomsta s tím nemá nic společného, je to čistě praktické řešení. Torque musí dál vykonávat svůj úkol a nikdo se nesmí dozvědět, pro koho to dělá. Nemůžeme si dovolit válku s vámi a na obchod a výměnu se nachytat nedáme. Nejsme tak naivní, abychom nevěděli, čí předvoj jsou vaši kupci. Kdo za nimi přichází. A jakého druhu soužití přináší.“

„Elfe,“ ozval se do té doby mlčky naslouchající Marigold. „Mám přátele.. Lidé, kteří za nás zaplatí výkupné. Budeš-li chtít, třeba v potravinách. V jakékoli podobě. Přemýšlej o tom. Ta ukradená semena vás přece nezachrání...“

„Je už nezachrání vůbec nic,“ přerušil jej Geralt. „Neponižuj se před ním, Marigolde, nežebroň. Je to zbytečné a hanebné.“

„Na někoho, kdo žije tak krátce,“ pousmál se Filavandrel nuceně, „projevuješ překvapivé pohrdání smrtí, člověče.“

„Jednou se člověk rodí a jednou umírá,“ řekl zaklínač klidně.

„Filosofie pro vši, že? A tvoje dlouhověkost? Lituji tě, Filavandrele.“

Elf zvedl obočí.

„To mi musíš vysvětlit. Proč?“

„Jste žalostně směšní s kradenými váčky semen na nákladních koních, s hrstkou zrní a drobty, s jejichž pomocí chcete přežít. A s tím vaším posláním, která má vaše myšlenky odvrátit od blížícího se konce, protože ty přece dobře víš, že tohle je konec. Nic nevzejde a neurodí se na náhorních planinách, nic vás už nezachrání. Jenže vy jste dlouhověcí. Budete žít dlouho, velice dlouho ve svém pyšně zvoleném odloučení, stále méně početní, stále slabší, stále zahořklejší. A ty víš, Filavandrele, co se pak stane. Víš, že nakonec zoufalí mladíci s očima stoletých starců a odkvetlé, jalové a nemocné dívky, jako je Toruviel, povedou do údolí ty, kdo ještě budou schopni udržet v rukou meče a luky. Sjedete do kvetoucích údolí na schůzku se smrtí,

budete toužit zemřít hrdě, v boji, a ne v brlozích, kde vás hubí anemie, souchotě a kurděje. Pak si, dlouhověký Aen Seidhe, na mě vzpomeneš. Připomeneš si, že mi tě bylo líto. A pochopíš, že jsem měl pravdu.“

„Čas ukáže, kdo má pravdu,“ pronesl elf tiše. „A v tom je převaha mé dlouhověkosti. Já mám šanci přesvědčit se o tom. Možná i díky té hrstce ukradeného zrní. Ty tu šanci mít nebudeš. Za chvilku zemřeš.“

„Ušetři alespoň jeho,“ ukázal Geralt hlavou na Marigolda. „Ne z patetického milosrdenství. Z rozumu. Já nikomu chybět nebudu, ale jeho budou chtít pomstít.“

„Máš podivné mínění o mém rozumu,“ odpověděl elf po krátkém zamyšlení. „Přežije-li díky tobě, bezpochyby se bude cítit zavázán pomstít tvou smrt.“

„Tím si můžeš být jist!“ vybuchl Marigold, bledý jako smrt. „Tím si, zkurvysyne, můžeš být jist. Zabij mě taky, jinak, to ti slibuji, proti tobě zvednu celý svět. Uvidíš, co dokážou vši z kožichu! Zničíme vás, i kdybychom měli srovnat se zemí ty vaše hory! Tím si můžeš být jist!“

„Marigolde, ty jsi ale mamlas,“ povzdechl si zaklínač.

„Jednou se člověk rodí a jednou umírá,“ přednesl básník hrdě, jenže celý dojem kazily zuby cvakající jako kastaněty.

„To o všem rozhodlo,“ vytáhl Filavandrel rukavice zpoza opasku a natáhl šije. „Je čas ukončit tuto epizodu.“

Na jeho povel se elfové s luky v rukou rozestavili naproti zajatcům. Udělali to rychle, nejspíš na to už dávno čekali. Jeden, jak si zaklínač povšiml, ještě přežvykoval řepu. Toruviel, s ústy a nosem do kříže obvázanými pruhy látky a březové kůry, stanula vedle střelců. Bez luku.

„Máme vám zavázat oči?“ otázal se Filavandrel.

„Zmiz,“ odvrátil zaklínač hlavu. „Odejdi...“

„A *d'yeabl aép arse*,“ dodal Marigold, cvakaje zuby.

„To ne!“ zamečel nečekaně čert, přiběhl a tělem zakryl odsouzence. „Ztratili jste rozum? Filavandrele! Tak jsme se nedomluvili! Tak ne! Měls je odvézt do hor, podržet někde v jeskyni, dokud neskončíme tu...“

„Torque,“ oslovil ho elf. „Nemohu, nesmím riskovat. Viděls, co udělal Toruviel, přestože byl svázaný? Nemohu riskovat.“

„Nezajímá mě, co můžete a co ne! Co si vůbec myslíte? Že vám dovolím vraždit? Tady, na mé půdě? U mé osady? Vy zatracení pitomci! Zmizte odtud i s těmi svými luky, jinak vás potrkám, uk, uk!“

„Torque,“ zapřel si Filavandrel ruce v bok. „To, co musíme udělat, je nutné.“

„*Düvvelsheyss*, a ne nutné!“

„Ustup, Torque.“

Kozorohy zastříhal ušima, zamečel ještě pronikavěji, vypoulil oči a ohnul loket do mezi urážlivého gesta velmi oblíbeného zejména trpaslíky.

„Nebudete tady nikoho vraždit! Nasedejte na koně a padejte do hor, za průsmyk! Jinak budete muset zabít i mě!“

„Měj rozum,“ přesvědčoval ho bělovlasý elf. „Pokud je necháme naživu, lidé se o tobě dovědí, o tom, co děláš. Chytnou tě a umučí. Vždyť je znáš.“

„Znám,“ měkl čert, nepřestávaje tělem chránit Geralta i Marigolda. „Teď vyšlo najevo, že je znám líp než vás! A dost dobře nevím, s kým je lepší držet! Lituju, že jsem se dal s vámi dohromady, Filavandrele!“

„Sám jsi to chtěl,“ řekl elf mrazivě a dal znamení lučištníkům. „Sám jsi to chtěl, Torque. *L'sparelleán! Evelliénn*!“

Elfové vytáhli šípy z toulců.

„Běž, Torque,“ procedil Geralt přes zuby. „To nemá smysl. Odejdi.“

Čert se ani nepohnul, jen mu ukázal trpasličí gesto.

„Slyším... hudbu...“ vzlykl náhle Marigold.

„To se stává,“ odpověděl Geralt s pohledem upřeným na hroty šípů. „Nic si z toho nedělej. To není žádná ostuda, zbláznit se strachy.“

Filavandrelova tvář se změnila, stáhla se do podivné grimasy. Bělovlasý Seidhe se prudce otočil a křikl na lučištníky, krátce, úsečně. Střelci sklonili zbraně.

Na mýtinu vešla Lille.

Už to nebylo hubené vesnické děvče v prostých šatečkách. Trávou kráčela - ne, nekráčela - plula k nim Královna, zářivá, zlatovlasá, jasnooká, úchvatná Královna polí a luk. Zdobily ji věnce květin, klasy, svazky vonných bylin, po levém boku jí na neobratných nožkách poskakoval kolouch, po pravém dupal velký ježek.

„*Dana Méadbh*,“ vydechl Filavandrel uctivě. Poté sklonil hlavu a poklekl. Ostatní elfové ho následovali, pomalu, jakoby neochotné padali jeden po druhém na kolena, hluboce a uctivě se ukláněli. Poslední, kdo poklekl, byla Toruviel.

„*Haél, Dana Méadbh*,“ řekl Filavandrel.

Lilie na pozdrav neodpověděla. Zastavila se několik kroků před elfem, přelétla blankytným pohledem přes Marigolda a Geralta.

Torque, nepřestávaje se klanět, se ihned pustil do rozvazování pout. Nikdo ze Seidhe se ani nepohnul. Lilie stála před Filavandrelem. Nepromluvila, nevydala sebemenší zvuk, leč zaklínač viděl změny v elfově obličeji, cítil auru té dvojice a neměl pochyb, že se mezi oběma odehrávala výměna myšlenek. Náhle ho sylván zatahal za rukáv.

„Tvůj přítel," zamečel tiše, „se rozhodl omdlít. Nemáme už moc času. Co s ním?"

„Vraž mu pár facek."

„S radostí."

Filavandrel povstal z pokleku. Na jeho rozkaz začali elfové kvapně sedlat koně.

„Pojď s námi, Dana Méabdh," promluvil bělovlasý elf. „Potřebujeme tě. Neopouštěj nás, Věčná. Nezbavuj nás své milosti. Bez ní zahyneme."

Lille pomalu zavrtěla hlavou a ukázala k východu, k horám. Elf se uklonil, žmoulaje v dlani zdobenou uzdu svého bělohříváka.

Marigold, bledý a oněmělý, podpírán sylvánem přistoupil blíže. Lille na něj pohlédla a usmála se. Pak pohlédla do zaklínačových očí, dívala se do nich dlouho. Neřekla ani slovo. Slova nebyla nutná.

Většina elfů už byla v sedlech, když se přiblížil Filavandrel s Toruviel. Geralt pohlédl do elfčiných černých očí, lesknoucích se nad obvazy.

„Toruviel..." začal, ale nedokončil.

Elfka kývla hlavou. Sňala z hrušky sedla loutnu, nádherný nástroj z lehkého, umělecky intarzovaného dřeva, s vyřezávaným štíhlým hmatníkem.

Beze slova ji podala Marigoldovi. Básník přijal nástroj a uklonil se. Rovněž beze slova, ale jeho oči vyjadřovaly mnoho.

„Loučím se s tebou, podivný člověče," oslovil Filavandrel tiše Geralta. „Máš pravdu. Slova nejsou nutná. Nic nezmění."

Geralt mlčel.

„Po delším uvažování," dodal Seidhe, „jsem došel k názoru, že jsi měl pravdu. Když jsi řekl, že je ti nás líto. Takže zatím na shledanou. Na brzkou shledanou toho dne, kdy sestoupíme do údolí, abychom zahynuli se ctí. Pak se po tobě budeme rozhlížet, já a Toruviel. Nesmíš nás zklamat."

Dlouho na sebe mlčky hleděli. Potom zaklínač odpověděl krátce a prostě:

„Vynasnažím se.“

VII.

„U všech bohů, Geralte!“ přestal Marigold hrát, objal loutnu a přiložil ji k líci. „To dřevo zpívá samo! Ty struny žijí! Jak nádherný tón! U všech čertů, těch pár kopanců a trocha strachu je za tuhle loutničku moc nízká cena. Kdybych věděl, co za to dostanu, nechal bych se kopat od rána do večera. Geralte? Posloucháš mě vůbec?“

„Nelze vás neslyšet,“ zvedl zaklínač hlavu od knihy, pohlédl na čerta, který, neúnavně pískal na zvláštní flétničce vyrobené z různě dlouhých stébel třtiny.

„Slyším vás, celé okolí vás slyší.“

„*Düvvelsheyss*, a ne okolí,“ odložil Torque píšťalku. „Pustina, nic víc. Divočina. Zapadákov. Achich, jak se mi stýská po mém konopí.“

„Stýská se mu po konopí,“ zasmál se Marigold opatrně kroutící mistrně vyřezávanými kolíčky strun. „Měl jsi sedět v houští jako myška, a ne strašit holky, ničit hráze a srát do studní. Mám dojem, že teď budeš opatrnější a odpustíš si takové žertíky, viď, Torque?“

„Jenže já mám žerty rád,“ prohlásil čert s vyceněnými zuby. „Bez vtipkování si nedovedu představit život. Ale dobře, slibuju, že na novém místě budu opatrnější. Budu se krotit.“

Noc byla pochmurná a větrná, vítr ohýbal rákosí, šuměl ve větvích křovin, v nichž rozbili tábor. Marigold přihodil chrastí na oheň. Torque se vrtěl v pelechu, odháněje ocasem komáry. Na jezeře sebou plácla ryba.

„O naši výpravě na Konec světa napíšu baladu,“ prohlásil Marigold. „Představím v ní i tebe, Torque.“

„Nemysli si, že ti to projde,“ vybafl čert. „Já pak složím písničku a vylíčím tě v ní tak, že se dvanáct let nebudeš moct objevit ve slušné společnosti. Tak si dej bacha. Geralte?“

„Copak?“

„Vyčetls v té knížce, kterou jsi tak šejdířsky vyloudil z těch drnohryzů, něco zajímavého?“

„Jistě.“

„Tak to přečti i nám, dokud ještě oheň nevyhasl.“

„Ano, ano," zadrnkal Marigold na zpívajících strunách elfské loutny. „Čti, Geralte."

Zaklínač se opřel o loket a přisunul knihu blíž k ohništi.

„Uzříti jest ji možno," začal, „v době letní ode dní májových a červnových až po září, než nejčastěji stává se to ve Svátek Srpu, jemuž staří říkali *Lammas*. Zjevuje se jakožto panna zlatovlasá, v květech celičká a vše, co živé jest, spěchá za ní a lne k ní, lhostejno, zda bylí či zvěř. Pročež jméno její jest Živa. Prastaří zvou ji *Danamebi* a ctí ji převelice. Dokonce Vousatí, třebas v nitru hor, a nikoli v polích žijí, ctí ji i nazývají ji *Bloemenmagde*."

„Danamebi," vzdychl Marigold. „Dana Meabdh - Polní panna."

„Kamkoli Živa vstoupí, půda kvete a plodí, hojně množí se tvorstvo rozmanité, taková jest její moc. Národy veškeré obětiny skládají jí z úrody, v naději horoucí, že jejich, ne cizí ves navštíví. Praví se též, že nakonec Živa usadí se v národu, jenž nad všechny ostatní vynikne, ale to pouhé bajky babské jsou. Neb mudrci praví, že Živa zemi jen miluje a to, co roste na ní i žije, ať pláňka nejmenší či chrobák nejškarednější. Národy mocné pro ni více neznamenají nežli ona pláňka nepatrná, neboť i tak zmizí a nová po nich, jiná přijdou plemena. Však Živa věčná jest a byla a bude, navždy, až do skonání věků."

„Do skonání věků!" zazpíval trubadúr a zadrnkal na loutně. Torque se přidal vysokým trylkem své rákosové flétny. „Buď pozdravena, Polní panno! Za úrodu, za květiny v Dol Blathanna i za kůži níže podepsaného, kterou jsi zachránila před proděravěním šípy. Víte, něco vám povím."

Přestal hrát, objal loutnu jako dítě a posmutněl.

„Nejspíš se v baladě nezmíním o elfech a potížích, s nimiž se potýkají. Našlo by se dost lotrů, ochotných vydat se do hor... Proč přispíšit..."

Trubadúr zmlkl.

„Jen to dokonči," řekl Torque hořce. „Chceš říct, proč přispíšit to, co je stejně neodvratné. Nevyhnutelné."

„Nemluvme o tom," přerušil je Geralt. „Proč nad tím meditovat? Slova nejsou nutná. Vezměte si příklad z Lille."

„Domlouvala se s elfem telepaticky," řekl bard. „Poznal jsem to. Že, Geralte? Ty přece takovou komunikaci cítíš. Zachytils, o čem..."

„Něco málo."

„Co mu sdělila?“

„Mluvila o naději. O tom, že všechno se obrozuje a obrozovat nepřestane.“

„Jen to?“

„To stačilo.“

„Hm... Geralte? Lille žije na vsi, mezi lidmi. Myslíš si, že...“

„Že mezi nimi zůstane? Tady, v Dol Blathanna? Snad. Jestli...“

„Jestli?“

„Jestli se toho lidé ukážou být hodní. Pokud Konec světa zůstane koncem světa. Budeme-li respektovat hranice... No, dost řečí, chlapci. Je čas jít na kutě.“

„Pravda. Půlnoc je blízko, oheň dohasíná. Ještě chvilku posedím, nejlepší rýmy mě vždycky napadaly u hasnoucího ohně. A potřebuji pro svou baladu název. Pěkný název.“

„Co takhle ‚Konec světa‘?“

„Banální,“ frkl básník. „I kdyby to byl skutečně konec, je třeba popsat to jinak - metaforicky. Předpokládám, že víš, co je to metafora, Geralte. Hm... Musím si to promyslet... Tam, kde... K čertu... Tam, kde...“

„Dobrou noc,“ řekl čert.

HLAS ROZUMU 6

Zaklínač si rozšněroval košili a odlepil mokrý len od šíje. V jeskyni bylo velmi teplo, přímo horko, byla plná husté mokré páry srážející se na omšelých balvanech a bazaltových stěnách.

Všude kolem byly rostliny. Vyrůstaly z prohlubní vytesaných ve skále a vyplněných rašelinou, z velkých beden, truhlíků a květináčů. Pnuly se po skále i po dřevěných roštech a tyčkách. Geralt si je zvědavě prohlížel, poznávaje mnohé vzácné exempláře - takové, jenž se přidávaly do zaklínačských léků a elixírů, magických směsí a čarodějnických odvarů. A další, ještě vzácnější, jejichž účinky si mohl jen domýšlet. I takové, které vůbec neznal a ani o nich neslyšel. Viděl stěny porostlé hvězdicovým nostrixem, z objemných nádob rostoucí pevné koule dutohlavu, šlahouny arenarie obsypané krvavě rudými plody. Poznával masité, hustě žilkované listy svádivce, rudozlaté ovály nezmaru a tmavé střelky siricidy. Viděl ke kamenům lnoucí polštáře péřového mechu stavikrevu, lesklé bulvy krkavčího oka a tygrovitě proužkované listy vstavače myšího ocásku.

Ve stinné části jeskyně dřepěly houby šítonoši s klobouky šedivými jako polní kamení. Opodál rostl sážník, bylina schopná neutralizovat většinu známých jedů. Z hlubokých, do země zapuštěných beden vykukovaly nenápadné žlutošedé metličky ranohu, jehož kořen měl silné a všestranné léčivé účinky. Střed jeskyně patřil vodním rostlinám. Geralt viděl kádě plné rohatky a želví řasy, bazény pokryté hustým kobercem hlubenky, potravy cizopasného ostroží. Skleněné nádoby plné zkroucených výhonků halucinogenního dvouhrotu, útlých tmavozelených kryptokorin a klubíček nítěnic. Bahnem naplněná koryta, v nichž byly pěstovány nesčetné plísně, řasy, lišejníky a slatinné mechy.

Nenneke si vyhrnula rukávy svého roucha, vytáhla z košíku nůžky a kostěné hrabičky a beze slova se dala do práce. Geralt se posadil

na lavičku stojící v jednom z kuželů světla padajícího do jeskyně velkými křišťálovými tabulemi ve stropě.

Kněžka si pobrukovala a prozpěvovala, obratně nořila ruce do houštiny listí a šlahounů, rychle cvakala nůžkami a plnila košíky trsy bylinek. Napřimovala tyčky a rámy podpírající rostliny, čas od času prohrábla zeminu hrabičkami. Někdy s pohněvaným bručením vytrhla uschlý anebo shnilý stonek a hodila jej na hromadu kompostu, z níž vyrůstaly houby a nějaké šupinaté, hadovitě zkroucené rostliny, jež zaklínač vůbec neznal. Nebyl si ani příliš jist, zda to jsou vůbec rostliny - zdálo se mu, že se lesklé stvoly nepatrně pohybují a natahují ke kněžčiným rukám chloupky porostlé výhonky.

Bylo zde teplo. Velmi teplo.

„Geralte?“

„Ano,“ přemohl ospalost. Nenneke si pohrávala s nůžkami a dívala se na něho skrz veliké péřovité listy muchokřoví.

„Neodjížděj ještě. Zůstaň o pár dnů déle.“

„Nemohu. Už mám nejvyšší čas vydat se na cestu.“

„Co tě to žene? S Herewardem si nemusíš dělat starosti. A ten darmošlap Marigold ať si jede sám, kam ho srdce táhne. Zůstaň, Geralte.“

„Musím jet, Nenneke.“

Kněžka cvakla nůžkami.

„Snad ze svatyně nespěcháš z obavy, že tě tady najde ona?“

„Ano,“ přisvědčil. „Uhodlas.“

„Nebyla to těžká hádanka.“ řekla. „Můžeš být klidný. Yennefer tady už byla. Přede dvěma měsíci. A brzy se k nám nevrátí, protože jsme se pohádaly. Ne, kvůli tobě ne, na tebe se ani neptala.“

„Neptala?“

„Tak tohle tě bolí,“ zasmála se kněžka. „Jsi egocentrik jako ostatně každý mužský. Není nic horšího než nezájem, než lhostejnost. Ale nezoufej, já znám Yennefer až příliš dobře. Neptala se na nic, ale rozhlížela se a hledala tvoje stopy. A je na tebe hrozně naštvaná, vycítila jsem to.“

„Oč jste se pohádaly?“

„O nic, co by tě mohlo zajímat.“

„Stejně to vím.“

„Nemyslím,“ řekla Nenneke klidně, opravujíc tyčky. „Tvé vědomosti o ní jsou velice povrchní. Její znalosti o tobě nejsou mimo-

chodem o nic lepší. To je pro vztah, který vás spojuje či spojoval, dosti typické. Ani jeden z vás není schopen ničeho jiného než silně emocionálního hodnocení následků a zároveň ignorování příčin.“

„Ona tady byla proto, že se chtěla léčit,“ konstatoval suše. „O to jste se pohádaly, přiznej to.“

„Nic nebudu přiznávat.“

Zaklínač se zvedl a postavil se do jasného světla pod jedno z křišťálových stropních oken.

„Pojď sem na chvilku, Nenneke. Podívej se na tohle.“

Rozepnul tajnou kapsičku v opasku, vytáhl drobný uzlíček, miniaturní váček z kozinky, a vysypal jeho obsah na dlaň.

„Dva diamanty, rubín, tři hezké nefrity, zajímavý achát.“ Nenneke se vyznala ve všem. „Kolik tě stály?“

„Dva a půl tisíce temerských orenů. Odměna za wyzimskou strigu.“

„Za zmrzačený krk,“ zamračila se kněžka. „Inu, otázka ceny. Ale udělals dobře, že jsi hotovost vyměnil za ty kamínky. Oren si nestojí nejlépe a ceny drahokamů ve Wyzimě nejsou příliš vysoké, protože odtamtud už není daleko do trpaslických dolů v Mahakamu. Jestli je prodáš v Novigradu, dostaneš přinejmenším pět set novigradských korun. A koruna momentálně stojí šest a půl orenu a jde pořád nahoru.“

„Rád bych, abys to vzala k sobě.“

„Do úschovy?“

„Ne. Nefrity věnuji svatyni jako, dejme tomu, mou oběť bohyni Melitelé. A ostatní kameny... jsou pro ni. Pro Yennefer. Předej jí je, až tě opět navštíví, určitě to nebude trvat dlouho.“

Nenneke mu pohlédla zpříma do očí.

„Na tvém místě bych to nedělala. Věř mi, rozzuříš ji ještě více, pokud to ještě jde. Nechej všechno tak, jak to je. Tím nic nenapravíš. Když jsi od ní utekl, zachoval ses... no, nepříliš vhodně na zralého muže. Tím, že se budeš pokoušet smazat své provinění cennými dárky, zachováš se jako muž velice, skutečně velice přezrálý. Opravdu nevím, který typ muže nesnáším více.“

„Byla příliš panovačná,“ zamumlal, odvraceje tvář. „Nedokázal jsem to snést. Chovala se ke mně jako...“

„Přestaň,“ vyjela na něho přísně. „Nebreč mi na podolku. Nejsem tvoje matka, kolikrát ti to mám říkat? Ani tvoje zpovědnice. Je

mi jedno, jak s tebou zacházela, a jak ses k ní choval ty, mě zajímá ještě méně. Nemám v úmyslu dělat prostředníka a předávat jí ty hloupé kamínky. Hlupáka ze sebe můžeš dělat i bez mé pomoci.“

„Ty jsi mě nepochopila. Nechci ji odprošovat ani uplácet. Ale přece jen jí něco dlužím a léčba, kterou chce podstoupit, je prý velice drahá. Chci jí pomoci, to je vše.“

„Jsi větší blázen než jsem si myslela,“ zvedla Nenneke se země košík. „Drahá léčba? Pomoc? Geralte, ty kamínky jí nestojí ani za shýbnutí. Víš ty vůbec, kolik si Yennefer účtuje za potrat některé vznešené dámy?“

„Tak zrovna tohle vím. Stejně tak vím, že za vyléčení neplodnosti bere ještě více. Škoda, že si nedokáže pomoci sama. Proto hledá pomoc u jiných. Třeba u tebe.“

„Jí nikdo nepomůže, je to nemožné. Je čarodějka. Jako většina čarodějek má zakrnělé, nefunkční gonády. To se nedá vyléčit. Nikdy nebude moci mít dítě.“

„Ne všechny čarodějky jsou v tomto ohledu postiženy. Něco o tom vím. Ty to víš taky.“

„Ovšem,“ přimhouřila Nenneke oči. „Vím.“

„Nemůže být pravidlem něco, z čeho existují výjimky. Neodpovídej mi, prosím, otřepaným příslovím o výjimkách potvrzujících pravidlo. Prozraď mi něco o výjimkách jako takových.“

„O výjimkách,“ odsekla chladně, „lze říct jen jedno: že jsou. Nic víc. A Yennefer... Žel, ona takovou výjimkou není. Přinejmenším v tom ohledu, o němž se hovoříme. Protože v jiných směrech najdeš stěží větší výjimku než je ona.“

„Čarodějům,“ nevšímal si Geralt chladu ani narážek, „se už podařilo vzkřísit mrtvé. Znám doložené případy. A vzkřísení mrtvých je obtížnější než odstranění atrofie orgánů, alespoň se domnívám.“

„Domníváš se mylně. Protože mně není znám ani jeden případ úspěšného vyléčení atrofie žláz s vnitřní sekrecí anebo jejich regenerace. Už dost, Geralte, začíná to připomínat konsilium. Ty se v tom nevyznáš, já ano. A když tvrdím, že Yennefer za jisté schopnosti zaplatila ztrátou jiných schopností, tak je to pravda.“

„Když je to tak jasné, pak nechápu, proč se neustále snaží...“

„Ty toho chápeš moc málo,“ přerušila jej velekněžka. „Zatraceně málo. Přestaň se starat o její problémy, pomysli na vlastní. Tvůj organismus byl také podroben nezvratným změnám. Divíš se Yennefer,

co ale řekneš o sobě? Tobě by také mělo být jasné, že se nikdy nestaneš člověkem, a přesto se neustále snažíš, abys jím byl. Tím, že děláš lidské chyby. Chyby, které by zaklínač dělat neměl."

Opřel se o stěnu jeskyně a otřel si pot z čela.

„Mlčíš," konstatovala s úsměvem Nenneke. „Nedivím se. S hlasem rozumu se diskutuje obtížně. Jsi nemocen, Geralte. Nejsi v kondici. Špatně reaguješ na elixíry. Máš zrychlený tep, zpožděnou přizpůsobivost oka, zpomalené reakce. Nevycházejí ti nejjednodušší Znamení. A ty chceš vyrazit na cestu? Ty se musíš doléčit. Potřebuješ terapii. A před ní trans."

„Proto jsi ke mně poslala Lolu? V rámci terapie? Pro usnadnění transu?"

„Nejsi hloupý!"

„Až tak ne."

Nenneke se otočila a vložila ruce mezi masité lodyhy zaklínači neznámých popínavých rostlin.

„No dobrá, ať máš klid," souhlasila klidně. „Ano, poslala jsem ji k tobě. V rámci terapie. A mohu ti říci, že byla úspěšná. Druhého dne jsi reagoval podstatně lépe, uklidnil ses. A Lola, abych pravdu řekla, potřebovala terapii také. Nezlob se."

„Nezlobím se ani na tvou terapii, ani na Lolu."

„Ale na hlas rozumu, který slyšíš?"

Neodpověděl.

„Potřebuješ trans," zopakovala Nenneke, přejíždějíc pohledem po své jeskynní zahrádce. „Lola je připravena. Navázala s tebou fyzický i psychický kontakt. Jestli chceš opravdu jet, udělejme to dnes v noci."

„Ne. Nechci. Pochop, Nenneke, Lola může v transu začít věštit. Prorokovat, číst budoucnost."

„O to právě jde."

„Právě. Jenže já budoucnost znát nechci. Jak bych mohl dělat to, co dělám, kdybych ji znal? Koneckonců, i tak ji znám."

„Jsi si jist?"

Neodpověděl.

„No dobře," povzdechla si Nenneke. „Pojďme už. Aha, Geralte, nechci být indiskrétní, ale můžeš mi říci... Můžeš mi prozradit, jak jste se vy dva poznali? Ty a Yennefer? Jak to začalo?"

Zaklínač se pousmál:

„Začalo to tak, že jsme s Marigoldem neměli nic k snídani, a proto jsme se rozhodli nachytat nějaké ryby.“

„Mám tomu rozumět tak, že jsi místo ryby ulovil Yennefer?“

„Povím ti, jak to bylo. Ale až po večeři, protože mám hlad.“

„Tak pojďme. Už mám všechno, co potřebuji.“

Zaklínač vykročil ke vchodu, ale ještě jednou se rozhlédl po jeskynním skleníku.

„Nenneke?“

„Ano?“

„Polovina toho, co tady máš, už nikde jinde na světě neroste, viď?“

„Máš pravdu. Více než polovina.“

„Jak si to vysvětluješ?“

„Když ti řeknu, že je to díky milosti bohyně Melitelé, asi ti to stačit nebude, co?“

„Rozhodně ne.“

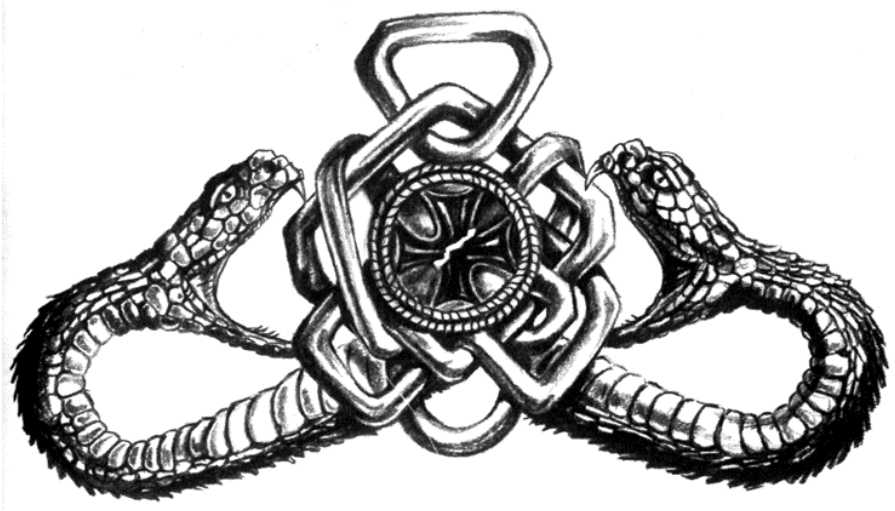
„To jsem si mohla myslet,“ zahihňala se Nenneke. „Víš, Geralte, naše slunce pořád ještě svítí. Jenže už ne tak, jako kdysi. Jestli chceš, můžeš se o tom dočíst v knihách. Ale jestli se ti nechce ztrácet čas, možná tě uspokojí vysvětlení, že křišťál ve stropě působí jako filtr. Eliminuje škodlivé záření, kterého je ve slunečním světle stále více. Proto se tady daří rostlinám, které nikde jinde na světě neuvidíš růst divoce.“

„Chápu,“ přikývl zaklínač. „A co my, Nenneke? Co bude s námi? Na nás přece slunce také svítí. Neměli bychom se i my skrýt pod takovou střechu?“

„V zásadě měli,“ povzdechla si kněžka. „Ale...“

„Ale co?“

„Je už pozdě.“

POSLEDNÍ PŘÁNÍ

I.

Sumec vystrkoval nad hladinu vousatou hlavu, mocně sebou házel, blýskal bílým břichem, cákal a pěnil vodu.

„Pozor, Marigolde!“ křikl zaklínač, zapíraje se podrážkami v kluzkém písku. „Drž ho! Mor na tebe!“

„Držím...“ hekl básník. „Hrome, to je obluda. Leviatan, a ne ryba. To bude masa, bohové!“

„Povoluj, povoluj, nebo utrhneš udici!“

Sumec zajel ke dnu a prudce se pustil po proudu řeky k zátočině. Šňůra zasyčela, z Marigoldových a Geraltových rukavic se zakouřilo.

„Táhni, Geralte, táhni! Nepovoluj šňůru, jinak se nám zamotá do kořenů na dně!“

„Ale takhle se utrhne!“

„Neutrhne! Tahej!“

Shrbeni táhli. Šňůra vibrovala, se sykotem řezala vodu, tříštila ji do kapiček lesknoucích se v paprscích vycházejícího slunce jako rtuť. Sumec se vynořil, projel těsně pod hladinou - tak se trochu uvolnil. Rychle začali dobírat povolenou šňůru.

„Vyudíme ho,“ zafuněl Marigold. „Zavezeme ho do vsi a necháme strčit do komína. A z hlavy dáme uvařit polívku.“

„Pozor!“

Sumec ucítil pod břichem mělčinu, zvedl z vody polovinu téměř dvousáhového těla, škubl hlavou, plácl širokou ocasní ploutví, obrátil se a ostře zajel do hloubky. Z rukavic se zase zakouřilo.

„Tahej, tahej. Na břeh s ním, s mrchou!“

„Povol mu, Marigolde! Praskne šňůra!“

„Vydrží, jen se neboj... Z hlavy... polívku...“

Sumec, znovu přivlečený blíže ke břehu, se převaloval, házel sebou a vůbec dával s velkou urputností najevo, že nebude tak snadné strčit ho do komína. Voda stříkala na všechny strany.

„Kůži prodáme...“ vyrážel námahou brunátný Marigold, oběma rukama tahající napjatou šňůru. „A vousy... Z vousů můžeme udělat...“

Nikdo se nikdy nedověděl, co se básník chystal udělat ze sumčích vousů. Šňůra praskla, oba rybáři ztratili rovnováhu a svalili se do mokrého písku.

„Aby to šlak trefil!“ vykřikl Marigold, až se z rákosí vrátila ozvěna. „Tolik žrádla je fuč! Zdechni, bestie!“

„Varoval jsem tě.“ Geralt si otřepával kalhoty. „Říkal jsem ti, ať ho netáhneš tak silně. Zvoral jsi to, kamaráde. Lempl jsi, ne rybář.

„To není pravda," urazil se trubadúr. „Že ta potvora vůbec zabrala, je moje zásluha."

„Zajímavé. Ani prstem jsi nehnul, když jsem chystal ty udice. Brnkal jsi na to svoje sladké dřevo a vřískal na celé okolí, nic víc."

„Omyl," zaškaredil se Marigold. „Abys věděl, když jsi usnul, sundal jsem z háčku červy a napíchl na něj chcíplou vránu, co jsem našel tamhle v křoví. Chtěl jsem vidět, jak se budeš šklebit, až ráno mrchu vylovíš. A zatím na ni zabral sumec. Na tvoje červy bychom chytili hovno."

„Chytili," odplivl si zaklínač do vody a začal navíjet zbytek šňůry na dřevěnou vidlici. „Jenomže ryba se utrhla poněvadž jsi ji táhl jako mezek. A přestaň fňukat, radši smotej druhou šňůru. Slunce už vyšlo, je čas vyrazit. Jdu připravit věci."

„Geralte!"

„Co ještě?"

„Na druhé udici je taky něco... Ne, jenom se zachytila. Hrome, drží za nějaký kámen, nepohnu s tím! Nooo, už to jde... Hele. Koukni, co táhnu. Vypadá to jako vrak kutru z časů krále Desmodea. Jen se na to podívej, Geralte."

Marigold, to se rozumí, opět přeháněl. Spletenec zpuchřelých provazců, potrhaných sítí a šlahounů vodních rostlin, který vytáhl z vody, byl vskutku objemný, nicméně do rozměrů říční lodi z časů legendárního krále mu hodně scházelo. Pěvec hromadu rozhrnul po pláži a špičkou boty se v ní přehraboval. V řasách se hemžily pijavky a drobní korýši.

„Ha! Vidíš, co jsem našel?"

Geralt se přiblížil. Básníkovým úlovkem se ukázala být otlučená kameninová nádoba - něco na způsob dvouuché amfory. Byla zamotaná ve staré síti, zčernalá shnilými řasami a olepená vodními slimáky, kapalo z ní smrduté bahno.

„Ha!" zvolal znovu pyšně Marigold. „Zdalipak víš, co to je?"

„Jak by ne. Starý džbánek."

„Mýlíš se," oznámil mu trubadúr, zatímco klacíkem z nádoby oškrabával ulity a nános ztvrdlého jílu. „Džbán to samozřejmě je, ale určitě kouzelný. Uvnitř sedí džin, který mi splní tři přání."

Zaklínač vyprskl.

„Jenom se směj,“ Marigold skončil čištění amfory, naklonil se a opláchl ji v řece. „Ale na špuntu je pečeť a na pečeti čarodějný znak.“ „Jaký? Ukaž!“

„Houby,“ schoval básník džbánek za zády. „Co bys ještě nechtěl? Já ho našel a potřebuji všechna přání.“

„Nedotýkej se té pečeti! Nechej to!“

„Pusť, povídám! Je to moje!“

„Marigolde, dávej pozor!“

„Pche!“

„Nestrhávej to! A hrome!“

Z nádoby, která během jejich tahanice spadla na zem, se vyvalil červený světélkující dým. Zaklínač uskočil a vrhl se k jejich tábořišti. Pro meč. Marigold si založil ruce na prsou a ani se nezachvěl.

Dým zavířil a utvořil ve výšce básníkovy hlavy nepravidelnou kouli. Ta se zformovala do podoby karikované beznosé hlavy s velkýma očima a jakýmsi zobanem namísto úst. Měla okolo sáhu v průměru.

„Džine,“ oslovil ji Marigold a dupl patou. „Já jsem tě vysvobodil. Nuže, od této chvíle jsem tvým pánem. Má přání...“

Hlava zaklapala zobanem.

„Utíkej!“ vykřikl zaklínač. „Utíkej, Marigolde!“

„Má přání,“ pokračoval básník, „jsou tato: Za prvé, ať co nejdřív trefí šlak Walda Marxe, minstrela z Cidaris. Za druhé, v Caelfu žije komtesa Virginie, která nikomu nechce dát. Ať dá mně. Za třetí...“

Nikdo se nikdy nedověděl, jaké bylo Marigoldovo třetí přání. Z ohavné hlavy totiž bleskově vyrostly dva ještě ohavnější paťáty a popadly trubadúra za krk. Marigold zavřeštěl.

Geralt se třemi skoky ocitl vedle hlavy, rozmáchl se stříbrným mečem a ťal rovnou přes prostředek. Vzduch zasvištěl, hlava vypustila dým a - vyrostla. Rázem byla dvakrát větší. Zoban, nyní rovněž podstatně větší a hrozivější, zaklapal a široce se otevřel. Vyšel z něj syčivý hvizd. Paťáty zacloumaly zmítajícím se Marigoldem a přimáčkly ho k zemi.

Zaklínač složil prsty do Znamení Aard a vpálil do hlavy nejvyšší množství energie, jež se mu podařilo zmobilizovat. Při střetu s aurou obklopující hlavu se magická energie proměnila v oslepující plamen. Zahřmělo, až Geraltovi zalehlo v uších, rákosím zasvištělo povětří nasáté implozí. Netvor pronikavě zařval, ještě vyrostl, avšak básníka pustil, vznesl se, otočil kolem vlastní osy a mávaje paťáty odletěl nad vodní hladinu.

Zaklínač se vrhl vpřed, aby odtáhl nehybně ležícího Marigolda. Jeho prsty zavadily o kulatý předmět zapadlý do písku.

Byla to mosazná pečeť se znakem zlomeného kříže a devítiramenné hvězdy. Nad vodou visící hlava už vyrostla do velikosti stohu sena. Otevřený řvoucí zoban teď rozměry připomínal vrata středně velké stodoly. Příšera natáhla paťáty a vrhla se do útoku.

Geralt, nevěda si již rady, sevřel pečeť v pěsti, napřáhl ruku proti nestvůře a vykřikl formuli exorcismu, kterou ho kdysi naučila jistá kněžka. Nikdy dosud ji nepoužil - ze zásady totiž odmítal věřit jakýmkoli pověrám. Výsledek však předčil nejsmělejší očekávání.

Pečeť se v okamžení rozžhavila, zasyčela mu v dlani a spálila ji. Olbřímí hlava se zastavila a zůstala viset nad řekou.

Chvíli se ani nepohnula, pak hrozně zavyla, zaskřehotala a rozplynula se v oblaku dýmu. Dým se srazil v husté mračno, které, vzdouvajíc hladinu, odletělo nečekanou rychlostí proti proudu řeky. V několika okamžicích zmizelo z dohledu, jen po vodě se ještě neslo vzdalující se vytí.

Zaklínač se sklonil ke svému druhovi zhroucenému na písku.

„Marigolde? Žiješ? Marigolde, hrome! Co je s tebou?“

Básník pohnul hlavou, zatápal rukama a otevřel ústa k výkřiku. Geralt zaťal zuby a přimhouřil oči. Marigold měl školený zvučný tenor a obzvláště ve strachu dokázal jeho hlas vystoupit do neuvěřitelné výšky. Leč nyní z pěvcova hrdla vyšel pouze sotva slyšitelný, chraptivý skřek.

„Marigolde, co je s tebou? Řekni něco!“

„Hhh... Eee... Khee... Khuuurva...“

„Bolí tě něco? Co je ti?“

„Hhh... Khuu...“

„Nic neříkej. Jestli je všechno v pořádku, kývni hlavou.“

Marigold sešklebil obličej a s námahou přikývl - a hned nato se začal dusit a kašlat, převalil se na bok, zkroutil se a dávil krev.

Geralt zaklel.

II.

„U všech bohů,“ couvl strážný a spustil lampu. „Co se mu stalo?“

„Pusť nás, dobrý muži,“ požádal tiše Geralt, podpíraje v sedle zhrouceného Marigolda. „Spěcháme. Vidíš přece.“

„Vidím,“ polkl zbrojnoš slinu, prohlížeje si básníkovu sinalou tvář a sedlou, zčernalou krev na jeho bradě. „Raněný? Vypadá to dost ošklivě, pane.“

„Spěcháme,“ opakoval Geralt. „Jsme na cestě od svítání. Pusťte nás, prosím.“

„Nemůžeme,“ ozval se druhý strážný. „Brána je otevřená od východu slunce do západu. V noci nesmí projít nikdo. Do města ani ven. Je to rozkaz. Nikdo, ledaže by měl glejt od purkmistra nebo dokonce od krále. Anebo kdyby to byl erbovní šlechtic.“

Marigold zachroptěl, padl obličejem do hřívy a po zaschlém krvavém škraloupu na koňské šíji stekla další rudá stružka.

„Lidé,“ řekl Geralt nejpokorněji, jak dokázal. „Vidíte přece, jak je to s ním špatné. Musím najít někoho, kdo ho dokáže vyléčit. Pusťte nás, prosím.“

„Nemusíš prosit,“ opřel se zbrojnoš o halberdu. „Rozkaz je rozkaz. Jestli vás pustím, půjdu na pranýř a vyženou mě ze služby, co dám potom děckám jíst? Ne, pane, nemohu. Pomoz svému příteli sesednout a zaveď ho do strážnice v barbakánu. Ošetříme ho a jestli mu je souzeno, do zítřka vydrží.“

„Tady naše ošetření nestačí,“ zaskřípal zaklínač zuby. „Potřebuje léčitele, zkušeného medika.“

„Takového byste v noci stejně nenašli,“ namítl druhý zbrojnoš. „Všechno, co pro vás můžeme udělat, je, že nebudete muset nocovat

před bránou. Ve strážnici je teplo a raněného je kam položit, bude mu lip než v sedle. Pojď, pomůžeme ti ho sundat z koně.“

Ve strážnici bylo skutečně teplo a vcelku útulně. V krbu praskal oheň a za krbem vytrvale vyhrával cvrček.

U těžkého dubového stolu seděli nad talíři a džbány tři muži.

„Promiňte, páni,“ oslovil je strážný podpírající Marigolda, „že vás rušíme. Doufám, že nemáte nic proti... Tento rytíř, hmm... A ten druhý je raněný. Myslel jsem...“

„Dobře jsi myslel,“ obrátil k nim jeden z mužů hubenou, ostrou, výraznou tvář a vstal. „Položte ho sem.“

Ten muž byl elf. Stejně tak druhý, sedící za stolem. Podle oděvu, svérázné směsice lidské a elfské módy, se jednalo o usedlé, asimilované elfy. Třetí muž, podle vzhledu nejstarší, byl člověk. Jeho prošedivělé vlasy byly zastřiženy tak, aby netlačily pod helmou a rovněž jeho výstroj byla rytířská.

„Jsem Chireadan,“ představil se vyšší z elfů, ten s ostře řezanou tváří. Jako obvykle u příslušníků Staršího Lidu nebylo možno určit jeho věk, mohl mít stejně dobře třicet jako sto třicet let. „To je můj příbuzný Errdil. A tento šlechtic je rytíř Vratimir.“

„Šlechtic,“ zbystřil Geralt pozornost, leč pohled na erb vyšitý na tunice, zklamal jeho naděje. Do čtyř polí rozdělený štít značící, že jeho nositel nepochází z manželského lože, přetínalo navíc šikmé stříbrné břevno nedosahující k okrajům. Nejenže byl Vratimir levoboček, ale ke všemu pocházel ze smíšeného lidsko-nelidského svazku. A třebaže nosil erb, privilegium procházet po soumraku městskými branami mu zcela jistě nepříslušelo.

„Žel i my,“ neušel elfovi zaklínačův rychlý pohled, „zde musíme čekat do úsvitu. Právo nezná výjimek, přinejmenším ne pro takové, jako jsme my. Pojď mezi nás, pane rytíři.“

„Geralt z Rivie,“ představil se zaklínač. „A nejsem rytíř, nýbrž zaklínač.“

„Co je s ním?“ ukázal Chireadan na Marigolda, jehož strážní položili na pokrývky. „Vypadá to na otravu. Je-li to skutečně otrava, mohl bych mu pomoci, mám u sebe dobrý lék.“

Geralt se posadil a stručně jim vysvětlil, co se básníkovi přihodilo u řeky. Elfové na sebe pohlédli. Šedivý rytíř svraštil tvář a odplivl si.

„Neuvěřitelné," poznamenal Chireadan. „Co to, podle tebe, mohlo být?"

„Džin z láhve," zahučel Vratimir. „Jako v pohádce."

„Neřekl bych," ukázal Geralt na raněného Marigolda, schouleného pod přikrývkou. „Neznám ani jednu pohádku, která by končila takhle."

„Poranění tohoto nešťastníka," uvažoval Chireadan nahlas, „jsou určitě magického původu. Obávám se, že moje medicína zde bude jen málo platná. Mohu mu alespoň zmírnit bolesti. Dávals mu nějaký lék, Geralte?"

„Jen utišující prostředek."

„Pojď, pomůžeš mi. Podržíš mu hlavu."

Marigold hltavě vypil s vínem smíchaný lék. Poslední lok mu zaskočil, až se rozkašlal a poplival koženou podušku.

„Já ho znám," ozval se druhý elf, Errdil. „Je to Marigold, básník a trubadúr. Viděl jsem ho kdysi u dvora krále Ethaina v Cidaris."

„Trubadúr?“ řekl Chireadan, upíraje zrak na Geralta. „To je špatné. Moc špatné. Má ochrnuté krční svaly a hrtan. Postihlo to i hlasivky. Je nutné co nejrychleji přerušit působení zaklet, jinak... Může to mít nevyléčitelné následky.“

„To znamená... Znamená to, že nebude moci mluvit?“

„Mluvit ano. Snad. Ale ne zpívat.“

Geralt se beze slova posadil za stůl a položil čelo na zaťaté pěsti.

„Čaroděj,“ řekl Vratimir. „Potřebuje magický lék nebo uzdravující kouzlo. Musíš ho, zaklínači, odvézt do jiného města.“

„Proč?“ zvedl Geralt hlavu. „A tady, v Rinde? Copak tu nemáte čaroděje?“

„V celé Redanii je nedostatek mágů,“ vysvětloval rytíř. „Mám pravdu, páni elfové? Od té doby, co král Heribert vyhlásil tu vyděračskou daň z čarování, se mágové vyhýbají jak hlavnímu městu, tak všem městům, kde se důsledně plní královské nařízení. A městská rada v Rinde, jak jsem slyšel, projevuje v této věci až přílišnou horlivost. Jářku, Chireadane, Errdile, mám pravdu?“

„Máš,“ potvrdil Errdil. „Ale... Chireadane, mohu?“

„Dokonce musíš,“ řekl vyšší elf, dívaje se na zaklínače. „Nač s tím dělat tajnosti? Beztak o tom ví kdekdo, celé město. Ve městě, Geralte, v těchto dnech přebývá jistá čarodějka.“

„Zajisté na zapřenou.“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou Chireadan. „Je to velmi vyhraněná osobnost. Nic si nedělá z klatby, kterou nad Rinde vznesla Rada čarodějů, ani z nařízení místních konšelů. Je to pro ni neobyčejně výnosné, poněvadž díky klatbě se mimořádně zvýšila poptávka po magických službách a ji ani nenapadne platit nějakou daň.“

„Co na to městská rada?“

„Čarodějka bydlí v domě jednoho kupce, faktora z Novigradu, který je zároveň novigradským titulárním vyslancem. U něho se na ni vztahuje právo asylu. A tak si s ní rada neví rady.“

„Je to spíš domácí vězení než asyl,“ opravil ho Errdil. „Nemůže se odtamtud vlastně ani hnout. Ovšem na druhou stranu si rozhodně nemůže naříkat na nedostatek zákazníků. Bohatých zákazníků. Na městské radní kašle, zato u kupce strojí halasné zábavy a flámy.“

„Konšelé zuří, bouří proti ní a kazí jí pověst, jak to jen jde,“ doplnil Chireadan. „Roznášejí o ní ošklivé pomluvy, protože doufají, že z Novigradu pošlou jejímu hostiteli zákaz udělovat jí asyl.“

„Nerad strkám prsty do takových dveří," zabručel Geralt, „jenže nemám na vybranou. Jak se jmenuje ten kupec-vyslanec?"

„Beau Berrant."

Zaklínači neušlo, jak se Chireadan, když vyslovil to jméno, zatvářil.

„Zdá se, že je to skutečně tvoje jediná naděje. A hlavně jediná naděje toho chudáka na lůžku. Ale jestli ti čarodějka bude ochotna pomoci... Nevím."

„Dávej pozor, až tam půjdeš," varoval ho Errdil. „Kolem domu je plno špiclů. Kdyby tě někdo zadržel, víš, co máš dělat. Peníze otevírají každé dveře."

„Půjdu, jen co se otevřou brány. Jak se jmenuje ta čarodějka?"

Geraltovi se zazdálo, že Chireadanova ostře řezaná tvář zrudla. Mohl to ale také být jen odlesk ohně od krbu.

„Yennefer z Vengerbergu."

III.

„Pán spí," opakoval fortnýř, shlíželo na Geralta svrchu. Byl o hlavu vyšší než zaklínač a téměř dvojnásobně širší v ramenou. „Seš hluchej, vandráku? Neslyšels, co jsem říkal?"

„Jen ať klidně spí dál," pravil zaklínač. „Nepřišel jsem za ním. Jdu se svou věcí za paní, která tady přebývá."

„Se svou věcí," pokoušel se hromotluk být vtipný, „si zajdi do bordelu, pobudo. Tam přebývají paní, které si s tou tvou věcí budou vědět rady. Táhni!"

Geralt odvázal od pasu měšec a zvedl ho za kožené řemínky.

„Mě nepodplatíš," oznámil fortnýř pohrdavě.

„To ani nemám v úmyslu."

Fortnýř byl příliš těžkopádný, sotva by stačil uhnout ráně obyčejného člověka. Před zaklínačovým úderem nestihl ani přivřít oči. Těžký váček ho s kovovým zachřestěním zasáhl do spánku. Padl zády na dveře, pokoušeje se oběma rukama zachytit zárubní. Geralt ho odstrčil bokem, kopl do kolena a ještě jednou švihl měšcem. Hromotlukovy oči se zakalily a směšně obrátily v sloup, nohy se pod ním složily jako dva zavíráky. Když zaklínač uviděl, že vrátný, ač již téměř v bezvědomí, kolem sebe pořád ještě šátrá rukama, udeřil ho s rozmachem do třetice, rovnou do temene.

„Peníze," zamručel, „otevírají každé dveře."

V síni bylo přítmí. Za dveřmi na levé straně se ozývalo hlučné chrápání. Zaklínač tam opatrně nahlédl. Na rozkopaném pelechu se rozvalovala spící tlustá ženština v noční košili vyhrnuté až k bokům. Nebyl to hezký pohled. Geralt zatáhl omráčeného fortnýře dovnitř a zavřel dveře na háček.

Dveře napravo byly pootevřené, za nimi pak viděl schody dolů. Už je chtěl minout bez povšimnutí, když k němu dolehlo tlumené zaklení, zarachocení a třesk rozbíjeného nádobí.

Dole byla prostorná kuchyně, plná potřeb na vaření, vonící kořením a smolným dřívím. Na kamenné podlaze, mezi střepy kameninového džbánku, klečel úplně nahý mužský s nízko svěšenou hlavou.

„Jablečný mošt, do hajzlu," zablekotal. „Mošt... Kde... Kde je služba?"

„Poslouchám," ozval se zaklínač vlídně.

Nahý člověk zvedl hlavu a polkl slinu. Oči měl kalné a silně překrvené.

„Chce jablečný mošt," vysvětloval. Se zřetelnou námahou se zvedl, usedl na kožešinou pokryté truhlici a opřel se o pec. „Musím... jí ho zanést... nebo..."

„Mám tu čest s kupcem Beau Berrantem?"

„Tiše," zašklebil se naháč bolestně. „Nekřič tak. Poslyš, tam v soudku... Mošt... Jablečný... Nalej ho do něčeho a pomoz mi do schodů, dobrá?"

Geralt pokrčil rameny, ale pak soucitně pokýval hlavou. Ačkoli to s alkoholem většinou nepřeháněl, stav, v němž se kupec nacházel, mu nebyl zcela neznámý. Mezi nádobím našel čistý džbán a cínový pohárek, ze soudku načepoval mošt. Když uslyšel chrápání, otočil se. Naháč spustil hlavu na prsa a tvrdě usnul.

Zaklínač měl chuť polít ho moštem, aby ho probral, ale pak si to rozmyslel. Se džbánem v ruce vyšel z kuchyně. Chodba končila těžkými, ozdobně vykládanými dveřmi. Pootevřel je jen natolik, aby mohl proklouznout dovnitř, a opatrně vstoupil do komnaty. Bylo tam šero, roztáhl zornice. A ohrnul nos. Ve vzduchu visel těžký zápach zkyslého vína, přezrálého ovoce a vyhořelých svící. A ještě něčeho - směsi vůně šeříku a angreštu.

Rozhlédl se. Stůl uprostřed komnaty byl přímo zavalen konvicemi, karafami, poháry, stříbrnými talíři a podnosy, miskami a příbo-

ry se střenkami ze slonoviny. Shrnutý, zmačkaný ubrus byl plný skvrn od jídla i od vína a na některých místech ztuhlý voskem, který na něj stekl ze svícnů. Pomerančové slupky oranžově zářily mezi peckami švestek a broskví, ohryzky hrušek a obranými střapci hroznů. Jedna číše byla převržená a rozbitá. Druhá byla celá, vína v ní bylo sotva do poloviny, zato z ní trčela ohryzaná drůbeží kost. Vedle poháru stál černý střevíček na vysokém podpatku. Byl z baziliščí kůže. Kůže z baziliška byla nejdražší známou surovinou, z níž mohl švec ušít boty.

Druhý střevíček ležel pod křeslem na nedbale pohozené černé sukni lemované bílým volaném a vyšívané květinovým motivem.

Geralt na chvíli zaváhal. Přemáhaje pocit znechucení, uvažoval, zda se raději nemá obrátit na patě a odejít. To by ovšem znamenalo, že fortnýře poslal do říše snů úplně zbytečně. A Geralt nerad dělal zbytečné věci.

Obrátil se k točitému schodišti v rohu hodovní síně. Našel na něm čtyři zvadlé bílé růže a ubrousek se skvrnami od vína a něčeho karmínového, co určil jako rtěnku. Vůně šeříku a angreštu zesílila.

Podlahu ložnice, do níž schodiště vedlo, pokrývala velká huňatá kožešina. Na ní ležela bílá krajková košile a ještě několik dalších bílých růží. A černá punčocha.

Druhá punčocha visela na jednom ze čtyř sloupků podpírajících baldachýn nad ložem. Řezby na sloupcích představovaly nymfy a fauny v roztodivných polohách. Některé byly zajímavé, jiné nesmyslné a směšné. Mnohé se opakovaly. Celkem vzato...

Geralt pohlédl na záplavu černých kadeří rozhozených na damaškové přikrývce a nahlas si odkašlal. Přikrývka se pohnula a zavzdychala. Geralt si odkašlal ještě jednou.

„Beau?“ ozvalo se nevýrazně odněkud z černých vlasů. „Přinesls mošt?“

„Přinesl,“ odpověděl zaklínač.

Vlasy odkryly úzkou bledou tvář, fialkové oči a tenké rty.

„Oooooch...“ ohrnuly se rty. „Oooooch... Umřu žízní.“

„Prosím.“

Žena se posadila. Měla hezká ramena a štíhlou šíji. Na ní černou sametku se šperkem - brilianty jiskřící hvězdou. Kromě ní na sobě neměla vůbec nic.

„Díky,“ vzala si nabízený pohárek, hltavě jej vypila, pak zvedla ruce a dotkla se spánků. Přikrývka sklouzla dolů. Geralt odvrátil zrak. Decentně, ale nijak kvapně.

„Co jsi vlastně zač?“ všimla si konečně černovláska jeho přítomnosti. Přimhouřila oči a přitáhla si pokrývku k tělu. „Co tady děláš? Kde je, u všech ďasů, Berrant?“

„Na kterou otázku ti mám odpovědět nejdřív?“

Okamžitě zalitoval své ironie. Žena zvedla ruku a z jejích prstů vystřelil zlatý paprsek. Geralt podvědomě zareagoval, bleskově složil ruce do Znamení Heliotropu, zachytil kouzlo těsně před obličejem, avšak výboj byl tak silný, že ho odhodil dozadu na stěnu. Po ní pak sklouzl na podlahu.

„Dost!“ zvolal, když viděl, že žena znovu zvedá ruku. „Paní Yennefer! Přicházím v pokoji, bez zlých úmyslů!“

Na schodišti se ozval dupot a do ložnice vběhli sloužící.

„Paní Yennefer!“

„Běžte pryč,“ přikázala jim čarodějka klidně. „Už vás nepotřebuji. Jste placeni za hlídání domu. Ale když tenhle člověk dokázal pro-

niknout až sem, postarám se o něj sama. Vyřiďte to panu Berrantovi. A pro mne připravte koupel.“

Zaklínač se ztěžka postavil. Yennefer si ho mlčky prohlížela přimhouřenýma očima.

„Odrazils moje zakletí,“ ozvala se nakonec. „Čaroděj nejsi, to vidím. Ale reflex máš neuvěřitelně rychlý. Mluv tedy, kdo jsi, neznámý bez zlých úmyslů. A radím ti, mluv rychle.“

„Jsem Geralt z Rivie, zaklínač.“

Yennefer se naklonila z lůžka, přidržujíc se satyra vyřezaného ve sloupku za jistý tělesný orgán celkem vhodně uzpůsobený k uchopení. Nespouštějíc zrak z Geralta, zvedla z podlahy plášť s kožešinovým límcem. Ovinula si ho kolem těla a vstala. Beze spěchu si nalila ještě jeden pohár moštu, vypila ho do dna, až se rozkašlala, a obrátila se ke Geraltovi. Ten si zatím potají masíroval zadní část těla, jež před chvílí prodělala bolestivý náraz.

„Geralt z Rivie,“ zopakovala čarodějka pomalu se zrakem upřeným na něj přes spuštěné řasy. „Jak ses sem dostal? A proč? Berrantovi jsi, doufám, neublížil?“

„Ne, neublížil. Potřebuji tvou pomoc, paní Yennefer.“

„Zaklínač,“ hovořila polohlasně sama k sobě a popošla blíž. „První, jehož vidím takhle zblízka. A rovnou slavný Bílý Vlk ve vlastní osobě. Slyšela jsem o tobě leccos.“

„To si dovedu představit.“

„Nevím, co si představuješ,“ zívla a přistoupila těsně k němu. „Dovolíš?“

Aniž by počkala na souhlas, dotkla se jeho obličeje, přiblížila k němu tvář a velice zblízka mu pohlédla do očí. Stiskl čelisti.

„Zorničky se roztahují samovolně podle dopadajícího světla nebo je můžeš ovládat vůlí?“

„Yennefer,“ řekl klidně. „Jel jsem do Rinde celý včerejší den bez zastávky. Celou noc jsem čekal na otevření městských bran. Fortnýře, který mě k tobě nechtěl pustit, jsem vzal přes hlavu tak, že se asi ještě nepřebral. Dotěrně a velmi bezohledně jsem narušil tvůj klid a vytrhl tě ze spánku. To všechno jen proto, že můj přítel potřebuje pomoc, jakou mu můžeš poskytnout pouze ty. Pomoz mu, prosím, a pak si klidně můžeme pohovořit o mutacích, změnách a úchylkách.“

Couvla o krok a nehezky sešklebila ústa.

„O jakou pomoc jde?“

„O regeneraci magickým vlivem ochrnutých orgánů hrdla, hrtanu a hlasivek. Stejné ochrnutí jako po zásahu šarlatovou mlhou. Nebo velice podobné.“

„Podobné,“ zopakovala jeho poslední slovo. „To znamená, že to, co ochromilo tvého přítele, nebyla šarlatová mlha. Co tedy? Mluv, takhle ráno, rozespalá, nemám náladu ani sílu číst v tvé mysli.“

„Hmm... Nejlepší bude, když začnu od počátku...“

„Ó ne,“ přerušila jej. „Je-li to tak složité, chvíli vydrž. Pachuť v ústech, rozcuchané vlasy, slepená víčka a jiné ranní nepříjemnosti silně omezují mou schopnost vnímat. Sejdi, prosím, dolů do lázně. Hned tam přijdu. Všechno mi vypovíš.“

„Yennefer, nechtěl bych tě uhánět, ale nemáme moc času. Můj přítel...“

„Geralte!“ vpadla mu zostra do řeči. „Vylezla jsem kvůli tobě z postele, ačkoli jsem nemínila vstávat před poledním zvoněním. Jsem ochotna odříci si dnešní snídani. Víš proč? Protože jsi mi přinesl jablečný mošt. Spěchals, měl jsi starost o trpícího přítele, dobýval ses ke mně násilím, bil lidi po lebkách a přesto jsi věnoval myšlenku žíznivé ženě. Dojals mě a pokusím se ti pomoci. Vody a mýdla se však nevzdám. Běž. Prosím.“

„Dobrá.“

„Geralte.“

„Poslouchám,“ zarazil se na prahu.

„Využij příležitosti a vykoupej se také. Podle smradu jsem schopna určit plemeno, věk a málem i barvu tvého koně.“

IV.

Vešla do lázně ve chvíli, kdy seděl na nízké stoličce a poléval se vodou ze džberu. Zakašlal a stydlivě se k ní otočil zády.

„Nenech se rušit,“ oslovila ho, házejíc na věšák náruč oblečení. „Při pohledu na nahého chlapa neomdlévám. Moje přítelkyně Triss Ranuncul tvrdí, že když viděla jednoho, viděla všechny.“

Vstal s ručníkem ovázaným kolem beder.

„Pěkná jizva,“ usmála se Yennefer při pohledu na jeho hruď. „Co to bylo? Spadls na pile pod katr?“

Neodpověděl. Čarodějka si ho bez rozpaků prohlížela dále, koketně naklánějíc hlavu k rameni.

„První zaklínač, kterého si mohu prohlédnout zblízka a dokonce nahý jako prst. Oho!“ předklonila se a nastavila ucho. „Slyším tvoje srdce. Jak pomalý tep. Dokážeš kontrolovat vylučování adrenalinu? Ach, promiň mi odbornou zvědavost. Jak se zdá, jsi podivně přecitlivělý, co se týče mimořádných vlastností tvého organismu. Zvykl sis je označovat názvy, které nesnáším a to s patetickým sarkasmem, který nesnáším ještě víc.“

Neodpověděl.

„No, dost toho. Moje koupel vychladne.“ Yennefer učinila pohyb, jako kdyby chtěla shodit plášť z ramen, ale zarazila se. „Budu se koupat, ty budeš vyprávět. Ušetříme čas. Ale... Nechci tě uvádět do rozpaků, skoro se neznáme. Takže, s ohledem na mravnost...“

„Otočím se,“ navrhl nejistě.

„Ne. Musím vidět do očí toho, s kým hovořím. Mám lepší nápad.“

Zaslechl ji vyslovit zaklínadlo, ucítil záchvěv medailonu a spatřil černý plášť zvolna klesající na podlahu. A pak uslyšel zašplouchání vody.

„Teď zase já nevidím tvé oči, Yennefer,“ řekl. „Škoda.“

Neviditelná čarodějka vyprskla smíchem a začvachtala v kádi jako ryba.

„Tak vyprávěj.“

Geralt dokončil zápas s kalhotami, které se snažil pod ručníkem natáhnout na tělo, a usedl na lavici. Obouvaje si boty, líčil příhodu u řeky, nezabíhaje do přílišných podrobností neslavného souboje se sumcem. Yennefer nevypadala jako někdo, kdo by se zajímal o rybaření.

Když se ve svém vyprávění dostal k okamžiku, kdy byl tvor-dým vypuštěn ze džbánu, se mořská houba mydlící neviditelno zastavila.

„No ne,“ uslyšel. „Jak zajímavé. Džin uvězněný v láhvi.“

„Jaký džin?“ namítl. „Byla to nějaká obměna šarlatové mlhy. Nějaký nový, neznámý druh.“

„Nový a neznámý druh zasluhuje, aby byl nějak pojmenován,“ prohlásila neviditelná Yennefer. „Džin není o nic horší název než kterýkoliv jiný. Pokračuj, prosím.“

Poslechl ji. Během jeho dalšího vyprávění mydliny v kádi pěnily a voda cákala přes okraj. Náhle něco upoutalo jeho pozornost. Podí-

val se důkladněji a rozpoznal obrysy a tvary, jak je odhalilo mýdlo pokrývající neviditelno.

Ty obrysy a tvary ho zaujaly natolik, že se na chvíli odmlčel.

„Mluv!“ vyrušil ho hlas ozývající se z prázdnoty nad mýdlovými obrysy. „Co bylo dál?“

„To je všechno,“ domluvil. „Zahnal jsem toho, jak ty říkáš, džina.“

„Jak se ti to podařilo?“

Do povětří se vznesl čerpák a vylil vodu. Spláchla mýdlo a s mýdlem i obrysy. Geralt si povzdechl.

„Zaklínadlem,“ odvětil. „Přesněji řečeno exorcismem.“

„Jakým?“

Čerpák znovu vylil vodu. Zaklínač si začal jeho činnosti všímat pozorněji, poněvadž stékající voda, byť jen nakrátko, rovněž ledacos ukázala. Vyslovil formuli, již použil proti džinoví. V souladu s pravidly magie nahradil hlásku „e“ nádechem. Doufal, že touto znalostí získá u čarodějky na vážnosti, proto ho překvapilo, když z kádě uslyšel šílený smích.

„Co je na tom směšného?“ zeptal se dotčeně.

„Ten tvůj exorcismus...“ Z háčku sklouzl ručník a začal energicky utírat poslední zbytky mokrých tvarů. „Triss se bude válet smíchy, až jí o tom povím. Kdo tě to, propánakrále, naučil, zaklínači? To... zaklínadlo?“

„Jedna kněžka ze svatyně Guldry. Je to tajný chrámový jazyk...“

„Tajný, jistě, jak pro koho.“ Vlhký ručník pleskl o okraj kádě, voda vyšplíchla na zem a stopy bosých nohou prozradily pohyb čarodějky. „To není hezké zaklínadlo, Geralte. Neradila bych ti opakovat ta slova v jiných chrámech.“

„Jestli to není magická formule, co to tedy je?“ vyptával se. Zatím se dvě černé punčochy, jedna po druhé, ve vzduchu napjaly a zformovaly do podoby pěkně rostlých nohou.

„Takové žertovné úsloví.“ Krajkové kalhotky obepnuly prázdnotu velice pozoruhodným způsobem. „Ovšem poněkud choulostivé.“

Bílá košile s krajkovou náprsenkou ve tvaru květu se vznesla vzhůru a za okamžik přijala tělesné tvary. Šněrovačku Yennefer nenosila, nic podobného ostatně ani nepotřebovala.

„Jaké úsloví?“

„Na tom nezáleží.“

Z hranatého křišťálového flakónu, stojícího na stolku, vyskočila zátka. V lázni zavoněl šeřík a angrešt. Zátka několikrát zakroužila v povětří a vrátila se zpět. Čarodějka zapnula manžety košile, vklouzla do šatů a zhmotnila se.

„Zapni mě,“ požádala, otočila se ke Geraltovi zády a začala si želvovinovým hřebenem rozčesávat vlasy. Jak si všiml, držadlo hřebenu vybíhalo do dlouhého ostrého bodce a v případě potřeby mohlo docela dobře posloužit jako dýka.

Zapínal jí šaty úmyslně pomalu, háček po háčku. S potěšením čichal vůni jejích vlasů padajících jako černý vodopád do půli zad.

„Vraťme se k tomu stvoření z láhve,“ připomněla Yennefer, připínajíc si briliantové náušnice. „Tvoje směšné zaklínadlo je na útěk pochopitelně nezahnalo. Pravděpodobně to bylo tak, že si vybilo vztek na tvém kumpánovi a zmizelo, když je to prostě přestalo bavit.“

„Pravděpodobně,“ souhlasil zaklínač neochotně. „V té chvíli se nezdálo se, že by odletělo do Cidaris zadávit

Walda Marxe.“

„Kdo je to zase ten Waldo Marx?“

„Minstrel, který považuje mého přítele, rovněž básníka a hudebníka, za sumáře bez štipky talentu, snažícího se vlichotit do přízně pokleslého publika.“

Čarodějka se s podivným zábleskem v očích otočila:

„Copak tvůj druh stačil vyslovit přání?“

„Dokonce dvě. A obě strašně pitomá. Proč tě to zajímá? Snad bys nebrala vážně takové hloupé bajky? Géniové živlů, d’jinni, duchové lampy či láhve, všichni ochotně plnící lidská přání.“

„Hloupé bajky,“ zopakovala Yennefer se záhadným úsměvem. „Samozřejmě. Výmysly, bláznivé báchorky. Pověsti, v nichž dobří duchové nebo víly plní přání. Takové pohádky si vymýšlejí ubozí slaboši, kteří si ani netroufnou snít o tom, že by si svá četná přání a touhy mohli splnit vlastním přičiněním. Těší mě, Geralte z Rivie, že k nim nepatříš. Jsi mně díky tomu duchovně bližší. Když já po něčem zatoužím, nečekám a nesním, nýbrž konám. A vždycky dostanu, co chci.“

„O tom nepochybuji. Jsi hotova?“

„Jsem.“

Čarodějka dopnula řemínky střevíců a vstala. Ani na podpatcích nebyla příliš vysoká. Zatřepala hlavou, ale ani přes usilovnou snahu se jí nepodařilo hřebenem zkrotit bujnou, nepoddajnou hřívu.

„Mám otázku, Geralte. Pečeť, která byla na zátce... Má ji tvůj přítel ještě?“

Zaklínač se zamyslel. Pečeť neměl Marigold, nýbrž on sám, a to u sebe. Ovšem zkušenosti ho naučily, že mágům není nutno říkat všechno.

„Hmm... myslím, že ano,“ zmátl ji co do příčiny svého zaváhám. „Snad ji má. Je ta pečeť tak důležitá?“

„Podivná otázka,“ opáčila ostře. „Zvláště od zaklínače, odborníka na nadpřirozené ohavnosti, který by měl vědět, že taková pečeť je důležitá aspoň natolik, že by se jí nikdo nepovolaný neměl ani dotknout. A rozhodně to nedovolit příteli.“

Zaťal zuby. Zásah byl přesný.

„Inu, každý se může mýlit,“ zmírnila Yennefer tón. „Není neomylných lidí a jak vidno, neomylní nejsou ani zaklínači. Tak můžeme vyrazit. Kde je teď tvůj zraněný přítel?“

„Tady, v Rinde. V domě jistého Errdila, elfa.“

Pátravě na něj pohlédla.

„U Errdila?“ zkřivila rty do úsměšku. „Vím, kde to je. Nemýlím-li se, je tam i jeho bratranec Chireadan.“

„Souhlasí. A co...“

„Nic,“ přerušila ho, zvedla ruce a zavřela oči. Medailon na jeho hrudi se pohnul, až trhl řetízkem.

Na vlhké zdi se rozzářil obdélník velikosti dveří, v němž mléčně fosforeskovala mlhavá nicota.

Zaklínač v duchu zaklel. Neměl rád magické portály a už vůbec ne cestování jejich prostřednictvím.

„Musíme...“ odkašlal si. „Je to nedaleko...“

„Nemohu volně chodit ulicemi tohoto města,“ přerušila ho. „Nejsem tu nijak zvlášť oblíbená, kdokoliv by mě mohl urazit, hodit po mně kamenem nebo i něčím horším. Jisté osoby o mně roznášejí pomluvy, kazí mi pověst; myslí si, že jim to projde beztrestně. Neboj se, moje portály jsou bezpečné.“

Geralt byl kdysi svědkem, jak podobným „bezpečným“ portálem proletěla jen půlka procházejícího. Druhá polovina se nikdy nenašla. Případů, kdy někdo vešel do portálu a už o něm nikdo nikdy neslyšel, znal několik.

Čarodějka si opět upravila vlasy a k pasu si připevnila perlami vyšívaný váček. Zdál se být malý, než aby se do něj vešlo cokoliv kromě hrsti drobných mincí a tyčinky na rty, avšak Geralt věděl, že to není váček obyčejný.

„Obejmi mě. Silněji, nejsem z porcelánu. Na cestu!“

Medailon zavibroval. Blýsklo se a Geralt se náhle propadl do černočerné prázdnoty a pronikavého chladu. Nic neviděl, nic neslyšel, nic necítil. Jediné, co smysly vnímaly, byla zima.

Chtěl zaklít, ale nestačil to.

V.

„Je tam už hodinu.“ Chireadan obrátil přesýpací hodiny a znovu je postavil na stůl. „Začínám mít určité obavy. Je na tom Marigoldův krk opravdu tak špatně? Nemyslíš, že je třeba podívat se za nimi nahoru?“

„Dala dost jasně najevo, že si to nepřeje.“ Geralt s příšerným šklebem dopil pohárek bylinného nápoje. Vážil si usedlých elfů a měl je rád pro jejich rozvážnost, toleranci i svérázný smysl pro humor. Nicméně jejich zvyklosti ohledně jídla a pití nechápal a nesdílel. „Nechci jí překážet, Chireadane. Magie vyžaduje čas. Ať to trvá třeba celý den, jenom ať se Marigold uzdraví.“

„Asi máš pravdu.“

Z vedlejší místnosti se ozvalo tlučení kladiv. Errdil, jak vyšlo najevo, bydlel ve starém hostinci. Nedávno jej koupil a nyní opravoval, aby ho se svou ženou, drobnou a málomluvnou elfkou, mohl zase otevřít. Rytíř Vratimir, který se k nim po společně strávené noci na strážnici, připojil, nabídl elfovi pomoc při opravách. Vrátili se k práci, sotva pominul ruch způsobený náhlým spektakulárním zjevením se zaklínače a čarodějky, vystupujících ze zářícího portálu na zdi.

„Mám-li být upřímný,“ rozhovořil se Chireadan, „nečekal jsem, že to půjde tak snadno. Nedá se říct, že by Yennefer projevovala obzvláštní ochotu pomoci svým bližním. Jejich potíže ji zajímají pramálo a rozhodně ji z nich hlava nebolí. Zkrátka, ještě jsem neslyšel, že by komukoli pomohla nezištně. Zajímalo by mě, jaký má zájem na tom, aby pomohla tobě a Marigoldovi.“

„Nepřeháníš trochu?“ pousmál se zaklínač. „Čarodějka na mě neudělala zase tak špatný dojem. Samozřejmě, ráda dává najevo svou nadřazenost, ovšem v porovnání s jinými čaroději, s celou tou nadutou bandou, je vtělená ochota a dobrosrdečnost.“

Chireadan se rovněž usmál:

„Je to asi tak, jako bys řekl, že štír je hezčí než tarantule, protože má takový roztomilý ocásek. Dej si pozor, Geralte. Nejsi první, kdo ji takto ohodnotil. Nevíš, že ze svého půvabu a přitažlivosti učinila nebezpečnou zbraň, kterou ovládá dokonale a zcela bez zábran. To pochopitelně nic nemění na tom, že je to fascinující, krásná žena. To nepopřeš, že?“

Geralt rychle pohlédl na vysokého elfa. Už podruhé měl pocit, že na jeho tváři postřehl ruměnec. Neudivilo ho to o nic méně než Chireadanova slova. Čistokrevní elfové nemívali ve

zvyku projevovat nad lidskými ženami takové nadšení. Navíc Yennefer, svým způsobem zajisté přitažlivá, se rozhodně nedala považovat za vysloveně krásnou ženu.

Snad nikdo by ve skutečnosti neoznačil nějakou čarodějku za krásnou. Jistě, všechny pocházely ze společenských vrstev, v nichž dívky čekala jediná budoucnost - sňatek. Komu by také přišlo do hlavy odsoudit dceru k letům náročného učení a mukám somatických změn, když ji bylo možno výhodně provdat? Kdo by si přál mít v rodině čarodějku? Z uznání, jaké mágům projevovala společnost, příbuzní čarodějky stejně nic neměli. Ještě před ukončením studia se u budoucích čarodějů a čarodějek zpřetrhala poslední pouta k rodině a uznávala se jedině příslušnost k řádu. Proto se čarodějkami stávaly pouze dcery, které ztratily veškerou naději na vdavky.

Na rozdíl od kněžek a druidek, které ošklivé nebo dokonce tělesně postižené novicky odmítaly, mágové přijali každou, která projevovala vlohy a předpoklady pro své budoucí poslání. Jestliže pak takové dítě prošlo tvrdým výběrem prvních let učení, zapracovala magie: srovnala končetiny, napřímila špatně srostlé kosti, zacelila zaječí pysky, beze stop odstranila jizvy, vyrážky, stopy po neštovicích. Mladá čarodějka se stávala „atraktivní“, protože to vyžadovala okázalost jejího stavu. Výsledkem byly pseudokrásné ženy se zlýma a studenýma očima. Očima žen neschopných zapomenout na svou ošklivost skrytou pod magickou maskou. Skrytou ne proto, aby byly šťastné, nýbrž pro prestiž jejich postavení.

Ne, Geralt Chireadanovi nerozuměl. Jeho oči zaklínače si všímaly příliš mnoha podrobností.

„Ne, Chireadane,“ odvětil, nechávaje si své myšlenky pro sebe. „Nepopřu to. Děkuji ti také za varování. Ale teď jde výhradně o Marigolda. Byl jsem při tom, když byl zraněn. Bylo mu ublíženo v mé přítomnosti. Kdybych věděl, že mu to pomůže, posadil bych se třeba holým zadkem na štíra.“

„To je ono,“ přikývl elf. „Yennefer to moc dobře ví - a ona takových vědomostí umí využívat. Nevěř jí, Geralte. Je nebezpečná.“

Neodpověděl.

Nahoře zaskřípaly dveře. Yennefer, opírajíc se o zábradlí ochozu, stála u schodiště do patra.

„Zaklínači, mohl bys přijít sem nahoru?“

„Jistě.“

Čarodějka se opřela zády o dveře pokoje, kam uložili raněného trubadúra, jednoho z mála pokojů alespoň zčásti už vybavených nábytkem. Zaklínač se zastavil před ní a mlčky na ni upřel pohled. Vi-

děl její levé rameno, bylo trochu výše než pravé. Nos, trochu moc dlouhý. Rty, trochu moc úzké. Bradu, poněkud ustupující. Obočí, nepříliš pravidelné. Oči...

Viděl příliš mnoho maličkostí. Naprosto zbytečně.

„Co je s Marigoldem?“

„Pochybuješ snad o mých schopnostech?“

Nepřestával na ni upírat oči. Měla postavu dvacetileté, ale její skutečný věk by si hádat netroufal. Pohybovala se s přirozenou, uvolněnou ladností. Nebyla nejmenší šance uhodnout, jaká byla kdysi, poznat, co bylo na jejím těle opraveno. Pustil to z hlavy. Nemělo to žádný smysl.

„Tvůj nadaný druh se uzdraví,“ řekla. „Svoje pěvecké schopnosti neztratí.“

„Jsem ti vděčný, Yennefer.“

Usmála se:

„Budeš mít možnost dát to najevo.“

„Mohu se na něho podívat?“

S odpovědí si dávala na čas. Zkoumavě si ho prohlížela, bubnujíc prsty po výplni dveří.

„Ovšem. Pojď dál.“

Medailon začal prudce, rytmicky vibrovat.

Na podlaze uprostřed pokoje ležela skleněná koule velikosti malého melounu, svítící mléčným světlem. Tvořila centrální bod přesně narýsované devítiramenné hvězdy, dotýkající se paprsky zdí a koutů místnosti. Do hvězdy byl červenou barvou vepsán pentagram. Na jeho cípech stály černé svíce ve svícnech fantastických tvarů. Černé svíce hořely rovněž v záhlaví postele, na níž ležel Marigold přikrytý beraní kůží. Básník dýchal klidně, nesípal již a nechroptěl, z jeho obličeje zmizel výraz bolesti - nahradil ho přihlouplý úsměv plný štěstí.

„Spí,“ oznámila Yennefer. „A sní.“

Geralt si prohlédl na podlaze nakreslené znaky. Vnímal přítomnost magie, již v sobě skrývaly, ale podvědomě cítil, že zatím je to magie spící, neprobuzena. Připomínala mu dech podřimujícího lva, dobře ale věděl, jaký může být nebezpečný lví řev.

„Co je to, Yennefer?“

„Past.“

„Na koho?“

„V tuto chvíli na tebe," otočila čarodějka klíčem v zámku, vytáhla jej a obrátila v ruce. Klíč zmizel.

„Takže jsem lapen," poznamenal chladně. „Co teď? Budeš usilovat o mou ctnost?"

„Nelichoť si."

Yennefer usedla na okraj postele. Marigold, stále se ještě připitoměle usmívající, zasténal. Byl to však nade vší pochybnost sten rozkoše.

„O co tady jde, Yennefer? Jestli to má být nějaká hra, já neznám pravidla."

„Už jsem řekla, že vždycky dostanu všechno, co chci. Stalo se, že chci něco, co má Marigold. Vezmu si to a rozejdeme se. Neměj obavy, neublížím mu..."

„Ten ksindl na podlaze," přerušil ji tvrdě, „slouží k vyvolávání démonů. A tam, kde se vzývají démoni, pokaždé někdo dozná újmy. Nedovolím to."

„...ani vlas mu z hlavy nespadne," pokračovala, aniž by jeho slovům věnovala třebas jen špetku pozornosti. „Hlásek bude mít jako slavík. A bude nadmíru spokojený, dokonce šťastný. Všichni budeme šťastní. A rozejdeme se. Beze smutku, ale také bez pocitu uraženosti."

„Ach, Virginie," zavzdychal Marigold se zavřenýma očima. „Tvá ňadra jsou nádherná, hebká jak labutí chmýří... Virginie..."

„Ztratil rozum. Mluví z cesty."

„Sní," vysvětlila Yennefer. „Ve snu se plní jeho přání. Prozkoumala jsem jeho mozek až na dno. Moc tam toho nebylo. Trocha snů, trocha prasečinek, mnoho poezie. Ale obraťme list. Pečeť, která uzavírala láhev s džinem, Geralte. Vím, že ji máš ty, ne trubadúr. Žádám tě o ni."

„K čemu ti bude?"

„Jak bych ti na tu otázku jenom odpověděla?" pousmála se čarodějka jízlivě. „Zkusím to takhle: Hovno ti je po tom, zaklínači. Vyhovuje ti taková odpověď?"

„Ne," usmál se rovněž a neméně odpudivě. „Ale nemusíš si za to dávat vinu, Yennefer. Není snadné způsobit, abych byl spokojen. Až dosud se to podařilo pouze osobám, abych tak řekl, netuctovým."

„Máš smůlu. Zůstaneš nespokojen. Tvoje chyba. A teď tu pečeť! Přestaň laskavě dělat grimasy, nesluší tvému mužnému vzezření.

Pokud sis nevšiml, máš mi právě začít projevovat vděčnost, kterou mi dlužíš. Pečeť je první splátkou ceny za pěvcův hlas.“

„Jak vidím, přeješ si svou odměnu ve splátkách. Jistě jich nebude málo,“ řekl mrazivě. „Mohl jsem to čekat a také jsem to čekal. Ale ať je to poctivý obchod, Yennefer. Já jsem koupil tvou pomoc. A já ji také zaplatím.“ Opět sešklebila rty v úsměšku, její fialkové oči se však nepřimhouřily:

„O tom nepochybuj, zaklínači.“

„Zaplatím já,“ zopakoval důrazně, „ne Marigold. Vezmu ho odtud do bezpečí. Až to udělám, vrátím se splatit druhou splátku. I ty další. Pokud jde o první...“ sáhl do kapsičky v opasku a vytáhl mosaznou pečeť se znakem hvězdy a zlomeného kříže. „Vezmi si ji. Ne jako splátku. Přijmi ji od zaklínače jako důkaz vděku, že ač ses chovala sebevypočítavěji, zachovala ses lépe než většina čarodějů na tvém místě. Přijmi to jako důkaz dobré vůle, který by tě měl přesvědčit, že až se o svého přítele postarám, vrátím se, abych splácel dál. Nepostřehl jsem mezi květy štíra, Yennefer. Jsem připraven platit za svou nepozornost.“

„Krásný proslov,“ podotkla čarodějka ironicky a zkřížila ruce na prsou. „Dojemný a patetický. Škoda jen, že zbytečný. Marigolda potřebuji tady a tady také zůstane.“

„Už jednou se dostal do blízkosti toho, co se připravuješ přivolat sem,“ ukázal Geralt na vzory na podlaze. „Až ukončíš přípravy a džin se objeví, přes všechny tvoje sliby na to Marigold doplatí. Jde ti přece o netvora z láhve, ne? Chceš ho ovládnout, donutit ho, aby ti sloužil? Nemusíš mi odpovídat, vím, hovno mně je po tom. Pro mě, za mě, dělej si co chceš, přitáhni sem třeba deset démonů. Ale bez Marigolda. Jestli ohrozíš Marigolda, nebude to už poctivý obchod, Yennefer, a nemáš nárok žádat odměnu. Nedovolím...“

Zarazil se.

„Zajímalo mě, kdy to ucítíš,“ zahuhňala se čarodějka.

Geralt napjal svaly, zaťal zuby až k bolesti, soustředil celou svou vůli. Nadarmo. Byl ochrnutý, nehybný jako kamenná socha, jako do země zaražený sloup. Nedokázal pohnout ani palcem v botě.

„Bylo mi jasné, že přímo vržené kouzlo budeš umět odrazit,“ vysvětlovala Yennefer. „Věděla jsem také, že dříve než se do něčeho pustíš, budeš se mi snažit zaimponovat svou výřečností. A tak jsi žvanil, zatímco nad tebou vznesené zaklení pozvolna účinkovalo a

lámalo tvou vůli. Teď už můžeš jenom žvanit, nic víc. Ani imponovat mi nemusíš, vím, že jsi dobrý řečník. Další námaha v tomto směru by výsledný dojem jen pokazila."

„Chireadan..." promluvil s námahou, pokoušeje se ještě bojovat s magickým ochrnutím. „Chireadan odhalí tvůj uskok. Brzy začne mít podezření, nevěří ti, Yennefer. Od začátku ti nevěřil..."

Čarodějka širokým obloukem mávla rukou. Zdi místnosti rázem změnily barvu i strukturu. Z jednotvárně šedivého povrchu zmizela okna, zmizely dveře, zmizely dokonce i zaprášené závěsy a obrázky podělané od much.

„Chireadan začne mít podezření. A co má být?" vycenila zuby. „Přiběhne ti snad na pomoc? Mou bariérou by stejně nepronikl. Jenže Chireadan nepřijde, nic proti mně nepodnikne. Nic. Ovládá ho moje kouzlo. Ne, nejde o magii, nesnažila jsem se o nic takového. Důvod je prostý: zamiloval se do mě, osel. Tys to nepoznal? Chtěl dokonce vyzvat Berranta na souboj, jen si to představ. Žárlivý elf - to se opravdu často nevidí. Jenže já si ten dům nevybrala bezdůvodně."

„Berrant, Chireadan, Errdil, Marigold. Opravdu, jdeš za svým cílem nejkratší cestou. Ale já se, Yennefer, využít nenechám."

„Necháš, necháš." Čarodějka se postavila a pečlivě se vyhýbajíc znakům a symbolům na podlaze, přistoupila k němu. „Říkala jsem přece, že jsi mi dlužen za uzdravení toho básníka. Bude to jen maličkost, neveliká služebička. Potom, co se tady chystám udělat, okamžitě z Rinde zmizím. Mám tady v tom městě jisté... Nazvěme to nesplacené účty. Několika místním obyvatelům jsem něco slíbila a své sliby vždycky plním. Protože však tentokrát nemám času nazbyt, postaráš se o jejich splnění ty."

Bojoval. Bojoval ze všech sil, ale marně.

„Nevzpírej se chlapečku," ušklíbla se jízlivě. „Není to k ničemu. Máš silnou vůli a dostatek odolnosti vůči magii, ale na mne a má zakletí to nestačí. A nehraj se mnou komedii. Nepokoušej se mě ohromit svou tvrdostí a hrdou zmužilostí. Protože hrdý a zmužilý jsi leda ve svých představách. Abys zachránil přítele, udělal bys pro mne cokoli i bez kouzel. Zaplatil bys jakoukoli cenu, lízal bys mi boty. A kdybych si, dejme tomu, chtěla dopřát drobet povyražení, tak i něco jiného."

Mlčel. Yennefer stála před ním, smála se a hrála si se svou obsidiánovou, diamanty jiskřící hvězdou.

„Už v Berrantově ložnici," pokračovala, „po několika slovech jsem poznala, jaký doopravdy jsi. A hned mi bylo jasné, jakou po tobě budu požadovat cenu. Moje účty v Rinde by mohl vyrovnat kdekdo - třeba Chireadan. Jenže to uděláš ty, protože ty musíš platit. Za všechno. Za předstíranou hrdost, chladný pohled a oči hltající každou podrobnost, za kamennou tvář, za sarkastický tón. Za tvůj dojem, že můžeš stát tváří v tvář Yennefer z Vengerbergu a považovat ji za samolibou, nafoukanou fiflenu, za vypočítavou vědmu - a zároveň valit oči na její namydlené kozy. Teď plať, Geralte z Rivie!"

Oběma rukama chytila jeho vlasy a prudce ho políbila na ústa, přisála se na něho jako hladový upír. Geralt měl pocit, že se řetízek na medailonu stahuje a škrtí ho jako oprátka. V hlavě mu zablýsklo, v uších začalo hluše šumět. Fialkové oči zmizely, propadl se do prázdna.

Klečel na zemi. Yennefer stála před ním a hovořila k němu měkkým, laskavým hlasem:

„Pamatuješ si to?"

„Ano, paní.“ To byl jeho vlastní hlas.

„Běž tedy a vykonej můj rozkaz.“

„Vykonám, paní.“

„Dovoluji ti políbit mi ruku.“

„Děkuji, paní.“

Cítil, jak se k ní sune po kolenou. V hlavě mu bzučelo deset tisíc včel. Její ruka voněla šeříkem a angreštem. Šeříkem a angreštem... Šeříkem a angreštem... Záblesk. Tma.

Zábradlí. Schody. Chireadanova tvář.

„Geralte! Co je s tebou? Kam běžíš, Geralte?“

„Musím...„ Jeho vlastní hlas. „Musím... jít...“

„Bohové! Pohlédněte na jeho oči!“

Úžasem vyjevená Vratimirova tvář. Errdilova tvář. Chireadanův hlas:

„Ne! Ne, Errdile! Nechytejte ho, nepokoušejte se ho zadržet! Uhni, Errdile! Běž mu z cesty!“

Vůně šeříku a angreštu. Šeříku a angreštu...

Dveře. Výbuch sluneční záře. Horko. Parno. Vůně šeříku a angreštu. Přijde bouře, napadlo ho.

To byla jeho poslední myšlenka

VI.

Tma. Vůně...

Vůně? Ne, zápach. Smrad moče, shnilé slámy a mokrých hadrů. Kouř čadící pochodně zasunuté v železném držadle ve zdi z hrbolatých kamenných kvádrů. Pochodní vrhány stín na slámou pokryté zemi.

Stín mříže.

Zaklínač zaklel.

„Konečně...“ Cítil, jak ho někdo zvedá a opírá zády o vlhkou zeď. „Už jsem se o tebe začínal bát, když jsi tak dlouho nemohl přijít k sobě.“

„Chireadane? Kde... K čertu, hlava se mi chce rozskočit... Kde to jsme?“

„A kde bys hádal?“

Geralt si otřel obličej a rozhlédl se kolem sebe. U protější zdi seděla trojice otrhanců. Seděli v místě nejvzdálenějším světlu pochodně, skoro v úplné tmě. Vedle mříže, jež je oddělovala od spoře osvětlené chodby, se pohnulo něco, co zdánlivě vypadalo jen jako hromádka špinavých hadrů. Ve skutečnosti to byl vyzáblý stařík s nosem jako ptačí zobák. Délka rozcuchaných vlasů a vousů i stav jeho oblečení svědčily výmluvně o době, již zde strávil.

„Strčili nás do basy,“ konstatoval nevesele.

„Těší mě,“ řekl elf, „že jsi už získal schopnost logicky uvažovat.“

„Zatraceně... A Marigold? Jak dlouho tady jsme? Kolik času už...“

„Nevím. Když mě sem dovlekli, byl jsem v bezvědomí stejně jako ty.“ Chireadan shrnul slámu a posadil se v mezích možností pohodlněji. „Je to důležité?“

„A jak, hrome. Yennefer... A Marigold. Marigold je tam s ní a ona se chystá... Hej, vy tam! Jak je to dávno, co nás sem zavřeli?“

Otrhanci si začali mezi sebou něco šeptat. Žádný z nich neodpověděl.

„Jste hluší?“ Geralt si odplivl, pokoušeje se zbavit ohavné kovové pachuti na jazyku. „Ptám se, jaká je teď denní doba? Nebo noční? Snad víte, kdy vám nosí žrádlo?“

Otrhanci začali mručet a pokašlávat.

„Hele, panstvo,“ ozval se jeden z nich konečně srozumitelnou řečí. „Neserte se do nás a raději držte huby. My jsme poctiví zloději a ne nějací političtí, že jo? Žádnej útok na tydlencty... představitele vlády. My jsme akorát kradli.“

„Jasná páka,“ přidal se druhý. „Vy máte svůj kout, my svůj. Každej ať se stará o svý.“

Chireadan si pohrdavě odfrkl, Geralt si odplivl.

„Tak to tu chodí,“ zafilosofoval si zarostlý stařík s dlouhým nosem. „Každý v šatlavě svého kata vyhlíží a se svými jen drží.“

„A co ty, dědo,“ oslovil ho elf výsměšně. „Držíš s nimi nebo s námi? Do které party patříš?“

„Do žádné,“ odvětil stařík hrdě, „protože já jsem nevinný.“

Geralt si znovu odplivl, ačkoliv to příliš nepomáhalo. Začal si masírovat spánky bolavé hlavy.

„Chireadane?“ zeptal se. „S tím útokem na představitele vlády... Je to pravda?“

„Čistá pravda. Copak si na nic nevzpomínáš?“

„Vyšel jsem na ulici... Lidé se dívali... Potom... Potom nějaký krám...“

„Zastavárna,“ ztlumil elf hlas. „Vešels do frcu. Sotva jsi vstoupil, dals majiteli do zubů. Silně. Tak silně, že o pár přišel.“

Zaklínač vycedil přes zuby kletbu.

„Lichvář se složil,“ pokračoval Chireadan polohlasně, „a tys ho několikrát kopl do různých citlivých míst. Svému pánu přiběhl na pomoc příručí. Vyhodils ho zavřeným oknem na ulici.“

„Obávám se,“ řekl Geralt, „že to tím neskončilo.“

„Oprávněná obava. Vyšels ven a vykročil prostředkem ulice. Porážel jsi chodce a vykřikoval nějaké nesmysly o cti dámy. Následoval tě už docela obstojný shluk lidu. Byl jsem v něm také. Já, Errdil i Vratimir. Zastavil ses před domem lékárníka Vavřinoska, vstoupil dovnitř, za chvíli ses vrátil, ale to už jsi táhl Vavřinoska za sebou za nohu. A ke shromáždění čumilů jsi vyhlásil řeč.“

„Jakou?“

„Zkrátka řečeno jsi oznámil, že vlastní cti dbalý muž by neměl ani poběhlici z povolání titulovat slovem ‚kurva‘, jelikož je to ubohost a hulvátství. Dále pak užívat výrazu ‚kurva‘ vůči ženě, s níž dotyčný nesouložil a tím méně jí za tuto činnost dával peníze, je urážlivé, sprosté a navýsost trestuhodné. Takto zasloužený trest, jak jsi oznámil všem okolo, bude vyměřen na místě a bude to trest, jaký si sprosťák zaslouží. Přidržels apatykářovu hlavu mezi koleny, stáhl mu kalhoty a zmaloval mu za zadnici řemenem. Tak.“

„Mluv, Chireadane, mluv. Nešetři mě.“

„Dávals mu na prdel co proto, ruku jsi nešetřil. Vavřinosek brečel, vřískal, řval, dovolával se pomoci božské i lidské, škemral o milost, ba, sliboval dokonce nápravu, nicméně tys mu očividně nevěřil. Potom přiběhlo pár ozbrojených raubířů, kterým se tady, v Rinde, říká městská garda.“

„A já,“ pokýval Geralt hlavou, „jsem právě tehdy spáchal útok na představitele vlády.“

„Ale kdež. Ten jsi spáchal už mnohem dřív. Lichvář i apatykář jsou členy městské rady. Bude tě určitě zajímat, že tihle dva projevovali největší snahu vystrnadit Yennefer z města. Nejenže ji rada vyhlásila za osobu v Rinde nežádoucí z jejich popudu, ale pobuřovali proti ní dokonce i po krčmách, všude ji pomlouvali tím nejnevybíravějším způsobem.“

„To jsem si už domyslil. Mluv. Skončil jsi, jak přiběhli biřici z městské gardy. To oni mě šoupli pod zámek?“

„Chtěli. Och, Geralte, to byla podívaná. Co jsi s nimi prováděl se dá jen těžko popsat. Oni měli důtky, obušky, meče, sekery - a ty jenom jasanovou hůlku s kuličkou na držadle, kterou jsi vzal nějakému místnímu švihákovi. A když všichni leželi na zemi, šel jsi dál. Většina z nás dobře věděla, kam míříš.“

„To bych taky rád věděl.“

„No přece do chrámu. Totiž kněz Krepp, jinak rovněž člen městského zastupitelstva, věnoval Yennefer ve svých kázáních mimořádnou pozornost. A ty jsi své názory ohledně důstojného kněze Kreppa nijak neskrýval. Slibovals mu lekci dobrého chování vůči krásnému pohlaví. Kdykoli ses o něm zmiňoval, vynechával jsi jeho oficiální titul a častoval ho naopak přídomky vzbuzujícími mezi čumily, kteří za tebou již houfně táhli, převeliké veselí.“

„Aha," podotkl Geralt. „Takže navíc rouhání. Co ještě? Znesvěcení chrámu?"

„To ne. Nestihls tam vstoupit. Před chrámem tě čekala celá rota městské stráže vyzbrojená vším, co se v cekhausu dalo najít - mám dojem, že snad kromě obléhací katapulty. Chystali se tě prostě rozsekat na cucky. Ale ani jsi k nim nedošel. Znenadání ses chytil oběma rukama za hlavu a omdlel."

„Víc už říkat nemusíš. Ale, Chireadane, jak ses do basy dostal ty?"

„Když jsi upadl, chtělo tě pár biřiců propíchat sudlicemi. Dal jsem se s nimi do hádky, dostal palicí po hlavě a probral se až tady v díře. Bezpochyby mě obviní z účasti na protilidském spiknutí."

„Když už jsme u toho obvinění," zajímal se Geralt. „Co nám za celou tu patálii hrozí? Co myslíš?"

„Pokud se Neville, zdejší purkmistr, stačil vrátit ze sídelního města, kdo ví..." pokrčil Chireadan rameny. „Zná mě. Není-li ale ještě zpátky, vynesou rozsudek konšelé, samozřejmě včetně obou postižených - apatykáře a lichváře. To by znamenalo..."

Elf učinil krátké gesto v okolí šíje. Přestože byla ve sklepení tma, dal se tento pohyb vykládat jediným možným způsobem. Zaklínač mlčel, zloději jen potichu mručeli. Za nevinu zavřený stařík, jak se zdálo, spal.

„Výborně," ozval se konečně Geralt a přidal šťavnatou nadávku. „Nestačí, že budu viset, ale ještě navíc s vědomím, že jsem zavinil tvou smrt, Chireadane. A zřejmě i Marigoldovu. Ne, nepřerušuj mě. Vím, že to byla Yennefeřina intrika, ovšem vinu na tom mám především já. Moje hloupost. Obloudila mě, udělala ze mne, jak říkají trpaslíci, balvana."

„Hm..." povzdychl si elf. „Co k tomu mohu dodat? Varoval jsem tě před ní. Zatraceně, tebe jsem varoval, ale sám jsem se projevil, promiň mi ten výraz, jako stejný hňup. Vyčítáš si, že tady sedím kvůli tobě, jenže tak to není. Naopak, ty jsi tady mou vinou. Mohl jsem tě na ulici zadržet, omráčit, nedovolit ti... Neudělal jsem to. Protože jsem se bál, že když pomine kouzlo, jímž tě ovládla, vrátíš se a... ublížíš jí. Odpusť."

„Odpouštím bez výhrad. Vždyť nemáš ani ponětí, jak silné to její kouzlo bylo. Já, milý elfe, běžné zaklení zlomím během chvíle a v žádném případě přitom neomdlévám. Její kouzlo byste zrušit nedo-

kázali a omráčit mě by se vám také nepodařilo. Vzpomeň si na městskou stráž.“

„Opakuji, nemyslel jsem na tebe. Myslel jsem na ni.“

„Chireadane?“

„Ano?“

„Ty ji... Ty ji...“

„Nemám rád velká slova,“ přerušil ho elf smutně. „Ta žena na mne, dalo by se říci, hluboce zapůsobila. Divíš se, jak mě může přitahovat taková, jako je ona?“

Geralt přivřel oči, aby v paměti vyvolal jistý obraz. Obraz, jenž na něj, jak by se dalo říci i bez velkých slov, hluboce zapůsobil.

„Ne, Chireadane,“ řekl. „Nedivím se ti.“

Z chodby zaduněly těžké kroky, zařinčelo železo. Do cely padly stíny čtyř postav. V zámku zaskřípal klíč. Nevinný stařík odskočil od mříží jako rys a bez žádných cavyků se běžel schovat mezi zločince.

„Tak brzy?“ podivil se elf polohlasně. „Myslel jsem, že postavit šibenici zabere více času.“

Jeden z biřiců, holohlavý jako koleno, zato s bradou zarostlou štětinami, a něž by se nemusel stydět ani divočák, ukázal na zaklínače.

„Ten,“ oznámil stručně.

Dva další biřici Geralta popadli, surově s ním zacloumali a přimáčkli ho ke zdi. Zloději zalezli do svého temného kouta, nosatý děda se zahrabal do shnilé slámy. Chireadan chtěl vyskočit, avšak klesl zpátky na podlahu, couvaje před hrotem meče opřeným o jeho prsa.

Holohlavý biřic se postavil před zaklínače, vyhrnul si rukávy a levačkou si zamnul pravou pěst.

„Pan radní Vavřinosek,“ řekl, „se dává ptát, jak se ti líbí v naší šatlavě? Zdali ti něco nechybí? Zdali ti není zima? Co?“

Geralt neuznal za vhodné odpovědět. Kopnout holohlavého nemohl, protože biřici, kteří ho drželi, mu těžkými škorněmi přišlápli nohy. Holohlavý se krátce rozmáchl a vrazil mu pěst do žaludku. Nepomohlo ani napnout břišní svaly. Geralt, křečovitě lapaje po dechu, se nějaký čas díval na vlastní poklopec, pak ho biřici zvedli.

„Nepotřebuješ něco?“ naklonil se k němu holohlavý. Z huby mu páchlo cibulí a zkaženými zuby. „Pana radního potěší, že si na nic nestěžuješ.“

Druhý úder. Na stejné místo. Vnitřnosti se mu bolestivě stáhly a zvracel by, kdyby měl co. Holohlavý se k němu otočil bokem. Měnil ruku.

Buch! Opět sledoval svůj poklopec. Přišlo mu divné, že nad ním není díra, jíž by viděl zeď za sebou.

„Tak co?“ Biřic poněkud ustoupil, aby měl větší rozmach. „Ani žádná zvláštní přání? Pan radní přikázal, že se tě na to máme zeptat. Ale proč nic neříkáš? Snad se ti na jazyku neudělal uzel? Hned ti ho rozvážu.“

Buch!

Geralt byl stále při vědomí. A přitom musel co nejdříve omdlít, aby zachránil svoje tělesné orgány. Aby ztratil vědomí, musel holohlavého vyprovokovat.

Biřic mlaskl, vycenil řídké zuby a znovu si promnul pěst.

„Tak co? Pořád žádné přání?“

„Jedno...“ zasípal zaklínač, zvedaje s úsilím hlavu. „Abys praskl, zkurvysynu!“

Holohlavý zaskřípal zuby, o krok ustoupil a rozmáchl se, tentokrát rozhodnut bít do hlavy, jak to Geralt předpokládal. Avšak rána nedopadla. Biřic najednou zrudl a zabublal jako krocan, oběma rukama se chytil za břicho, zavyl, zařval nelidskou bolestí... A praskl.

VII.

„Co mám s vámi dělat?“

Ztemnělou oblohu za oknem radnice proťal oslepující blesk. Po chvíli se ozvalo táhlé zadunění hromu. Liják sílil, bouřkový mrak se otevřel rovnou nad Rinde.

Geralt s Chireadanem seděli na lavici pod velkým gobelínem, znázorňujícím ctihodného proroka Lebedu, an pase ovce. Oba mlčeli s kajícně sklopenými hlavami. Purkmistr Neville přecházel síní, rozhněvaně prskal a funěl.

„Všiví, zasraní čarodějníci!“ zahulákal a zastavil se. „Proč zrovna Rinde, proč moje město? Je málo jiných měst na světě, či co?“

Elf se zaklínačem mlčeli.

„Něco takového...“ zajíkl se purkmistr. „Žalářníka... na krvavou fašírku... To je... To je nelidské...“

„Nelidské a bezbožné,“ připomněl kněz Krepp, který byl rovněž přítomen výslechu v úřední síni radnice. „Tak nelidské a tak bezbožné, že i hlupákovi dojde, kdo za tím stojí. Ano, purkmistře. Chireadana oba známe a tenhleten, co se vydává za zaklínače, nemá dost Moci na to, co se stalo se žalářníkem. To jsou čáry Yennefer, té bohy zavržené vědmy!“

Za oknem, jakoby na stvrzení slov kněze, zaburácel hrom.

„Ona a nikdo jiný, o tom nemůže být pochyb,“ pokračoval Krepp. „Kdo, ne-li Yennefer, by se chtěl pomstít váženému radnímu Vavřinoskovi?“

„He he he!“ zasmál se purkmistr nečekaně. „Zrovna kvůli tomu bych se na ni vůbec nehněval. Ten starý křivák mě za zády pomlouval a zostouzel, na můj úřad si zuby brousil. Teď ho už nikdo poslouchat nebude. Každý si hned vzpomene, jak apatykář dostal na prdel...“

„Ještě schází, pane Neville, abys tomu zločinu zatleskal,“ zaškaredil se Krepp. „Musím ti připomenout, že kdybych proti zaklínači nepoužil vymítací formule, vztáhl by ruku i na majestát svatyně.“

„Tys o ní, Kreppe, z kazatelny také navykládal spoustu ošklivých věcí. Dokonce i Berrant si na tebe stěžoval. Ale právo je právo! Slyšíte, lotři!“ uhodil purkmistr opět na Geralta a Chireadana. „Nic vás neomlouvá! Ani mě nenapadne nad takovou lumpárnou přivírat oči! Tak honem vysypte, co máte na svou obhajobu, protože jinak, zaklínám se na všechny relikvie, s vámi zatočím, že se z toho poděláte! Povězte mi všechno a to hned a neopovažte se lhát!“

Chireadan hluboce vzdychl a upřel zrak na zaklínače - významně a prosebně. Geralt vzdychl také a odkašlal si.

A řekl všechno. No - skoro všechno.

„Tak tady je ten zakopaný pes,“ promluvil kněz po chvíli ticha. „To je mi povedená historie. Génius uvolněný ze zajetí. A čarodějka, která na něj nastražila léčku. Pozoruhodná kombinace. Může to ale špatně skončit. Moc špatně.“

„Co je to génius?“ tázal se Neville. „A o co jde té Yennefer?“

„Čarodějové,“ dal se Krepp do vysvětlování, „čerpají svou moc z přírodních sil. Přesněji řečeno z takzvaných Čtyř Prvků, čili Elemen-

tů, které běžně nazýváme živly - ze vzduchu, vody, ohně a země. Každý z těchto živlů má svůj vlastní rozměr, v čarodějské hantýrce je nazýván dimenze. Je dimenze Vody, dimenze Ohně atakdále. Tyto prostory, nám nedostupné, jsou domovem bytostí zvaných géniové...“

„Zvaných tak v legendách,“ namítl zaklínač. „Pokud je mi známo...“

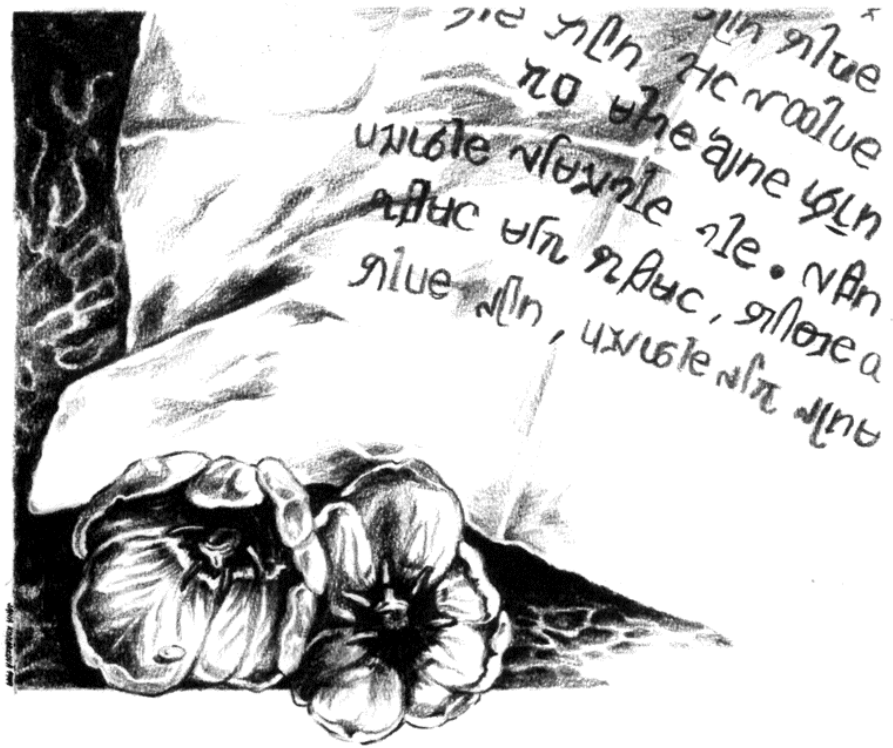
„Nepřerušuj mě!“ zarazil ho Krepp. „To, že je ti známo jen velice málo, bylo jasné již z tvého vyprávění, zaklínači. Tak tedy mlč a poslouchej moudřejšího. Nuže, géniů jsou čtyři druhy, tak jako jsou čtyři rozměry. Známe d’jinni, tvory povětří, maridy obývající vodní živel, ífrity, to jsou géniové ohně a konečně d’ao, jimž náleží země...“

„Moc ses rozpovídal, Kreppe,“ přerušil ho Neville. „Nemusíš nás poučovat, tady není chrámová škola. Pověz stručně: co Yennefer chce po tom géniovi?“

„Génius, purkmistře, je živým zásobníkem magické Moci. Čaroděj, který si ho podrobí, může tuto sílu používat a pomocí svých zaklетí i částečně usměrňovat. Nemusí složitě a namáhavě získávat Moc z přírodních sil, udělá to za něj génius. Kdo génia ovládá, vládne nezměrnou silou, je takřka všemocný...“

„O všemocných čarodějích jsem jaksi ještě neslyšel,“ zašklebil se Neville nevěřícně. „Právě naopak, moc většiny z nich je výrazně omezená. Nemůže tohle, nemůže támhleto...“

„Černokněžník Stammelford,“ přerušil ho kněz, který přijal mentorskou pózu, výraz tváře i tón hlasu, „kdysi přesunul horu, protože mu zacláněla ve výhledu z věže. Nikomu se něco podobného nepodařilo, ani předtím, ani potom. Traduje se, že Stammelford měl ve svých službách d’ao, génia země. Znám záznamy o podobně neuvěřitelných výkonech jiných mágů. Obrovské příbojové vlny a ničivé průtrže, nepochybně dílo maridů. Plamenné sloupy, požáry a výbuchy, práce ohnivých ífritů...“

„Vichřice, uragány, lety vzduchem," doplnil Geralt polohlasně. „Geoffrey Monck."

„Souhlasí. Něco přece jen znáš," pohlédl na něj Krepp o něco přívětivěji. „Můžeme se právem domnívat, že starý Monck našel způsob, jak přimět k poslušnosti d'jinni, génia povětří. Dokonce prý ne jednoho. Údajně jich měl několik zavřených v lahvích a využíval je dle potřeby - tři přání na každého. Protože génius, pánové, splní jen tři přání - pak je volný a zmizí do své dimenze."

„Ten u řeky nic nesplnil," prohlásil Geralt rozhodně. „Rovnou skočil Marigoldovi po krku."

„Géniové," vysvětloval Krepp, „jsou bytosti zlostné a záludné. Nemají rádi takové, kteří je vězní v láhvích a nutí přenášet hory. Udělají vše, aby jim znemožnili vyslovit přání, a když už je musí splnit, učiní tak způsobem těžko předvídatelným a ovladatelným. Někdy je splní až přehnaně doslova, takže je nutno dávat veliký pozor na to, jak se přání vysloví. Chce-li však někdo génia zvládnout, musí mít železnou vůli, ocelové nervy, silnou Moc a hluboké znalos-

ti. Z toho, co jsi nám vyprávěl, zaklínači, lze soudit, že tvé znalosti byly zcela nedostatečné.“

„Nedostatečné na to, abych prevíta ovládl,“ souhlasil Geralt. „Zahnat jsem ho ale uměl. Odsvištěl jako žíznivá čára, to taky něco znamená. Pravda, Yennefer se mému exorcismu vysmála...“

„Jakému exorcismu? Zopakuj mi ho.“

Zaklínač ho zopakoval, slovo od slova.

„Cože?!“ Kněz nejprve zbledl, pak zrudl, zbrunátněl a nakonec skoro zmodral. „Co si to dovoluješ? To má být vtip?“

„Promiň,“ vysoukal ze sebe zaklínač. „Abych pravdu řekl, neznám... význam těch slov.“

„Tak nepapouškuj to, čemu nerozumíš! Nemám ponětí, kde jsi mohl takovou nestydatost zaslechnout.“

„Už dost,“ mávl purkmistr rukou. „Ztrácíme čas. Aspoň už víme, nač chce čarodějnice toho džina. Ale proč jsi, Kreppe, sýčkoval, že to může špatně skončit? Ať si ho chytí a jde s ním k čertu, co je nám po tom. Já si myslím...“

Nikdo se už nedověděl, co si Neville v té chvíli myslel, pokud to vůbec za něco stálo. Na zdi vedle gobelínu se starým Lebedou se znenadání objevil zářící obdélník, zablesklo se a do síně vpadl - Marigold.

„Nevinný!“ zvolal básník čistým, zvučným tenorem. Zůstal sedět na podlaze a bloudil kolem sebe stále ještě nepřítomným pohledem. „Nevinný! Zaklínač je nevinný! Přeji si, aby se tomu věřilo!“

„Marigolde!“ křikl na něj Geralt. Zarazil právě Kreppa, očividně se připravujícího vznést exorcismus nebo dokonce klatbu. „Odkud ses tady... Marigolde?“

„Geralte!“ vyskočil trubadúr ze země.

„Marigolde!“

„Kdo je zase tenhle?“ zavrčel Neville podrážděně. „Mor na vás, jestli nepřestanete s tím čarováním, tak za sebe neručím! Pravil jsem, že v Rinde je čarování zakázáno. Jedině když se podá písemná žádost, zaplatí se daň a poplatek do městské pokladny... Hele, není to nakonec ten šumař, co ho vědma držela jako rukojmí?“

„Marigolde,“ opakoval Geralt, drže básníka za ramena. „Jak ses sem dostal?“

„Nemám zdání,“ přiznal trubadúr s ustaraným přitroublým výrazem. „Abych byl upřímný, vím dost málo, co se se mnou dělo. Pama-

tuji si ale na docela pohlednou černovlásku s uhrančivým pohledem...“

„Co ty mi tady o černovlásce!“ nenechal ho domluvit rozhněvaný Neville. „K věci, mládenče, k věci. Vykřikovals, že zaklínač je nevinný. Jak tomu mám rozumět, ha? Že si Vavřinosek sám, vlastní rukou napráskal na prdel? Je-li zaklínač nevinný, jinak to být nemohlo. Jedině že by to byla davová halucinace.“

„Nevím nic o žádné prdeli ani halucinaci,“ vrtěl Marigold hlavou. „Ani o nějakém vavřínovém nose. Opakuji, že poslední, nač si vzpomínám, byla elegantní černovlasá žena, vybraně ustrojená v černé a bílé. Dotyčná mě bezohledně strčila do té svítící díry, do magického portálu. A předtím mi dala výslovný a přesný příkaz. Až vyjdu z portálu, musím okamžitě učinit prohlášení, cituji: ‚Přeji si, aby se mi věřilo, že zaklínač nenese žádnou vinu na tom, co se zde stalo. Takové a žádné jiné je mé přání.‘ Doslova takto. To se rozumí, byl jsem zvědav, co to má znamenat, o co se jedná a k čemu to bude. Černovláska mě však nepustila ke slovu. Zhurta mě okřikla, popadla mě za flígr a šoupla do portálu. To je vše. A teď...“ Marigold se napřímil, oprášil si kamizolu a uhladil švihácký, byť poněkud zmačkaný límec, „...buďte té dobroty, pánové, a prozraďte mi, kde se nachází nejlepší hospoda v tomto městě.“

„V mém městě se nachází jenom dobré hospody,“ řekl Neville zvolna. „Ale než se o tom budeš moci přesvědčit, důkladně se seznámíš s nejlepší šatlavou v tomto městě. Ty i tvoji komplici. Připomínám vám, darebáci, že ještě nejste na svobodě. No to se podívejme... Jeden vykládá neslýchané historky, druhý vyskakuje ze zdi a huláká něco o nevině, že si přeje, aby se mu věřilo. Má tu drzost ještě si něco přát...“

„Bohové!“ chytil se kněz za lysinu. „Teď tomu rozumím! Přání! Poslední přání!“

„Co je to s tebou, Kreppe?“ zamračil se purkmistr. „Není ti dobře?“

„Poslední přání!“ opakoval kněz. „Přinutila trubadúra vyslovit třetí přání. Génia nelze ovládnout, dokud nesplnil všechna přání. Yennefer připravila magickou past a určitě génia polapila dříve než stačil uniknout do své dimenze. Purkmistře, je bezpodmínečně nutné...“

Za oknem zahřmělo, až se zdi radnice zatřásly.

„Fuj," zahučel Neville a přistoupil k oknu. „Uhodilo někam blízko. Doufám jen, že ne do nějakého domu. Ještě požár by nám tady scházel... Bohové! Podívejte se! Honem se pojďte podívat! Kreppe, co je to?"

Všichni se jako jeden muž vrhli k oknu.

„Maminko!" zakvílel Marigold a chytil se za krk. „To je on. To je ten zmetek, co mě div nezardousil."

„D'jinni!" zvolal Krepp. „Génius povětří!"

„Nad Errdilovou krčmou," všiml si Chireadan. „Přímo nad střechou."

„Chytila ho!" Kněz vyklonil hlavu z okna, až málem vypadl ven. „Vidíte magickou záři? Ta čarodějnice vlákala džina do pasti."

Geralt se mlčky díval.

Kdysi, před mnoha lety, když se ještě jako malý chlapec učil na Kaer Morhen - Hradišti zaklínačů, chytil jednou se svým spolužákem Eskelem velkého lesního čmeláka. Nití vypáranou z podolku košile jej uvázali ke džbánku na stole. Sledovali, co připoutaný čmelák vyvádí a mohli se smíchy potrhat, dokud je nepřistihl jejich učitel Vesemir. Napráskal jim oběma, co se do nich vešlo.

Džin zmítající se nad krovem Errdilovy hospody mu připomněl právě toho čmeláka. Choval se stejně jako on. Vznášel se a klesal, vzpínal se a znovu se vrhal střemhlav dolů, stále však v omezeném okruhu, neboť džin, stejně jako tenkrát čmelák, byl důkladně připoután a spoután nitkami - vlákny oslnivých, různobarevných paprsků světla vycházejících ze střechy pod ním. Džin však měl nesrovnatelně větší možnosti než čmelák. Žádný hmyz nemohl rozbíjet střechy, rozhazovat došky, porážet komíny, bořit věžičky a mansardy. Džin mohl. A také to dělal.

„Bourá město!" zalapal Neville po dechu. „Ta obluda bourá moje město."

„Haha!" zasmál se kněz. „Jak se zdá, padla kosa na kámen. Je to mimořádně silný tvor. Je těžké odhadnout, kdo koho vlastně polapil, vědma jeho nebo džin ji. Pah, dopadne to tak, že ji ten džin nakonec rozdrtí na prach, což bude zřejmě to nejlepší. Spravedlnosti bude učiněno zadost."

„Na takovou spravedlnost se ti vyseru!" rozkřikl se Neville bez ohledu na to, že ho mohou slyšet měšťané pod okny radnice. „Jen koukej, co se tam děje! Ničení, panika! O tom jsi mi nic neříkal, ty

holohlavý žvanile! Plno řečí, přemoudřelých žvástů, ale o tom nejdůležitějším ani slovo. Proč jsi neřekl, že ten démon... Zaklínači, udělej něco! Slyšíš, ty nevinný čarodějníku? Zkroť toho ničitele. Promíjím ti všechna provinění, ale...“

„Teď se, Neville, nedá nic dělat,“ zarazil ho Krepp. „Neposlouchals, co jsem říkal. Nikdy nedáváš pozor. Zopakuji ti to. Toto je nepředstavitelně silný d’jinni, jinak by ho vědma již ovládla. Předpokládám, že její kouzlo zanedlouho zeslábne, potom ji d’jinni zničí a prchne. To bude konec.“

„Jenže z Rinde zatím budou rozvaliny.“

„Nezbývá než čekat,“ pokrčil kněz rameny. „Ale ne se založenýma rukama. Vydej příkazy, pane purkmistře! Ať lidé urychleně opustí okolní domy a ať se připraví hasit požáry. To, co se tam děje, je nic ve srovnání s peklem, které začne, jen co si to džin vyřídí s čarodějkou.“

Geralt zvedl hlavu. Jeho pohled se setkal s pohledem Chireadanovým - a uhnul před ním.

„Pane Kreppe,“ rozhodl se bez váhání. „Potřebuji tvou pomoc. Portál, jímž se sem dostal Marigold, ještě pořád spojuje radnici s...“

„Už po něm není ani památky,“ namítl kněz chladně a ukázal na zeď. „Copak nevidíš?“

„Magický portál, třebaže pouhým okem již neviditelný, zanechává stopu. Vhodným zakletím ji lze zachytit. Půjdu po té stopě.“

„Přišels o rozum! Pokud bys takovou cestu vůbec přežil, co bys chtěl na druhé straně dokázat? Chceš se snad dostat přímo do středu cyklonu?“

„Ptal jsem se, zda ovládáš zakletí, jímž se dá znovu otevřít zaniklý portál.“

„Zakletí?“ zvedl kněz povýšeně obočí. „Já nejsem nějaký bezbožný čarodějník. Nezabývám se kouzly a zaklínadly. Má Moc plyne z víry a modlitby.“

„Dokážeš to nebo ne?“

„Dokážu.“

„Tak se pusť do díla. Čas běží.“

„Geralte,“ oslovil ho Marigold. „Ty ses asi doopravdy pomátl. Nepřibližuj se k tomu prokletému škrtiči.“

„Zachovejte ticho,“ požádal Krepp. „A vážnost. Budu se modlit k bohům.“

„Běž se se svým modlením bodnout," prohlásil Neville rouhavě. „Utíkám pro lidi. Je třeba něco dělat, ne stát a mudrovat. Bohové, to je den! Zatracený, psí den!"

Zaklínač ucítil, jak se Chireadan dotkl jeho ramene. Otočil se. Elf se mu díval do očí a pak sklonil hlavu.

„Jdeš tam... protože musíš, viď?"

Geralt se zarazil. Zdálo se mu, že ucítil vůni bezu a angreštu.

„Asi ano," souhlasil váhavě. „Musím. Promiň, Chireadane."

„Neomlouvej se. Vím, co cítíš."

„Pochybuji. Ani já sám to nevím."

Elf se pousmál. Nebyl to radostný ani šťastný úsměv.

„V tom to vězí, Geralte. Právě v tom."

Krepp se napřímil a zhluboka vydechl.

„Hotovo," oznámil a s pýchou ukázal na stěží viditelný obrys na stěně. „Ale portál se chvěje a dlouho nevydrží. Nemám ani jistotu, zda není někde přerušen. Než do něho vstoupíš, zaklínači, pohlédni do svého svědomí. Mohu ti požehnat, i když k rozhřešení..."

„...nám nezbývá čas," dokončil Geralt. „Vím, pane Kreppe. Na to není nikdy dost času. Opusťte všichni sál. Jestli portál vybuchne, prasknou vám ušní bubínky."

„Zůstanu," prohlásil Krepp, když se za trubadúrem a elfem zavřely dveře. Zamával kolem sebe rukama a vytvořil tak ve vzduchu pulsující auru. „Pro všechny případy učiním ochranná opatření. A kdyby se portál zhroutil... pokusím se tě vytáhnout, pane Geralte. Bubínky? Ty umím vyléčit."

Zaklínač na něj pohlédl s nečekanou sympatií. Kněz se pousmál.

„Jsi odvážný člověk," řekl. „Chceš ji zachránit, že? Jenže odvaha ti bude málo platná. Džinové jsou vzteklá a mstivá stvoření. Čarodějka je ztracena. A jestli se tam dostaneš, čeká tě totéž. Co tvé svědomí?"

„Už jsem se s ním vyrovnal." Geralt se postavil před slabounce světélkující portál. „Pane Kreppe?"

„Poslouchám."

„Ten exorcismus, co tě tak dopálil... Co ta slova znamenají?"

„To je namouduši nejlepší okamžik k žertování a kratochvíli."

„Prosím tě, pane Kreppe."

„Inu,“ pokrčil kněz rameny a šel se schovat za purkmistrův těžký dubový stůl. „Je to tvoje poslední přání, tak ti to prozradím. Znamená to... Ehm... Hmm... Táhni pryč a vyhoň si ho.“

Geralt vstoupil do nicoty a teprve pronikavý chlad udusil smích, který jím otřásal.

VIII.

Východ z portálu, řvoucí a vířivý jako uragán, jej vyplivl ven a mrštil jím o podlahu. Zaklínač dopadl tvrdě, křečovitě otevřenými ústy lapaje po vzduchu.

Podlaha se chvěla. Zprvu se domníval, že to on sám se třese po cestě peklem hroutícího se portálu, ale ihned poznal svůj omyl. To praskal, otřásal se a vibroval celý dům.

Rozhlédl se kolem. Nenalézal se v pokoji, kde Yennefer spatřil naposledy, ale ve velké nálevně Errdilovy krčmy.

Spatřil ji. Klečela na zemi mezi stoly, shrbená nad křišťálovou koulí. Magická koule svítila silným mléčným jasem, rudě prosvítajícím čarodějčinými prsty přitisknutými na skleněný povrch. Světlo koule tvořilo obraz. Rozechvělý, mihotavý, leč dostatečně zřetelný. Geralt viděl světnici s hvězdou a pentagramem na podlaze. Znamení teď byla rozžhavená do bělá. Z pentagramu vystřelovaly různobarevné jiskřící ohnivé paprsky. Mířily na střechu a nad ni, odkud sem doléhal zuřivý ryk uloveného džina.

Yennefer ho zahlédla, napřímila se a zvedla ruku.

„Ne!“ vykřikl. „Nedělej to! Chci ti pomoci!“

„Pomoci?“ prskla pohrdavě. „Ty?“

„Já.“

„Přesto, co jsem ti provedla?“

„Přesto.“

„Zajímavé. Ale nijak důležité. Nepotřebuji tvou pomoc. Raději odtud zmiz.“

„Ne!“

„Vypadni!“ vřískla, zlověstně šklebíc tvář. „Je to teď zatraceně nebezpečné místo. Nějak se mi to vymklo z rukou, rozumíš? Nedokážu ho ovládnout, nechápu, jak je to možné, ale ten prevít neslábne. Chytila jsem ho, když plnil trubadúrovo třetí přání, měla bych už mít

jeho Moc v kouli. Jenže on vůbec neslábne. Naopak, jako by ještě získával na síle. Proklatě! Stejně ho nakonec porazím, zlomím...“

„Nedokážeš to, Yennefer! Zabije tě.“

„Není to snadné, zabít mě...“

Nedomluvila. Celý strop výčepu se najednou rozzářil. Magickou koulí stvořený obraz se rozplynul v oslnivém světle. Nad jejich hlavami se objevil velký ohnivý obdélník. Čarodějka zaklela, zvedla paže a z jejích prstů se zajiskřilo.

„Utíkej, Geralte!“

„Co se stalo, Yennefer?“

„Našel mě,“ zakvílela, rudnouc strašnou námahou. „Chce ke mně proniknout. Tvoří si vlastní portál, aby se dostal dovnitř. Nemůže setřást pouta, ale portálem sem projde. Nemohu... Nemohu ho zastavit!“

„Yennefer...“

„Nerozptyluj mě! Musím se soustředit... Geralte, musíš pryč. Otevřu nový portál, tím unikneš. Dávej pozor, nebude stabilizovaný ani místně, ani směrově. Nemám na to sílu. Nevím, kam se dostaneš... ale budeš v bezpečí. Připrav se...“

Velký obdélník na stropě silně zablýskl - a z nicoty se vynořil tvor, kterého už zaklínač znal. Z klapajícího zobáku se ozývalo tak pronikavé vytí, až zaléhalo v uších. Yennefer se rychle vymrštila, vztáhla ruce a vykřikla zaklínadlo. Z dlaně jí vystřelila spleť ohnivých čar, rozprostřela se ve vzduchu a spadla na džina jako síť. Démon zaskřehotal a z jeho trupu bleskurychle vyrostly dlouhé pařáty, které se jako útočící kobry vrhly čarodějce po krku. Yennefer necouvla.

Geralt k ní skočil, odstrčil ji a zakryl tělem. Ohnivou sítí omotaný džin se konečně protlačil portálem, vystřelil z něj jako zátka z láhve. S otevřeným zobanem se na ně vrhl. Zaklínač zaťal zuby a bez viditelného výsledku jej udeřil Znamením. Génius nicméně nezaútočil. Zastavil se pod stropními trámy, nadmul se do impozantních rozměrů, vyvalil na Geralta oči a zasyčel. V tom zvuku něco bylo - žádost nebo otázka. Leč zaklínač nerozuměl jaká.

„Tudy!“ zvolala Yennefer, ukazujíc na portál, jenž vyčarovala na zdi vedle schodiště. V porovnání s portálem džinovým, vypadal ten její jako ubohá myší díra. „Tudy, Geralte, uteč!“

„Jedině s tebou!“

Yennefer mávala rukama a křičela nová zakletí, světelná vlákna praskala a trhala se, až z nich sršely jiskry. Džin zavířil ve vzduchu jako vlček a napjal pouta. Oka sítě se začala pozvolna roztahovat. Pomalu, ale nezadržitelně se blížil k čarodějce. Yennefer necouvla.

Zaklínač k ní přiskočil, obratně jí nastavil nohu, jednou rukou ji popadl kolem pasu, druhou chytil za vlasy. Yennefer vykřikla nadávku a uhodila ho loktem do krku. Nepustil ji. Kolem byl pronikavě cítit ozón z magických blesků, nedokázal však potlačit vůni šeříku a angreštu. Geralt podrazil čarodějce nohy, zvedl ji a skočil i s ní přímo do mihotavé prázdnoty menšího portálu.

Portálu vedoucího do neznáma.

Vyletěli z něj. Sevřeni v objetí se skutáleli na hladkou mramorovou dlažbu.

Klouzajíce po ní porazili vysoký svícen a hned nato převrátili stůl, s něhož se s cinkotem sesypaly křišťálové poháry, podnosy s ovocem a obrovská mísa nasekaného ledu, ústřic a nějakých vodních rostlin. Kdosi vykřikl, nějaká žena vypískla.

Leželi přímo uprostřed rozlehlého sálu osvětleného množstvím voskovic ve stojanových svícnech. Bohatě odění pánové a šperky jiskřící dámy přerušili tanec a posupně si oba vetřelce měřili nepřátelskými pohledy. Hudebníci na galerii ukončili svou hru uši drásající kakofonií zvuků.

„Ty pitomče!“ ječela Yennefer, pokoušejíc se mu vyškrábat oči. „Ty skopová hlavo! Zkazils to! Už jsem ho málem měla!“

„Mělas hovno!“ okřikl ji s neskrývaným hněvem. „Zachránil jsem ti kejhák, ty paličatá čarodějnice!“

Zasyčela jako vzteklá kočka, z dlaní se jí zajiskřilo. Geralt odvrátil obličej a chytil ji za obě zápěstí. Uklouzli a opět upadli do ledové tříště, ústřic, nakládané zeleniny a kandovaného ovoce.

„Obávám se, že jste nebyli pozváni,“ oslovil je shůry rozložitý muž se zlatým řetězem kastelána na prsou, shlížeje na ně znechuceným pohledem.

„Naser si, tlustoprde!“ vřískla na něj Yennefer hystericky, snažíc se vymanit z Geraltova sevření.

„To je skandál!“ prohlásil kastelán pohoršené. „S tou teleportací to už přeháníte. Podám na vás stížnost u Rady čarodějů. Budu požadovat...“

Co bude kastelán požadovat se už nedověděli. Yennefer se podařilo vytrhnout, otevřenou dlaní uhodila zaklínače do ucha, tvrdě ho nakopla do holeně a skočila do hasnoucího portálu. Geralt se vrhl za ní a zkušeným hmatem ji uchopil za pás a za vlasy. Yennefer už také získala cvik - přesně a bolestivě ho zasáhla loktem. Prudkým pohy-

bem jí praskly šaty v podpaždí a odhalily jedno ňadro. Z rozervaného výstřihu vypadla ústřice.

Pohroužili se do nicoty portálu. Geralt ještě zaslechl poslední kastelánova slova:

„Hudba! Hrajte dále! Nic vážného se nestalo. Nenechte si, prosím, zkazit náladu tímto politováníhodným...“

Zaklínač byl přesvědčen, že každým novým průchodem portálem se zvyšuje i riziko. Nemýlil se. Vrátili se sice do Errdilovy krčmy, avšak zhmotnili se pod samým stropem. Při pádu dolů přerazili zábradlí schodiště a se zaduněním dopadli na stůl. Takový náraz stůl vydržet nemohl - a také nevydržel.

V okamžiku dopadu se Yennefer nacházela vespod. Obával se, že bude omráčena. Mýlil se.

Hřbetem ruky ho udeřila do oka a přímo do tváře mu vmetla několik urážek a nadávek, za něž by se nemusel stydět ani trpaslík-hrobařík - přitom trpasličtí hrobníci byli nepřekonatelní sprosťáci. Nadávky doprovázely zuřivé, avšak málo důrazné rány, které čarodějka rozdávala nazdařbůh, kam se dalo. Geralt ji chytil za ruce a při pokusu vyhnout se úderu hlavou vtiskl tvář do jejího výstřihu, vonícího bezem a angreštem. A také ústřicemi.

„Pusť mě!“ zaječela, kopajíc jako mula. „Tupce, hňupe, hovado! Pusť, zatraceně! Pouta každou chvíli povolí, musím je zpevnit, jinak se džin uvolní.“

Neřekl nic, ačkoliv měl odpověď na jazyku. Sevřel ji ještě pevněji a snažil se ji přitlačit k podlaze. Yennefer nadávala, svíjela se jako úhoř a nakonec ho kopla kolenem do rozkroku. Než stačil nabrat dech, vytrhla se mu a vykřikla zaklínadlo. Ucítil, jak ho nějaká nepřekonatelná síla zdvihla do vzduchu a mrštila jím přes celou délku místnosti. Následoval náraz, jenž mu vyrazil dech. Vletěl do vyřezávané dvoudveřové almary a rozrazil ji na kusy.

IX.

„Co se tam děje?“ Marigold, zvedající se na zídce, natahoval krk a snažil se proniknout zrakem skrz hustý liják. „Řekněte mi, co se tam, do prdele, děje!“

„Perou se!“ křikl jeden ze zvědavých uličníků, kteří se odvážili až pod rozbitá okna krčmy. Vzápětí uskočil jako opařený a celá banda se dala na útěk, až bláto pleskalo pod bosýma nohama.

„Čarodějník s vědmou se perou!“

„Perou se?“ zalapal Neville po dechu. „Tak oni se perou, zatímco ten zasraný démon srovnává moje město se zemí. Hele, srazil další komín. A pobořil cihelnu. Hej, lidi! Utíkejte tam! Štěstí, že leje, jinak by tady už řádil požár.“

„Už to nebude dlouho trvat,“ podotkl kněz Krepp. „Magická aura slábne, pouta co nevidět povolí. Pane Neville! Přikaž svým lidem, ať ustoupí. Za chvíli tam začne peklo, z tohoto domu nezůstane kámen na kameni. Čemu se směješ, pane Errdile? Vždyť je to tvůj majetek, co je na tom tak zábavného?“

„Nechal jsem si tu barabiznu vysoko pojistit.“

„Vztahuje se ta pojistka rovněž na magické a nadpřirozené jevy?“

„Pochopitelně.“

„To je chytré, pane elfe, tuze chytré. V takovém případě blahopřeji. Hej, lidé! Kryjte se! Komu je život milý, ať se k tomu domu nepřibližuje!“

Z Errdilovy hospody se zablesklo, ozval se ohlušující rachot. Lidé se rozutekli a poschovávali za zídky a rohy domů.

„Proč jen tam ten Geralt chodil?“ zabědoval Marigold. „Proč, zatraceně? Postavil si hlavu, že zachrání tu prokletou vědmu. Proč, kurva? Rozumíš tomu, Chireadane?“

Elf se záhadně usmál.

„Rozumím, Marigolde,“ přikývl. „Rozumím.“

X.

Geralt uskočil před novým, tentokrát oranžovým plamenným kopím, jež po něm čarodějka vrhla. Byla znatelně zeslábla; ohnivá kopí byla slabá a pomalá, stačil se jim bez potíží vyhýbat.

„Yennefer!“ zvolal. „Uklidni se! Poslouchej konečně, co ti chci říct. Nedokážeš...“

Nedomluvil. Z čarodějčiny dlaně vystřelil tenký rozvětvený blesk. Blýskavice ho dostihla, dotkla se ho na mnoha místech a důkladně ho omotala. Mokrý oděv zasyčel a zakouřilo se z něho.

„Nedokážu?“ odsekla, stojíc nad ním. „Hned uvidíš, co mohu dokázat. Stačí, když si poležíš a nebudeš mi překážet.“

„Sundej to ze mě!“ zaláteřil, zmítaje se v ohnivé pavučině. „Hořím, do prdele!“

„Lež a nehýbej se,“ poradila mu, těžce oddechujíc. „Popálí tě jenom když sebou začneš šít. Nemohu ti věnovat více času, zaklínači. Pobavili jsme se, ale čeho je moc, toho je příliš. Musím se pustit do džina, jinak mi uteče...“

„Uteče?“ obrátil oči v sloup. „To ty bys měla rychle zdrhat! Ten dži... Poslouchej mě pozorně, Yennefer. Musím ti vysvětlit, jak to přesně bylo. Budeš se divit.“

XI.

Džin sebou trhl, napjal pouto, jak jen to šlo, zatočil se v kruhu a smetl přitom věžičku z domu Beau Berranta.

„Ten ale řve,“ přikrčil se Marigold, bezděčně se chytaje za hrdlo. „Strašně řve. Zdá se, že je pořádně nasraný.“

„To tedy je,“ potvrdil Krepp.

Chireadan na něj rychle pohlédl.

„Cože?“

„Je vzteky bez sebe,“ navázal kněz. „A ani se mu nedivím. Taky bych zuřil, kdybych musel důkladně vyplnit první přání, které zaklínač mimoděk vyslovil...“

„Jakpak to?“ podivil se Marigold. „Geralt? Jaké přání?“

„To on měl v rukou pečeť, která génia věznila. D’jinni plní jeho přání. Ale pokud si to již zaklínač domyslel, nesmí jí to za žádnou cenu prozradit. Před ní o tom nesmí ani ceknout.“

„Zatraceně,“ zabručel Chireadan. „Začínám to chápat. Ten bařic... Jak praskl...“

„To bylo zaklínačovo druhé přání. Zbylo mu ještě jedno, poslední. Jen ať se to, u všech bohů, nedoví Yennefer.“

XII.

Stála bez hnutí, jako by zapomněla na připoutaného džina běsnícího nad střechou krčmy. Budova se otřásala v základech, ze stropu opadávala omítka, stoly a židle drkotavě klouzaly po dřevěné podlaze.

„Tak je to tedy," zasyčela. „Máš moje uznání. Dokázal jsi mě oklamat. Nebyl to Marigold, ale ty. Proto džin tak bojuje. Ale já ještě neprohrála, zaklínači! Nedocenils mě, nedocenils mou sílu. Dosud mám v hrsti jak džina, tak tebe. Máš ještě poslední přání. Tak je vyslov. Uvolníš džina, abych ho já mohla uvěznit."

„Nestačí ti na to síly, Yennefer."

„Nepodceňuj moje síly. Přání, Geralte!"

„Ne, Yennefer. Nemohu... Džin je snad i splní, ale tobě to nedaruje. Jakmile se osvobodí, pomstí se ti, zabije tě... Nedokážeš ho chytit, nedokážeš se mu už ani ubránit. Jsi vysílená, sotva se držíš na nohou. Zemřeš, Yennefer!"

„To je moje riziko!" rozkřikla se hystericky. „Co je ti po tom, co se mi stane? Uvědom si, co může džin nabídnout tobě! Máš ještě jedno přání. Můžeš požádat o cokoliv. Využij svou příležitost! Jedinou, zaklínači! Můžeš mít všechno, co si jen budeš přát! Všechno!"

XIII.

„Zahynou oba?" naříkal Marigold. „Jak to? Pane Kroppe, nebo jak se jmenuješ... Proč? Vždyť zaklínač... Proč, u všech morových ran, odtamtud nevypadne? Co ho tam drží? Proč nenechá tu mrchu čarodějnickou vyžrat, co si navařila, a nezdrhne? To přece nemá smysl!"

„Nemá," potvrdil Chireadan hořce. „Nemá to vůbec žádný smysl."

„To je sebevražda! A navíc nebetyčná pitomost!"

„Je to jeho řemeslo," připomněl Neville suše. „Zaklínač se snažil pomoci našemu městu. Bohové jsou mi svědky, jestli přemůže čarodějnici a zažene džina, bohatá odměna ho nemine..."

Marigold strhl z hlavy klobouk s volavčím pérem, plivl do něj, mrštil jím do bláta a pošlapal škorněmi, mumlaje přitom nadávky v nejrůznějších jazycích.

„Vždyť on...“ vykřikl najednou. „On má ještě jedno přání! Mohl by zachránit sebe i ji! Pane Kroppe?“

„To není tak jednoduché,“ zamyslel se kněz. „Kdyby však vyslovil to pravé přání... Kdyby nějakým způsobem spojil svůj osud s osudem... Ne, nečekám, že by ho to napadlo. Možná, že to tak bude lepší.“

XIV.

„Lidství,“ řekla s jedovatým úsměškem. „Uhodla jsem, co? Po tom přece toužíš, o tom marně sníš. O svém vysvobození, o možnosti být tím, kým chceš, nikoliv tím, kým být musíš. Stát se skutečným člověkem. Džin ti to přání splní, Geralte. Jenom je vyslov.“

Mlčel.

Stála nad ním v mihotavém přísvitu kouzelné koule, ve skomírajícím světle magické aury, v záři blesků stále ještě poutajících džina. Stála s rozevlátými vlasy a s očima planoucíma fialovým ohněm, vzpřímená, štíhlá, černá, strašná...

A krásná.

Prudce se sklonila a z bezprostřední blízkosti se mu zahleděla do očí. Ucítil vůni šeříku a angreštu.

„Mlčíš?“ sykla. „Tak co bys chtěl, zaklínači? Jaká je tvá nejskrytější tužba? Nemůžeš se rozhodnout nebo to ani nevíš? Zapátrej v sobě, hledej hluboko a důkladně. Zaklínám se Mocí, druhou takovou příležitost už mít nebudeš!“

A on náhle poznal pravdu. Věděl, kým kdysi byla. Jaká byla vzpomínka, s níž musela žít, na niž nedokázala zapomenout. Kým byla doopravdy než se stala čarodějkou.

Protože se na něj upíraly pronikavé, studené, moudré a zlé oči hrbaté.

Polekal se. Ne, pravdy ne. Polekal se, že si přečte jeho myšlenky a zjistí, že to o ní ví. A že mu nikdy, nikdy neodpustí. Zadusil v sobě to poznání, zabil je a vyvrhl z paměti. Navždy, beze stopy, s pocitem ohromné úlevy. S pocitem, že...

Strop se prolomil. Džin ovinutý sítí dohasínajících paprsků letěl přímo na ně s řevem, v němž zněl triumf a touha zabíjet. Yennefer se mu vrhla v ústrety, z jejích rukou vycházelo magické světlo. Velice slabé světlo.

Džin otevřel zoban a chňapl po ní paráty. A zaklínač si uvědomil, že už ví, co chce.

Nahlas vyslovil své přání.

XV.

Dům vybuchl; cihly, trámy a fošny se rozletěly do všech stran v oblaku kouře a dešti jisker. Z dýmu se vynořil džin veliký jako stodola. S řevem a vítězným chechtáním d'jinni, génius povětří, nyní již svobodný a nespoutaný žádnou povinností a ničí vůlí, zakroužil třikrát nad městem, srazil ještě špičku radniční věže, vznesl se vzhůru a uletěl, ztratil se, zmizel.

„Je pryč! Je pryč!" zvolal kněz Krepp. „Zaklínač to dokázal! Génius je pryč! Už nás nebude ohrožovat!"

„Ach!" vzdychl Errdil s nelíčeným nadšením. „Jaká nádherná zřícenina."

„Do hajzlu!" zaklel Marigold, vycházeje ze svého úkrytu za zídkou. „Zboural celý barák. To nikdo uvnitř nemohl přežít. Nikdo, to vám povídám."

„Zaklínač Geralt položil život za záchranu města Rinde," pronesl purkmistr Neville slavnostně. „Jeho oběť nebude zapomenuta. Uctíme jeho památku... Co takhle pomník?"

Trubadúr, otřepávaje s kamizoly kousky deštěm zvlhlé omítky a malty, si purkmistra změřil nepopsatelným pohledem a několika pečlivě vybranými výrazy vyjádřil svůj názor na připomínání obětí, ctění památky a hlavně na pomníky všeho druhu.

XVI.

Geralt se rozhlédl kolem sebe. Z díry ve zborcené střeše kapala voda. Všude kolem viděl hromady zdiva a rozlámaného dřeva. Divnou náhodou bylo zcela čisté pouze místo, kde leželi. Nespadla na ně jediná deska, jediná cihla. Jako by je ochránil neviditelný štít.

Yennefer poklekla a opřela se rukama o kolena. Na tváři měla ruměnec.

„Zaklínači?“ zašeptala. „Žiješ?“

„Žiju.“

Geralt si dlaní otřel prach a špínu z obličeje. Sykl. Yennefer se lehce dotkla jeho zápěstí, jemně přejela prsty po jeho ruce.

„Popálila jsem tě...“

„Maličkost. Pár puchýřů.“

„Promiň mi to. Víš, džin utekl. Nenávratně.“

„Lituješ toho?“

„Ani ne.“

„To je dobře. Pomoz mi vstát, prosím.“

„Počkej,“ řekla tiše. „Tvoje přání... Slyšela jsem, co sis přál. Užasla jsem, prostě jsem tomu nemohla uvěřit. Čekala bych cokoliv, ale aby... Co tě k tomu vedlo, Geralte? Proč? Proč já?“

„Nevíš?“

Sklonila se nad ním a pohladila ho. Na tváři ucítil konečky jejích vlasů vonících šeříkem a angreštem a bylo mu jasné, že už nikdy nezapomene na ten lehounký dotek a na tu vůni, že už je nikdy nebude moci porovnat s jiným dotekem ani jinou vůní. Yennefer ho políbila a on poznal, že už nikdy nezatouží po jiných rtech než po těch jejích, měkkých, vlhkých a sladkých po rtěnce. Uvědomil si, že od této chvíle pro něj bude existovat jen ona, její šíje, ramena a ňadra osvobozená zpod těsných černých šatů, její hebká chladná pleť nesrovnatelná s žádnou jinou, jíž se kdy dotýkal. Díval se zblízka do jejích fialkových očí, nejkrásnějších očí na celém světě, které se pro něj, jak se obával, stanou...

...vším. Věděl to.

„Tvoje přání,“ zašeptala její ústa těsně u jeho ucha. „Nevím, jestli je takové přání vůbec splnitelné. Nevím, zda je v přírodě taková Moc, která by byla schopna tvé přání splnit. Avšak pokud ano, odsoudil ses. A já jsem tvůj ortel.“

Přerušil její slova polibkem, dotykem, objetím, laskáním - a pak vším, sebou celým, každou myšlenkou, jedinou myšlenkou - vším, vším, vším. Přerušili ticho vzdechy, šelestem šatstva sklouzávajícího na podlahu. Přerušili ticho velice jemně, byli důkladní, byli něžní, byli citliví, a přestože ani jeden z nich o něze a citlivosti příliš nevěděl, dokázali to, protože to moc chtěli. Přestali spěchat a zapomněli

na celý svět. Zapomněli na krátkou, kratičkou chvíli, ale zdálo se jim, že to byla celá věčnost - protože to opravdu celá věčnost byla.

A pak svět začal opět existovat, jenže byl už úplně jiný.

„Geralte?“

„Mhm?“

„Co bude dál?“

„Nevím.“

„Já taky ne. Víš, já... Nejsem si jista, zda stojí za to, být ke mně odsouzen. Já nedokážu... Počkej, co to děláš? Chtěla jsem říci...“

„Yennefer... Yen...“

„Yen,“ opakovala, znovu se mu oddávajíc. „Nikdy mi tak nikdo neříkal. Řekni mi to ještě jednou, prosím.“

„Yen.“

„Geralte.“

XVII.

Přestalo pršet. Nad Rinde se ukázala duha, překlenula nebe napjatým barevným lukem. Zdálo se, že vyrůstá rovnou ze zborcené střechy hospody.

„U všech bohů,“ promluvil Marigold polohlasem. „Jaké ticho... Nežijí, na to vemte jed. Buď se zabili navzájem, nebo je zahubil ten můj džin.“

„Měli bychom se tam jít podívat,“ navrhl Vratimir, otíraje si čelo zmuchlanou čapkou. „Mohou být jen zraněni. Pošleme pro felčara.“

„Raději pro hrobníka,“ řekl Krepp. „Čarodějnice já dobře znám a ten zaklínač měl v očích také samo peklo. Nedá se nic dělat, dáme vykopat dva hroby. Ovšem Yennefer bych před pohřbením radil probodnout osikovým kůlem.“

„Takové ticho,“ opakoval Marigold. „Před chvílí kolem uší málem létaly krokve a najednou ticho jak o půlnoci.“

Blížili se ke zřícenině krčmy - pomalu, opatrně.

„Truhlář ať udělá dvě rakve,“ řekl Krepp. „Vzkažte truhláři...“

„Tiše,“ zarazil ho Errdil. „Něco jsem zaslechl. Co to bylo, Chireadane?“

Elf odhrnul vlasy ze špičatého boltce a naklonil hlavu.

„Nejsem si jist... Pojďme blíž.“

„Yennefer žije,“ ozval se Marigold napínající svůj cvičený sluch hudebníka. „Slyšel jsem ji sténat. Ano, teď zasténala znovu.“

„Hmm,“ potvrdil Errdil. „Já to slyšel taky. Zasténala. Asi trpí. Chireadane, kam jdeš? Dávej pozor!“

Elf ustoupil od rozbitého okna, jímž opatrně nahlédl dovnitř.

„Pojďme odtud,“ oznámil jim stručně. „Nepřekážejme jim.“

„Jsou naživu? Oba? Chireadane? Co tam dělají?“

„Pojďme odtud,“ zopakoval elf. „Nechejme je nějakou dobu o samotě. Ať tam spolu ještě zůstanou - ona a on a jeho poslední přání. Počkejme někde v hospodě. Uvidíte, nebude dlouho trvat a přijdou. Oba. Spolu.“

„Co tam provádějí?“ zajímal se Marigold. „Prozraď mi to, hrome!“

Elf se pousmál. Velmi, velmi smutně.

„Nemám rád velká slova,“ řekl poté. „Jenže bez velkých slov se to nedá nazvat.“

HLAS ROZUMU 7

I.

Na palouku stál Falwick v plné zbroji, bez přilby, v karmínovém řádovém plášti přehozeném přes ramena. Vedle něj stál s rukama založenýma na prsou starší bradatý trpaslík v liščí šubě, osníři a kápi z ocelových kroužků. Tailles byl bez brnění, měl na sobě jen krátkou prošívanici, a čas od času mával taseným mečem.

Zaklínač se rozhlédl a zastavil koně. Všude kolem nich se leskly kyrysy a ploché kapalíny vojáků s píkami obkličujících palouk.

„K čertu," zavrčel Geralt. „To se dalo čekat."

Marigold otočil koně a tlumeně zaklel, když spatřil pikenýry, kteří jim právě odřízli ústupovou cestu.

„Co se děje, Geralte?"

„Nic. Drž jazyk za zuby a drž se zpátky. Já se z toho pokusím nějak vylhat."

„Co se stalo? Zase nějaký průser?"

„Mlč!"

„Stejně to byl pitomý nápad, jezdit do města," zabědoval trubadúr a toužebně se zahleděl na nedaleké, nad lesem čnící věže svatyně. „Měli jsme zůstat sedět u Nenneke a nevystrkovat nos za zdi kláštera..."

„Říkal jsem, ať zavřeš klapačku! Uvidíš, že se všechno vysvětlí."

„Zatím to tak nevypadá."

Marigold měl pravdu. Tailles neustále přecházel sem a tam, rozháněl se nahým mečem, avšak na ně ani nepohlédl. Zato o píky opření knechti je sledovali chmurnými, lhostejnými zraky, s výrazem profesionálů, jimž zabíjení v žádném případě nezvýší krevní tlak.

Sesedli z koní. Falwick s trpaslíkem volným krokem přistoupili blíž.

„Urazils šlechtice, zaklínači!“ osopil se na něj hrabě bez pozdravu, bez zdvořilostního úvodu. „A urozený pan Tailles, jak si jistě vzpomínáš, ti hodil rukavici. Na půdě svatyně nebylo vhodné místo na souboj, takže jsme počkali, až vylezeš zpoza kněžčiny sukně. Tailles čeká. Musíš se bít.“

„Musím?“

„Musíš.“

„A nemyslíš, pane Falwicku,“ pousmál se Geralt ironicky, „že mi urozený pan Tailles prokazuje příliš velkou poctu? Nikdy mi nebylo dopřáno té cti být pasován na rytíře a co se týče mého zrození, raději bych se nešířil, za jakých okolností k němu došlo. Obávám se, že nejsem dostatečně hoden, abych... Jak se to říká, Marigolde?“

„Abys mohl poskytnout satisfakci a bít se ve šraňcích,“ zarecitoval básník s vyšpulenými rty. „Rytířské zvyklosti stanoví...“

„Kapitula řádu se řídí vlastními zvyklostmi,“ přerušil ho Falwick. „Kdybys ty vyzval řádového rytíře, mohl by ti on zadostiučinění dát nebo odmítnout dle vlastní úvahy. Nyní je tomu ale naopak: řádový rytíř vyzývá tebe a tím tě povyšuje na svou úroveň, pochopitelně pouze na čas nutný ke splacení urážky. Nesmíš odmítnout. Odmítnutím takové cti bys ztratil tvář.“

„Och, jak logické,“ zašklebil se Marigold po svém oblíbeném opičím způsobu. „Vidím, pane rytíři, že jsi studoval filosofy.“

„Prosím tě, drž zobák!“ Geralt zvedl hlavu a pohlédl do Falwickových očí. „A ty mi odpověz na jednu otázku, rytíři. Rád bych věděl, kam míříš. Co se stane, když se projevím jako, dejme tomu, nehodný té cti?“

„Co se stane?“ zkřivil Falwick ústa v záludném úsměšku. „Přikážu tě pověsit na první větvi, dobytku!“

„Klid,“ ozval se znenadání chraptivým hlasem trpaslík. „Bez rozčilování, pane hrabě. A bez urážek, jo?“

„Neuč mne způsobům, Cranmere,“ procedil rytíř skrze zuby. „A pamatuj, že ti kníže dal příkazy, které máš beze zbytku vyplnit.“

„Ty, hrabě, nepoučuj mňa,“ opřel trpaslík pěst o dvoubřitou sekeru, vetknutou za pasem. „Vím, jak plnit příkazy, obejdu sa bez tvojich rad. Dovol, pane Geralte, já su Dennis Cranmer, kapitán gardy knížete Herewarda.“

Zaklínač se prkenně uklonil a pohlédl do trpaslíkových světlešedých, ocelových očí, vyhlížejících zpod mohutného plavého obočí.

„Postav sa Taillesovi, pane zaklínači," pokračoval Dennis Cranmer klidně.

„Bude to tak lepčí. Boj nemá být na život a na smrt, ale enem do zranění. Tož sa mu postav a nechaj sa drobet škrábnut."

„Prosím?"

„Rytíř Tailles je Herewardův oblíbenec," řekl Falwick se zlověstným úšklebkem na rtech. „Jestli se ho v souboji svým mečem jen dotkneš, pancharte, je po tobě. Kapitán Cranmer tě zatkne a dopraví před knížete. K potrestání. Takové má rozkazy."

Trpaslík na rytíře ani nemrkl, nespustil svůj chladný, ocelový pohled z Geralta. Zaklínač se lehce, ale dost ošklivě usmál.

„Rozumím-li tomu dobře," promluvil, „musím přijmout souboj, protože když odmítnu, rovnou mě oběsíte. Když se ale budu bít, mám se nechat zmrzačit, protože pokud protivníka zraním já, budou mě lámat kolem. Samé veselé vyhlídky. Co kdybych vám ušetřil starosti? Praštím hlavou o kmen tamhleté borovice a zraním se sám. Budete spokojeni?"

„Dosti žertů," sykl Falwick. „Nezhoršuj svoje postavení. Urazils řád, vagabunde, musíš být ztrestán. Doufám, žes to už pochopil. A mladému Taillesovi by se sláva vítěze nad zaklínačem docela hodila, kapitula se rozhodla mu tu slávu umožnit. Jinak bys už visel. Dáš se porazit a zachráníš svůj bezcenný život. Z tvé mršiny nic nemáme, chceme, aby ti Tailles pořádně poznamenal kůži. A tvoje kůže, kůže mutanta, se hojí rychle. Tak dělej, rozhodni se. Stejně nemáš na vybranou."

„Myslíš, hrabě?" usmál se Geralt ještě ohavněji, rozhlédl se kolem sebe a přelétl zkoumavým pohledem vojáky. „Já myslím, že na vybranou mám."

„Ano, to je pravda," přikývl Dennis Cranmer. „Máš. Ale pak poteče krev, hodně krve. Jako v Blavikenu. To bys chtěl? Chceš svoje svědomí obtížit další krví a smrtí? Poněváč to, na co myslíš, pane Geralte, značí krev a smrt."

„Argumentuješ působivě, kapitáne, až mě to fascinuje," vysmíval se Marigold. „Na člověka, které přepadnete v lese, chceš zapůsobit humanismem, odvoláváš se na jeho svědomí. Žádáš ho, jak jsem pochopil, aby se zdržel prolévání krve lotrů, kteří ho přepadli. Má se slitovat nad vrahouny, protože jsou to vlastně chudáci, mají ženy, děti a - kdož ví - možná i matky. Nezdá se ti, kapitáne Cranmere, že

se bojíš zbytečně? Protože já se dívám na tvoje žoldáky a vidím, jak se jim třesou kolena už při pouhé myšlence na to, že by měli bojovat s Geraltem z Rivie, zaklínačem, který si holýma rukama poradil se strigou. Tady nedojde k žádnému krveprolití, nikdo neutrpí žádnou újmu. Snad jen ti, kteří si při útěku do města zpřerážejí hnáty.“

„Já,“ odpověděl trpaslík nevzrušeně a furiantsky si přihladil vousy, „sa za svoje kolena hambit nemosím. Do včíl sem nikdá před nikým neutíkal a svoje zvyky měnit nehodlám. Nejsu ženatý, o děckách nic nevím a svoju matku, kterú sem notabene ani nepoznal, bysem do teho raděj netahal. Ale rozkazy, co sem obdržel, vyplním. Jako dycky, beze zbytku. Nebudu apelovat na nějaké svědomí, akorát poprosím pana Geralta z Rivie, aby sa rozhodl. Přijmu každé jeho rozhodnutí a přizpůsobím sa mu.“

Hleděli si navzájem do očí - trpaslík a zaklínač.

„No dobře,“ řekl Geralt nakonec. „Ukončeme to. Nebudeme tu stát věčně.“

„Takže souhlasíš.“ zvedl Falwick hlavu a v očích se mu zablesklo. „Přijímáš hozenou rukavici urozeného Taillese z Dorndalu?“

„Ano.“

„Dobrá. Připrav se.“

„Jsem připraven,“ natáhl si Geralt rukavice. „Neztrácejme čas. Jestli se o tom dozví Nenneke, bude peklo. Vyřiďme to co nejrychleji. Marigolde, ty zachovej klid. Tebe se to netýká. Mám pravdu, pane Cranmere?“

„Jasně,“ přitakal trpaslík rozhodně a pohlédl na Falwicka. „Pravdu, pane Geralte. Ať už sa tu děje, co chce, týká sa to enem tebe.“

Zaklínač sňal meč ze zad.

„Ne,“ řekl Falwick a tasil svou zbraň. „Nebudeš se bít tou svou břitvou. Vezmi si můj meč.“

Geralt pokrčil rameny. Uchopil zbraň hraběte a na zkoušku jí mávl.

„Těžký,“ prohlásil kriticky. „Stejně dobře bychom se mohli bít na lopaty.“

„Tailles má naprosto stejný. Rovné podmínky.“

„Jsi neslýchaně vtipný, Falwicku. Přímo neuvěřitelně.“

Ozbrojenci obklíčili palouk v řídkém rozestupu. Tailles a zaklínač se postavili proti sobě.

„Pane Taillesi, co bys řekl na omluvu?“

Rytíř stiskl rty, založil levou ruku za záda a ztuhl v šermířském postoji.

„Ne?“ pousmál se Geralt. „Neposloucháš hlas rozumu? Škoda.“

Tailles se přikrčil, skočil a bez varování bleskově zaútočil. Zaklínač se ani neobtěžoval s parádou, vyhnul se plochému seknutí půlobratem. Rytíř se mocně rozmáchl, ale ostří opět pouze prořízlo vzduch, Geralt se obratnou piruetou vyhnul čepeli, měkce odskočil a krátkou lehkou fintou vyvedl Taillese z rytmu. Tailles zaklel, ťal zeširoka, zprava, na okamžik ztratil rovnováhu, instinktivně se ji pokusil opět získat, kryl se při tom neobratně a vysoko. Zaklínač udeřil s rychlostí a silou blesku, udeřil zpříma, nataženou rukou. Těžký meč se zařinčením udeřil do Taillesovy čepele tak, že po odrazu zasáhla rytíře přímo do obličeje. Tailles zavyl, upadl na kolena a dotkl se čelem trávy. Falwick k němu přiběhl. Geralt zabodl meč do země a otočil se.

„Hej, stráže!“ vykřikl Falwick, když vstal. „Berte ho!“

„Stát! Na místa!“ zahřměl Dennis Cranmer a významně se dotkl sekery. Žoldnéři ztuhli.

„Ne, hrabě,“ pronesl trpaslík zvolna. „Já dycky plním rozkazy bezezbytku. Zaklínač sa tvojeho rytířa ani nedotkl. Ten mlíčňák sa praštil vlastním železem. Měl pech.“

„Má rozbitý obličej! Je poznamenaný na celý život!“

„Kůže sa zahojí,“ upřel Dennis Cranmer své ocelové oči na zaklínače a vycenil zuby v úsměvu. „A jizva? Pro rytíře je to čestná památka, známka slávy a proslulosti, když mu ju kapitula tak přála. Rytíř bez jizvy je kokot a ne hrdina. Optej sa ho, hrabě, uvidíš, že je rád.“

Tailles se svíjel na zemi, plival krev, skučel a plakal - vůbec nevypadal na to, že by byl rád.

„Cranmere!“ zařval Falwick, vytrhávaje svůj meč ze země. „Budeš toho litovat, přísahám!“

Trpaslík se otočil, pomalu vytáhl zpoza pasu svou sekeru, zachrchlal a důkladně si plivl do pravé dlaně.

„Enem abys nepřísahal křivo, hrabě,“ zavrčel. „Nesnáším křivopřísežníků a kníže Hereward mi dal pravomoc trestat jich na hrdle. Naponejprv ty tvoje hlúpé řeči raděj přeslechnu. Ale neopakuj je, prosím pěkně.“

„Zaklínači," vztekem těžce dýchající Falwick se obrátil na Geralta. „Vypadni z Ellanderu. Okamžitě. Ať už tě tu nevidím!"

„Málokdy sa s ním shodnu," zabručel Dennis, když přistoupil k zaklínači, aby mu vrátil jeho meč. „Ale včíl má recht. Odjeď odsud co možná nejrychleji."

„Zařídím se podle tvé rady," Geralt si pověsil zbraň na záda. „Ale předtím... Měl bych ještě pár slov k hraběti. Falwicku!"

Rytíř Bílé růže nervózně zamrkal a otřel si ruce o plášť.

„Vraťme se na okamžik ke zvyklostem tvé kapituly," promluvil zaklínač a snažil se potlačit úsměv. „Velice by mě zajímala jedna věc. Kdybych se, řekněme, cítil znechucen a uražen tvým postojem v celé téhle aféře, kdybych tě vyzval na meče, hned teď, na tomto místě, co bys udělal? Uznal bys mne za dostatečně hodná toho, abys se mnou zkřížil zbraň? Anebo bys odmítl, i kdybys věděl, že bych tě v tom případě považoval za muže bez cti, takového, kterému mohu naplivat do tváře, nafackovat a zkopal prdel před těmihle knechty? Hrabě Falwicku, řádový rytíři, buď té lásky a uspokoj mou zvědavost."

Falwick zbledl, ustoupil o krok a rozhlédl se. Knížecí žoldnéři se snažili vyhnout jeho pohledu. Dennis Cranmer se zašklebil, vyplázl jazyk a okázale daleko si odplivl.

„Ačkoliv neodpovídáš," pokračoval Geralt, „slyším ve tvém mlčení hlas rozumu, Falwicku. Uspokojil jsi mou zvědavost, teď já zase uspokojím tvou. Pokud jsi zvědav, co se stane, bude-li se řád sebeméně mstít matce Nenneke a jejím kněžkám nebo si bude stěžovat na kapitána Cranmera, tedy věz, hrabě, že si tě najdu a aniž bych si dělal starosti s jakýmikoli zvyklostmi, vykuchám tě jako vepře."

Rytíř zbledl ještě víc.

„Nezapomeň na můj slib, Falwicku. Pojď, Marigolde, máme už nejvyšší čas. Buď zdráv, Dennisi."

„Šťastnu cestu, Geralte," usmál se trpaslík potěšeně. „Měj sa. Jsu rád, že smě sa setkali. Těším sa, že to nebylo naposled."

„Nápodobně, Dennisi. Takže na shledanou."

Odjížděli demonstrativně pomalu, bez ohlédnutí. Do klusu přešli teprve, když se skryli v lese.

„Geralte," ozval se najednou básník. „Nejspíš se nevydáme rovnou na jih, co? Budeme se muset vyhnout Ellanderu a Herewardovu panství. Anebo máš v úmyslu pokračovat v tom divadle?"

„Ne, Marigolde. Nemám to v úmyslu. Pojedeme lesy, pak zatočíme na kupeckou stezku. Pamatuj, před Nenneke o tom souboji ani slovo. Ani slovíčko.“

„Doufám, že vyrazíme bez meškání.“

„Okamžitě.“

II.

Geralt se sklonil, zkontroloval opravený oblouk třmene, přitáhl novou kůží vonící řemen, ještě neohebný a v přezce nepoddajný. Upravil uzdu, vaky, za sedlem stočenou přikrývku a k sedlu připevněný stříbrný meč. Nenneke stála vedle něho bez pohybu, s rukama zkříženýma na prsou.

Pak přišel Marigold vedoucí svého šedohnědého valacha.

„Díky za pohostinství, ctihodná matko,“ pronesl vážně. „A už se na mě nehněvej. Vždyť já i tak vím, že mě máš ráda.“

„Jistě,“ souhlasila Nenneke bez úsměvu. „Mám tě ráda, darebo, i když sama nevím proč. Měj se dobře.“

„Na shledanou, Nenneke.“

„Na shledanou, Geralte. Dávej na sebe pozor.“

Zaklínač se trpce pousmál.

„Raději dávám pozor na jiné. V delší perspektivě je to přínosnější.“

Mezi břečťanem porostlými sloupy svatyně vyšla Iola v doprovodu dvou mladších novicek. Nesla zaklínačův kufřík. Stydlivě uhýbala jeho pohledu, rozpačitý úsměv tvořil půvabnou kompozici s ruměncem na její kulaté pihovaté tvářičce. Novicky neskrývaly pobavené pohledy a jen s námahou se držely, aby se nerozhihňaly.

„U Veliké Melitelé,“ povzdechla si Nenneke. „Hotový sběh lidu. Vezmi si kufřík, Geralte. Doplnila jsem ti tvé elixíry, máš tam všechno, co ti chybělo. I ten lék, víš jaký. Ber ho pravidelně po dva týdny. Nezanedbávej to, je to důležité.“

„Nebudu. Děkuji, Iolo.“

Dívka sklonila hlavu a podala mu kufřík. Tak ráda by mu chtěla něco povědět. Neměla ponětí, co se v takových chvílích říká a jakými slovy. Nevěděla, co by řekla, kdyby mohla. Nevěděla. Ale toužila po tom.

Jejich ruce se setkaly.

Krev. Krev. Krev. Kosti jako bílé polámané klacíky. Šlachy vyhřezlé jako bělavé provazce zpod praskající kůže drásané hroznými velkými spáry a ostrými zuby. Odporné zvuky trhaného těla a křik - nestoudný a odpudivý ve své nestoudnosti. V nestoudnosti konce. Smrti. Krev a křik. Křik. Krev. Křik...

„Iolo!“

Nenneke, s rychlostí při její tloušťce nečekanou, skočila k napjaté, na zemi ležící a v křečích se třesoucí dívce, přidržela ji za rameno a za vlasy. Jedna z novicek stála neschopna pohybu, druhá, ta bystřejší, klekla na Ioliny nohy. Iola se napjala do oblouku, otevírajíc ústa v bezhlasém, němém křiku.

„Iolo!“ volala Nenneke. „Iolo, mluv! Mluv, dítě! Mluv!“

Dívka se napjala ještě více, zaťala zuby a stiskla čelisti, po tváři ji stékala tenká stružka krve. Námahou rudnoucí Nenneke něco křičela, něco, čemu zaklínač nerozuměl, ale jeho medailon mu trhl krkem tak, že se musel sklonil jako přimáčknut těžkým břemenem.

Iola znehybněla.

Marigold, bledý jako plátno, hlasitě vydechl. Nenneke se zvedla na kolena a s námahou se postavila.

„Odneste ji,“ přikázala adeptkám, jež se seběhly. Dívky byly vážné, zděšené, mlčící.

„Odneste ji,“ zopakovala velekněžka. „Opatrně. A nenechávejte ji o samotě. Hned přijdu.“

Obrátila se na Geralta. Zaklínač stál, ani se nepohnul, jen tiskl uzdu ve zpocené dlani.

„Geralte... Iola...“

„Neříkej nic, Nenneke.“

„Já to viděla také... Chvíli. Geralte, neodjížděj.“

„Musím.“

„Ty jsi to... Ty jsi to viděl?“

„Ano. A ne jednou.“

„A co?“

„Nemá smysl ohlížet se za sebe.“

„Neodjížděj, prosím.“

„Musím. Postarej se o Iolu. Na shledanou, Nenneke.“

Kněžka pomalu zakroutila hlavou, potáhla nosem a zápěstím setřela slzu. Prudkým, rázným pohybem.

„Na shledanou,“ zašeptala, uhýbajíc očima.

MAPA SEVERNÍCH KRÁLOVSTVÍ

(příloha)

Původní verze této mapy vznikla již během překládání nejstarších povídek A. Sapkowského a jejich přípravy k prvnímu českému vydání. Autor do té doby žil a tvořil ve sebevědomém, leč naivním domnění, že bez takové zbytečnosti jako je mapa se docela dobře obejde, ba naopak hlásal, že rovněž v tomto ohledu se chce odlišovat od standardní americké fantasy. Nicméně se nakonec nevyhnul tomu, že dostal mapu svého, jak sám říká, Never-never landu na psací stůl. Od této chvíle ji ovšem nemohl ignorovat a chtě nechtě se musel s její existencí smířit. Zpočátku se jako svrchovaný pán a stvořitel světa ještě pokoušel vršit hory a hloubit řeky, avšak manévrovacího prostoru mu s každým dalším příběhem ubývalo a paličatý kartograf nikdy neopomenul využít jeho vlastních slov k odstranění dalších bílých míst a jen málokdy se nechal odbýt autorovým oblíbeným argumentem, že se o tom či onom místě hovoří jen mimochodem a v přímé řeči, kdy si může každá nezodpovědná postava plácat nesmysly. Proto vznikala konečná a publikovatelná verze tímto způsobem doplňované mapy tak zoufale dlouho. Mezitím se objevily, pokud vím, také mapy další jako např. ta na internetu, jedná se ale o neautorizované, nevěrohodné plánky, podle kterých byste z Cintry do Vengerbergu určitě netrefili.

Několik poznámek:

- Autor si výslovně přál, aby na se mapě nevyskytovaly přesně zakreslené hranice. Podle pravítka vytýčené lajny, jak je známe např. z mapy Afriky v koloniálních dobách, do zaklínačova světa nepatří. Pomezí různých států a království zhruba určují řeky, horské řetězy a hluboké hvozdy. Mnohem důležitější pro orientaci jsou na mapě vyznačené nejvýznamnější zemské a obchodní stezky.

- Před sebou máte mapu SVĚTA, takže byste na ní zbytečně hledali různé Zapadákovy jako Klíč, Rdestovou Loučku anebo Anchor,

případně pouze místním domorodcům známé lokality jako Mechové lesy anebo Soví vrchy. Pokud se na mapě nevyskytuje některý z významnějších údajů, může to být v podstatě ze dvou důvodů:

První je nedostatek místa, poněvadž v některých oblastech by mapa byla doslova přecpaná, a tudíž nečitelná. Kdo však zná zaklínačovy příběhy, jistě ví, že třeba tvrz Armerii by našel na soutoku Iny a Chotly.

Druhý důvod je ten, že o místě je sice v textu zmínka, třebas i několikrát, nicméně se v něm žádný z příběhů neodehrává a navíc není nijakým způsobem dokonce ani přibližně popsáno, kde se dotyčné místo nalézá (je-li vůbec na Severu), jako např. Jamurlak, Caelf či Vattweir.

- Jako všechny státy se také Severní království mění a vyvíjejí a nejednou jsou vzájemně provázány složitými mocensko-politickými vztahy. Pokud se tedy dočtete, že se nějaký místní mocipán prohlašuje králem, nemusí to být tak docela pravda. Ve skutečnosti jde často o lokálního vladyku podřízeného a poplatného některému z mocných suverénů. Kupříkladu Audoen vládne pobřeží Mořského Oblouku z milosti krále v Tretogoru a panovník z Cidaris považuje Aglovala pouze za svého vazala spravujícího bremervoordské léno.

Zcela ojediněle může dojít k závratnému společenskému vzestupu, třeba když mladý a dravý Nedamir z odlehlého horského Caingornu výhodným sňatkem a omezenými, leč přesně cílenými výboji dosáhl významného vlivu v regionu a nakonec se stal i vládcem bohatého obchodního centra Hengforsu, z něhož učinil hlavní město své Ligy. Samozřejmě, že taková kariéra musela být v první řadě podmíněna příznivou politickou situací, kdy bylo jak pro Kovir, tak pro Redanii výhodné nechat mezi sebou vzniknout dostatečně, nikoli však nebezpečně silný nárazníkový stát.

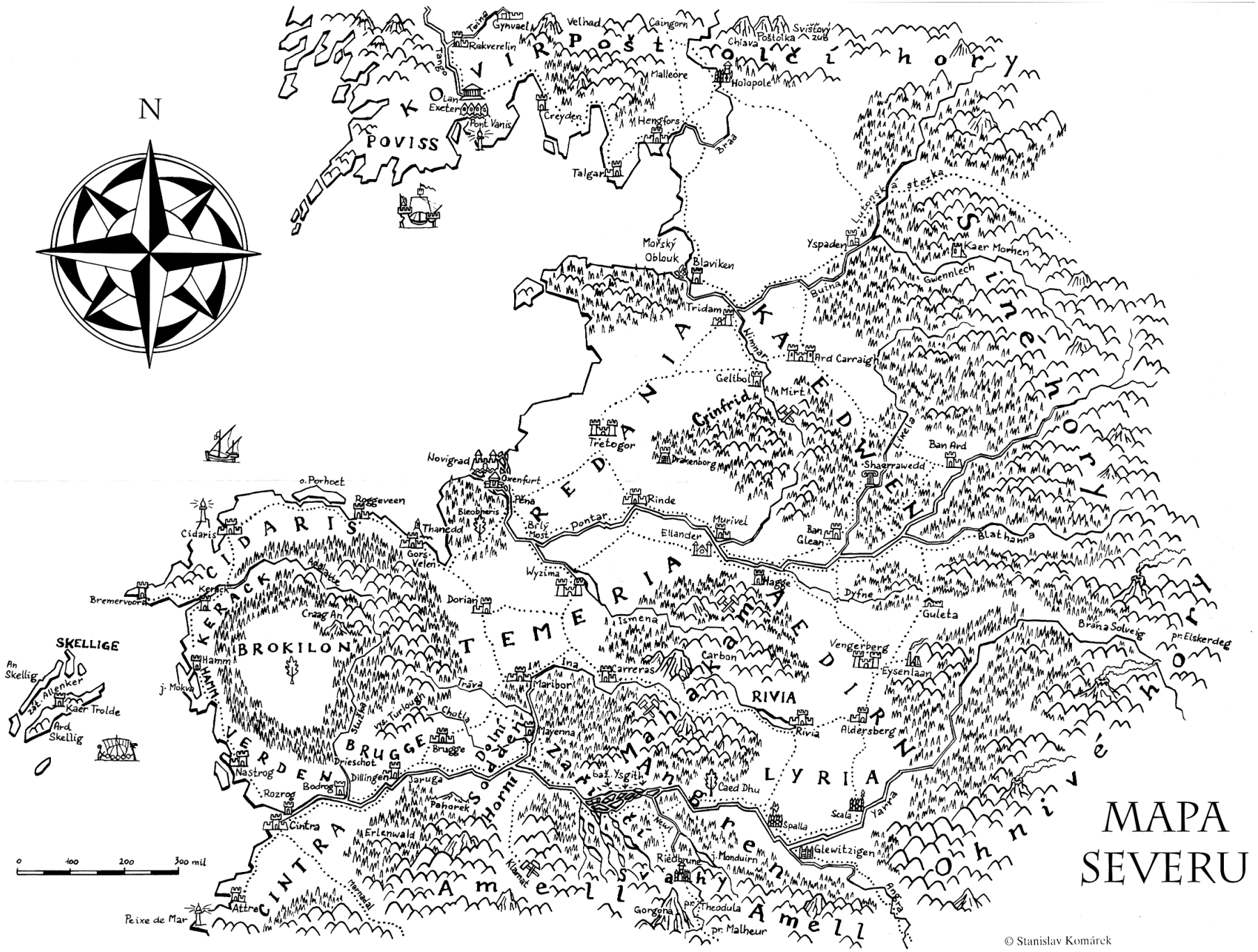
Naopak v některých případech je i vliv předních monarchů světa spíše ceremoniální než faktický. Sotva lze brát doslova oficiální titulaturu krále Foltesta - Vladař Temerie, Pontaru a Mahakamu. Jméno Pontar vyšlo z užívání jako název regionu, neboť strategicky a ekonomicky nesmírně důležité údolí řeky již dávno netvoří politický celek, jmenovitě po vojenské porážce Foltestova otce Medella Virfurilem Aedirnským, kdy Temerie ztratila nadvládu na horním toku řeky. Ellander se tak stal v podstatě pohraničním lénem, kde musela Wyzima dodatečně upevňovat své pozice; mj. zajistit si loajalitu

tamního vévody jeho povýšením do knížecího stavu. Pravý břeh Pontaru pak nepatřil Temerii nikdy. Již od památného tažení generála Raupenecka proti poříčním efům a založení pevnosti Murivel na místě zničeného Loc Muinne zde upevnila svůj vliv Redanie a status quo nezměnily ani pohraniční šarvátky s Vizimirem po Foltestově nástupu na trůn. Co se týče Foltestova panování v Mahakamu, o tom si náčelníci trpaslických klanů pochopitelně myslí své. Po svém by to jistě vyjádřil Yarpen Zigrin, ale snad ho nebude nutno citovat.

Čtenářům, kteří se poprvé setkávají s Geraltem z Rivie až na stránkách této knihy, bude pravděpodobně ledacos z výše uvedeného nejasné. Pokud se jim však zaklínačovy příběhy zalíbily, nic nestojí v cestě, aby si přečetli další výběr povídek, jehož vydání se právě připravuje, anebo rovnou románový cyklus.

ZAKLÍNAČ NA INTERNETU
Povídky a novely, úryvky románů, slovník Starší mluvy, ilustrace, mapa, kritiky a recenze, interview s autorem - to vše na SAPKOWSKI ZONE!
Adresy:
http://www.sapkowski.cz
http://sapkowski.fantasy.art.pl

N
MAPA SEVERU
Velhad
Caingorn
Gynvael
Rakverelin
Malleore
Holapole
Chiava
Poštolka
Svišťový zub
Creyden
Hengfors
Talgar
Lan Exeter
Pont Vanis
Poviss
Kolčí hory
Mořský Oblouk
Blaviken
Yspaden
Kaer Morhen
Gwennlech
Buina
Tridam
Hirnmar
Ard Carraigh
Geltbol
Mirt
Grinfrid
Drakenborg
Tretogor
Novigrad
Oxenfurt
Rinde
Murivel
Ellander
Shaerrawedd
Ban Ard
Ban Glean
Blathanna
Dyfne
Hagge
Guleta
Brána Solveig
pr. Elskerdeg
Vengerberg
Eysenlaan
Aldersberg
Rivia
Carbon
Carreras
Ina
Maribor
Ismena
Wyzima
Thanedd
Gors Velen
Bleobheris
Pena
Brly Most
Pontar
Dorian
Craag An
Hamm
Kerack
Adalia
Bremervoord
o. Porhoet
Roggeveen
Cidaris
Skellige
An Skellig
Ard Skellig
Kaer Trolde
zat. Allenker
Brokilon
Trána
Turlough
Chotla
Mayerna
Brugge
Drieschot
Dillingen
Jaruga
Nastrog
Rozrog
Badrog
Cintra
Pahorek
Erlenwald
Peixe de Mar
Attre
Ysgith
Caed Dhu
Spalla
Scala
Yarra
Glewitzigen
Riedbrune
Monduirn
Gorgona
pr. Theodula
pr. Malheur
Angra
Lyria
Aedirn
Temeria
Redania
Kaedwen
Cidaris
Kerack
Brokilon
Verden
Brugge
Cintra
Ameell
Mahakam
Mahakam Horn
Dolina Sodden
Dolina Pontaru
Dolina Narewy
Dolina Ysgithu
Dolina Amell
Dolina Riedbrune
Dolina Angry
Dolina Yarry
Dolina Glewitzigen
Dolina Monduirn
Dolina Gwennlech
Dolina Buiny
Dolina Likelty
Dolina Blathanny
Dolina Elskerdeg
Dolina Solveig
Dolina Ohnivé hory
Dolina Kolčí hory
Dolina Severu
Dolina Kaedwen
Dolina Aedirn
Dolina Temerie
Dolina Redanie
Dolina Kerack
Dolina Cidaris
Dolina Brokilon
Dolina Verden
Dolina Brugge
Dolina Cintra
Dolina Ameell
Dolina Mahakam
Dolina Mahakam Horn
Dolina Lyrie
Dolina Rivie
Dolina Carbon
Dolina Ina
Dolina Maribor
Dolina Ismena
Dolina Wyzima
Dolina Hagge
Dolina Dyfne
Dolina Guleta
Dolina Vengerberg
Dolina Eysenlaan
Dolina Aldersberg
Dolina Carreras
Dolina Mayerna
Dolina Caed Dhu
Dolina Spalla
Dolina Scala
Dolina Yarry
Dolina Glewitzigen
Dolina Riedbrune
Dolina Monduirn
Dolina Gorgona
Dolina pr. Theodula
Dolina pr. Malheur
Dolina Angry
Dolina Ysgithu
Dolina Narewy
Dolina Pontaru
Dolina Sodden
Dolina Horn
Dolina Badrog
Dolina Nastrog
Dolina Rozrog
Dolina Cintra
Dolina Pahorek
Dolina Erlenwald
Dolina Peixe de Mar
Dolina Attre
Dolina Jaruga
Dolina Dillingen
Dolina Drieschot
Dolina Brugge
Dolina Mayerna
Dolina Chotla
Dolina Turlough
Dolina Trána
Dolina Craag An
Dolina Hamm
Dolina Kerack
Dolina Adalia
Dolina Bremervoord
Dolina Roggeveen
Dolina o. Porhoet
Dolina Cidaris
Dolina Thanedd
Dolina Gors Velen
Dolina Bleobheris
Dolina Pena
Dolina Brly Most
Dolina Pontaru
Dolina Rinde
Dolina Murivel
Dolina Ellander
Dolina Shaerrawedd
Dolina Ban Ard
Dolina Ban Glean
Dolina Blathanny
Dolina Likelty
Dolina Buiny
Dolina Gwennlech
Dolina Kaer Morhen
Dolina Yspaden
Dolina Lutcinska stezka
Dolina Hirnmar
Dolina Ard Carraigh
Dolina Mirt
Dolina Grinfrid
Dolina Drakenborg
Dolina Tretogor
Dolina Novigrad
Dolina Oxenfurt
Dolina Geltbol
Dolina Mořský Oblouk
Dolina Blaviken
Dolina Tridam
Dolina Kolčí hory
Dolina Holapole
Dolina Malleore
Dolina Creyden
Dolina Hengfors
Dolina Talgar
Dolina Lan Exeter
Dolina Pont Vanis
Dolina Poviss
Dolina Rakverelin
Dolina Gynvael
Dolina Velhad
Dolina Caingorn
Dolina Chiava
Dolina Poštolka
Dolina Svišťový zub
0
100
200
300 mil
© Stanislav Komárek

Digitalizované 2002 RoboV

RoboVa stránka o knihách http://sweb.cz/robov.knihy/

Mirror tejto stránky http://www.robov.knihy.szm.sk/

Email robov.knihy@seznam.cz